

The Walters Art Museum
600 N. Charles Street
Baltimore, Maryland
21201

<http://www.thewalters.org/>

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/legalcode>
Published 2009

NOTE: The pages in this book are ordered from right to left. This means that to view the pages in order, you should go the last page of the document and read what would be from “back-to-front” for a Western manuscript.

This document is a digital facsimile of a manuscript belonging to the Walters Art Museum, in Baltimore, Maryland, in the United States. It is one of a number of manuscripts that have been digitized as part of a project generously funded by the National Endowment for the Humanities, and by an anonymous donor to the Walters Art Museum. More details about the manuscripts at the Walters can be found by visiting The Walters Art Museum's website www.thewalters.org. For further information about this book, and online resources for Walters manuscripts, please contact us through the Walters Website by email, and ask for your message to be directed to the Department of Manuscripts.

[illegible]

۱۰۰

لشکر اردوان بطاعت و رخصت نمود با نژاد و شیر آمدند به سباه از وقت بخت
 روی لطیف ری کرد و در منزل از سباه فوجی از اطراف آمده باز و شیر می
 از طرف اردوان نیز با سباه میگردان آمد و بر و شد **نظم** چهل روز در هر دو صف جنگ
 بود و چون از بر دستان جهان ننگ بود بعد از چهل روز با و سخت بر روی لشکر اردوان
 و زید و جنگ بکشد و در چشمهای آنها میرسد اما مردم اردو شیر را از آن با و میر
 است و شیر و سباه اردوان میباشند **نظم** میرسد از آن لشکر اردوان از آنجا
 کشید و توان که این کار بر اردوان آید و در میان کنون بیاید گریست و اردو
 علم می آورد و سباه شک خورد و اردوان **نظم** گرفتار شد در میان اردوان و میر
 و در جنگ با لشکر اردوان و چون جنگش بدو نیم کرد و دل بدست کمالدن برآید و کرد
 و در جنگ اردوان نیز گرفتار شد و در دو سپرد و دیگر گریه میآید و در جنگ سرد
 تمام ملک از آنرا تا حد صفای بعضی نود آورده و راضی تمام میگردان از آن خبر نموده
 با و در میان میآید و در جنگ با لشکر بیکان گریه و دو سال و یک ماه بود و **داستان ساسانیان از**
اردو شیر بیکان بعد از آن اردو شیر شاپور پادشاه شد مدت سلطنت او سی و دو سال
 بود و بعد از او پسرش بزرگسال و نه ماه پادشاه میگردید و بهرام او را میر میگردان
 و مدت سلطنت او سی و دو سال بود و بعد از وفات او بهرام و بعد بهرام نوزده سال پادشاهی
 نمود پس از آن بهرام ابن بهرامیان چهار ماه سلطنت را از پس از آن پادشاهی بر تخت نشست
 مدت سلطنت او نه سال بود و بعد از او پسرش بزرگسال و نه سال و نه ماه پادشاهی کرد و بعد از او

مصلحت نمود و جمع خویش و وزیر را را الله تعالی با طاعت اردو شیرازی ساقی گفتند
که تو بهر حال که اراده کنی جانفشانی در خدمت تو خواهم کردم که تو با دشمنان اراده قدیم داشته
نظم بفرمان تو کوه نامون کنیم به تیغ ابد ریا هم خون کنیم کوه تو از هر کسی برتر
سند و بر تو شاهی و قلع اوری اردو شیرازی پشت سکه و خطبه در بار سینه نام
اورای شد حاکم آنجا مصلح داد که اول بار دوان جنگ می کنیم هرگاه او را شکست دادیم می کشیم
جنگ ما خواهد آورد اردو شیرازی بدو دستعد جنگ او شد درین اثنا خبر رسید که پسر
اردوان برای گرفتن تو آمده اردو شیرازی او را می بیند تیاک نام پهلوانی نام پهلوانی در
اورا سر در آورده پیش از خود جنگ اردو شیرازی فرستاد تیاک چون نزدیکی اردو شیرازی
پایام فرستاد که من از اردوان و لک و از زده ام میخواهم که آمده ملازمت تو نامی کنم و شرم
یک کسی اعتمادی خود نزد یک تیاک فرستاد و کتاب نزد او است او را قسم داده بعد از آن
باردو شیرازی خبر کرد و اردو شیرازی قول نامه فرستاد و وقتیکه رسید و صف و روی او را
تیاک با جمیع قبیل و سپاه خود آمده اردو شیرازی را بدید چندی که در آن صف مانده بود و از آنجا
نیز بعد رفتن تیاک بعد و همان نزد اردو شیرازی آمد چون این خبر رسید بهین رسید غنیمت
و نزد اردوان یک کس جهت استعانت فرستاد و خود آمده باردو شیرازی را خبر داد
تیاک از طرف اردو شیرازی مردم بهین را بسیار قتل کرد و اردو شیرازی هم با فوج خود بدو رسید
بهین زخم شیر فزوده **نظم** که پسران شد بهین اردوان پیش خسته از شیر تیر و روان
پس اندر بهین است هم ناخن شاد اردو شیرازی با ناله و بوق و باران تیر بعد از کمر بهین اردوان

میرفتند و تکیه افتاب گرم شدند و خواستند که بر پشت سر هم فرو و این دو مرد و یا از پیش
 جدا شدند و گفتند که وقت امهال و فرو آمدن میت نزد خود را بسیار کسی مانند او
 رسیده بیوان اردوان بر سر همان چشمه رسیدند و رسیدند مردم گفتند که دو
 سوار بر سر این چشمه رسیده بودند اما فرو و بنامند تا خسته بر زمین شدند بیوان
 ایلی و عجب تر شدند هر چند قصد کردند و طاقت رفتن نداشتند و چار بر سر
 چشمه فرو آمدند و روز دیگر نا امید گشته نزد اردوان رسیدند و اردوان از چشمه
 بشناسان طالع اردو شیر بر گشتند که با و شاه عظیم خواهد شد و از نسل ترا از وقت
 خواهد رسید و اردوان انوشیروان خرد و از کشته اندوه بهار گشت **فلم** گفتند و از یا
 سپهر **لید** همان حکم او هر چه و چون چند **ول** نامور و بهتر گشت **لید** گفتند و از یا
 نمی گشت **لید** انگاه همین شیر خود را با سپاه بسیار بجای پارسی ستاد و اردو
 شیر زاد و ستیکر نمایند و شیر در اصفه پارسی آمد حکم پارسی در خواب دید
 که در نعل ایستاد و بار و دارا جوانی اردو شیر نام در شهر تو آمده است با و شاهی ایران
 بنامم او مسلم **لید** شده اند چون حکم بداد شد و می کرد و این که اردو شیر نام مسافری
 از یمنی و در منزل که فرو آمده حاضر شود اردو شیر مردم انشروی که در آنجا فرو و
 آمده بود و نام و نشان خود گفته همه را مطلع ساخته بود و می چون بدروازه انشروی
 رسید همه مردم نشان دادند که اردو شیر همین جوانست **لید** حکم کرد و زندگانم حکم
 شاه پارسی و **لید** آمد از او اکرام نموده اردو شیر را بجای خود و بر و با مردم

شربت تو هم کم زد با کجا شما دیر قول او کرده اردو شیر را نیز نزد او فرستاد و گفت **فر**
 توان کنی که از ششمان سوزد مباد که بادی بر وی بر وزد اردو شیر چون نزد او روان
 رسید **نظم** بدید اردووان و بستند آمدش جوانمرد را سودمند آمدش **ل** سپهر مهربان
 داشتش زمانی ز تبار نکذاشتش اردووان چهار سپهر داشت اردو شیر همیشه با سپهر
 اردووان بشکار میرفت و چون بانی بازی میکرد در روزی اردو شیر بخیر بازی زد و سپهر اردووان
 گفت من بخیر اشته ام هر دو با هم مباحثه میکردند اردووان خبر یافت عادت سپهر خود کرد
 کرد و اردو شیر گفت که من ترا برای این برداشتم میگویم که با من زندان خان تو بیا و
 بکنی انگاه اردو شیر را از **نظم** لذت و میرا خوراسبانان کرد و اردو شیر محافظت
 میکرد و اندوختن میبود کلانتر نام کنیز اردووان داشت اردو شیر را و نیز عاشق شد
 شب نزد اردو شیر آمده از خواب بیدار کرد و گفت که من مایل تو هستم اردو شیر **نظم**
 با او انعام نمود و کلانتر بگریزید اردو شیر را نرم کرد و صحبت حاصل نمود **فر** از و نهادن
 نمود و اردو شیر بدید کلانتر بدید مستر چند شب بی هم نزد اردو شیر آمد و صحبت
 گرم شد شبی کلانتر گفت که بیا و تو از اینجا بگریزم اردو شیر قبول نموده و واسطه یار
 از طایفه جدا کرده در جای دیگر رفت نصف شب اردو شیر به کلانتر باز و مال سپید
 بر اسبان سوار شده بدو رفتند و وقت صبح اردووان کلانتر را طلب کرد و دریافت
 بعد از آن شخص بسیار معلوم شد که اردو شیر و کلانتر که میخواستند اردووان چند پهلوانان را
 آنها فرستاد و پهلوانان سر آنها بستمی رفتند و اردو شیر و کلانتر نیز تاخته

نه در نامه خروان دیده ام ایام بادشاهی اشکانیان در ایران دو صد و هشتاد و
 شش سال بود بعد از آن زوال دولت آنها از ساسان شاه که از نسل دارا مانده بود واقع
 شد مقصود چنین بود که چون سکندر دارا را کشت ساسان سپهر خرو و سال داشت که از راه
 حاصل شده بود در ایران مطبق خلق اعتباری نداشت از آنها کمرخت و بپند آمد مردم منز
 اورا ساسان نام گذاشتند و از آنها بجای آمد و شبانی او را در آنها پراچیدن کوسپندان
 نوکر گرفت بابک نام مادر را در کابل بود شبی خوابید که جوانی بر پل زبان سوار شده
 و سپاه بسیار در گرد او درآمده بود گویند که میگفت که بیایند همه مردم ما که آتش چر
 نمانند تا این کیش اباد و اجداد باز روشن شود جمع مردم و فرسران او آمده آتش
 پرستی نمایند چون بابک پرسید که نام آن جوان چیست گفتند که ساسانست باز پرسید
 که منزل این جوان کدام است گفتند در کابل شبانی میگفتند و نوکر فلان چو بمانست
 چون بابک از خواب بیدار شد آن چو بمان را با ساسان طلب او نمود و بابک ساسان را در کشته
 برده ذات و نام او پرسید ساسان ترسید و نه گفت بابک قسم یاد کرده پرسید
 گفت نام من ساسانست و از نسل دارا هستم بابک دخت خود را با او داد و فرزند را
 حاصل شد نام آنرا اردشیر بجان گذاشت چون جوان شد بابک همسر را با او امرو
 نظم خجانشد بفرسنگ ویدار چهره تو کف می کن و بر سر و زده بهر اردوان نام بادشاه
 ر بی خبر یافت که از نسل دارا اردشیر نام جوانی در کابل بجای بابک هست نزد بابک هست
 کفری ستاد عهد نامه نوشت که او را نزد من بفرست قول خدا در میانست که من او را

فروغی بنویز **سرازمی** **بران** نامداران جوینده کام **ملوک الطوائف** **نفا** و **زنام** **کهر** کس بود از **نمی** **کیان** **یکی** **بهره** **نیک** **داد** **از** **و** **حبش** **پس** **سکندر** **پاری** **پیش** **آمدیم**
منه **رسید** **در** **آنوقت** **بختش** **و** **احسان** **بردم** **سیار** **کرده** **بوز** **رای** **خود** **دکنت** **که** **روشنک** **ما**
است **الکندرو** **پس** **شود** **با** **و** **خوانند** **داد** **و** **اگر** **دست** **شود** **از** **نسل** **کیان** **بر** **مید** **و** **هان** **و** **اما** **و**
بنشانید **و** **یکمرت** **که** **بابوت** **مرا** **در** **اسکندریه** **بگذارد** **از** **سقا** **طالیک** **نیز** **در** **پاری** **پیش** **سکندر**
رسید **و** **همه** **وصیت** **اورا** **شدند** **و** **بعل** **آورد** **و** **انگاه** **سکندر** **جان** **بی** **تسلیم** **کرد** **و** **همه** **نام** **ار**
روی **و** **موی** **خود** **کند** **یدند** **و** **بعل** **روز** **نام** **داشتند** **نظم** **نای** **هین** **در** **سر** **آ** **سج** **چه** **باز**
تبلج **و** **چه** **باز** **بخت** **نهفتند** **صدوق** **اورا** **بجاک** **نه** **آرد** **کسی** **از** **جهان** **ترس** **و** **باک**
مد **و** **شش** **شان** **با** **دشاه** **را** **بخت** **نکر** **تا** **چه** **داری** **بختی** **بخت** **مدت** **چهار** **ده** **سال** **با** **دشاهی** **کرد**
و **بخت** **اقلیم** **الحاق** **او** **نمود** **است** **ان** **اشکانیان** **که** **آنها** **را** **ملوک** **الطوائف** **خوانند** **آن** **با** **دشاه**
که **سکندر** **مغفور** **خود** **ملک** **را** **منت** **نموده** **با** **دشاه** **در** **ملکها** **کرده** **بود** **ان** **را** **اشکانیان**
گویند **و** **ملوک** **الطوائف** **نیز** **می** **نامند** **نظم** **کنون** **ای** **سراینده** **مقتاد** **مرد** **سوی** **گاه** **اشکانیان**
باز **کرد** **و** **ز** **بختی** **بهر** **کوشه** **بدی** **گرفته** **زهر** **کشوری** **اندکی** **چو** **بر** **بخت** **شان** **شاه** **بنشاند**
ملوک **الطوائف** **همی** **خوانده** **اند** **از** **مگونه** **یکدست** **سای** **دوست** **تو** **گفتی** **که** **اند** **از** **جهان** **شاه**
منت **نکردند** **با** **این** **ازان** **ازین** **بر** **آسود** **یک** **چند** **روی** **زمین** **سکندر** **سکایند** **نیکو** **رای**
که **مالک** **آباد** **ماند** **بای** **چون** **از** **اشکانیان** **نیز** **اسامی** **در** **تواریخ** **چند** **کور** **منت** **بنابران**
معنی **شیر** **را** **خو** **سوی** **طای** **نام** **آنها** **بخیل** **یا** **وروده** **فر** **از** **ایشان** **بهر** **نام** **نشدیم**

مایه است مایه ناز از آب گرفته در آن شهر مایه کرده خورده ساعتی آرام میگردد سکنند
 چند سوار فرستاد تا قابو یافته بشتاد و کس را گرفته آورند **فر** و بیاورند از آن آب
 بشتاد مرد **فر** خرد یافته مردم سالوز **فر** سکنند رانهارا و دلسا کرده و انعام داد و بعد از آن
 حقیقت پرسید گفتند این مکان کنجی است سکنند در آن ششصد عمارت را ویران کرد
 زیر آن کنجی یافت انقدر طلعه و عمل و جوامع و یاقوت و بکس های مرغ بادشانه
 برآمد سکنند از کشیدن آن عاج شدند و بسیار از اطراف بهم رسانیده بار کرده بشکر
 خود که در آنجا انداخته نطلمات رفته بود رسید کنج را بر مردم خود بخشید هر چند بخش میکرد
 پایان نداشت انگاه بنام داران خود گفت که من از درختی که اهام غیب میداد شنیده ام
 که مدت بادشاهی من چهارده سال بود اما حال سیزده سال سپری شد کیسان از حیات
 من باقی مانده است **فر** بدانت کش مرگ نزدیک شد برو بر همان روز تار یک شد وین
 کیسان بند و بست ملک را باید کرد اما بعد از گذشتن مرگ من خلل نشود چون فرزند سکنند رفت
 و از ملوک کیان در خدمت او بسیار بودند و از فکر افتاد که یکی بادشاهی بدو باقی را
 بکشد با رسطا طالس نامه نوشت که بادشاهزاده های کیان در پیش من هستند همه را
 میخواهم که بکنشم و یکی را جانشین خود نمایم تا بعد از من در ملک خلل نشود و رسطا طالس از
 خبر رفتن آشفته شد و بسکندرنوشت که کشتن کیان مناسب نیست همه را ملک قیمت کرده
 بده که بپردازم بر یکدیگر غالب نباشند سکنند بر هر کدام فرمان نوشته فرستاد که از
 ملک خود زیاده طلب نکنند و بر قیمت مانده باشند **مکنم** یکی عهد نوشت با هر یکی **۱۰**

دو کوه دو دیوار بلند کرد و نقطه و روغن بر کرد و پانصد کز لمبه بی آن دیوار بود و
 کز پنجاهی او بود و در دو سال سکندر این دیوار را تمام کرد و فرمود که اینک آن بسیار
 آمده از هر کناره دم و کوره میدیدند و آتش در آن کوره زدند این ستر آن سکر
 راه یاجج و ماجج بود سوخت پس از آنجا سکندر روان شد **نظم** از آن نامور سکندری جهان
 از میان رست از داور **ی** و یکم قدرت الهی یاجج و ماجج هر چاره بستند از آن سکندر
 گذشته توانستند و مردم آن ملک چل شدند سکندر شب و روز راه می کرده در ملک
 چینی برآمد **فرد** و زان چار سو شکر چینی رسید **نظم** با ملکران به پروین رسید رسولی
 نزد خاقان چینی فرستاد و با تحفه و اسباب و همت بهنوای سکندر برآمد و سکندر را
 در چینی آورد و چند روز میمانداری نموده عبده سکندر از آنجا یوفان رسید چند
 روز و آنجا آرام گرفته بیویا شدند آمدن کسی را که سکندر روز ملک نورجا نشین شده
 بود همان مرد رسید با شاه بود مشکش بسیار کند از آنجا ملک یمن رفت و از آنجا هم
 و ز یک نکر و از آنجا شهر بابل آمد و دیدند از آنجا گذشته در **حسد** بابل رفت
 کوه عطی دید از کوه گذشته کمی از مدومان سکندر مرد ویرادید که مویها و راز و گوشها
 بزرگ دارد و او را گرفته نزد سکندر آورد و در **پرسید** که چه نام داری گفت نام من
 شیر افکن است سکندر از او حقیقت پرسید گفت درین نزدیکی شهر کهنه است بمب
 ایوانهای و نقش دارد و صورت انرا سیاه و کج و بر خا قهای آن ایوان نوشته اند
 سکندر پرسید که در آن شهر هم آدم است گفت او میان آبی میباشند و در کوه او

خواب و نه روز آرام دارم در زمستان دشمن و خشک میشوند قوت کشتن از کوه میشد اما
 در بهار مثل مور و ملخ جمع شده می آیند از غله و کوسند و کا و و آدم هر چه در پیش آنها
 آید میخورند هر بهار سرایان قیامت میشود از برای خدا علی ایمان ما سکندر پسر
 که شکل آنها چگونه است گفتند تن همچو پهل و دندان مثل خوک و وید مانند کاس خون و بر بدن
 آنها موخها دراز و گوشتهای دراز بیدی که شب یک گوش خود را فرس می کنند و
 دیگر را باله پوشش میکنند نظم چو بند یک گوش گشتند و کر بر ترین خویش چادر
 گشتند ز هراده بچه آید هزار کم و پیش ایشان که داند شمار و وقتی آنها فریادی
 کنند مثل رعد میفرند این میگفتند و دست ورجو سکندر زدند که مثل تو با و شاهی ولی و وزیر
 در اینجا قدم نهاده اگر غوررسی با کنی که خواهد کرد همه مردم و میرانده همراه تو خواهم
 رفت سکندر در شهر آنها فرو داد و از حکیمان تدبیر خواست گفتند در علی ایمان
 کوشید که تا قیامت نام نیک تو خواهد ماند و عالمی از دستم نجات یافت سکندر گفت علی چیست
 جواب دادند که سدی از هفت جوشش باید محکم ساخت سکندر گفت که دلسا این آدم باید کرد
 که خدا اسان خواهد کرد فرد چنین داد و آنچه که از دست بخت و بی از شما یا مردمی و بخت مردم
فرد ز ما هر چه خواهی و مانده ایم پرستند بکشیم که نازنده ایم سکندر بیاید که کرد و کوه
 بیاورد از فیلسوفان کرده بنفرمود که آنها را آفرید مس و روی تپک کران آفرید
 کج و سنگ و هنرم فزون از شمار بیارید چنانچه که آید شمار چون تمام مصالح
 هفت جوشش در اینجا معارت جمع شد سکندر راست کاران بسیار کرد و آورده هر دو طرف

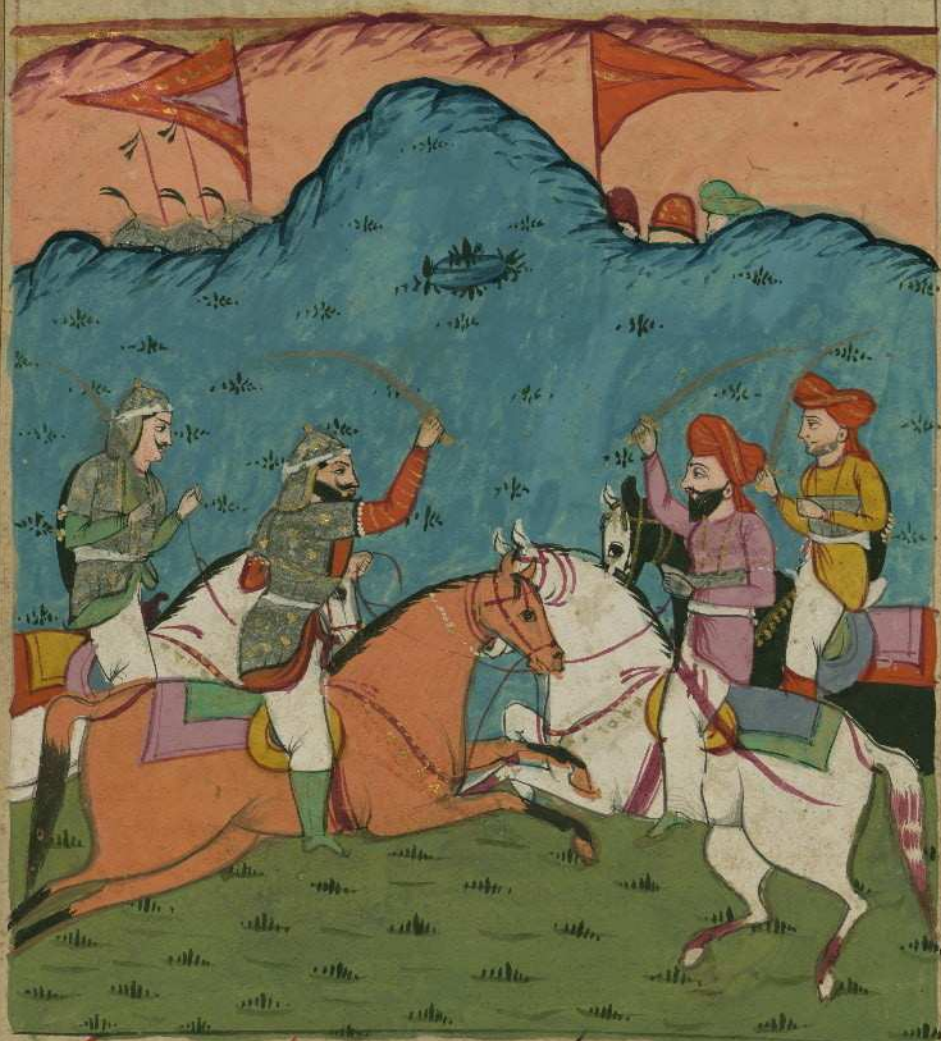
فرمیدند و حقیقت آئیده را ظاهر میسازند باز سکندر گفت همه کس اواز میشوند جواب دادند
بجا اواز درخت را خود هم که میشنود لیکن زبان آنها غیر از معلم با کسی نمی فهمد سکندر یک دانایی
را از آن شهر خواند و با خود گرفته نزد یک آن درختان افتاد و اوازی چون که گذاری
از آن شنید از آن شنید از آن شنید از آن شنید از آن شنید چه میگوید گفت که این مرد و واقعه
که در اینجا آمده بسیار بیخ و تعب کشیده کرد و عالم گشت انا مآ و با خبر رسیدیم که چهارده
سال از با و شاهی او بگذرد و از عالم سفر خواهد کرد سکندر در دل خود اندیشید که مراده سال است
که بر تخت نشسته ام چهار سال دیگر زنده خواهم بود چون این شنید اشک خوین از چشم بر
بارت گشت پرسید که من از اینجا بکنم خود خواهم رسید معلم از درخت آمده پرسید باز اوازی
عظیم از آنجا برآمد معلم نزد سکندر آمده گفت که درخت میگوید که بشنود خود خواهی رسید از غلظت
راه برو و آواز و میل جهان کردی مکن در گوشه نار و تنگ بینی و باقی عمر بر سر که از
پنج نفی تو میرسد **نظم** زانو فراوان برنجی همی چو سحر از بر تنگینی همی نامد تپیکت فراوان دور
که طایب بر خوشین نار و تنگ سکندر باز پرسید که ما در من مرا خواهد دید معلم از درخت پرسید
جواب داد که در روم خواهی رسید **نظم** شهر کیان گشت اندر و میسر شود و از نوبت
و نعت از تو سیر نه ما درت پند نه چون بن روم پیوسته رویان آن مرز و بوم سکندر
نمکین شده از آن درخت کردید **نظم** خوشیند بر تخت شاه از درخت و لشکرت زان
غم همی گشت گشت از آن شهر کوچ کرده بهمان راه که از درخت روانند و در راه مردم انبوه
میش سکندر آمده از با جوج با جوج راه و خواه شدند گفتند ما را ببلد عظیم میشی آمده شد

نمی شنید تا از آن دور راه سکندر از خضر جدا افتاد و خضر بر پشت شتر میخیزد و میگریزد
روز دیگر سوبخا روشنائی برآمد خضر احمیات را خورده بیاه ازاه برشته بنگر سکندر رسید
و سکندر از آن روشنائی بازو زمار کی روینها و وقتیکه در میان ظلمات رسید سکندر
کوه افغان و خزان برآمده پایان فرود آمده از آنکوه اواری شنید که هر که ازین ریزه تاب
دارد پشیمان خواهد شد و هر که نبرد دارد او هم نادم خواهد گشت سپاه سکندر بیخ
چند برداشته اند و بیخ گفته اند که مار درین ظلمات جان خود برون و شوار است سنگ را برداشتن
چه فایده خواهد شد هیچ بر نداشتند چون از تاریکی بروشنائی رسیدند انجاء که سنگ
برداشتند بودند دیدند که کوه با قوت ست پشیمان شدند که ما چرا خضری بر نداشتیم سکندر
از آنکوه گذشت بهشت بنام روز در ظلمات گشت هیچ جا ایشان چشمه حیوان نیافت گفت
یا الهی من از اینجاست که شستم مرا ازین تاریکی نجات ده **نظم** از آنکوه راه بیابان گرفت
غیبت اندیش جان گرفت **بهرت** پروردگرم یاری سپاه ازین پشت روز
همان روز هشتم اندکی روشنائی معلوم شد و روز دیگر اسبان را اندک بیک آباد
رسیدند شهر دید مردم انجا گفتند درین ملک ما هرگز سپاه بچانه نیامده این سپاه
از کدام راه آمد حیران شده اند مردم ان شهر بسیار مهاندوت بودند بزرگان انجا میخواستند
آمده خدمتکارها می نمودند **فر** کون آمدی جان ما پیش تست که روشن روان باشی و ندر
سکندر پسر سید که درینا ملک شما از غیبات عالم چیست گفتند و درخت است کی فرو
دو دیگر با داده هر کسی سوا بیامد و درخت میبردان و رختان از عالم غیب خبر

بنظر او در آمد و واقعه سخت هم بر سکندر رویداد و در بعضی مکان جان بر کف دست گرفته
 میرفت و بدینواری تمام نجات یافت لشکر سکندر بحسب یار و در راه تلف شد اما در وقت
 اقلیم اسب سکندر رسید و خطبه بنام خود کرده از شهر گذشت خود نامه در هر شهر سپید
 مضمون میفرستاد **نظم** مرا تو چون هست آنک رزم بدل استی دارم و رانی نرم
 تو ایم که جانی بود و در جهان بود و در جهان که دیدار آن باشد از من نهان به بند پیش
 آمدن را میان کزنی آمدن کس نه پسند زبان اکثر مردم آمده دید هر کس که ندید
 با او خجسته کرد و ملک او را تاراج کرد و باز بون شده آمد سکندر را و دیدند تا هنگامیکه در کناره
 عالم رسید جاعی در پیش سکندر آمد گفتند که درین کوه انظرق تاریکی است و در آن
 تاریکی چشمه است که اکثر اجنه حیوان می نامند هر که آب آن چشمه بنور و هر کس نمیرد سکندر را و بد
 تا هنگامیکه در کناره ده هزار کس را با خود گرفته سرانجام نوشته چهل روز نمودار از آن
 کوه بر آمده در غلطات درآمد لشکر و سپاه خود را بدایا گذاشته خضر را بر سکندر بود
 در آن تاریکی پیش پیش میرفت موافق آواز سکندر عقب او اسب میراند **نظم** براه اندرون خضر
 بیدر اینون سر نامداران آن انجمن سکندر پیام بفرمان او دل و جان سپرده
 به پیمان سکندر بخبر گفت که من دو عمل دارم یکی این خاصیت دارد که مار و کرم و دگر
 کزنده که زهر دارد از پیت آن نمر و کین می آید و از عمل دگر نوری میتابد که مثل جبرائیل است
 میدهد یکی عمل در پیش من باشد و یک تو بگر خضر آن عمل را گرفته پیش پیش میرفت و در روز
 و دو شب راه رفتند روز سیوم دور راه بود جدا شدند خضر هر چند فریاد میکرد و سکندر

سکندر را از قنوج میل که معظم افتاد چون نزدیک رسید بغیر قنوج نام مغنجر
 در آنجا بود با استقبال آمد سکندر را و راند و نیاز نیمی و نیاز بسیار داده عزت و حرمت
 نمود بعد از آن با اتفاق او زیارت کرد **فر** سپاه پیاده پیست الحرام سماعیلیان رسیده
 شاد و کام **فر** نزد حضرت اسماعیل از نسل خرازم پیش سکندر را و خواه شدند که حجاز و مدین
 را ازین بنزد و گرفته اند سکندر سپاه خود را فرستاده فرزندان خرازم را گشت
 حجاز بنی را از آنها گرفته بمصر حضرت اسماعیل در او رود بعد از آن بمصر آمد با و شاه مصر
 را آمده دید یکسال در مصر بوده سپاه خود را آورده کرده در اندلس آمد بنی قیداف
 نام در آنجا با و شاه بود لشکر و سپاه بکبران داشت سکندر خود رسول شده نزد او رفت
نظم بیا و رو بنها و پیش **سر** نوشته برو صورت و پذیر **ب** بدان سکندر بنیاید
ب برو تیره شد روز چون تیره شب **س** سکندر عکین شد که هیچ میرانی در دست نداشت
 چون قیداف دید که رنگ او تغییر شد و دلا **ا** سکندر نمود و گفت زنهار جانی و کیم بر دست
 نخواهی رفت که صورت بادشاهان همچو اقباب طاهر است من را از ترس نمی داشت و ترا اسپه
 میر سامنم دو سم سو کند بخور که با و د و خوشان من بدی کنی سکندر سو کند خور و باز
 قیداف گفت اکنون خاطر جمع از تو نیز شد امشب همان باش سکندر گفت مرا رخصت بده
 قیداف سکندر را تحفه **ا** کمر نایه داده و دلا نمود از آنجا در خبر میرا و دشت راه رانده میر
 و هر جا که راه از آب نیافت لشکر خود را در کشته ها و حجاز را از سر دنیا تا سر دنیا
 که منتهی با قلم فلکات میشود رفت در راه پس عجایب **ا** و دید آدمی **ا** و ماهی و درخت و گیاه طرّف

نامداران هند ازین مژده خوشحال شده همه رجوع آوردند و بیدکی سکندریا آوردند
 و در قلعه فوج کج و متاع نشان دادند و سکندر خزان و مال او بنامداران بخشید و بزرگ
 تمام سپاهانی که میراث گرفتند و سکندر او را با دوشاه متفق نموده دو ماه در آنجا بود و بعد از
 بقوم سکندر و نور در میدان جنگ برآمده مقابل یکدیگر شدند آخر سکندر او را تیغ زد و کشت

ملک خود نموده بعد دو ماه روانه محرم میباشند **داستان رفتن سکندر بزیارت خانه کعبه قدسه**
 سکندر شنید که ابراهیم منبر پیر الهام ساخته و حق تعالی از خانه و خود و خواب بی نیاز است
 لیکن جانبام خود بر کنیز است که نام پرستش ماه خلق باشد و در آنجا بتی خدا نماید بنابر آن

۱۵۹
پهلوان بزرگ و فوج فورمندی نزدیکی کردند رسید سکنه همان هزار جوان را فرمود که
با چوب تابی در از عقب کرده و آنها آتش زدند و لشکر خود را عقب کشیدند هزار مرد و
به نطفه و دار و که یکبار آتش تافت و قبل و آدم بسیار سوخت و باقی پهلوان که نشسته بود
فورم برسم خور و سکنه لشکر خود را فرمود که در فوج فور آمده هندی بسیار قتل نمودند
فورمندی باز سپاه جمع نموده باقی پهلوان که در آنجا پنهان شده بودند را بکشد و جنگ کرد
بعد از آن هر دو لشکر بمنزل گاه خود رفتند و روز دیگر هندی برای جنگ مستعد شدند سکنه
کسی فرستاد و پیغام داد که ترا شجاعت و قوت بسیار شنیده ام بیا و تو هر دو شاه
از لشکرنا ره شده بدستورشان جنگ نمایم هر که را خدای تعالی بخواهد و تو ویر و بسیار قتل
شده و امروز هم قتل خواهند شد و این همه پند تابی خدای را چه ارضای نمایم **نظم** و در و دریم
هر دو جوان **سنخکوی** یا مغن **درو پهلوان** میا ترا به ندیم جنگ آوریم کونتا با یکی این
درنگ آوریم زبا چون کی گشت **پرو رفت** بروماند اینا لشکر و باقی وقت فور جواب داد که
من از سکنه دور جنگها نمی آرم من میخواهم این تکلف بسکنه نمایم بگو در میدان بیا بد سکنه
از آنسو و فور از این سو اب جهانیده با هم رو برو شدند **فر** و دو خنجر گرفتند هر دو یکف و **دلی**
نظاره گمان از دو وصف **فر** اول شمشیر بسکنه را انداخت کار که نشد سکنه نزدیکی آورده
پنج شمشیر زد که جوشن فور بریده شد و از کتف تا کمر او پاره ساخت **فر** میرد کتف و برو
کردش زباله خاک اندر آمدش **بعد از کشتن** فور جمع سرداران لشکر او را جمع نموده
گفت که من بهتر از فور شمارا دوست خواهم داشت و ملک هند را بشما داده خواهم رفت

بلیجیک در پیش فوج خود را راسته دارد و شنا چند پل محدود دارد و آنهم یکی هستند
ما از پلدن او ملاحظه داریم سکندر را از اسطاطالیه علی بن خوات او با حکما و کیمیاگری کرده
گفت یک اسب سوار کاواک کرده از نقطه دارد و پسر کرده کردونی که مثل ارباب پلدن ساخته بودند
نشان بدوان کردونی اسبی در پیش بسته روان ساخت بعد از و بر دست و بازوی و روی
او او به مایه دندان اثر آتش با و ظاهر هر سر و چوب درازی بدست آن جوان را و در عقب کردونی
شکافی نمود تا بان چوب از کردون گذشته در شکم اسب و سوار شده آنها بر سر و در
پیش کردون اسبی بست تا کردون را کشید چون کردون روان شد آن جوان آنها پیش
که بر دست و روی او به مایه بود با و فرمود که همان چوب در از از عقب کردون بشکم
اسب آنها رسانید و در سر چوب آتش نهاده بودند چون در نقطه و در او رسید عمر ارباب
آنها و سوار پرید و روی آسمان سیاه شد سکندر را با حکمت خویش آمد چند روز جنگ توف
نموده آنها را و نجات آن روی زمین راجع نموده فرمود تا هر سر از اسب و سوار آنها و هزار کردونی
ساخته در پیش فوج داده را بهی ساختند بغیر مهندی خبر رسید که هزار غرابه در پیش سکندر
فوج می آیند و بر سر هزار غرابه یکی سوار است که معه اسب و در آنها غرق است و بدست هر سوار بی صورت
میدونی جوی پنجاه و انداز جاموس تا خود رسید که این جهت جاموسان گفتند که این
توپ خانه روم است که حکیمان سکندر در غول از روی دانش خود ترمیم دادند و سکندر هم در
شکر خود شته داده بود که من از نقطه و در او و توپ خانه بر مرا به باغبان مسکین چون هندیان
هرگز آنچنین را ندیده بودند و نشنیده می با پلدن را ندیده بر سر ارباب سکندر را آمدند همین که

فرمایم پیش تو که از آن تازه کرد و دل ریش تو و دیگر نوشت که من این چهار چوب را هرگاه
 حکم شود با خود گرفته آمده ملازمت نمایم رسول نامه بیدار نزد سکنه را آورد و تو هر چهار
 چوب سزود **نظم** چو آمد به پیش سکنه بگفت رخ شاه کتی چو گل بر شکفت بدو گفت که با سنان
 قصه راست بدین چهار چوب این جهان را بیست رسول را با چند دانا فرستاد که دختر
 او را با دست خرد و دیگر یارند فرستاده آمد و کید و حشمت خود را و وزیر و طبیب را با
 قوه زرین نزد سکنه فرستاد و هاندم غدرت و اندرون رفت و بدید که دختر عجب نازنین
 است **نظم** چو سه رویی بر پیشش کرد ماه تالشیت کردن بدو در نگاه دو چشمش چو دو
 ترکش اندر پشت تو گویی که از آن دارد و سرشت سکنه همان قوه را از دست نازنین خود
نظم هم از دست او خود در طلی کران بران حسن زیبا نظاره کنان بیان از بر کل نسیخ
 ارغوان زوید ارشد دیده مانا توان پس کید مندی آمده سکنه را دید چندی شتر قیاس
 و اصل و جواب آورد و سکنه ز همه را بدو بخشید و از آنجا بقبوج پسر فرزند می آمده نامه
 نوشت که آمده مارا به پنی او قبول نکرد که از گشتن دارا و یک شتر و کید مندی با مردی مالیت
 تو کرد **نظم** نیم فور از فور دارم نژاد هم رویا ترا بیک دم میاود به نیکی هم خشم ز شسته
 مکار تبرس از گزند و بد روزگار سکنه بر پشت و سپاه ایران و روم را با خود آورد و
 از مندی نیز تو کمر بسیار گرفت چون بقبوج رسید پندار سوار در رکاب سکنه بود و سپه هزار
 ایملی و چهل هزار روی و ده هزار مندی و از آن طرف فرزند می با و ده هزار میل خنک شفت
 هزار سوار یکدل و یک تن از قلعه قنوج برآمده بیاب سکنه را آمد سکنه ز گفت که نور مندی و و نه هزار

و شکار را بسوی آب هدایت خواهد خواند و مردم از او خواهند گرفت و نفس را او
 خواهند کرد و چشم کوران که با چشم برید و فروخت میداشتند و از کوری خود مخطوط بود و زمانه
 خواهد آمد که نفع و فساد اصلک نخواهد دید و روزگار چشم همه را که خواهد ساخت ششم شهر عظیم
 که بهاران به پرستش تندرستان میرفتند و زمانه خواهد آمد که دانا متعلق نادان خواهد شد
 و مردم دانا را نادان از روی متغیر پرستش خواهند کرد و معنی اسپ که دوسر داشت
 زمانه بعد از این باید که مرضی و از مردم دو چندان شود و هر چه بر او بدست گرفته خواهند
 که بدین خود نفس و بر نبرد رویش و متعلق یک جبهه دهند ششم دو غم بر وی غالی که دید
 روزگار را باید که دو حصه عالم تو فکر شدند و یک حصه فقیران و فقیران را احتیاج نبوی ناب
 خواهد آمد که اگر ابرجباران مدام مللا و نقره از اسلحه یار چشم دول آنها سیر
 نشود و هم کا و لاف از کوسه زبیر می خورد و تو فکران اینهمه مرضی خواهند شد که از فقر و مسکین
 چشم خواهند خواست و هم چشمه خشک که در کرد و او آب بسیار بود و بعد از چند گاه در ملک تو احق
 و بی عقل خواهند آمد **نظم** ز محراب بشیند کید این سختی بموازه شد روزنای کهن بیاید و
 چشم او پوسه داد و دل آرام بر وز برشته شود بعد از آن سکندر در ملک کید رسید
 و یکد نامه نوشت که آمده مرا به بن کید چون نامه سکندر خواند در جواب نوشت که ز چشم
 خود می آیم چیزی روز مهلت اناس دارم تا تنهایی اراسته کرده آورده بگذرانم و من
 بندگی بجای می آرم همچو پادشاه دانا عالمگیر در ملک ما آمده سعادت من است که با خلد من خد
 کاری نمایم **نظم** مرا چارچیت اندر جهان کسی را بخود استکار نهان فرستم چه

در غم و خشک است و کوساله فریاد است شب و دم دیدم که در صحرای چشمت آبست که آب آن اصله
 ندارد و اطراف آن چشمت هم نم و آبست کید با و گفت ای یزدان برت خوب نور نموده برود
 خواب را بچسب کن محراب گفت اندیشه کن که بر باد و شای کز نم نخواهد رسید سکنه رنگ
 تو خواهد آمد از نه سار با و جنگ تو ای کرد تو چهار چوب سز واری که بیاد شاه ندارد و
 یکی دختر نازنین واری دوم وزیر خوب که راز قلکی میداند سیوم طیبی که هر چهار بریل علیج
 میداند چهارم قدحی واری که همیشه در و آب سرو میباشد اگر درانش با و راقاب
 بگذارد آب آن قح کرم نم شود چهارم برادر پادشاه او با ز ملک ترا تو خواهد بخشید و شتر خواهد
 گذاشت که دوی ملک گیر دارد و پادشاه هفت اقلیم خواهد شد کیدت بجله فرمودی امان
 میخواهم که از زبان شما بشنوم ده خواب را بشنوم محراب گفت اول خانه کلان را با سوره
 دیدی امانه و نیاست و سوره آن مکان است و چهل سکنه است که از پیش ملک تو خواهد گذشت
 دوم آنکه دیدی که مرد پیکانه بر تخت تو آمده است بعد از سکنه را پادشاه سغله در ملک تو خواهد کرد
 و خلل خواهد انداخت سیوم که با پس که دیدی دین خدات و اینها کس که می کشند یکی در
 ملک تو و بقای اتش پرت خواهد آمد و بی مردم را در دین خود که در اندود و جهودی خواهند آمد که دین
 موسی تلقین خواهند داد و چهارم حکیم یونانی خواهد آمد که مردم را بدین پاکی خواهد خواند که اصل دین
 خداهاست **نظم** تو که براس را دین یزدان شناسی کشنده چهار انداز بهر باب پس همین
 در کشند این از آن آن ازین **ه** شوند آن همه دشمن از بهر کنی **ه** چهارم تشنه که دیدی
 از آب ماهی میکشند در آخر عمر تو زمانی می آید که بنی فرستاده خدای عز و جل خواهد کرد

پوند او بر گرفت **سکندر** که کرد چندی اندید **ایرانیان** اسیر کرد **واسکندر** و کید **هندی**

دور **هندی** کید **هندی** ده شب خوابهای پریشان و عجیب و غریب دید از هر موبد و حکیم و دانشمند
تنب خوابهای خود پرسید یکس جواب نداد که تسلی او شود عاقل مردم گفتند که محراب نام
کوشه نشین است که در علم ظاهر و باطن کمال دست دارد و کما او نمیب درست گوید کید **هندی** بخانه
محراب رفت و خوابهای تنبیر کرد که شب اوین چندی دیدم که یک خانه بزرگ است و در کلدن دارد
و یک سوراخ خردی بهم در آنجا است یک پهلوی آن از رون خانه آمده از راه سوراخ چنان بدست
که سر موی او را از آن سر شب دویم دیدم که برخت من جوانی خوش صورت با نقر
و بر ز آمده نشسته شب سوم دیدم که یک کرباس را چهار مرد گرفته اند از هر چهار طرف یک
نیکر کلبس پاره میشود و نه آن مردم از کشیدن آن بازی است شب چهارم دیدم که مردی
بر لب آب دریا رسیده و آب از آنجا بر آمد و آن مرد از آبهای کربخت و آبهای و آب دریا از بس او
روانشد خیم شب دیدم که شهرت که تمام سکنه آن کو را ندانند و از کوری خود از رده نشینند و با هم
داد و دهش و خرم و فروخت مثل پیا یا ن میکنند شب ششم دیدم که شهری عظیم است
و همه سکنه آن چهار اند که خدایتی ندرست اند و از زندگی خود از رده هستند چنان برای
برشش آنها فوجی بفرستند شب هفتم دیدم که یکا سب است که دو سر و دو پا دارد و از هر دو
دو پا گیاه و از هر دو سر راه سحر کنی کردن ندارد شب هشتم دیدم که ست خیم اند و هر از
آب و یکی خالی و از هر دو خیم بر خیم خالی آب میریزند از دو خیم بر آب کم میشود و نه خیم خالی آب بر سبکت
شب نهم دیدم که یک ماده کا و یا کوسه در سلفزار هستند و ماده از کوسه شیر منور و اما

۱۶۵
سودمند و روح من خست و کرده باشی و در چشم سده نیز چای تادین هر اسب این
کشتایه تا منم سکندر گفت **هم** سخنان ترا قبول کردم و بعلی خواهم آورد و خاطر معبدار
انگاه دارا **نظم** چنان در دست سکندر گرفت: بزاری خروشنید اندر گرفت: **بخت** دست او بر زبان
نهاد بدو گفت نیز دان پناه تو باد **سپردم** ترا چای رفتم **نکاح** روانرا سپردم نیز دان
پاک **سکندر** جامه خود را پاک کرد و از چشم اشک خوین ریخت **هماندم** دارا در مهد زرین انداخت
و خود پاوه در پیش تابوت شد و در باد ایا آورد و خیمه شایه بر پا کرد و نزدیکی خیمه دارا
که دو در بر پا کردند **نظم** کی در بر نام **سپاد** و گزید بر کنیه **ماهی** **دو** بدخت رازنده بر
دار کرد **بر** خواجگش **ما** کونش **ار** کرد **چون** خون خدا و نذرین **کسی** **در** آن **نشد** بکنی **بی**
چون بایرانیان این خبر رسید سکندر را افزون کردند و همه از ته دل بر سکندر گردیدند چایایی
به دستور سابق ملک ایران را بهان ایران حواله نمود و باندازه هر یکی را پایۀ داد و کج داد
گشت و او بر دم پیشش نمود و گفت **نظم** **داد** و **دش** **دل** **تو** **نکر** **کنم** **از** **اد** **کی** **بر** **نهر** **کنم** **که**
فرجام هم روز ما بگذرد **زمانه** **دم** **ما** **همی** **بشمر** **بعد** **از** **ان** **نزد** **ما** **ور** **رو** **شک** **نامه** **فرستاد**
که نصیحت و وصیت دارا چنین است که روشک را بغیرت **نظم** **فرستاد** **دش** **به** **نزد** **کی** **من**
که روشنی کند جان تاریک من **زن** **دارا** **ور** **رو** **شک** **را** **با** **پر** **ستنه** **او** **کو** **هر** **مال** **بسیار** **نزد**
سکندر فرستاد سکندر هم این عروسی را راسته یا معتدلت **نظم** **به** **بستند** **امن** **بشهر** **رو**
پراز خنده بهیائی و دلها پر زخون **چو** **ماه** **اند** **رام** **مشکو** **ی** **شاه** **سکندر** **همی** **جان** **ببرد** **راه**
از و خبر بر کی و شایسته **خرد** **مندی** **شمر** **را** **بست** **سکندر** **که** **کرد** **خبری** **نزد** **به** **دش** **مهر**

عظیم خواهم گشت **نظم** پوشید دار آبا و اکت **که** همواره بانو خرویا و بخت **بهر** آنم که از پاک
 و آرای خویش **بی** بی تو با و اشش **نمنا** خویش **و** گشت که درک من نیز و یک رسیده از **بیش**
 زیبا و دلجوی تو **عسم** من دفع شد اکنون باز نام تمام جان خواهم داد تو گم کن جبری شود
 نثار و دور من گذشت اکنون دورت **تصویر** سکندر **که** سر دار **بر** سر زانو نهاده **دلجوی**

چند کلامه وصیت میکنم اگر قبول نمایی بهتر است سکندر گفت بیان مت دارم و دارا گفت نک و ناموس
 خانواده مرا نگاهداری و روشنگ نام و خستیر و انتم که از خود او را میداشتم او را
 در عقد خود جاری کردی و از فرزند می شود نام او اسفند یا رخا می نهادم و نیاز رشت را روشن

فرزندانش را از میدان و از چوین با خبر شد بکنند نامه نوشت که اگر عهد و پیمان نمایند همه کتبی
که از اجاد و من و دزین مدونست بفرستند هم بکنند در جواب نوشت که آمده مرا به پین تمام ملک ایران
تو خواه که کرده من جبهه ملک گیر خواهم رفت و از این زمان تا خود مصلحت نمودیم صلح رفتن به
نزد سکندر و دادند و از آنست من بکنش خود را ضیاع اما محکوم بود و ناول برنگ و ناموس است بعد از آن
و از انبوه رندی که شاه متوج بود نامه شتلی استدعای اعانت و مدد نکاشت او در جواب
نوشت که خود را در ملک ما برسان چون سکندر برینا مقدمه مطلع شد از چهار سو راه مسدود نمود و نامه
به دوستان نرود و از او وزیر داشت یکی ماهیار و دویم جانوسپار با هم مصلحت کردند که
طالع دار او را کوفته بترانت که او را بکشتند و او پیش سکندر مجرم ننویم شبی دار از زنده میرفت
و سپاهش زنده میرفت دستور یان رات و دیگر یان یان چپ میرفتند اول جانوسپار
و شش بر جگر دار از زنده از انما میارتنی بر و زود دار افتاد و همانم نزد سکندر خبر فرستاد
سکندر وقت صبح بر سر دار رسید هنوز از زنده بود **نظم** سکندر ز آب اندام چو باد **سرود**
خسته بران بر نهاده ز دیده بیاید وین **سرک** تن خسته را دید و در از بر شک چون خشم
دار او کرد سکندر را دیده **سرود** کشید سکندر گفت که خبریست ترا بمنزل برده علی بنایم و از
گفت کار من از علی کند شت است ترا خدا سپردم ملک تو مبارک باد سکندر گفت من برینا رضی
نستیم که تو باین خوار کی گشته نوی میوایم که ترا در عهد زین انداخته بمرم اگر ترا خدا جاقاب زود
با دشمنی بود و او به ملک سپردم من از مادر شنیده ام که ما تو از پشت یک پدر ایم در و بر دوز
مرا پی ارام کرده اند که نه نمود که اشک بر روی دار افتاد و دیگر گفت که من ضارب تر است

گرفته ام که تاب جنگ من ندارند **نظم** چو در جنگ تار ابر رخ آورم ازینک شادی بزرگ آوریم
 جهان آفریننده یار منست **س**ر دوت اندر منی منست **ر**وز دیگر هر دو صف در رزم گاه
 راسته بیک پوست یک هفته جنگ شد روز هشتم دارا بر منیت خورده در ایران گرفت و دور
 در بانی فرات رفتند **نظم** سکندر شب تاب رودبار بگشتمد از ایران پشمار از آنجا سکندر
 برگشته آمد دارا باز لشکر جمع نموده رو بر و شد شکست خورد و سکندر ملک ایران را ضبط کرد و ملکه
 خطبه بنام خود برای او نموده شهر شهر در ایران رفت دارا سه مرتبه جنگ کرد و شکست یافت
 سکندر با ایرانیان توطن و انرا از دارا زیاده داشت و میگفت که من هم پادشاه بزرگوارم
 از پشت دارا بگشتمد ام وارث ملک ام بچانه شستم بخاطر جمع کبر و پید سپاه ایران نزد
 سکندر می آمد چون دارا دید که لشکر ایران همه میگردد راجع شدند بر دم گفت که همبسته رویا
 شکار شما بودند و مرا اسم فرار عانی بیا می آرودند و ریخته بغیر سکندر رفتند می شود
 که رویان به نزد ویر و مکر تمام میال شمارا اسیر خواهند نمود و چند فرقه ایرانیان که بدارا
 اخلص داشتند با و متفق شده مرتبه چهارم با سکندر جنگ کردند **نظم** سپاه و دو لشکر
 کشیدند صف بهم خنجر و کمر زین و کف برآمدن لشکر از ایشان خروش که چرخ فلک را
 بدرید کوش چو دریا شد از خون کردن زمین **ن**تن بی سرانند همه دشت کین **پ**در رانه
 بد بر سپر حاجی مهر نه بخشید گفتی بر ایشان سپهر شب آمد بار آو نمود شکست سکندر
 بی رویان را بست **و** دارا که خسته در شهر اصفه و فارس رفت سکندر تعاقب نمود و دارا
 نیز با سینه تن گرفت سکندر زن و بچه تمام ایران را اسیر کرد و هر که اطاعت سکندر می نکرد

نام و نژاد و قبیله: که با فرزند نژاد نشانی تو چیت: که از نده که است: یی بر نری: من ایدون
کاتم که اسکندری: بدینا فر و باله و گفتار چه: پرورده خبر خیل کی را سپهر: رسول
گفت که اسکندر از من بهتر تو گران دارد و چون نادانانیت که در این چنین جای خود میاید و ترک رسم
با و شاهان چنین نماید: **فر** سکندر نه این مایه دارد و خسرو: که از راه مشکان بگذرد: و دارا از
گفتار او خندید و فرمود تا خوانا وی آوردند هر جای که می پیر کرده بدست سکندر میدادند سکندر زنجور
و جام بدست ساتی نمیداد و ساتی بدارکت که رسول جام میزد و دارا از رسول پرسید که چرا جام
بدست ساتی نمیدی گفت که در ملک ما همین مرسوم است و دارا **نظم** بخندید و زاین او شهریار:
و کرام بر کو بهشت سوار: بفرمود تا بر کفش بر نهند: یکی **سُز** با قوت بر نهند: رسول
بهان قسم جام می گرفت و میداد و چون وقت شام خوانا را استند و پیش سکندر بنهارند و
سکندر طعام را درین اثنا شخصی سکندر را شناخته و دارا سر کوشی کرد و **نظم** سکندر بدست
کافر جهان: چه گفتند با شهریار جهان: از اینجا و برخاست پس شاد کام: گرفته بدست
اندر و ن جام بیامد و بلینز پرده سیرا و دلدور باب اندر آورد و پای و همه ملکان
خود را خیر کرده **نظم** همه یار و پادشاهان گفتند: ز پیشی جهاندار بگریختند: و فرستاد
دارا پس او سوار: و پس از آن پر خاشی جو یا نه هزار: جو با و از پس او می ناخستند:
شب تیره بد راه شناختند: سکندر چون خانه خود آمد ارطالایس و زبان را طلبید:
چار جام نمود و فال نیکی و رزیده و گفت **نظم** که این جام سپهر و جام مات: **راخت** سران
زیر فرمان مات: و دیگر گفت که من از شکرم و سپاه او و چه احسن نهاد

امله طون بود و وزیر او شد ادب بیک بسکندر تعلیم داد و کنت کبر و خود منی را از سر خود دور
 کن و خود را بدان که من با و شاه و دانا ترین خلقم **نظم** چنان دان که نادان کسی تو نباشد
 و اندکان بشنوی **نظم** ز خاکیم هم خاک سازده ایم به چارگی تن بد و داده ایم **نظم** سکندر تا بود از
 صلح وزیر بگشت **نظم** ز بزم و زرم و زنج و سب و بفرمان او کرد کاری نکرد اختیار
 ملکت خود با رسا طالب و او در آن نزد سکندر رسول فرستاد و بدستور سابق بایع
 خواست سکندر جواب داد که آنوقت گذشت که پدر من پیدر تو المات میکرد و امانت کار بکس او خواهم
 کرد و باید که تو بایع فرستی و الله شیرا خود خواهی یافت من نه با ملک ایران قناعت ندارم
 از خدا بادشاهی بخت آفریم میخواهم و ما نیست و ببال رسول می آیم چاره جنگ بسیار بعد از خفت
 رسول دارا سکندر با سپاه بسیار روانه بطرف ایران شد و دارا نیز از پای تخت ایران
 برآمده لشکر خود را راسته بجانب سکندر روانه شد و در اصطخر فارس هر دو بادشاه با هم
 بوستند سکندر خود بلیاس رسول نزد دارا آمد سکندر دارا گفت که چه گفته است **نظم** پیغام
 او آن جواب داد که سکندر گفته که من برای جنگ تو درین ملک نیامده ام میخواهم که نزد عالم کبردم و دور
 بخت آفریم **نظم** شبیه که باینهمه لشکر مستعد جنگ شده اید برای چه مرا خود مطلب نیست از
 ملک خود مرا راه بدهید که من **نظم** سیر کرده گشته باینم و اگر خواهنم خواه جنگ میکنم و رستا
 شما من از سپاه و لشکر بسیار اندیشه ندارم **نظم** چو زرم آوری با تو زرم آورم
 ازینا بوم بی جنگ بزرگدارم و اگر جنگ نمیکند من با شما هیچ دخل نمیکند پیش نمیکند رو
 در طح و طح ز حرف زدن ندید و در عیت شد که رسول باین دل و رای هرگز نمیده ام **نظم** بگوشت

سرودن زن عمرو سس فرستاد و یارانش بر فیل قوس نامید از دارا
عالمه بود اما محل خود را یکی از چهار تن بگرد چون در روم آمد پس سر شد فیل قوس فرزند
نداشت خوشحال شد نام او سکندر نهاد و در ملک خود شهرت داد که اینا پس از نشت
من حاصل شده است **نظم** می گفت مقبره مهتیر که پدات از نشت من قیریا نیارود
کس نام دارا پس سکندر پس بود مقبره در و بعد کشت از پس فیل قوس
جهان را بیا راست همچو عمرو سس سکندر را به شهرهای بادشاهی و به پادشاهی اموات
و در وقت به چو رستم بود و در هر حکمت صد چند از و زیاده حکما خوب در آن عصر بود و در تربت
سکندر به چنان نمود که حکیم داناشد بعد از آن از اسطاطالپس آمده خلیفه کتب سکندر شد
فدا کرد و علم حکمت نمود شب و روز با سکندر میبود بعد از رفتن نامید دارا زن و دیگر خوا
دانوف سرزند حاصل شد دارا نام او دارا کد داشت چون دوازده سال شد دارا
مرد و تخت و تاج خود را به دارا سپرد و بادشاهی دارا به چهارده سال ماه بود و **برخت نشین**
دارا اینا دارا و **دارا** چون دارا این دارا به بادشاه ایران شد برستور عدل و دوا
و دینش و بخشش پیش گرفت و همه بادشاهان اطراف بدستوری که پیر او به و خوشتر
میفرستاد و خبر از این میفرستاد و در هر حال سکندر که بعد از فیل قوس در روم بادشاه
شد و خراج دارا داد و وینک درآمد و اینرا گرفت و دارا را کشت بادشاهی این دارا
چهارده سال بود و **داستان برخت نشین سکندر روم** و **دارا** قصه سکندر چنین است که
فیل قوس در وقت نزع تاج شاهی بر سر او نهاد و حکیم اسطاطالپس که شاکر و رشید

و غلام و خلقهای نجیب و شریف و کرد که پیشه کاوری خود نگذاشته و هر روز در خانه
 دریای بشتن با چپای پرونده ظاهر از آن آب منهدونی دیگر برآمد که مثل من از میان آن بظهور
 آید کاور خنده کرد و آن شریف قبول کرد و رفت بعد از چند گاه لشکر تازیان صد هزار
 سوار بر سر ایران آمد و شهباسر وارانها بود و داراب برآمده شبانه روز با امرایان
 جنگ کرد و **فرز** چهارم عرب روی بر کاشتن بخت داشت بچانه بکشد **سپاه** بسیار
 فرسان و مال و متاع تازیان بدست شاه ایران آمد و داراب قوت تمام گرفت لشکر خود را
 از آستین بیاروم رفت فیلقوس با و شاه آنجا بود با او جنگ نموده **نظم** که بران شده فیلقوس
 و سپاه یکی را نه بدترک رویی کله زن و کوکشان میزدند **سپاه** بکشتند چندین
 بشیر و تبر **فیلقوس** که خسته در قلعه محوید قلعه بند شد و رموی با هدیه و پیشکش فرستاد
 و داراب خراب و کج و متاع بسیار از او گرفته خواست که برگردد و مردم گفتند که فیلقوس
 و خست نامید نام دارد و داراب رسول خود به تزیین آن جمیل فرستاد **فرز** بدان شاد
 فیلقوس **سپاه** که داماد باشد از او **سپاه** داراب مال و اسباب کثیر فرستاد
 و خست او را عقد بسته با ایران آورد و روزی بنامداران و خاصان خود گفت که طبع من
 آنرا بید علقت بدیوئی که از دمان او می آید از رده میشود و معالجه باید کرد حکما در علاج آنشدند
 گیاهی که سوزنده و بن سکنه ز نام بود درون دهن او بایدند **نظم** گیاهی که سوزنده کام
 بود بروم اندرون اسکندریه نام بود آن گیاه را چن روز کام خود میداشت بوی خوش
 او کم شد تا اول باد شمس و او را باز در روم فرستاد **فرز** ولی پادشاه

نزدیکیت فردا یکبار عمل نمایند باین نیت از روی نفرت خواهند شد روز دیگر باز هر دو
رو میان درآمده **نظم** ز روم وزیر روی بر انگشت کرد و خود از بوم پرباد و هرگز نکرد و خروشی
نبراری برآمد ز روم که بگذاشتیم این دلدارانی بوم فقیر روم کسی نزد رشتن او فرستاد
که اراده آمدن انصوب از روی بد و مناسب بر خود راه دادیم اکنون خواهش معاوت و ایم
اکنون آنچه بایج خواهند بدیشتم تو او هر چه فرمود فقیر روم اهدانی حب الدعای برشتن او فرستاد
و صلح کرده برشته رفت **نظم** هم اندر زمان مرد با کینه رای یکی نامه نوشت نزد هبای
رشتن او قصه فتح داراب بها نوشته فرستاد و یا قوت داراب هم نشانی فرستاد چون نامه
و یا قوت بهار رسید دانت که فرزند منت و کنت بها نزد رشتن او داد و او را نموده بود منطقه مهر
آمد و در خاطر من جنبش آورده اما حق که از و حقیقت استغفار نکردم **فرد** چون نامه بهر خواند و
با قوت دید **شکست** ز مرغان بنه بر چکید **فرستاده** را کنت کربان به و هبای که آمد چکا
یکی که خدای **هبا**ی در آتش که خود رفته آتش بمنی افروخت و خیرات بسیار کرد و رشتن او
با داراب نزد وی طلب نمود چون نزد یکی رسیدند یک منزل خود استقبال برآمده داراب
را در کنار گرفت **سراور** او بسید پشیمان را پرسیده و راه بمنی داراب را برتخت نشانید
و تاج شاهی بر تارک او نهاد و مدت بادشاهی هبای **سید** و دو سال بود **استان**
سپهر هبای بادشاهی **امیران** بهار **اب** **سپهر** خود چون داراب بادشاهی یافت و
داد و هبش یافت و صل و احسان بر خلق الهه آن همه کرد که ادانی و اقامی بهر با یکدیگر
ابو سلطنت او مشغول بودند داراب آن کا در را باز پس طلبیده و ده پاره زر با اسب

از جانب سید و تقدیر کشیدند بر و میاگان بیام رشتند و او را از واکرام بسیار نمود
و گفت که هرگاه بفتح و نصرت بر گردم از هائی شاه برایتو کنجا و ملکها خواهم گرفت
روز دیگر زیاده از روز گذشته سپاه با و ارباب همراه بود و در میدان فرستاد و **نظم**
بهم باز خورده دوباره سپاه شد از گرد و خورشید تابان سپاه به پیش صف **سنان**
کس مانند تعلق سپاه اندر آمد چو کرک پراننده گردون سپاه نیرک و ارباب اول
مقدمه را شکست بعد از آن میمنه را بر هسپان آن در صف میوه رفت و میانرا چون دست
بر و ارباب معلوم شد چکس مقاومت نیاورد و در قلب کاه تقصیر روم تکیه آوردند و ارباب
آخر روز نصف میان جنگ بگرد **فرز** و میان ابران بگرد و شیرینی ناختند از پی او و دیگر
چون روز نزدیک شد نزد رشتند و آمد **فرز** چو زور رشتند و آن بزرگی بدید ز شادی دل
پهلوان پرورید و ارباب را در منزل خود آورد و تهاقی و انفر در پیش او حاضر داشت
و ارباب یک نیزه را موافق دست خود چسبیده گرفت و چپش و دیگر قبول نکرد و میا بفر
دست و ارباب ترسید و میا گفتند که قیصر با و از این که در اینجا زنی با دست آمده
عام طبع کرد و لیکن زن زیاده از مرد صاحب تدبیر و شجاعت است که سر و لشکر او از
قلب کاه بچند و سپاه بکران او هنوز آرام گرفته یک جوان خرد و سال با جمعیت قلیا چندین
صف مارا بر هسپان زد و میدانم که این جوان بچه پل است و از نسل شیر که چندین مرتبه با و از
راه کینه تمام انداخته است که بین او نرسید و او را پس از هر طرف که رونی میکرد و جویها
خون روان داشت نامداران روم جمع شده تقصیر مصلحت بر کشتن و او را قیصر گفت اینهمه چنین

آن آواز بگوشش او رسید و گفت خبر بگم که این آواز گیت و شاه ایران را می شنید
باز سات بگوشش او ندای آمد که فرزند یمن زیر توای طاق خفته است از شدت باران
نحوای افت و باز مردم دو اند خیس کردند که آواز از روی زمین است ایام غیبت باز
قسم بر یاد نشیند شود و تیر شد و یک کس را فرستاد تا خبر آورد که جوانی زیر طاق
خفته است و آن طاق شکسته **فرو** همه جامه و اسب و کلاه سیاه سیاه خفته هایلگاه
رشتند و آنجا را طلب نمود یمن که در آراب از آنجا برخواست و دانست طاق افتاده رشتند و
این واقع را گفتند و آراب حقیقت پرسید آنچه از کار و روزگار او است و باخته بود
گفت رشتند و در آراب رافت و آب و مال و خیمه داده معسر زگر و اندیشه نفس مود
که بعد از چند روز کار و رازش حاضر کردند رشتند و از آنجا قصه و آراب گمانی و نشانی
خود کردند رشتند و فهمید که این جوان پسر یمن است یا قوت او را از باز و او غوده و بدو
که از همای شاه است در آراب چاه و تپل بسیار و او دست رات خود نشاند و بسیار
ممسرا ساخت رشتند و در آراب را مقدم شکر نمود و روز دیگر **نهم** زنای که دوش که هم باز
خورد بر آمد هانگاه که در آنجا هم یک به یک بر آمدند و چو در دروان خون هم می نشستند
در آراب با تمام صف و میان خبک کردند و گفتند که بر رشتند و از نوبت برسد از سپاه روم
بسیار کشته شدند و مانند شیر که میان روم می افتد رومیان را می گرفت می انداخت تا قوت
شام خبک کرد **نهم** به پسر و زنی از رومیان کشت باز به نزدیکی سالار کرد و نفس از رومی
آفرین یافت و رشتند و که این لشکر ملک بتو میاد و بر رشتند و گفت شما صفا را

و براق از کجا توانم خریداراب و لیکر شد و در روز طعام خورد و او را مهر سر آمد
 قوت که از صدوق یافت پنهان داشت بکا و در او که فروخته اسب و براق برای او خرید
 و اراب تمام شهر سلوانی بشوق خود آمد و رفت و یکدم در خانه قرار نداشت هر روز لشکار
 رفتی روزی و اراب از نا در پرسید که حقیقت من بگو ما در او واق از سرتاپا و انمود
 اندر نزد ما کا و ریا را زده و و لیکر میشد چون انحر ازو شنیدند شاد و دانت که پدر من بزرگ
 خواهد بود بزرگ کا و رکت که از آن متاع که در صدوق و اسب با من بود چینی داری
 گفت و و با قوت پیش نمیشی بود یکی را فروخته براتو اسب و سله و اتباع نمودم و یک با قوت
 و لیکر من موجود است و اراب آن با قوت را در باز و خودت در همان سال سپاه روم
 بایران آمد و بهای رشتن او نام سپه داری داشت او را گفت که سپاه جمع نما رشتن او
 منادی کرد و ایند جای گفته فرستاد و جوانی جنگ طلب است آمده حاضر شود چون خبر بد اراب
 رسید خوشحال شد و پیش رشتن او یک جوان را از نظر سرها گذرانیده موجب تفر
 می ساخت و قیقه و اراب را در نظر سرها بر دهنده و قامت و چهره او را دید بنیال
 کرد که این جوان با من و بزرگ نماید تحقیق کسان را زاده باشد بر رشتن او گفت که ما علوفه از او بیشتر
 کرده مهرهای بروی پندانا خاموشی ماند رشتن او سپاه جمع نموده بیک رویا
 روان شد در منزل با دو باران بسیار شده بزرگ خیمه ها رفتند و اراب خیمه داشت از طرف
 شکسته نگاه گرفت و در آنجا خواب رفت و خوشی از غیب بر آمد **فرد** که الطاق از او بسیار
 با شش مرا این شاه ایران نگهدار باش **چون** سر برده رشتن او نزد یک بود

و کرم آن پسر را انداخت و دین او را محکم بست و نیم شب بچران خود گفت تا آن صندوق را
در آب اندازند و دو کراغی بود که رانده از شهر دورتر بر وزن قضا را و وقت صبح آن صد
منطقه کافر را که شناساوری کرده صندوق را بکناره آورد و سران را که در پارچه دیبا
و ابریشم دید چون پارچه های مرد داشت در میان او طفلی ظاهر شد بی انور بر داشت
نزد زن خود آورد و گوشت که طفل تو دیر و زمره است عوض آن الهه تعالی بتوان طفل رساند
چون آن زن را روی طفل دید بصورت و خوبی او دیده حیران شد و از شیر خود او را
سیر نموده در میان دید که گوهر و یاقوت و اشرفی نهاده اند شاد شد شکرانه
خدایا آورد و نام آن پسر را اب نهاده از آن شهر او را گرفته بدر رفته اند که نام مردم سبب
این طفل را بنام کنند و در شهر مکان چند سال گذرانیدند چون داراب کلان شد بسیار
جوان خوب صورت و زور ورگشت و هر کودکی که از دور میسر کلان بودی با و گشتی کردی
وزیر دست شدی و همایون نزدی کا و هر چند برای شستن پارچه معید میشد دست
شیکه و از پیش او میگریخت کا و زدیگر میشد که خدا بطور پسر نامانف با داده که هیچ
حاصل نمیکند و نمیدانست که این پسر پادشاه است و پادشاه روی زمین خواهد شد کا و ز او را
در کتب گذاشت زنده و استار ایا و گرفت است و از فهم او چنان شده همیشه بکا و ز ملکیت
که پسر تو چه عیب دارد که دار و میباید که این طفل وزیر پادشاه شود و روزی داراب گفت آنچه
اوستا من میدانت من همه از و یاد گرفته ام اکنون مرا در پیش اوستا و دیگر بگذار
خوب و براق خریدم دیده رو و ماه نهر بباکری آموخته شوم کا و ز گفت من مرد مجلس است

و در حباله و تصرف خود بر طبق دین زردشتی آورده بود و او از بهمن حمل داشت و چون
 که ساسانیان نام سپارو بود بهمان دخت سرخود تاج و تخت داده وصیت کرد که اگر از
 همایی سپارو و پادشاه باشد و اگر دخت سرخود و گور سلطت برانندت یا دوشاهی
 بهمن شصت سال بود و **استان بادشاهی بود و سپارو دخت سرخود** کنون بارگرم
 بکار همایی پس از مرگ بهمن که گرفت جایی را **سپارو** بر بار داد و در کج بکشاد
 و بنار داد برای بد او از پدر برگزشت همه کتبی از داد و شنس ابا و گشت **همان** پنهان
 داد و عدل پیش گرفت که از چ بادشاهی بوفی نیامده بود و در ویشان و محتاجان را
 تو تکم ساخت چون وقت داد و او شد سپارو اند و بکن گفت و او را بداد و او تا دور
 جایی دور پرورش نمود و زمانیدن سپارو با جانی ظاهر ساخت نام ارکان دولت و
 خلق الله از سلطت او راضی بودند **فظم** همان تاج شاهی سپارو نهاد **همی** بود و بر تخت مهر و
 شاد و از دشمنان بهر سو که بد میسر فرستاد و هر سوئی شکری از چپینسر که رفتی
 بگردی جهان بنودی بد و نیک از وی بخشان **یکتبی** بستر او نکی نوشت **جهان** را
سر میداشت راست **جهانی** شده امین از داد او **ز کشور** بنودی **سپارو** داد
 چون **سپارو** به مقت ماه شد طلب کرد و بدل خود اندیشید که بودن این کودک و رنج
 باعث خلل بادشاهی است **مبارک** مردم مطلع شوند و بر وفق حکم بهمن این کودک را پادشاه
 گزینند و سر از امر نه به چندان طفل را بناید گشت **انت** که در راه **باید** انداخت
 اگر حیات او خواهد بود و ملک دیگر پرورشش خواهد یافت پس **دین** صدوقی بفرستش نرم

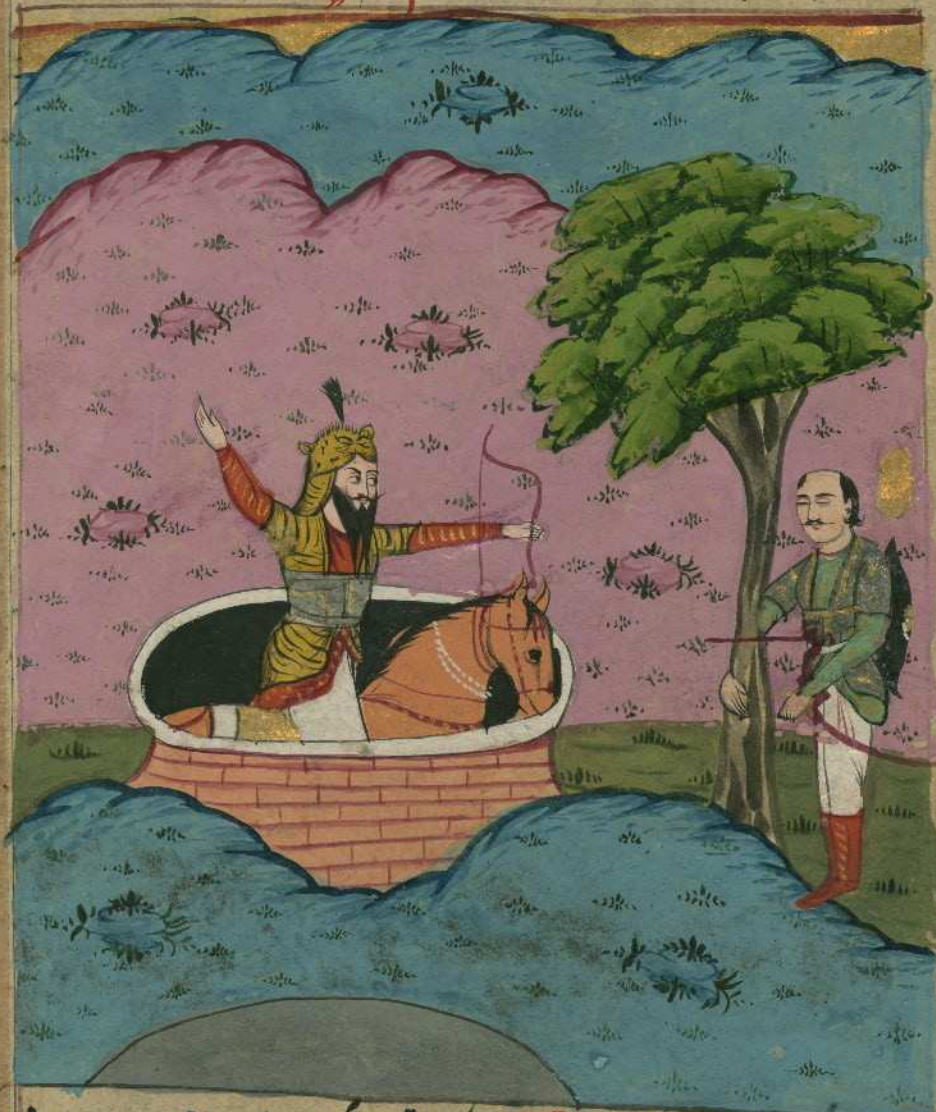
خبر شد با طرف پشت ایرانیان بود و حمله آوردند و سپاه فرامرز سگت خور و با تنی چند
فرامرز در میدان ماند چند نفر از اسبم بر باران نمودند فرامرز در میدان ماند آنچه را هم فرامرز
دانست که روز آخر است تاخته و در قلب گاه آمد و هر چند قصد کرد که خود را به یمن رساند ترسید
نظم کی تیر باران بگردید سخت چه سود از نهان چو پیر کشت بخت از آن زخم بسیار او نمی
پزور آمد و در دلت کی اسبش را از زخم تا میرفتاد و فرامرز با و چه و راست میزد
و تیغ میزد و **فرز** ز لب خون کز و رفت بهوش کشت یابستاد و بر جای خاموش کشت
سپاه از هر طرف آمده فرامرز را دستگیر کردند و بسته نزد یمن آوردند و فرمود **ب**
فرامرز از زنده بردار کردند و تن پهلوانش کونار کردند بعد از آن فرمود که مردم سیتان
را قتل نمایند بوثق بر خات و معرفی کردند که بنده های خدایا را چو میکشی از خدا ترس کنی
پدر خود کفری از پرستم اعمال بشکند یمن تو بر خلق به بخشای پس کن چنانچه مردم را از
قتل منع کرد بعد از آن گفت که زان مرد میرست و به نیک و بد کسی کار نداشته **نظم** از و
نبد بردار که **فرز** کرد و دلت باز کرد و آن را راه بردی چو بنشیند شاه از بوثق سختی پشیمان
شد از کرد و مای کنی نه مودت پای و ستان از بند کشت و زند و او را بسیار بند بوثق را از
بند حله کنایه ملک سیتان را باز با و دماند یمن از آنجا بدل بکنه برگشته بامیران آمد
و چند گاه سلطت را اندیشی از بیرون خواست تا درون رود و از دمانی در راه او بود
نفسش بر آن افتاد و قصد کشتن او کرد و از دمانی یمنی را که نزد آن از راه او جانشین شد
علیه نمودند به نشد پیمان در و در و در وقت مرون و دست خود را که با چهار نام داشت

و میر نه میرون گتم همه رویی نامون پراز خون گتم فرستاده آمد بزوال این گفت
 دل نال با در و دغم و گشت جفت زال جواب داد که رستم منی پدر تو چه قدر داری کرد و کنج
 و مال مشکش من بود و اسفند بار قبول نکرد گناه رستم چیت چنانچه تو نیک واقف هستی
 دیگر مرا رستم تربت کرد اکنون که قدم رنج در اینجا فرسوده هان کنه هان می نوی
 گذارم **نظم** فرستاده را اسب و نیار داد زهر کونه چسبید به بسیار داد فرستاده
 نزد یمن آمده سفارش و تعریف اخلص زال بسیار کرد چنانچه دل یمن نرم شد و التماس
 عقیب فرستاده نزد یمنی آمده سفارش فروش نماید یمن چون نزد یک شهر زال
 رسید با تحالف خوب پیشوای برآمده و پیاده در جلو یمن افتاد هر چند یمن می گفت که تو پسر
 شده قوت پیاده رفتن نداری سوار شوی زال قبول ننمود و می گفت **نظم** به بتانی کار
 گذشته کوی **بهر چو** وز گشتگان کین مجوی پیش تو دوستان مسلم
 سوار پیاده چینی میسر و در غار و زار برافت یمن ز گفتار او چنان گشت شد
 تیر باز را و پس یمن در ایوان زال فرود آمده تمام مال و کنج او بگرفت و گفت فرامرز کجا
 گفت بشکار رفته است و از شما هنوز خبر نیافته یمن گفت آواز ده آمدن من ز یمن و از ترا
 فرو گرفت و فرامرز تا حال نشیند فرمود زال را بعد کردند فرامرز با تمام سپاه خود پیاده
 کرده در جای پنهان شده بود چون خبر رسید زال شنیده آمد به یمن و می پرسید هر دو
 صف بلك خنک پوست شبان روز خنک کردند روز چهارم باد می تندید احد که رو برو
 فرامرز می وزید و کرد و خاک بر روی سپاه فرامرز میزد و شبان شب فرامرز را کبابی و زار

کمر بان شده اینجا **نزاره** یای دگر در بر و **سوار** یی مانند از بر رکان خورده و هر که با رستم
بود در چاه افتاده مرده و الکی تن که دور از چاه بود کمر خسته در ستیان آمد خبر داد زال برویی و
مویی خود کند و گفت من چنان مردم حال در مذکی خود نیخواهم **فرد** و وزیر که از فراق رستم
کباب شدند پس از کمری و زاری زال با فرامرز با دل چرخشتم روانند که تا بوتر رستم
گرفته بیار و دوشاه کابل با نام مردم کمر خسته کابل را ویران گذاشته یک کجری برانده و
زال آمده بین رستم و رخس و زواره را یافتند که و دان گوشت آنها خورده بودند استخوانها
را آورده دفن کردند بعد از چذر و ز فرامرز با سپاه خود را راسته رفت و بنای کابل
خاک کرد **فرد** و زکیر و سواران هوانا شدند **سپه** دار کابل گرفتار شدند پس فرامرز بان
چنانکه شهادت بر زبان دوخته بود در رسید **فرد** و بکر و ارکوه آتش بر فروخت و شغاف
چار و زمین را بدوخت **باز** در بر قصه کشتاب آمدیم چون کمر شتاب با خشت بهین
ر با دوشاهی ایوان و ادبشون را تا باقی دلد مدت با دوشاهی کشتاب صد و پست سال
بود **داستان** دگر با دوشاهی بهین **سپه** دار **اسفندیار** چون بهین بخت و او و پیش گرفته
سپاه خود را اراضی کرد و روزی با مادران خود گفت که کنی و کنی **سپاه** و فرامرز
کنی رستم و فلان کنی فلان گرفت ما را هم لدم است که کنی پدر خود از رستم و **سپاه** و
بکیرم **سپاه** جواب دادند که مانده فرایم پس بهین با صد هزار سوار شمشیر
زن بیاب ستیان روانه شد چون نزدیک دریای ملید رسید گفته فرستاد که مرا از
کنی **اسفندیار** و نوشتار و مهر نوشتش روزگار در جهان تلخ شد **فرد** و دل کینه دیرینه

بشغاد کرد و گفت ای شقی سپهر مرا بکبر و صیلا ضلوع کردی من خود برادر تو دهم و میرای کار
 تو در اینجا آمده شغاد و جواب داد که تو حیران چون در پیش تمام عالم مایل بودی ایران و
 توران را تو قتل و مارتاج کرده سزای اینم که اکنون تو یافتی و زمان تو منسیر آمد
 از نگاه شاه کابل گفت ما، ما که رستم در ملک ما ضلوع شده برستم گفت که من برایتو همین دم
 نوش دارو میطلبم رستم گفت نوش دارو را بر سر خود بزن که روزگار من سبکتر
 کاوشی و کین و اینهمه شایان در پیش من بود و رفتند **نظم** مرفتند و میر تر
 مانده ایم چو شیر زبان در کفر مانده ایم فرامرز پور جهان بن من بیا نیز خواهر ز تو کن
 من پس رستم شغاد گفت که هر چه نصیب من بود شد اکنون من طاقت چند ندارم
 ز منکی من رمتی مانده است باری کمان مار از ده کرده پده تا کرک و دو دمر اندر و **نظم** شغاد و
 آمدان چرخ را بر کشید بزه کرد و یکبار اندر کشید بخت بد پیش تهتن نهاد برک برادر
 همی بود شاد تهتن بختی کمان بر گرفت بدان خست که پوزش اندر گرفت برادر نیم پیش
 بتر رسیدت بیاید سپهر کرد و رفت درخت میانش آهی بود برکش جای نهان شد
 مروز با پاک رای چو رستم چنان دید بفرات دست چنانکه دوازده گشت دست درخت
 برادر هم بر جودت به نکام رفتن دلش بر فروخت شغاد از پس از رستم آوازه کرد تهتن
 بروست کوتاه کرد رستم چون شغاد را گفت شکر مرد و کار بیا آورد که کین خود را
 بدست خود کشید و سپس بقیاس آبی تقدیم رسانید که در بوقت نزع مرا انقدر
 قوت دادی که دشمن خود را بدست خود کشیدم **نظم** گفت این و جانش بر آمد زنی برادر

۱۵۹
 میزد پشته نمیشد رستم بر دشمن گرفت **نظم** کیم تازیانه بر او رده نرم میزد
 تکدل رخسار اگر دگر **نظم** رخسار روی تازیانه حبشی ز دور میان چاه افتاد
نظم زو بانشا فروشد بران چاه میر نه بد جای او پوزش راه میر نه دیال آن پهلوان
 بزرگ **نظم** برید پهلوی رخسار **نظم** رستم بار رخسار چاه افتاد و غم او را بوزن تیر **دوش**

رخسار از انچه بارستم خست ز دور چاه و کیم افتاد در آن نیز تعبیه نمایی بود بین
 نوح از هر چاه که خست میزد و در چاه و کیم می افتاد و با کیم رسید رخسار رستم را طاقت
 نماند و بگریه و مینا پاره پاره شد رستم دانست که کارش غمناک و شاه کا بایست **نظم**

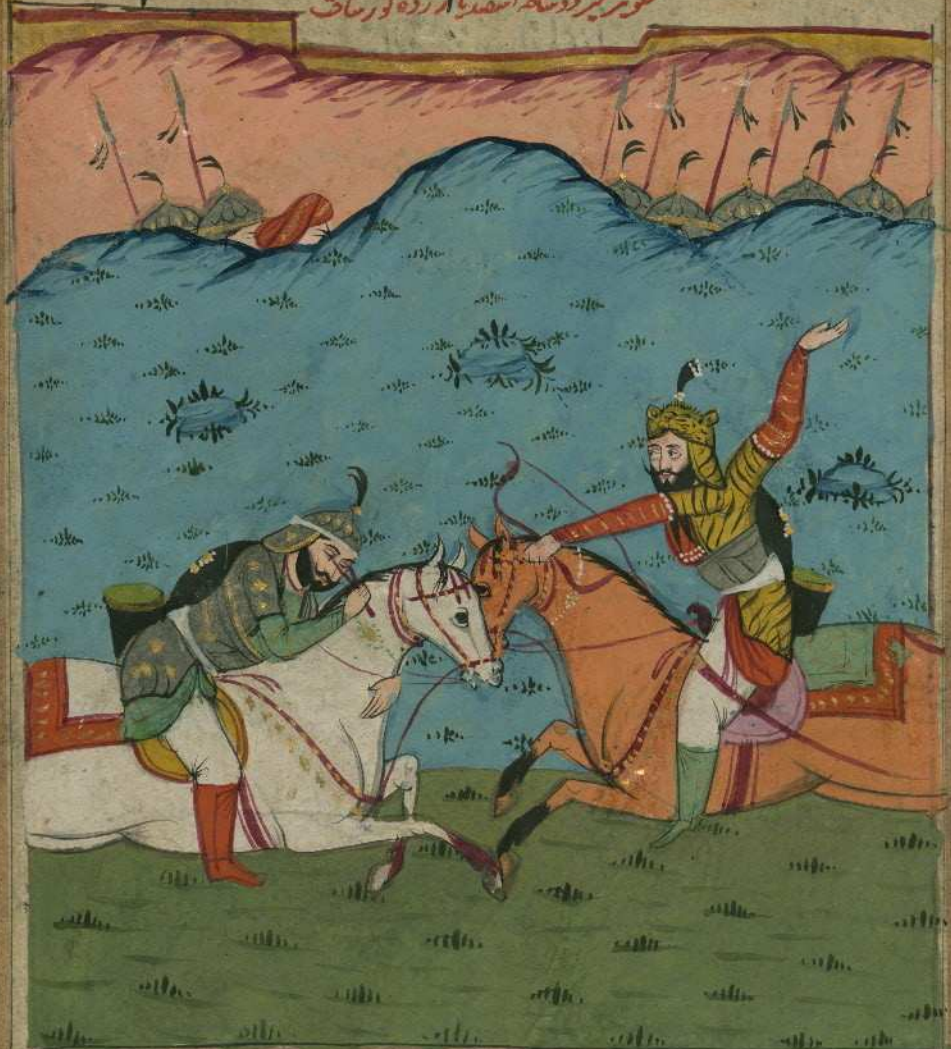
شاه کابل از رستم دلگیر شد شفا دین شاه گفت که برادر من شرم نکرد و مرا همیشه
 بیای و من میباید میخوانم که او را میگویم شاه کابل گفت تو او را چگونه توانی گفت شفا دین
 من فکر کنی او بدین نوع کرده ام که از شمار بچیده خواهم رفت و پیش رستم و زال کله
 از شاه خواهم نمود یعنی که رستم برای جایت من در اینجا خواهم آمد و تو شکار گاهی مقرر
 نموده چاه چند کنی و تیغها تعبیه در آن چاه نمانی و سر چاه را بوسی پوشش دهی
 رستم در اینجا بر سر چاه خواهد افتاد شاه کابل نزد پسر او بنشیند و مجلس نشیند
 در آن مجلس شفا دین از روی چهل گفت که ذات من از شاه کابل بهتر است شاه کابل گفت تو از
 نهمه اسامی زبان بسته زان هرگز ترا یاد نمیکند و رستم ترا برابر نوکر میبینم شفا دین
 از این سخن شفا دین بگشت و با چندی نزد رستم آمد و از شاه کابل شکوه نمود رستم
 با پوشیده گفت که اکنون من او را رفته گشته یا بسته خوبم پارم و برای او نجات
 کابل شتافت چون در اینجا رسید شاه کابل با استقبال بر آمده نزد خواست که در پیش
 سخنان نامطلوب شفا دین بودم تقصیر مرا معاف کن **ز** و پیش رستم گناه و را بفرست
 آن پانجاهی و **ز** شاه کابل مهابتی خوب بر رستم کرد و هر روز در خدمت استاده میبودند
 شفا دین با پسر سید که چاهی کنده گفت که اری شفا دین گفت زود رستم را بدان طرف ببر شاه
 کابل نزد رستم آمده عرض کرد که در غلخانه پنج سپاه است باید رفت رستم زواره را
 با چندی همراه خود گرفت و بمن شکار روانه شد شفا دین با دست راست کتاف شده
 میرفت تا بای رسید که رخس بوی خاک نویافته استاده شد هر چند رستم تا زبانه

خواند از بون بر سپید او کوایی داد که رستم درین باب کنایه ندارد و مناسبت چند مرتبه
نیست کرده بودم از راه چهل کوش جان داده پس کشتاب نامه مشتعل برود سانی
برستم نوشت که از بون تفتیق چوت که تو در نیاده مجرم منته و هرگاه مرا بطلم عاف و ای
در قبولدین را بفرست چون زمان بادشاهی برستم سپید بمن را فرستاد کشتاب او را
ویده شاد شد و وی بهد خود کرد و این **نظم** بدو گفت اسفند یار تو پس جزا و اکتی نما
کس با ما و تا جاوون بهنم چو کم شد **سر از روین تنم داستان از او شفا**
شفا و از نیت زان کشته شد رستم و خراجی اقادون در خانه زان از او سر نام
مرد میهنه بود که داستان بشانان پیشین و احوال رستم میدانست و اصل خود بام نریان
میرساند میفرستاد و میگوید که قصه اسفند یار و رستم را همان بمن گفت و اکنون از
شفا دور رستم میگوید که تفسیر بر او را من میان کنم زان را از کسب بپری حاصل
نام او را شفا و کذاست و انداخته شناسان طلع او پدید گشتند و فیکه شفا و جوان شود
تخته سام نریان را تها خواهد کرد و شکست در خانه داده اها خواهد انداخت **و در هشتاد**
زود شود بر فروش **همیشه** با نریان میخوشی زان از نیر و لیکر شد و مناجات کرد
که ای انجا بدیها از شفا دور کن و پرورشش شفا و منم و تا بعد بوقت رسید بعد از آنکه
او را نزد شاه کابل فرستاد و چون شاه بزال سابقا خویش داشت شفا و نیز دختر
خود داد او را بسیار دوست میداشت رستم هر سال از شاه کابل بجهت میرفت و در آن سال
سال رستم خود را از استر ابراهیم شتر باج گرفت و بنی المکه کابل را از او داده

بارام دل زول رنج اندوه کتون دور کن با یوان شاهی یکی سور کن میان من و تو برین
 و اوری کند و اوری و اوران و اوری انگاه گفت با ورن خواهی گفت که نصیب من چنین
 بود صبر کن زندها رناله و فریاد خواهی کرد که روح من از تو ناخشنود خواهد شد **نظم** گفت این بزرگوار
 یکی سیزدهم که برین کشتاب آمدستم هماندم برفت از تنش جان پاک تنش تیره
 خسته افکنده خوار بنشون و بین و تمام سپاه نوحه و زاری کردند رستم هم جامه چاک کرد
 و نالید پس اسفند یار را در تابوت انداخته بایران بردند و رستم همی را گرفته در ستیان
 اندر واره برستم گفت که بچه دشمن دشمن را چه برادرش میکنی **نظم** اگر بر وری بچه نره
 شیر شود نیز دندان کرد و دلسیر چو سر بر کند زوید و جوید شکار سخت اندر
 اندر آید به پروردگار و ویرادر و پراوراکشته اگر دست یابد کینه آنها از نواز فرزندان
 تو خواهد گرفت رستم گفت نوشته است با دگر کون نمیشود هرگاه پیرا و و میت کرد و چو قبول
 مکتم چون تابوت اسفند یار بایران رسید پیرا و و سترا بخت و اگر و نالیدن گرفت هائی و بفرید
 بر خواهران اسفند یار به پدر خود گفتند **فرد** نه سیر غشش نه رستم نه زال تو کشتی مرا و را
 چو کشتی منال ترا شرم نایزد ریش سفید که فرزند کشته زهر امید کشتاب منفعل و
 و شرمنده بوده از هر طرف نفرین میشد اسفند یار را و رفتی کرد و رفتی را چند روز رستم
 هزنا خجک و شست و بر خاست با و شانه اموضه بکشتاب نامه نوشت که من و رقیه اسفند یار
 میکنیم هر چند با و امن نزد شاه باغیا کج و متاع کنم قبول نکرد و مادرش ملک دون
 اینچنین شد اکنون سپهر او را از میت کرده ام هر چه حکم شود یا او رستم کشتاب چون رستم

برست بخت و چای جانش ز دست استند یا راز زخم چشم بر زین اقاد و بر دست
یال اب خود گرفته پوشش شد رستم گفت دیر فز کفید و شصت نیز از تو رسید و من
نقیب ادم و تو یک چوبه تیر من بر سر زین اقاد **نظم** بخوردم صد و شصت تیر خنک نه نام
از دست ناموس و ننگ بخوردی یکی چوبه تیر گزنی نهادی است را بقربان زنی
بهن اسفند یا راز دور دید که پدر من بر سر زین فرو رفت تاخته رسید و حال او را
در یافت و فریاد و ناله کرد و نگاه بشوق تیر از چنمان او کشیدند و دوا می چشم بر او
اسفند یا راز نهاده خود آوردند رستم هماندم با سپاه خود برگشته با یوان زال آمد و مرده
نخج با و داد زال و تو ابغان او شاد شدند زال گفت من از چنمان کشیده ام **نظم** که هر کس
که او خون اسفند یا راز بریزد سر اید و راز روزگار ای رستم خدا نکاه دارد من از جان تو
سیار اندیشه دارم رستم جواب داد که من درین باب کنایه میگویم هر چه کرد اسفند یا راز
خود بخورد و کرد اسفند یا راز گفت این بلد بر من از تو نوشته چینی بود شد باشد اکنون بمن
خود را بمی سپارم این بادشاهی در رسم پهلوانی بیا موز رستم گفت بمن را بخت علی
می نشاءم و بلاح بر سر او می نیم بعد از من گذشت بقضای بادشاهی ایران گرفته با خواهم
و او پس اسفند یا راز بشوق گفت که من از زندگی کشیده ام غیر از گفتن پوشش و کور نمیخواهم
پس اسفند یا راز بشوق گفت که من از زندگی کشیده ام غیر از گفتن پوشش تو بایران برو و بر
من بگو که مرا تو حاصل شده ملاویده و دانسته پیوده بختی فرستادی من این امید از
تو نداشتم تو نیکها و خد متها کرده ام **نظم** کنون با فتنی در جهان کلام دل بایسا و بشین

اسفندیار دست بجان کرد و درستم کز در چله کرد و رو با آسمان نمود و گفت یا آبی من هر چند
 در صلح میزنم و عاقری نیایم و مال و متاع و مهابانی اسفندیار میدهم و در خدمت او بایران هم
 میروم هر کز را نمی کشی و میخوانی اهدا میخوانی ای ستم بکشند تو بفراوان بر سر و این کز را بچنان
 او بدوز و ازین کناره بر من عقوبت کنی **درستم** در و عا بود که اسفندیار برستم حواله کرد و درستم
نوریز در دشت اسفندیار زده کورسات

سراوز و دید بترارک رسید **نظم** کجی قیر بر ترک رستم نبرد جهان کز کمان نوازان
 سز و نهن کز اندر کمان را اندر و در بر انسان که سپهر فرموده بودند نبرد
 تیر و چشم اسفندیار **شید** جهان پیش کن نامدار نکونند **شاه** نبردان

۱۵۹
آمد با سفیدار گفت که رستم از دیر روز نازده و شکفته تر آمده من از دیر سیر او میترسم
بهر آنست که امروز با وصلی نای سفیدار بنوشتی را بهت کرد و سوار شده رو به رستم آمد گفت
تو دیر روز از زخم مستی نرسیده شده بودی امروز اثر آن نماند **نظم** تو از جا و جوی زان گشتی
ورستی و کمر نه پروبال تو زخم خفت چنانست بدو زخم میهنی بهت سیر که نماند بدان چاره
زال بهر رستم گفت تو اگر هر سوار تیر من زنی از پای افتاد و یا من نیستم آخر ترا خواهم
اکبر بهر سویی خود منجوبی تعمیر مرا به بخش و بنیاد من همان شود بخدای زرد و دشت و زرد و استا و
آفتاب و ماه تابانستم که من و زخم من تو نزد یک گشت تا سب خواهم رفت **نظم** پس ارشاد گشتند
مرا شنیدیم همان منیر اگر منب فرما داریم **اسفند** بار گفت تا چند از ایوان و خوان خود بکوی
وراه آشتی بجوی اگر حیات خود بجوی دست نای خود را بسته در پیش من بیار رستم
گفت دستها من میند و اگر هر چه خواهی از من بگیر **اسفند** بار گفت تو چه داری گفت **نظم** بهر آنست
و هم کوهر شایهوار هزارت دهم کوهر تراج نگار هزارت کنیزک دهم نوش لب که باشند
در پیش تو روز و شب و بکنج سام نریان و زان کشاده کنم پشت ای چال از ان پس پشت
پرستاروش سوم تا به پیش شهبه گشته کنی خیز از بند من زدا و دست هت به بختی ای شاه
نیزوان بهرت **اسفند** بار گفت ای رستم تا چند بمان کوی من از راه نیزوان بهر سیر و هم
اما از فرمان شاه بزرگتر دم بچ و مال تو مرا بچه کار آید مرا باید پدر خود را ماضی ساخت تا نت و قلیج
ایران بمن بدهد که سو کند خورده است رستم گفت با میدخت قلیج سر خود را بیا و مید
اسفند بار به پیشانی کرده گفت **نظم** بیا و تیر با کوشش کارزار به پیشم و کمره بانه میار

که بر رخسار سوار شده همراه او روان گشت تا از دریا کند شسته به پهنه سینه رسید
 که درخت کز در آنجا بسیار بود و میرغ برستم بود برستم گفت که از این درخت شاخه بریده
 میروم تیر راست کرده به چکان دو ساخته تعقیب نما و نزد اسفند بار رفته بیا تا چشم
 او را کنی امیدوار است که از این تیر کز هر دو چشم کور خواهد شد و الله هر که خون اسفند بار
 خواهد ریخت از پنج و هشتاد و یک نفر خواهد یافت و کشتن او باعث افساد و کامل است از کور کردن
 او اسپی بدین من غیر سید و این درخت را باب زهر پرورده ام خاصیت خوب آنست که کسی هر جا که
 قصد کند و از گمان تیر سبزه از او بجا میرسد رستم شاد شود و با آتش بر نهاده و انگاه
 سیرغ را سر کرده رستم را همان شب بمنزل او رسانید و در دیار رستم
 بوسیده باستانه خود رفت رستم همان دم چوب کز را بچوب ارشاد سیرغ تاخته
 بود که ظلمانی نورانی مبدل گشت رستم سوار شده نزد اسفند بار آمد هنوز اسفند بار در
 خواب بود که رستم فریاد **نظم** که ای پهلوان چند غیب چنینی که رستم رست از بهر کنی
 تو بر چنین از این خواب خوشی بر او نیز بارستم کینه کشی چو بشنید او بر سرش
 اسفند بار همان خواب شیرین بر و کشت **نظم** و با خطرات مسلح جنگ پوشید و بختون آورد
 خود را گفت که من بر این کان بودم که از رستم سیرمن امشب رستم خواهد مرد و الحال چاقی و
 قدرت او از منید هرفته به من که زخم ما، او بسته است یا نه و بر رخسار یا بر لب و یک سوار
 شده آمد بختون نزدیک رستم آمده نظر کرد و دانست که بدین ما آمده است گفت من دعای بازخ
 ندارم و اسب من هم زخمی است اینان داروی دارم که بایدها یکبار زخم ایام میا بختون

بهوزانی که مدد تو رسید پس بر سر بلندی رفته اتش کرد و پر سپهر را سوخت یکپاش
گذشته بود که سپهر حافر شد **نظم** شد نیز در پیش زال از فراز است و دشمنان بر
نماز بدو گفت سپهر شاه چه بود که آمد از میان یازت بدو بدو گفت کاین بدو دشمنی
که بر من رسید از بد بدتر است **نظم** شستم شبر دل خسته شد ز تبار او بانی من بسته شد
و با اسفند یار هر چند ملکیت میبایم سخته شود رخس را به پی که بچه حال افتاده است سپهر گفت غم
مخور که علیج دفع اسفند یار خواهم کرد و از مقام خود تیرهای رخس بر کشید رستم را خبر شد
او نیز نزد سپهر آمد و زخمهای خود را نشان داد **نظم** بدو گفت سپهر کای پهلوان **نظم** با شش اندر
کار خسته روان که کرد مرغ اندان خست که یکت اندران راه چو سبک **نظم** بقارزان خست
فون کشید از آن چاره چنانش بیرون کشید **نظم** بر آن خست یکجا بایید پر تهن شد اندم
باز و رفت بدو گفت کین خستیکها ز بند **نظم** برو با شش فیروزه دور کردند **نظم** سپهر
گفت که من از دست اسفند یار **نظم** خسته ام و تو مدد من کن و علیج دفع آن نشان بده سپهر
گفت که کار تو خست اسفند یار نیست بلکه کار من هم نیست یک سپهر که حقت من بود در کوه هفت
خواه وطن داشت او را اسفند یار بغیر بسته است اگر چند هم **نظم** مکتوف شود او را نتواند
گشت در عالم همچو مردی جدا شده و نخواهد شد که برو غایت این روی بسیار است هر چند از
دور باشی بهتر است رستم گفت او بغیر از سبتن من راضی نیست و دو بدات بعد از آن که دست من
بسته شد کتاب مرا خواهد گشت و ملک خود را کند داشتن و از اینجا رفتن میتوانم ناچار گشته خواهم
شد زبال در پیش سپهر **نظم** حاجت **نظم** عاصی سپهر **نظم** خود سپهر **نظم** نظر بر نفس او کرده **نظم** رستم گفت که

اثب وادعت زینهار با یوان با یوان رسی باز سر را برار **رستم** بنامه خود آمد **سعدی**
 برشته در رزم گاه آمد و سپرد و سپرد خود را در کنار گرفت و گریه بسیار کرد و در تابوت
 انداخته پیش بر خود فرستاده و نامه نوشته که از حکم تو چاره ندارم امروز بر ما این کشت
 تا فردا پیش آید بعد از آن بنویشت گفت که این **رستم** آدم میت شست او از سنگ و آب است
فر خداوند او را چه سان آفرید برو آفرینا کو چنان آفرید **بشیر** و گز و سینه با او
 بس نیامدم از تخم تیر او را عجب ختم عیبت که او را اثب زندگی ماند نفوذ با الله اگر
 اثب افریده ماند عجب رستم که علی او چگونه نایم چون **رستم** با یوان خود رفت زال آمده
 دید که تن او جای مجروح است زن و بچه **رستم** گریان شدند زال میگفت که در این وقت پسر
 این بلد با چشم خودی پنجم روی بر زخم ما و کف با یوان او میاید و مرهم بر زخمهای او میاست
رستم گفت من با یوان و پهلوانان اینجا جنگ کرده ام با یوان و دوری و قوت هیچ تنی را ندیده
 و با این همه قوت روین تن است تیر من از **سند** آن کدر میگردان اما از **سینه** او نکند شست
 و تیرهای من تیرن او چنان میرسد که بر سنگی راه را ببلد اگر کوه زور میگردم از جا میکنم
 اما که ندید او را چنان زور کردم از جا بچسب **فر** **سپاسم** ز تیر و آن که شست تیر کشت از آن تیر
 چشم او خیره کشت **فر** و در احوال جنگ او ندارم بیک طرف بر روم تا اسفند یار را چایا
 زال گفت که اسفند یار از بهت تو تعطیل و ز زبده هرگاه تو بیاویز منول با انور او آمده ما را
 اسیر خواهد کرد و ما را سیدنا بر زوار نور و هر عیادت نمیدهد و یک چاره دیگر یافته ام
 که سینه بر خود را داده و دوده کرده بود که هرگاه که هرگاه ترا مشکلی پیش آید باید که پسر را

و کمان کرد و نظم جو تیر از کف شاه رسته شدی تا رستم از من خسته شدی باز و تیر رستم
بجای کار کرد و یو یاقوب سران پرور کرد چنان گفت پس رستم نامدار که روین تن است
این یل اسفندیار بنیاده مرد جنگی درست تن رخسار زان تیر با کشت رستم
که رخسار زبون شد فرو آمد و در پیش روی سپهر کرده تیر کباب اسفندیار می انداخت رخسار
از نظم تیر عاجی شتر نظم همان رخسار سخنان سوی خانه ز در و از خداوند چنان شد
زواره دید که رخسار بوی خانه میرواده سر و از دل پرور و بر آورد و چنان در چشم
تیره شد ناخنه نزد رستم آمد و دید نظم زباله رستم همی رفت خون شده است لرزان که
بپایستون رستم چند تیر انداخت و یک یک قطره خون از تن اسفندیار بیجا ظاهر شد
در ماند و بیات لبندی خود را کشید نظم بنید بر رستم اسفندیار بدو گفت کای رستم
نامدار که بر آن بیابان جابرس شدی زار و ازه شیر زبان گشته شدی آنی که دیوار تو
کریان شدی و از آن تیغ تو بر میان شدی کجا رفته آن مردی که ز تو بیک اندرون فری
برز تو جابرس خنکی چو رو باده شده میدان چنین است کوتاه شد با هم زواره از آب
خود فرو آمد رستم را سوار کرد و تیر در شفت کرده با اسفندیار رو برو شد اسفندیار خواست
که بر او ره حمله نماید رستم منع کرد که من هنوز دست از تو بر نمیدارم تو مرا چه خیال کرده اسفندیار
گفت من ترا شناخته ام تا حال هیچ نفرسته نظم پشیمان شود دست بر بریده بند که زین به چینی
توانم کنز رستم گفت من اگر زبون میشدم ستن دت قبول میکردم امروز بگاه
شد و تیر یکی بیک چگونه تو آمدی اسفندیار گفت و زخم خود را بسته فردا بیک حاضر شوی نظم بجا

باشم **نظم** زواره بدشنام لب بشد و همیگر وقت زنا خوب یاد و برافت زان پورا **سعدی**
 سوار بر فراغ کن نامدار نوشت در رایت آمد و آب در میدان جهانیده بمگر آمد و گفت
 از شما هر که دلد و نیز تر است بیشک من بیایند الوانی نام بیوانی از صفر رستم برآمده و روبرو
 نوشا و شد کشته کشته بعد از آن زواره برانگشت از آب کرد به تنه یابوشا در او حمله کرد
نظم که او را فلکندی کنون بایدار بنم من الوانی کرامی سوار زواره یکس کر زنده بر سرش
 بجاک اندر آمدیم اندر برش چو نوشا و نامور کشته شد سپه راهمه روز بر کشته شد
 زواره بیاید به پشت سپاه و ناده برآمد زهر دوسپاه یکشتند ایرانا پیشمار
 بکشته بدی سران سوار مهر نوشت نام برادر نوشا و نیز از دست فرامرز پسرم
 کشته شد بهمناسپر کلان اسفندیار سوید که نزد یک است سپاه ایرانا برهم خورده
 نژاد اسفندیار آمده فریاد کرد که دو پیکر کشته شدند و زایلین زور آوردند و ایرانا را
 بسیار کشتند اسفندیار در غضب شد **نظم** برستم چینی گفت کای بدشان چینی است چنان
 کردن شان ندانی که چنان کردن شکن سئوده نباشند و را بنی چو بشید رستم من
 کشت منی ببرزید برسان برک و رفت میان شاه سو کند خورده بخورشید منی شد
 بنزد که من جنگ بر کز نفر موده ام کسی کو چنین کرد و نستهوده ام به بنم و دوست برادر
 کنون که او بود شان و بریدی راه نمون فرامرز را بنی ستره دوست بیارم بر شاه نیز دان
 هرت رستم گفت توانها را بکنی اسفندیار گفت اکنون از کشتن آنها چه فایده در عرضا پسر
 خود ترا خواهم کشت پیش تر جانما جنگ نایم رستم دست یکمان برد اسفندیار بنزدت به تبر

و با وقت بر من تک بدو خواهی آمد **نظم** چو پنهانت ماسینز تها رویم زبستی بران تمز باله
رویم این گفت و بلبسب نیزک خود سوار شده نزد رستم آمده رو بر او شد و رستم گفت
میخواهم که ما تو ساعتی بکشت و زبیده ازین بپندنی نامیم که سپاه ایران همه را تو بپشت
و سپاه من که بغیر نامیم که هر دو لشکر با هم جنگ نمایند که جویش حاجت و تر دو هر کس ببرد
شود **نظم** چنین پانچ آورد استغنیار که چندین چه کوی سیمی نا بکار همیسان می بند و فریب تو باله
شدی من شدم در شیب مباد چنین هرگز آئین من روانیت این کار در دین من که ابر نیار
بکشتی و هم چو اندر جهان تاج بر سر منم پیش رو هر کجک اندیم و کمرش خجکی تنک اندیم
تر اگر همی بار باید بسیار را بر هرگز نیاید بکار را بار در جنگ بزدان بود و کار
بانت خندان بود استغنیار گفت چرا انهمه مردم را خلع نامیم ما تو جنگ کنیم **نظم** نهادند چنان
و جنگی که کس نباشد درین جنگ فریاد و رسی به نهمه فراوان در او بختند همی خود جو
فرورختند زبینه سنانها هم در شکست بشمش برودند ناچار دست زبیر روی کرد و آن
زخم سران شکستند آن تیغهای کمران پس دست بکر زد و **نظم** چو شیر زبان بریم
آشوفتند همی بر سر کید که گرفتند بغیا و از جنگد ز کمران فروماند از دست کاران
گرفتند از آن پس دوال که دواسپی تگاور بر آورده سر همین زور کرد و این بران
آن بر نیاید بچید یکم و از پشت زین برانده کشتند ز او و کاه غمی کشته کرد و آن اسبان تپاه
کف اندر دمان شان شده خون خاک همی در هم برستون چاک چاک هر دو هلق سست شده
السیا و دوم میگرفتند زواره برادر رستم را تاب نیامد و بپشت خود گفت که تا چند عبت استاده

و در اندیشه نشانند **سر** بدو گفت زال ای پسر این سخن کوی این سخن را جدا کن
 تن چو اسفندیاری که فغور چینی نوید می نام او بر تختی تو کوی چنین مردم سال خور و بگر و
 زباز اسب پس نکر و تویر شمشیر این میاورش کن بنزد نیرنگان کوانی منی بگفتم ترا آنچه
 رای من توبه دان کن ای **سر** این **داستان جنگ کردن رسم با اسفندیار و کشته شدن**
اسفندیار از دست رسم رسم نشان و خود پوشیده بر رختی سوار شد و همسپاه کرد
 او اندال زواره سپهر خود در امیر سپاه خود داده و گفت که از رسم خبر دار خواهی شد
 بروقت تابو سپاه را بدو خواهی رسانید رسم با سپاه خود روان شد زال **سر** بر
 زمین بفساده بدعا مشغول شد **نظم** منی گفت کای داد و کار مکار بگردان زمان بدر روزگار
 رسم بنزد و یک اسفندیار آمده زواره را گفت تا سپاه دور نگاه داشت و خود تنها نزد
 اسفندیار آمده زواره را گفت تا سپاه دور نگاه داشت و خود تنها نزد اسفندیار رفت چنان
 بشوق از دور دید که رسم تنها می آید و انت که برای مصلحت آمده با اسفندیار گفت که رسم
 تنها می آید بهتر است که او را در دست آورده بدون بند میر اسفندیار گفت منی جنگ خواهیم زد و
 خود خود طلبیده بشوق گفت **نظم** دلت خیره بینم شیرستیز دلم زنی ستیزه تو شد زیز زیز
 و جنبگی و شیر و مرد و لب **سر** چه دایم که نیست که آید زیز و زانا مورچ باخ نداده و نش
 گفت بر در و لب پُر زبانه **رسم** بر سر بلند ای ایستاد با اسفندیار گفته فرستاد که منی مستعد
 شده آمده ام و انظار تو میکشم اسفندیار چون دید که رسم تنها بر قله ایستاده بشوق را فرمود
 که تو سپاه را از **استیزه** و از **نکر** نما و دنبال من با رام باش هر گاه منی استیزه نمایم و

تو اہم بردارستم کہ گفت کہ این خیال محال از سر بد کن اجبت ترا پیش من آورده **نظم** بہ
 من این کاری تو از دست خویش کہ فردا پیشانی آیدت پیش لب و ہر نامہ از درو
 شد ہی ہرستم آن خندہ را تہ شدہ اسفندیار گفت کہ تو مرا بدین گفتگو مہر سیا زبان
 و رازی ہین قدر بست برو و فردا بچاہ با پدر و برادر و فرزندان بیای کہ ہمہ
 پیشم خود ترا معاینہ کنند و ماتم تو بداند رستم گفت معلوم خواہد شد کہ برادر و
 فرزندان من ماتم خواہند داشت یا کہ برادر و فرزندان تو رستم باز بر رخسار شدہ
 نہانہ خود رفت و از زال دستوری خبک خواست زال بخت آغاز کرد و رستم گفت کہ ترا چہ
 دیو گفتہ و از راہ خسر و بدہ زال را نیز از گفتار اسفندیار شد و بدست خویش بند زد و
 خود ہرستم بہت و آب از چشم رخت رستم گفت باعث جزع چیست زال گفت شنیدم
 کہ اسفندیار بسیار قوت مند و شجاع است و من از منفی در فرع است **نظم** بدست جوانی
 جو اسفندیار اگر تو شوی کشتہ در کار زانماند و رین بوستان آب و خاک بلندی این
 بوم کرد و دغا کہ و اگر توان از کشتی بدنام خواہی شد و باکیان کینہ ہمیشہ قائم خواہد
 ماند رستم گفت اندیشہ کن **نظم** جو من تیغ مہدی یکسر مہر بدست **نظم** سر مہانرا
 یکسر ثبت و من ارادہ دارم کہ اورا کشم بکین کہ گاہ اورا بر زین انداختہ نہانہ خود بیا رم
 و کج و مال خود را نیکش او غنایم و دل اورا بدست اورا ہمہ امیر بردہ باد و شاہی از کشتہ
 گرفته باد و ہمہ **نظم** بہ بندم کہ پیش او تہ و وارہ جویم جدائی ز اسفندیار کہ نیز دان
 سرشت این سرور کو مرا کہ او داد نامی نیز کی مرا **نظم** بخندید از گفت او ز زال ز زمان

اما پدر من خواهد گفت که حکم مرا بیاور و دی ورستم را نتوانست لب و از وتر رسید
نظم که رستم بدست جوانی بخت بزاوَن شد و دست او را به بست **همه** نام من یاد کرد و
به تنگ ماند من در جهان بوی رنگ **رستم** گفت آن دیوان و او مانرا که من گشته ام
پیش آنها تو بسیار زبون و قصبه شیرین من بیک تو بسیار ولی و مایلی ام اما از
بدنامی میترسم که شاه کیانرا گفت **نظم** اگر گشته بودی زمین در سبزه شود من و
شاهان مرادونی زرد **میرا** کوسنی گفت با او درشت که او شهر باری جوانرا
گفت **همین** بر پس مرگش برین بود **همان** نام من منبر بدین بود **و** دیگر گفت پدر
تو پسر شده و بادشاهی ایران از دست تو خود بسج که من در بندگی تو میباشم بهتر است
که ما تو جنگ نمانیم پدر تو ترا قریب داده بیک من فرستاده یعنی او گشته شود چندان
که من زنده ام تحت و تاج بر من باشد و میداند که تو از جنگ و جنگ من خلص نداری
اما تو نمی فهمی اگر من از تو باشم از پدر چه اندیشه داری **نظم** کن شهر بار بخوا
کن **چنین** با ملک کامرانی کن **کن** شهر بار اول خود نرند **میا** و ریحان من و خود کمر
زمانه همی باخت با سپاه **که** بدست من گشته خواهی تبا **باند** من در جهان نام بد
بکشتاب باد اسرار انجام بد **استند** یا جواب ادا که تو میخواهی که نیک نام شوی و مرا در
عالم رو سیاه کنی **نظم** مرا خلق خوانند تا پاک رایی **ترا** سپر و شیار نیک فرای **همی**
گفت من ز سر بران شاه **نتاب** من از بر خست و کلاه **بد** و یایم اندر جهان خوب و زشت
وزود و زخمت از نویم نیست **برستم** گفت من از سنجهای تو قریب نیخورم و ترا غیر با پی

کشانیم و در کج برخواستیم **نه**م شب تو یک ارکسته **و**هم بی نیازی سپاه تر **با** بر اندر آمد
کلاه تر **از** ان پس به بندم که بر میان **چنان** چون بهستم پیش کیان **بیام** مهن با تو
نزدیک خرابان و شادان بدان بارگاه **بر** روی ترانت **افسرد** هم بکشتاب بزرگ سپاه
نهستم **چو** تو شاه باشی و من پهلوان **بجز** تو نباشد شهبی در جهان **چنین** پاسخ
آورد اسفندیار **که** گفتار چندین نیاید بجا **شکم** که سینه روز نمی گذشت **ز** تیار گفتار
سیار **گشت** **یار**ید چسبید که دارد بخوان **کسی** را که بسیار گوید بخوان **و** قیام خوان
نفس و درستم یک نواله **هم** هر طبق را خالی میکرد و جام می که بدستش میدادند
میگفت دهن خود را با این جام چه آوده نایم اسفندیار **فرمود** که کلاس کلان که در
یک من زیاده میکند یازید چون آوردند **ستم** میان کلاس کلان که در روی منور و
چندین طبق و چندین کوزه می در یکدم خالی میکرد اسفندیار **سپاه** او متحیر ماند بعد از آن
که رستم شیر خوان را بر داشتند **ستم** رفت خواست اسفندیار **گفت** برو یا پدر خود
از بسبب و مصلحت نا آکرین **از** دل دور کنی و بیایندی راضی میشوی فایده است
من سر مو ترا نخواهم گذاشت که از **از** سر و لاله جنگ من آوده شود **ستم** گفت تو هم
با برادران و صاحبان خود مصلحت نا آکر فردا مهان من میشوی چنانچه از خوان تو
سیر تو شده ام **فرمود** از خوان ما سیر شو **همراه** تو با بران بیایندی **خواهم** رفت
والله فردا پیش از سوار شدن تو در همانجا آمده جنگ میکنم اسفندیار **گفت** من جنگ ترا
نمونه ام **خواهم** در پیش من بستی تو بسیار است **تران** سپهر با یار بند هم نزد شاه **هم**

ما ملایم گفت من تنها از مجلس کاوس تنهایی کرده برآمده ام هزار حرف درشت با و گفتم چندی
 هزار پهلوان در پیش او استاده بودند کسی را قدرت نداشت که نزد من بیاید و کاوس هرگز
 یک حرف ناپسندید من نه گفت اینهمه را از خای شما از دوستی و فزادیت و مرا خفت خود
 فرو نشین تا چند وقت کاوس و غیره نمایی کاوس مثل من زور پنجه کجا داشت دست رستم
 خنده کنان افشرد رستم زور او را دیده در حیرت ماند و خنده کرده گفت که از او بپوش
 که بشما زور نمایی نایم **قطعه** ز پیرش صدان شد اسفند یار **یا** زوی دستش گرفت استخوان
 بگشرد دستش میان منی **یا** از آن روز خندید مرد کهن **یا** پس اسفند یار دست رستم را کشید
 و گفت امروز تو بهمانی تو خنک نمیکشم می بخور و بخانه خود برو و فردا بر زم کاه آنی که من و تو
 بکر ز تو خنک نایم و الله ترا بسته و ایم آورد و نور تر امن دیده ام **نظم** بخندید زان فرخ
 اسفند یار **یا** بدو گفت گاهی رستم نامدار تو امروز می ر که فردا از رزم نهیمی و یادت نیاید زرم
 چون زین زین زینم بر سپاه **یا** سیر زینم سر **یا** کلاه **یا** بنیزه زان سبت زرم بر زین
 از آن پس نه بر خاش جویم نه کین **یا** دو دست **یا** بنیدم بر دم پیش شاه **یا** بگویم کز من ندیدم
 به پیشش بهستم بخوابم شکری **یا** بیانم ز هر گونه داوری **یا** رانم ترا از غم دریغ و درد **یا** بد
 که در خنک چو نت مرد **یا** بخندید رستم ز اسفند یار **یا** بدو گفت سیر **یا** از کار زار **یا** کجا دیده
 خنک خنک او را **یا** کجا خورده باز کز زکران **یا** به منی تو ایغیر اسفند یار **یا** کز آمدن کوشش کار **یا**
 چو فردا بیا ییم بدشت **یا** باور مردان چو مردان مرد **یا** ز کوه باغوشش بر دامت
 گرفته به نزدیک زال ارم **یا** نشانت بر نامرئی علاج **یا** نهم بر سر بر دل افروزی **یا**

خود را ضبط نموده و حفظ کرد و گفت ای رستم من تو حرف نزنم مگر میسر نزنم تو چرا
بلند حرف میزنی اگر تو سوار سوار شده باشی باز پیر شده کیان با بودی **فرد**
تو شاهی ز شاهان مایا فنی چو در بندگی تیر شتافتی دیگر گفت که تو بهیچو انرا شکسته ^{نمی}توانی
مثل بود قلعه شاه ما زمران نه همچون روین و زبورد دیگر من دین خود را بفرب شمشیر و
تمام عالم رواج دادم و همه را آتش برست ساخته ام **فرد** برافروخته آتش زرد و دشت که تا می آورد
بود تو پهلوانی و نوکری کرده من با دشاهی و غلبه می آوری آورده ام رستم جواب داد
که در بهیچو ان با دوازده هزار سوار رفته بود **فرد** مرا بار در بهیچو ان رخس بود همان
تبع نیزم جهان نشی بود تو دو خواهر ان خود را از دست او مان خلص کرده من شاه کاوی
را از دست دیوان خلص کرده ام ان دیوان را که من تنها کشته ام اگر تو با دوازده هزار
خود بودی نتوانستی ان دیوان را کشت فوکی از جانب رانگت داده من از اسباب رانج
بارشک دادم و بخاری کشته ام دیگر گفت و فتنه کنی و نایب بر سر هدایت داشت
تا ما را ان اوراقی نشاندید من و من همه راضی کردم و با و پرستش نمودم اگر من راضی نمیشدم
به راب جد تو یک روز با دشاهی نمیکرد اکنون کشتاب بر سر هدایت میخورد که مرا میدرد
و تو برای بستن آمده که میتوانی مراست من از کوه و کوه نا حال از کسی سخت نشنیده ام و تاب ان
ندارم **نظم** چه نازی با نایب هر اسی بدین تازه انین کشتابی که کوید برودت رستم
چه جند نه جند و مرادست سپهر بلند من از کوهی تا شد رستم کهن برین کوه از کوه
استغفار گفت اینچه نیک و نیک کن رستم گفت من از کسی نترسم مرا که میتوانم حرف

وقتی میدادند که او از و نامه میکرد **نظم** بمنجز و اندک مردار او را ز جامه بر تنه تنوار او از آن
 پس که مرد و از چندین حبشید بر تنه سویی سیتانش کشید پذیرفت سامش نپی نمکی از
 سپرد و نادانی کوچکی خفته بر کان شان من نیای من نیک خوانان من و دلبر کشیدند
 و او در حبس از او ان برین سال بگذشت سینه بر و در حبس به نغمه شش با جو
 باشق شد رستم آمد بر شش رستم را بداند ز گفتار او متذشد و جوابهای سخت داد **نظم** برو
 گفت رستم که ارم کبیر چه کوی سخنهای ماحل پذیر توان کوی از یاد شان نبرد
 که شانان گویند بر حرف راست گفت تو خوردی سیاه میدان می دانی جد تو میدانست که زال از
 پشت سام است و سام از نریان و نریان از نسل پوششک است ما تو هم جدی هستم ما و
 ایران چند بار ایمنی میداد من قبول نکردم و آلد تو و پدر تو کوی بادشاهی میرسد از حلقه
 نمکی و اطاعت و زنی مات که این نوع حرفهای ناشایسته میشنوم و از جناب ما و هم بعضی که بر سر
نظم هانا ما و دم دخت محراب بود و کز و کز و خدشاداب بود که ضحاک بودش تخم بر ز شانان
 بقی بر آورد **رستم** گفت تو یک ارجاب را گشته من چندین بادشاه نموده و نخواهم بود و دیم
 شاه ما و اوان را گشته و کاوس جد ترا از بند خلدی کرده ایم دیگر کاوس را از بند ما و اوان
 خلدی و دیو سپید و اکوان تنها گشته ایم **نظم** زمین را بهر گشته ایم بی شاه پس دیو
 گشته ام تو اندر زمانه رسیده نوبی اگر خدایا فر کنی سر و تنی خویش منی تواند رها
 نه آگاه از کار کارا که ان استغنیار دید که رستم تند خویش نمیشد خوات که رستم را بتیغ
 بنزد لیکن بدل خود گفت که در خانه ما هست از مردی دور است که رستم را در خانه بگشتم

خود بر درستم باز گفت که پدر من منظر است اکنون میباید رفت اسفند یار گفت من ازین منظر
پیشتر خبر دم میباید که تو هم اه من عازم ایران شوی رستم که هر وجه از قدم رنج فرستد
فرمانی که از روی شفقت و مهر بسیار بکار تو خواهم آمد بعد از آن شروع در تعریف کارهای و
جنگهای خود که خاتمان چین را من بستم و بهت خوان را من شکستم چنانچه تو شکستی چنان و چنین کردم **نهم**
بنام بروی سبک داریم برای و برانش سبک داریم که بدار نشان ایران منم بهر جای است
و لب بران منم ز دشمن جهان پاک من کرده ام بسی رنج تیار من برده ام و دیگر گفت مرا شرم برود
و حق نکی کیان در میان است که این همه دردت و رقتی تو میکنم از نیک تر آنجا نه خود میطلبم بدجان منو که از تو
نرسیده ام **فرد** ازین خواهمش من مشو بدکان **مدان** خویش را بر تر از اسما اسفند یار از خود
فروغی رستم و دیگر شنو است که با او تیغ بنید از دانا تمیل کرد و خشم خود را فرو برده زهر خنده پر
رستم کرد **نهم** بخندید با رستم اسفند یار **چین** گفت با پور سام سوار سو **چو** اکنون چنین رنج برداشتی
بدشت آمدی خانه بکنداشتی **بار** ام نشین و بر دار جام **بشیر** ی و تنیای مبره نام **انگاه** اسفند یار
برستم گفت نشین و دردت چپ خود را درستم گفت من هرگز در پیش **چپ** بادشاهی بدست چپ
نه نشسته ام جایی من در پهلوی است این بکت و بدت رات اسفند یار بغیر حکم او نشست اسفند یار
با هم این ادا بآمد و خواست که رستم را انرام نماید گفت ای رستم من نشینده ام که زال از نسل دیو
حاصل شده و سام او را بصر انداخت تا مرغ و مور او را بخورند **فرد** متش غمزه روی موی سفید
چو دیده دل سام شد نا امید **بار** سیرت کمرسته نزد او اندلس که بد شکل و ناپاک و بد سیرت
کمرسته هم او را خورد و نزد پیکان خود آورد و بجایای هر داری که بخوردند برال هم میدادند انهم

باز نیامده بود و هر رستم جواب داد که تو کیار میمانی شو بعد از آن هر چه میفرماید قبول دارم پدر تو
 دو سال در خانه پدر من میماند و بود و بود و روزی من میمانا باش اسفندیار گفت پدر من بزرگ
 و بزرگ آمده بود و منی بطرز دیگر آمده آمده ام بعد از آن که نیامده تو میسر و من نان و نمک تو بخورم و تو بمان
 بروی لاجر تو خنک باید کرد و میمانی تو خورده چگونه با تو بیخاش دارم و اگر تر بسته نبرم
 بشاه چه جواب دهم رستم گفت پس من هم چگونه نمک تو بخورم اسفندیار گفت می مرا بخور و تو هم
 می برای من طلب کن پس با خودم رستم چند چاله می خورده گفت که رفتم بزوال مصلحت نمانم
 اسفندیار در محض داد و گفت نزد میا یا جواب فرستی رستم نزد زال آمد و گفت **نظم** تو گفتی که شاه
 فرمود که بزرگی و دانا می اورا سپرد بدیدن فرزندان از آگاهی همین یافت ز فرزند شاهی
 بعد از رفتن رستم شوق با اسفندیار گفت که دشمن میای خود آمده بود و کذاشتن او مصلحت نبود اسفندیار
 گفت اگر او باز نیاید او را از خانه بسته خواهم آورد و شوق گفت تو رستم را سهل بدان مامکن است خبر
 و در راه با خود میسر **نظم** شنیدیم همه هر چه رستم گفت استنهاش با روی بود و گفت نشاید و پادشاه
 و راجد تو میزدیش از فرزند او و او را جهان پور و دستان سام میازی بار و سر آمد
 بدام **نظم** ترسم که این کار کرد و در از بهر شتی میان دو کرد و نف از بزرگی و از ناتوانی از
 نیک بود و ناتوانی چون اسفندیار از بر او و فرود این کلمات شنید تا بل افتاد که میباد و رستم
 باز نیامد پیش رستم از پدر خود شنید که فراد صبح نزد اسفندیار آمد همه مردم برستم از فریاد کردند
نظم هر کسی که در لشکر او را بدید و لشش مهر میزد او بر کزید و چو آمد نزد یک اسفندیار **نظم** هم آنکه
 بنمیر اندیشش شهریار اسفندیار با استقبال رستم بر آمد رستم را با تمام اعجاز و در سحر

و انهار کرد که شما را سفید یار طلب کرده است رستم گفت فکر کرده جواب میدهم نه ان گفت
چه فکرست ما همیشه یکپا تا طاعت کرده ام و هرگز سرنگی نکرده ام مصلحت آنست که با استقبال
اسفندیار بروی و خدمتکاری کرده با یوان من یاری چنانچه پدر او را و سال داشتیم و ضیافتها
کردم پس از عقب خبر آمد که اسفندیار بر دریا می بلند رسید بنی گفت من پیشتر میروم تا به پدر خود
خبر دهم بنی رفته پدر خود را و بد تو رفیقا مرا کنی وقت رستم داخل شد و نرمی او با اسفندیار
کرد و هماندم انبساط دریا آمده رستم زمین را و اسفندیار او را در کنار گرفت رستم مع اسفندیار آغاز
کرد **نظم** تهن ز رخسار آمد فرو داده شده و ادش را در و ده خشک شود چو توبه
بیان و توبه و یاز و پدر خشک شاه شهر کشت ترا پرستند پندار بخت ترا نمانی بهین خبر خشیان
را **مران** تا جدار جهان نبش را همه سال بخت تو فیروز باد **مرثی** تو بختی افروز باد چو بشنید
کفارش اسفندیار فرو آمد از باره نامداد کو بلیق میر در گرفت از و شاه و فرزند بر گرفت خشک
انکه چو توبه پسر شدش چو شانی که هم چو توبه پسر شدش خشک انکه باشد و را چو توبه پسر بود این از
از روز کاری و رشت **سن** را و را باشد ستودن ترا ملیدن جهان بودن ترا چو دیدم ترا یادم
آمد **زیر** سپهدار پیل افکن نره شیر پس اسفندیار بر رستم گفت سوار شو رستم زمین بوس
نموده سوار شد و اتناس نمود که بجای من همان شود اسفندیار گفت حکم چنین است که هرگاه رستم
را با فتنی درنگ کنی گرفته یاری رستم هر چند نکرده اسفندیار قبول نکرد رستم را بعد از نوبت آب
با خود میرد انگاه بر رستم گفت اگر به خدای می شوی من در پای تو بنده انداخته میروم و مگذارم که یک روز
پشت ترا یک روز در بند دار و هماندم که از رستم بر گذرانیدم ترا حلاص میبارم و اگر راضی باشی

دل بزرگم کتاب جالب را بنامه اسفندیار فرستاد و گفت تحقیق کرده بیا که بیک رستم
میسرو دایانه جالب آمده پرسید اسفندیار گفت از حکم پادشاه ششصد و پنجاه
چاره است میروم جالب آمده شهاب گفت که اسفندیار را بیک رستم نفرستم او قبول نموده نو
به دلم داد و کتابها را بیکر کباب شد و نزد اسفندیار آمده گفت **نظم** کتی همه بخدا و بنوش
بند پرشتاب هرزه بکوشی سوار جهان پور دوستان سام یازی نیار و سر زدم بر دام
همون شاه ناما و راغرا گشت بارت گفتی کس او را درشت یکنی سیوش زانرا سیاب ز
خون کردی و پتی چو دریای آب که نفسی برین تاج وین تخت باد بر کنور بوم تاراج باد جز از
در چپا شربت جوانی کنی ترس مانی دست مرا خاک روی و و کتی کنی ازین مهر با نیم بشنو
سختی ما و اسفندیار گفت من از رستم ملاحظه ندارم اما سبتن اولی قیت و نمیدانم ولیکن
برست جالب من گفته فرستاده ام که قبول دارم اما لاجون انکار نایم **فر** عیارید خون از
خزه مادرش همه پاک پرکنده موی از منشی **وقتی اسفندیار در سبتیان بیک رستم اسفندیار**
روز دیگر آمده از کتاب رخصت شد و با سپاه و خزانه بسیار روانه گشت شترهای که در پیش
قطار بودند هر چند سر زدن به برخواست اسفندیار بد آنجا رسید مودنا از شتر را
بریدند **نظم** جیانی ان بد آمد بفال بفرمودش سر بریدند یال نهی گفت زان شتر اسفندیار
گرفت آن زمان آخت شوم را مردم گفتند فال بد شد باید باز کردید اسفندیار گفت پدر من
خواهد گفت که بهمانه میکند منزل بمنزل روانه شد بنیاسپر خود را پیش از خود نزد رستم فر
و گفت رستم را ولد سا کرده با استقبال میاید یعنی با یلغار آمد و رستم را ولد انگاه پیش او

دارو در اندک روز اورا بسته خواهی آورد **نغمه** کتی کتی نسبت بهم نبرد ز توری و رومی از او مرو
سوی سیستان رفته باید کنون **بکار** آوری ز کتی نبدی فنون **بر** نه کتی تیغ کوپال را به بند آورده
رستم زال را زواره فرامرز را هم چنین **نمانی** که کس برش نیندازد **بدا** و ار کتی خداوند زور را
فرزنده اخست و ماهور سپاهم ترا بج وقت و سپاه **نشانت** برگاه و در شپگاه
استغفار برفت من از منتر رسم او بر شده و من جوانم میدانم کتاب جنگ من رستم ندارد و یکنی دل
جنگ او یاری ندارد و هر که ترست **کننده** کتباد و کاوس و نج و ست و بکیان مانیکها کرده
نغمه شنیدم که بس کار را کرده است **و** مارا و زوران بر آورده است **اگر** نکر دی چنین کار سخت
اگر دشمنی آید ترا پوز زال چه بودی بهمانی او دو سال **ترا** و دل اندیشه دیگر است **نغمه** کات اندو
افست **تو** بر من نهانی می سکای بدی **کوتاه** چه باشد غم اندیدی **ز** نشان نه خوبت پنهان است
شده آن به که باشد به پنهان درت **کتاب** کنت رستم گفت با چه نکی کرده است و مانع او بذاست
در هیچ می بهی **ترا** باید رفت غدر بقول نیت **نغمه** ره سیستان بفرخه با سپاه **اگر** نخت خواهی همین با **کلده**
چو آنجا رسید دست رستم به بند **یار**ش یا زوفکده کند **چاوه** و وان اندرین با **کلده** **بیاور**
و رانایه بند سپاه **از** ان پس **چند** سراز **کسی** **اگر** خوار ورنه نماند **بسی** **باز** استغذیا کنت
تو بهانه میکنی و مرا از نیاد و در میازی **نغمه** ورنه ایدت تلخ شانهی ز رخت **مرا** و در خواهی **همی** **ترا** و
این تلخ و نخت مهبان **مرا** **کوشته** به بود و در جهان **باز** کتاب کنت که تو اضطراب کن **چس** **کالی** **میکنی**
و با بهدتر ساخته ام و تلخ و نخت **مرا** و داده ام **همین** قدر گفته باش **که** با دشمنی **ایران** **بگیر** **استغذیا**
روغی و در **هشتم** **پیر** از پیش **پدر** و در خانه خود رفت **فر** **با** **پوان** خویش **اند** **آمد** **و** **مزم** **بان** **پیر** **با** **و**

زور یابی زلف: همانا از بیایان و زیاده و برف: بگویم بجا و دل خاره سنگ: بدو ازین بهم چرم
 بنگ: همه نگویند بهمانند وی بکنج: مرا مایه آمد از آن سود و رنج: مرا و بزرگان بدین شرم خوات
 که گویند کینه و سبابت کجاست: بهانه کنون چیست من بر چه ام: بدین رنج پویان زیر هر که ام: شهنشاه
 گفته خود را آورده: همه راستی راه نماند: نگاه اسفند یار با کشتن سب کت که یک کرک و
 یک از نو را در روم کشتی و بدان فرمود و بجا و پدر تو برای انقدر کار تحت و قیاح بوداده
 من که اینهمه کار نامه کرده ام بهانه چه می آری: **نهم** جز از کرک و زمار چه عیب و کز کشتی
 بروم اندر و بر سر من خویش از چرخ بگذاشتی: چون خود در جهان کس نه پنداشتی: بهر آن
 گفتی که من کرک و بار: بکشم ترا نت ناید بکار: ترا داد تحت و شدی بکشت: کنون دیدی از من
 بسی کار تحت: جهانی و مردم بهم بر زوم: بکلام تنگ زبان در شدم: بکشم همه دشمنان
 ترا بشستم زانده روان ترا: اگر تحت خواهم ز تو دور بخت: که با فسر من مهر را نوزشت: **د**
 کشتاب گفت آنچه تو گفتی راست است و حق بیانت یعنی من از نمودن قیاح و تحت که دارم
 انابه من که رستم و زال در پیش کاوش و کج و کوله که بید کی بسته بودند و در پیش تو
 سر کشی میانید همچو تو بهاد و بهاد شاه و روین من گذاشته و نخواهد آمد صیف باشد که اینا به
 نامی بر خود بکس که رستم هم دعوی با دشمنی و در داشته قیاح بر سر نهاده باشد
 و نصف ایران در تصرف او باشد و تو علی نای اسفند یاد گفت تحت و قیاح را این ده نامین بکس رستم هم
 کشتاب گفت که من تحت و قیاح را بگو گذاشته ام چه بمانده است تمام سپاه و خزانه با خود میر
 هر گاه هفت خان را شکسته و از جاب را گشته و روین و در را گرفته رستم در پیش تو چه جان

من گفته بودم که حکم تو یا آورم بر گفته خود ثابت شد من تا جهان باشد و خواهد بود کسی این کار کرده
و نخواهد کرد و این چنین عظیم دشمنی تراوی کرده ام الحال باید که شما نیز بر گفته خود ثابت باشند
کشتاب گفت مکن آن خسر را و بنایی از نشت پس شاه جاماسب وزیر را طلبیده در گوشه
بر دو پر سید که طالع اسفندیار به پنی که چگونه است گفتند از با و نشانان عظیم خواهد شد نظم و را
مرک از دست رستم بود و ز ترس که از نشت رستم بود کشتاب ازین مژده خوشحال
شد و گفت کاشکی این بدبخت در روین و ز کشته میشد و هرگز روی این را نمیدیدیم کشتاب
مجلس یار با کرد و همسر زندان و نامداران خود را طلبانند پس با سفندیار گفت که تخت
شاهی بر تو مبارک است من جان خود را از تو دریغ ندارم آنچه تو وعده کرده بودم یا خواهم آورد
بعد از آن روی جانب نامداران خود کرد و تو نریا سفندیار بسیار نمود و گفت و قیله من از سینه
بیک ارجاب ادم و برستم نفتم که هر سب پدر من کشته شد کین او را باید گرفت تو همراه من بیا و
نیامد و اینهمه خواری و بلای بر سر آمد چه گاه مدوام کرد و میگفت که ملک نیم روز زایل و کابل کجی و مرا
داود بود باید که اسفندیار را باید فرست که او را بکشند یا بیاورند از آن من گوشه نشین بشوم و بلای
و سخت باو میدهم نظم کشتاب با نوبت با سفندیار گفت هر قدر سپاه بخوای همراه خود بگیری و بر اسفندیار
گفت مرتبه اول که من ارجاب را شکست دادم ملک او را در تصرف در آوردم بگفته که زرم بند کردی و یا
و درین مرتبه که ارجاب را شکستم و با میدواری و وعده تو در اینجا ادم این چنین میفرماید نظم من از
هفتخوان چو که با دوایم بدل در از آن ترس و داد آوریم حکایت نیاید بگفتار رات نظم من کنون
باک نیز دان کواه نظم که از کرک و شیر و زاز و ناست نظم و زان پیر چاد و دست مرغ جوات نظم هم از کسار

پس از این که بزرگان ایران پیشوا برآمدند چون در بارگاه پدرش نشستند بپای هم باستقبال آمد
نظم بیاید برادرش و در گرفت پدر را انداز کار او در شکست **نظم** بیخود آمد بر سر او آفرین که
 بتو مبارک و ازمان و زمین **نظم** کشتاب جشن برپا ساخت و چند بار پادشاه با سفیدار داد
 و خود هم خورد و مات شدند کشتاب قلمه میخوان و نشستن ارجاب اگر چه پیش هم نشسته
 اما بنحو اهم که از زبان تو تفصیل بشنوم اسفندبار گفت احوال ما و شمامت شده ایم فردا در **نظم** کشتاب
 اتماس خواهیم کرد **نظم** سخن را بپایه مشغول استکار که گفتارستان نیاید بکار **نظم** جو فردا
 بهوشیاری انهم بشنوی **نظم** به روزی داد و کرد کرد **نظم** روز دیگر کشتاب نیت نیت کرد
 زرین در پیش خود اسفندبار را نشانده مقدمه جنگ را پس سید اسفندبار با و از بلند تمام سرگشته
 راکت همه مادران شاه شبنم کشتاب را اگر چه خوش آمد اما در دل خود مثل ماری میچید
 و از اسفندبار ترس خود و در دادن نیت و طبع تعاضل کرد اسفندبار از پنهانی و خلفه
 پدر خود هیچ اسفندبار ترس خود چون خلق و عده از پدر و پدر و مادر و خود و رفقه گفت که پدر
 من و عده داده بود که هرگاه ارجاب را بکشی و خواهران خود را از آنجا باری من با و شاهی ایران
 بنویسم تو برو و بگو که عده در کردن با و شامان دین است باید او را گردن یون گفت ازین باب
 دم زن که مثل سابق باز تر اگر رفتار بند خواهد ساخت احوال هم با و شاهی ازت و همه لشکر ایران
 بنو خواهد رسید اضطرار کن **نظم** که کنج فرمانت و سپاه تو داری برین بر سر و نیت
 یکتا بپس بر پدر تو داری همه لشکر و بوم و میر و جو و بکر و طبع و عزت **نظم** بزرگی و شاهی ترا
 اسفندبار از پیش مادر و دیگر شده برخواست و دانست که او نخواهد گفت روزی خود بپایه به پدر گفت که

تورانیان روزی برشته شدند چون تورانیان بزمیت خوردند و توتق از عقب رسید کهرم با چند
تنی در دروازه استاده ماند اسفندیار کهرم را از دروازه استاده بیایمان و توغجک کهرم
کهرم پیش آمد **نظم** و اسفندیار اندر از جای سپیدار کهرم پیش رو پای دوغجکی بر نشاند
بر او بخت بستند که گفتی بیم شان بر آمیختند همتن کردند کهرم گرفت دور و پی سپید
ماند از شگفت بر آوردش از جای زو بر زمین همتن کشیدش خواندند ازین دووش
ببستند خوار برانگنده شد شکر نامدار سر از تیغ باران چو برک درشت یکی ریت رخت
یکی بافت تخت بهی موج زو خون در آن رزم گاه سر زیر نعل سرو با کلاه بعد از شستن
کهرم اسفندیار منادی کرد که کهرم پیش من بیاید بر دانت حوال او خواهیم کرد در میان تر و اسفندیار
آمد همه تورانیان را نواخت و هر که نیامد اورا کشت تمام ملک ارچاب تبعیض خود آورد و دختران
او را بر پسران خود بخشید **نظم** زکر و ان چنین نامدار بی نامند توران زمین شهر یاریا
نامند نداده کسی را یگان زمینها یگان و بیایان سر آورد و بان چو از کج ارچاب سپید
نامند همه پیش خود بر نشاند پیشین همه زو تو کمر شدند زانمازه کار بر تر شدند چون بفر
بکشایب رسید و اسفندیار نوشت که من قصد خدمت دارم و از ملک چنین خاطر جمع کردم کشتاب
نوشت که من قصد خدمت دارم و از ملک چنین خاطر جمع کرده ام کشتاب نوشت که بیا اسفندیار
کنج و قتل ارچاب را بار کرده اند هماغاه مقتولان با بران روانند چون در منزل بر فر رسید بفر
مال و متاع او در زیر برف مانده بود همه را اسفندیار یافت **نظم** سوختن مقتولان آمد اسفندیار بر پنج
باشکر نامدار چو نزد یک سرار رسید هم خواسته جمله بر جای دید و قیل و زویل ملک بدر رسید

آمد بکوشش خود نشیند که باز لکان ایران ارجاب را کشت و مردم را قتل نمود که هر مرد
 بیابان قتل کرد و اسفند بار با نامداران خود بر در و زار آمد و در راباز کرده بودند که هر یک پست
 بشوق هم او از پاسبان نشیند که ارجاب کشته شد و دید که که هر یک بیابان در زلفت و بنال او
 در آمد تصویر در خجگاه سپهر ارجاب را با لشکر او اسفند بار قتل نمود و فیروز کشت

از پیش اسفند یار و از پس بشوق سپاه که هر مرد را زدن گرفتند تا سپاه بر هم خورد
نظم ز خون بر در و زهری میج خوات که دانت دست پاپ از دست راست ده داه
 بر خات زنان نژدگامه بواسطه که در ابرجی سپاه بهر جای بر نوده کشته شدند

نور بنی رسید بود که در بانای الکی در رانی بت اسفندیار و رون و زنی آمد ارجاب
چرا شد از مجلس برخاست و بمنزل خود رفت که هم سپر خود را فرمود که با نجاه هزار سوار از
قلعه برآمده با اسفندیار جنگ نماید و چهل هزار دیگر را گفت که در اطراف قلعه جای خستید
و چند هزار سوار نزد خود نگاه داشت که هم برآمده با بنون جنگ بپوش چون شب شد اسفندیار
مستغرق بار کشا و یکصد و شصت پیوان از صندوق برآمده به سلاح و خنجر و ساز نیز بود و نجات
ارجاب در آمد **فرود** بدرگاه ارجاب آمد و سپر خود و تاراج کرد و شیر مردی که در
اطراف ارجاب بود و چندین را کشتند و چندین گرفتند **فرود** از کشته خسته و سوخته
زین پیچ و دریایی آشوبه هر دو خواهر اسفندیار هماندم رسیدند و جانی خواب ارجاب
با اسفندیار نشان دادند اسفندیار بخوابان خود گفت که شما در منزل من رفته بخت کنید و خود
در خوابگاه ارجاب آمد ارجاب از خواب بخت و با اسفندیار رو برو شد **لحم** برآوید ارجاب
اسفندیار زانده بگذشت نشان کار زانده **فرود** همی میخسرد و از تیغ زدن کمی بر میانگاه بر
سزدند **فرود** بر خیم اندر ارجاب را کرد دست اندیدند بر تنش جانی و دست زبانه را آمدن چل
وار جدا کردش از تن اسفندیار **انگاه** دو دوخت و دو زن و یک خواهر او را گرفته
بمردم خود سپرد که برده در منزل من بید کنند و ازینا خبر دارند و بچو از خانه ارجاب
برآمده روی بایان قلعه کرد مردم بسیار را در قلعه کشت و با سبانی قلعه فریاد برداشتند
که ارجاب کشته شد که هم با بنون جنگ داشت و بنون که هم را در جنگ و ناکش در انتقام
و امان نمیداد چون او از با سبانی بکوشش که هم رسید با و خبر دادند که هم دست پاچه شده

برادر خود شناخت شاد شد و دم نزد **دور** چو هر بدانت او پوشید بر خوشن
 راز او چون شب شد هر دو خواهران او باز آمدند با سفید یار که مابین حرف دارم اسفند یار
 دانست که در شناخته اند در خلوت طلب کرد و روی خود را بآنها نمود و هر دو خواهران اسفند یار
 شاد شدند اسفند یار گفت که این یار محض برای خلد می باشد اما و الله این بلد را بر سر خود
 هر اختیار میکردم چند روز دیگر آب کشی بکنید و دم نزدیک هرگاه من قابو خود بیایم خواهم
 شمارا بر دو خواهران شاد شدند و در منت اسفند یار را انداخته خواهران خود پاره حقیقت
 ارجاب معلوم شد بعد از چند روزی اسفند یار نزد شاه آمده گفت که در و ریاضتی مایه ای
 شده بود و من نزد کرده بودم میخواهم آن نزد را و فاکیم التماس دارم که شاه در مجلس آمده
 مرا **دور** چو او را سبب بشیند ازین شاد شد **دور** مردان و ان پراز باو شد
 گفت بسیار خوب شد و با همه نامداران همان تو خواهیم شد اسفند یار گفت که خانه مانگ است
 و جانی ندارم اگر حکم شود بر من بجز این قلمه سر پرده البتة نهانم و انتی بلند روشن
 کنم ارجاب قبول نمود و اجازت داد اسفند یار باز بهمانی همه را جمع نمود و نیز بسیار بر بلند
 قلمه بر وقت صبح ارجاب جل نامداران را طلب نموده همان جرد کرد و خود میهمان جرد و طعام
 بسیار نخت و از می همراست سات و فرمود که انبار آتش دهند و در و در عظیم برخواست
 بنشین از ان علامت واقف شد و سپاه خود را راسته باد و از ده هزار سوار بر در
 و زر و نین رسید هر که ایستاد قتل کرد و ارجاب خود در مجلس اسفند یار خوش شده بنشین تمام
 نشسته بود که یکبارگی خبر رسید که اسفند یار با لشکر بسیار آمده مردم بسیار را کشت تا در

فرمود که او را گرفته بیا رند چون اسفندیار را درون برودند گفت من تحفه از خوب نیکش شاه
دارم میخواهم که خود آورده بگذرانم شاه فرمود که بیا رید اسفندیار با تحفه تا اعلیٰ نزد ارجاب
رفته مدد مت کرد **و نفهم** باید میو سید روی بازین **با** ارجاب چندین نواز آفرین **با** ارجاب
در تحفه اسفندیار محفوظ شد **نفهم** بخندید ارجاب خواستش که انانیه تر جا که ساختش چه نامی بدو
گفت خبر اقام **با** چهار کمر و بازای شاد کام **شاه** گفت کای حیرت و بر وقت بیای تراغ
منت **نفهم** ز دربان نباید تر ابار خواست **باز** من انی چو کرد و هواست **پس** شاه پرسید که
خبر او خبر سواد که کتاب و اسفندیار چه فکر دارند و کسار زنده است یا کشته شده گفت
پنج ماه است که از ایران برآمده ام و راه شنیدم که اسفندیار این اراده دارد که براه هفت خوان
ان بطرف بیاید ارجاب خنده کرد که پرنده پر در آن راه نمیتواند زد و اسفندیار اگر سزار
جان داشته باشد باز آن راه جان پرورن خواهد بود اسفندیار از شاه رخصت شده بماند
خود و دو کانداری کرد و هر روز خیر میزد و فروخت میکرد و دو خواهر آن اسفندیار با دو چنان
ارجاب را آب کشی میکردند چون شنیدند که کار روانی از ایران آمده نزد اسفندیار آمدند و دو خواهر
خود را شناخت و روی خود را از آنها پوشید و خواهر آن کشته کتاب و اسفندیار پرسیدند
اسفندیار بر آنها بیت کرد که من چه میدانم خواهرانش گفتند که وقتیکه بایران روی خواهی گفت
که همای و آفرید و دو خشت کتاب آب کشی ارجاب میکنند و اینها غافل اند **فرود** برهنه
سرو پا دوشش آتش **چرا** شادمان روز و شب خواب خوش **باز** اسفندیار **نخواهر**
فرمود کرد و گفت که کتاب و اسفندیار از جهان کم باشند را با آنها چه کارست همای آواز

و اطراف او را نگاه کرد و دیده که از این و روئین و ز ساخته اند بعد از آن میالدا که در زیر آبیچ
 چو استیجندار و پهنهها و رون و ز مهیات و چشها جاری استند یار کشته بمشعل
 خود آمد برادر و سپرو بنامداران خود مصلحت نمود همه مصلحت دادند هرگاه علی بن دژتوان
 کرد و ملک خود کشته بایزد رفت استند یار گفت من عیله و تدبیر این دژ را میگیرم بصورت
 باز رکان مبروم توانشگر من حسب و ارکانش **نظم** بدو گفت جنگی که این دژ جنگ با
 فراوان نیاید جنگ که فرار کرد و من تن خویش را یکی چاره سازم بداندیش راتن ای که شود
 پیکان از عینده سزاوارشایی و تحت طبعه که انبوه دشمن مترسد جنگ کهوه از جنگ و آب
 از جنگ بجای فریب بجای نیست که بی بر فراز و کبی بر شیب چو باز رکانی برین دژ شوم نکویم
 کسی را که از پهلونیم پس استند یار صد شتر نختی را حاضر کرد و از انچه ده شتر را و یاجین و
 پنج شتر را و کوم و با قوت پنج شتر را و دواستار مرغ کاری باز نمود و شتهاد
 شتران و کبر را هر شتر یک جفت صندوق بار نمود و در هر صندوق یک پهلوان با بران نشاند
 که جمله صد و شصت پهلوان همراه شدند **نظم** بیاورد صندوق شتهاد و جفت همه بد صندوقها و رفت
 صد و شصت را و از ویسرا نکرید که از ایشان نیز نام نگی ندید و صد پهلوان دیگر را ساربان خود
 ساخت با صد شتر و صد و شصت پهلوان بیاب روئین دژ روان شد و بنشین برادر خود را گفت همین
 من و رون قلعه بالایی بلندی آتش از وزم و بشمار و ظاهر شود بر سر دروازه قلعه
 آمده بر کمر ایستاد کشته تا جنگ قائم شود پس شتر را و در یک زار رانده برادر است افتاد
 از انجا بر روئین رسید پهلوان را جواب بر وند که کار روانی با من و کوم بر و بیای چن آمده

نشان اسیر کرکسار را اینا سنی خوش نیاید چینی بر پایی کرده حرفهای سخت نوزنی
 با سفید یار کتین گرفت **نغم** وی کرکسار اندران تک شده روان از جانش پیر از ترک شده بگفت
 تا چند کوی چینی که بر تو مبادار کسی آفرینا همه آفت سرد یان تو باد بریده بخر
 تصویر و منزل بهنم اسفندیار از کرکسار از رده خاطر گردیده او را بشنید و و نیم کرد

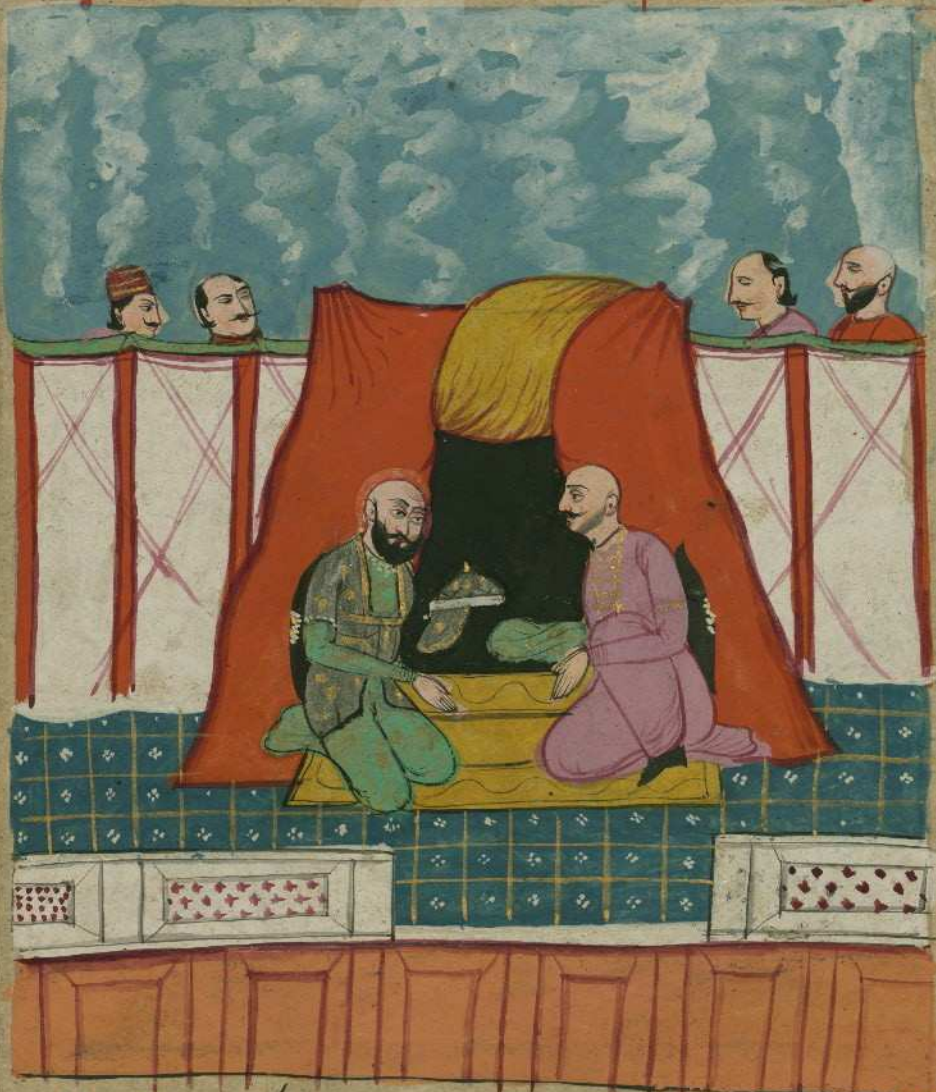

میان تو باد و نجا اندر افکنده بر خون تانت زمین بستر و کور پیرانیت بر آشت زو نیز
 شدت هر دایه بر آشت با نکل کرکسار یکمی تیغ هندی نیز در بر کشش ز تارک بدو نیم
 شد بکسرش اسفندیار را بد آمد و او را کشت الکاه چون شب شد با چندتا بروین و ژر آمد

تا بر روی عظیم رسید و شخصی که پیش رویش گریه و از جلدی دریا افتاد و غوطه خورده
 باز بهین طرف آمد اسفند یار را غیب کرد و گفت که تو میگفتی چهل فرسنگ آب میت **نظم** تو گفتی
 که ایدون نیای تو آب بوز تر آتایش آفتاب لشکر ما پیوده پدل و نمکین ساختی گرسار
 گفت از تو و از سپاه تو مرا چه نفع اندی بهتر است که هلاک شوند از بند این دست و باز روی من
 بند کرده و از کار رفته اند و مهده مرا با ورنیکی **نظم** چن داد و پاخ که در کسپاه مرا
 روشتنای است یا هور و ماه **نظم** از تو نیز با نی بند چه خواهم ترا از جلد و گزند بهید
 چندید و کشتا و چشم فروماند زن ترک نمود چشم اسفند یار هاندم فرمود که بنواز
 دست و پای او دور کردند و دلداسا نمودند **نظم** بدو گفت ای کم خرد که گرسار چو بر و بر گروم
 من از روزگار هم باو شایسته تر است بشتر که با ما بگویی تو راست **نظم** گرسار
 از هم سیر اسفند یار شرمند شد و گفت همه جا راست گفته بودم و دورینا منزل
 هفتم این تقصیر را بخش **نظم** بخشش آنچه برین گذشت زور یا برم شکرت را بدشت **نظم** اسفند
 گرسار را پیش رو لشکر خود کرد و گفت که زاب نشاندیده گرسار قبول نمود و در پیش اسفند یار
 شد که زاب نمودش که تمام از در باند شسته نزدیک سوین و زر رسید از یک فرسنگ دور
 اسفند یار همانجا منزل کرد و از گرسار پرسید که حال چه باشد کرد و گفت تدبیر گرفتن این
 غلغله منیج نمیتوانی کرد و اسفند یار گفت وقتی که سر را جاب را بریدیم ترا سیر خواهم کرد
نظم و اتق بیدم سر را جاب را در افشان کنم جان بهر اب را **نظم** و سیر آن ایران
 کنم همه کورشان کام شیران کنم **نظم** بر بوزم حکمیشان به تیر **نظم** بیارم زن و کودک

که بایستی سوره و اودم خواهد سوخت ازین ریختن نسیج سرخ است درین سیب مرغی مطلقاً
آب نیست اسفند یا ازین خبر بسیار و دیگر شد و کمر را بپشت کرد که در قی میگوئی من ترا خواهم
گشت کمر را بجا بیاورد که درین شش منزل من در قی نغمه ام درین منزل چهار در قی بگویم
بهر آنست که بخت و سلاطین خود اکنون بر کردید ازین هفتم منزل گذشتن کار مرغ و
جانور نیست **نظم** همه ریخت است در غار فرخ بدو کند و مور و مار و مرغ نه منی بایستی بگوید
قطره آب ز منیش میجو شد از آفتاب نه بر خاک او شیر میاید کز راه نه اندر هوا
کمر کس و تیز بر کمر کار گفت بر تقدیر کی بر وین دژ برسد در آنجا راه بر آمدن نیست
و در اطراف او بگذارد کی بر کاه نیست **نظم** ز ایران و توران اگر صد هزار بیایند گردان خمر
نشیند صد سال گردان در شش همه تیر باران کنند از برش از قلعه آید علیه جان فراوان
هانت اندک **نظام** چون اسفند یا ازین خبر جان گذارد کمر کشید رویا
کرد و نت که مصلحت چیست گفت سینه جان سخی و بر و زده که ما جان و نوا خود را
فدای شاه کرده ایم هر طرف که میسر و دوازده کاپ سعادت جدا میثوم اسفند یا گفت
هرگاه شش منزل را همه خدا آسان کرد و در منزل هفتم نیز نپاه با و باید آورد
توکل خدا روانه شد همه قبول کردند اسفند یا بر سوار شده روانند و کمر را بر آینه
میش انداخت تا در یک زاری رسیدند و قندیر اندند اسفند یا بر کمر کار گفت که تو کی
تفتان میکنی این خود کرم نیست جواب داد که بسبب بارش باران و بر فاش شود طراز
اقبال شاه کرمی یک بر طرف شده اسفند یا رنجه کرد و در آن یک زاری بختی میسر است

سه روز شب برف بارید و باد تند می وزید و مردم جان نماند همه مردم عاصبت کردند
 اسفندیار بپادشاه رفت و سر بر نه کرده بدرگاه خدا تعلقا نالید و زاری کرد
 که الهی این دجله را از سر ما دفع کن **و** یکسره و باکی بر داشتند نیایش زانده برداشتند
و در منزل ششم اسفندیار با لشکر از باریدن برف بدرگاه خدا زاری کرد

الله تعالی بر حال آن مردم رحم کرد و باد و برف دور شد و پادشاه و گشتند از آنجا روان شدند
 اسفندیار از کمر سار پر سید که امروز پیشش خواهد آمد و گفت از اینجا تا دژ روئین
 چهل فرسنگ راه است اما ای که خط و اورد اول رکب گفت همچو آتش گرم در پیش می آید

بهر آنست که بر کردید سپاه اسفندیار گفتند که کار راست میگوید مصلحت پیش رفتن نیست
باید بر پشت و الله مثل مردم کنی و در زیر برف بزدی و بخت **نظم** گفتند ای ازاد
مرد بگرد تا توانی بگردی بایستنی از اینجا بیا **و** باید بر خویش داد و
بیا **و** اسفندیار گفت اکنون که من پنج منزل طی کرده ام از دو منزل دیگر کمتر رسم
خدا یا من است باز مردم بگردی گفتند که دیده و دانسته بیا بی خود در چاه بکوه افیم
اسفندیار گفت شما بر کردید من تنها میروم **نظم** شما باز کردید و مهر و زوشا **و** مرا
کام حیرت زدم کردن بیا **و** ازین ران نخواهم بدین رزم کشی سپر بیا و در میان
جبهه انداز مهر و زیارت **و** حضرت سراندر کنار من است **و** چون سپاه از اسفندیار این
کلمه شنیدند بعد از این پیش آمدند و گفتند که جان ما فدای تو باد **نظم** همه بر تو ای
شاه غم خواره ایم نه از کوشش خویش بپایه ایم خدا تو باد این و جان ما برین
بود تا بود پیمان جان ز ما تا بود زنده یک نامدار **و** نه چم یک تن سرانکار **و** اسفندیار
و دل آنها نموده و گفت اگر زنده باشم هر کدام شما را ببرد و دل خواهم رسانید
خوان ششم روز ششم اسفندیار با نامداران خود سوار شده در دشت اسب میراند
چون روز آخر شد در زیر کوهی رسیدند که آب روان داشت همسر و دامند و خیمه
برپا کردند **و** هم اندر زمان تمنا بادی زد **و** برآمد که شد نامداران استوه **و** از آن
باد لشکر عاجز شدند بعد از ساعتی برف افتاد و آب سپاه عالم را فرو گرفت نامداران
خود را بمچه اسبان در غار و تنگای کوه کشیدند و هر کدام در زیر سنگی پناه گرفتند

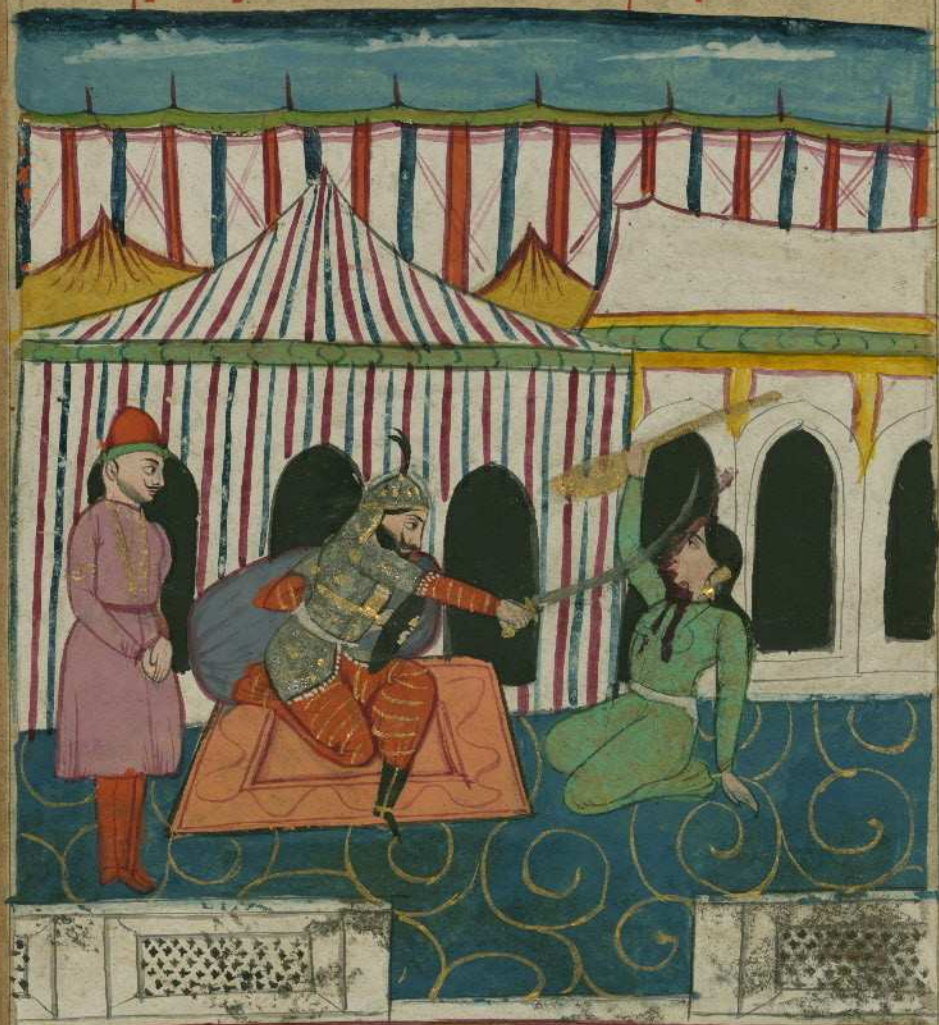
بنشین با سپاه نزد اسفندیار رسید و فتنه نظر بر ملک سپهر انداختند و مران
شدند و بر دست و بازو اسفندیار هم آفت سرنیها کردند پس کرکس را رانند و ندو
کرکس را سینه را گشته و دزدان از رویی بگریید و در جیبش شد اسفندیار گفت فرد چه خواهد کرد
تغویر در منزل پنجم اسفندیار سپهر را بنشیند گفت و بچشش گرفتند

کرکس را گفت فردا بسیار سختی پیش خواهد آمد اسفندیار پرسید چیست گفت برف بسیار
خواهد پیود و صاعقه و باد تند خواهد شد عجیب است که از لشکر شما که کسی جان سلامت بروجیا
این منزل مثل از دنا و سپهر نیست آفت سعادیت و منزل بخت هم از این مشکل تر است

نظر اسفندیار چون بر آن شکل افتاد فی الفور ثبتی و باره ساخت بعد از ساعتی که در دنیا ر
عظیم برخواست از میان کرد و نول سیاهی سر بر آورد و اتش از دهنش خود و در لشکر اسفندیار
خبر رسید آمده با نول رو بر و شد نول آن قدر اتش بر سر اسفندیار انداخت که رفت و
جامه او سوخت اسفندیار از اتش چیزی ملاحظه نکرد و بنشیند آن نول را و دینم ساخت پس
که کسار را طلب نموده نول و زن چاد و کمر و کشتنم که کسار گفت در همین نزل
نیز کار خود را پیش بر دی تا دور نزل فر دایم است که جان تو سلامت ماند سیرغ بر سر
کوهی و دو بچه دارد اگر شیر یا پل در جنگ اوی آید بر دواشته بکوه میبرد اسفندیار
گفت اسان خواهد کرد **خوان پنجم** روز پنجم اسفندیار دشت و بیابان راه طی کرده با سپاه
خود میرفت چون نزدیک سیرغ رسید آن کرد و مرا که جنگ از دوا را است کرده بود
طلب نمود و آب فروست و صدوق و ران کرد و دون ماند و خود در آن صدوق نشست و دور
کرد و ن تیر و تیغ بسیار بقیه ساختند و فرمود تا کردن رایان کوه را نزد نظر سیرغ
بر کردند افتاد دید که کرد و مرا دوا سپان کشیده می آرند و لشکر در دنیال اوی
آید از کوه فرود آمده و بر آن کردند جنگال انداخت تا بر دواشته بکوه میبرد از آن تنها
جنگلها بریده شد پس منتظر انداخت او نیز بریده گشت **نهم** جنگ و متعار چندین طبعه بود
تنگ اندر فرود آمد سیرغ از تنها گشت **ست** بخوتاب کرد و ن صدوق بست
ز کردند بر و شد اسفندیار **خرو** شید باآت کارزار اسفندیار از صدوق بیامد
و انقدر شمشیر بر سیرغ زد که باره باره شد بجا چون سیرغ را گشته دیدند که گشته

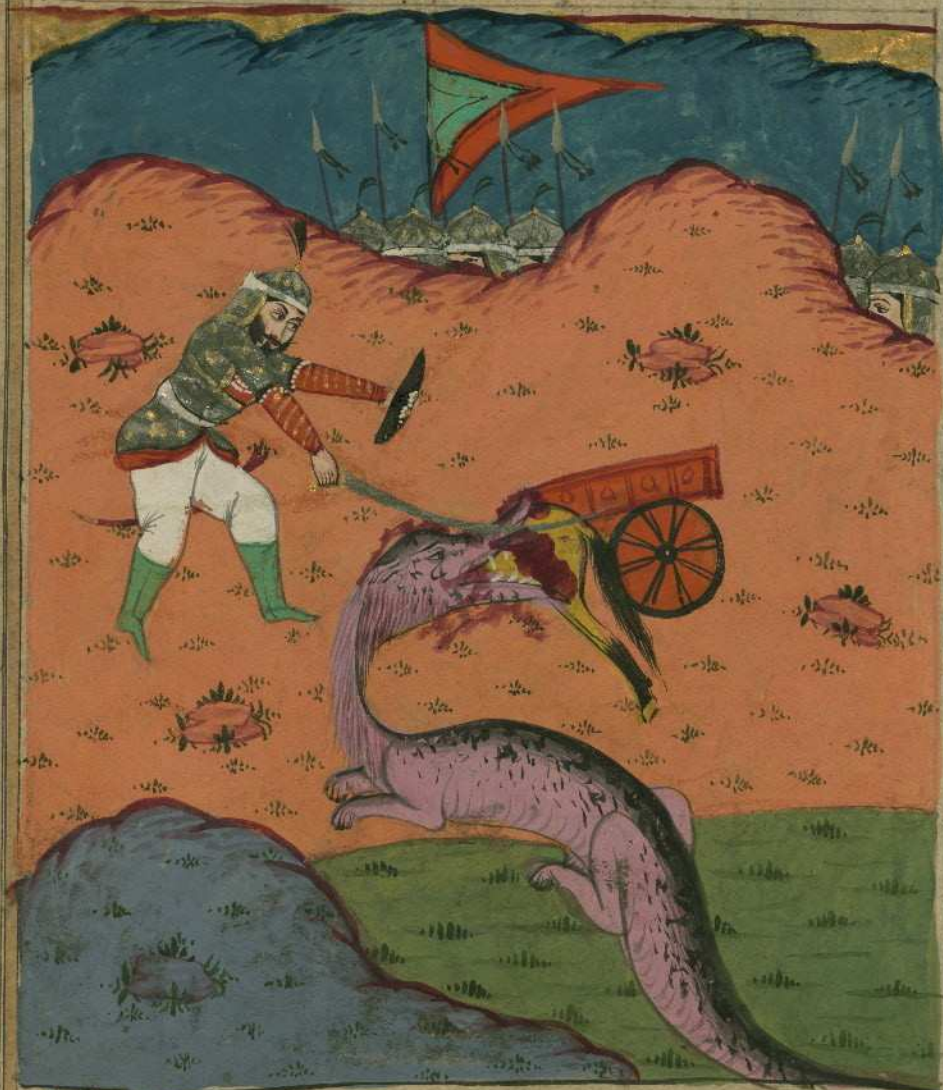
و مجلسی است زن جاو و کمرت بصورت مقبولی نزد اسفندیار آمده گفت که من و خسته فلان
 بادشاه ام را غول این مپشه و بیایان بد راه کرده آورده است از برای خدام را از دست
 او خلاص کرده با خود میر اسفندیار گفت غول کجاست گفت برای است کار رفته همین دم آید
 تصویر در منزل چهارم اسفندیار زن جاو و کمر را با غول شمشیر دو نیم ساخت

اسفندیار گفت بیایین چون زن جاو و کمر آمده نشست اسفندیار هرگز او را نکذاشت و ز
 طلب نموده در دست و پای او انداخت بعد از آنکه از زنجیر انداختن آن زن جاو و کمر بصورت
 کمره نمودار شد و زنجیر کشیده پس برباها سر و مو چون برف و روی سیاه

بهرمن توانست کردن ز کام که شمشیر تیغ کاشن نیام ز کمر و ز دست باشد
نمی بزد و اندر آمد بسنجی برآمد صندوق مروی و لبش بر تیر برآورد و باهم
بشیش مغزش همسگر چاک همید و زهرش برآمد بجاک بعد از فرو بردن کردن چون
نقشش برآورد و افتاد و پناه برد آورد و فرود خواستند یاران شگفتی بدید به نیروان
پناهید دم در کشید بسنجی را بر آورده چند تیغ پی هم برآورد و از دامنوشش
فروریخت اما اسفندیار از دود آتش دم مپوش شد **لطم** از آن دو دزدان زهر مپوش
برافتاد و بر جای پرورشش نشوون و سپاه او چون اسفندیار را با نجال بدیدند گریه
و زاری آغاز کردند و همیشگی زار گریان شدند و چون آتش تیر بریان شدند
نشوون کلاب بر روی اسفندیار با شید و معالجه نمودند بعد از دیر ی اسفندیار چشم در
و بجال آمد و نوشش دار و طلب نشوون نوشش دار و آورده با اسفندیار و ادباعت
انبردی تندرست شده برخواست سر و تن خود را شست و شکرانه خدایا آورد **و این**
از آن کار پروردگار شد که کسار که زنده شد باز اسفندیار بر شاه خوان پیار استند
چونان خورده شد مجلسی را استند پس اسفندیار از کسار پرسید که فردا چه پیش
خواهد آمد رات بگو کسار گفت که زن جادوگری فردا دو چار خواهد شد اگر میخواهد بنیای
دریا میکند و یک ساعت دریا را خشک نماید اسفندیار گفت زن جادوگر را علی ایسان است
خوان چهارم روز چهارم اسفندیار شب گذران نمود و صبح با جمعی با یغمار رسیده
رسید که پیشه بر سبزه و آب روان بدیدار شد در آنجا هم امان خود فرو داد و خوان و نخواست

انفعه کرد و نرانا نزدیکی از دانا را نزد سید اوم که عتید و از دانا پیشی شد کرد و نرانا
 بدم در کشید با دوا سپی که آن کرد و نرانا میکشیدند در کام از دانا فرو رفت و تنها
 که مثل سنج در آریه بر پا ساخته بودند کام و دانا از دانا چاک چاک ساخت **نظم** ز دور
 از دانا بک کرد و نرانا کشیدند تصویر در منزل **سیوم** استغیبا از صندوق بر آمد و نرانا را داشت

فرامیدن اسب خبی بدید ز جان را بد چو کوه سپاه تو گفتی که تاریک شد مهر و ماه **همی**
 اسب از گزندش را **بدم** در کشید اسب را از دانا فرو برد و اسب را کرد و نرانا به **هم**
 بصدق در مرد و خبی و **نرم** بکامش جوتخ اند را بد جانند چو دریا فر از دانا برفت **نه** ز

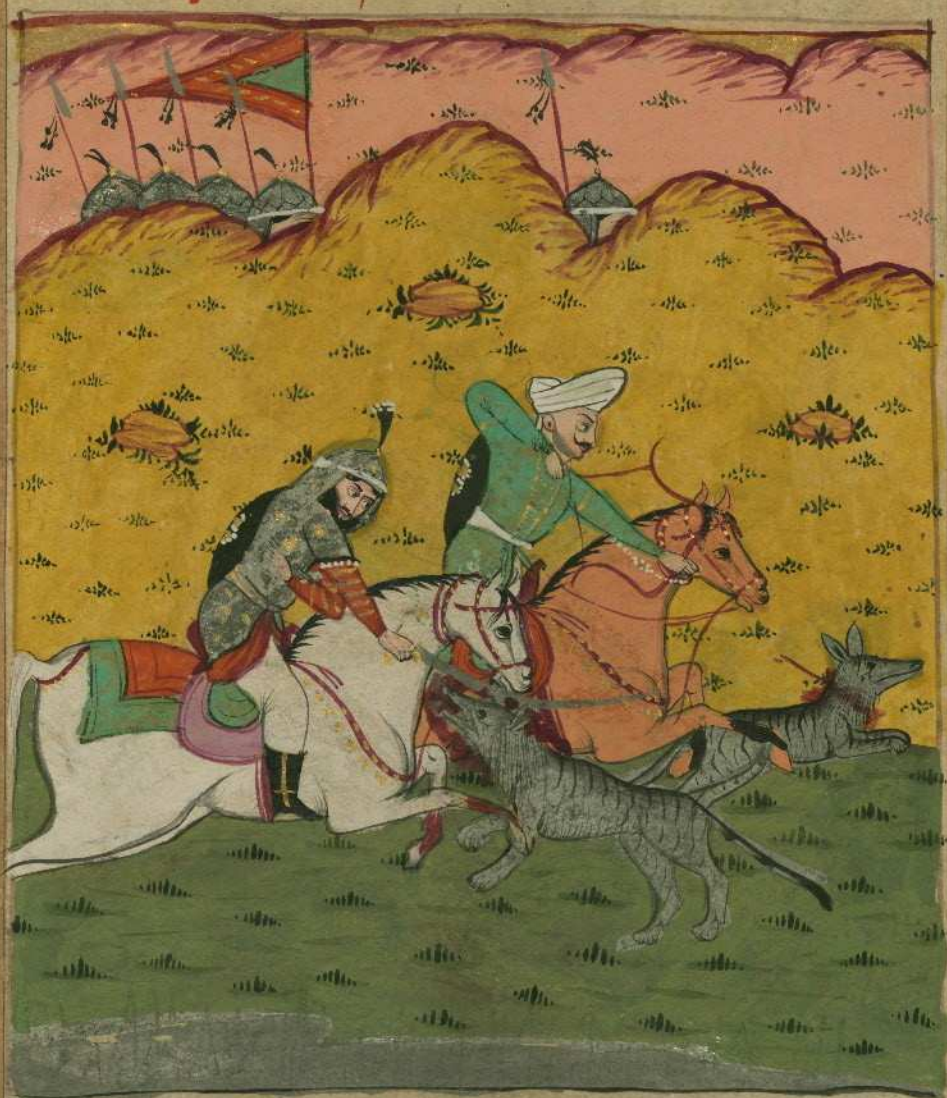
نهم انداخت کار که تشدوان ما و در انباشت ز دو سر انرا دو نیم کرد و نگاه بنظر داشت و از
از آب فرود آمد خوان و مجلس است از تمام خوردن و با آب سپاه رسانید و کرب را طلبیده گفت
که این شیر انرا بنز با قوت بزدانی گشتم که سارگشت فردا بده عظیم در پیش است گفت از دنا
عظیم است **نهم** کی از پیش آید و درم که مایه زور بیا بر او زدوم بهین آتش افروزد
از کام او یکی که خارست اندام او از هیت و قوت از دنا کرب را نقد گرفت که اسفند بار
در اندیشه افتاد و فرمود که یک کردون کردون بزرگ کشتی و مثل ارباب پانیهای او را سازند
که او را توان کشید **خوان سیوم** چون کردون کردون مثل ارباب کلان ساخته شد اسفند بار
فرمود که در میان او بسیار تنهها و شیر تاجیه سازند و قائم نمودند و دو آب با
کردون باشند و صندوق در میان کردون نهادند خود در آن صندوقها و رانده صندوق
را محکم بست و فرمود که اسبان کردون را بر مندا کردون روانند مردم بقی نمودند و با اسفند بار
گفتند که بپ حکمتی ساخته که بر و را بکشیده میشود بعد از آن اسفند بار از صندوق آید
و امتحان کرده و بدید که این کردون تا منزل و مکان امروز متوانم خود بر دفرمود که آن
کردون را روانه ساختند و اسبای یک رنگ ارباب که گاوان میکشند میکشید تا نزدیک
مکان از دنا رسید که سارگشت که در اینجا بوی عفونت از دمای آید اسفند بار از آب فرود
آمد و در میان کردون رفته و در صندوق نشست و در را محکم بست و فرمود که اسبان ارباب را باند
بنشین و تمام سپاه کمره و زاری آغاز نهادند و با اسفند بار گفتند که ما از جان تو ملاحظه داریم
از صندوق بر آمده پیش اسفند بار گفت ششما چه میدانید من حکمت خوب میدانم که کرده ام

با سپاه خود روانند از کربلار به رسید درین منزل چه پیش خواهد آمد گفت درین
 منزل شیران پیش خواهند آمد اسفندیار گفت به منی که شیران را چگونه خواهیم کشت آخر روز
 اسفندیار در مقام شیران آمد **روز** سپید یابی و یساران رسید از مامون به پرخاش
 شیران رسید **در منزل دوم** **بیشتر** **ز واده** **بیشتر** **دو نیم** **ساخت**

دیدند که یک ز واده شیر پیدا شدند بپوشن گفت یکی را من و دیگری را تو برو و شو اسفندیار
 گفت این شیران خشم آلوده و پر کینه بنمایند میاد که بر تو غلبه این مرد و را من می کشم
 این ملکوت و اسفندیار اول با شیران برو برو شد و دو نیم کرد و بعد از آن واده شیران را و با اسفندیار

اسفندیار و بر سر کرک و دیگر بنشین برادر او فاخته رسیدند که کان را به تیغ ابلار باره باره
 ساخت **فرو** سر شمشیرشان کرد و چاک کل انجمن از خون ایشان نجات بها
 اسفندیار و دیگر را کرد و گفت که آفت این یکی منزل را خود بزدان با سینه
 فخر و در منزل دل یکی کرک را اسفندیار بود و دویم را بنشین به شمشیر ابلار کشند

به طرف ساخت که سارفت من از بهت و دل سپیر شما در جبرنم **فرو** بیت فروماند زان
 کرک ز کرکان جنگی و اسفندیار به **سپهر** از اسبش رو دادند و قتل و می خواستند
 شبت آنجا بار ارم نام گذرانیده علی الصبح کوچ نمودند **خوان** و دویم اسفندیار و بر سر کرک و دویم

من ازین صحنهها توبه گزینتم **نظم** بر آست خورم کی بزم گاه نهاده سبزه بر من
 کلاه نسبی گفت او صحنههای هلاک **نظم** شنید و بنامش آنچه پاک پس اسفندیار گفت تو همراه من
 میسر و درستی خواهد که غیر ازین سخن آن پیر را بی که میروی خوب خد متکاری بیا خواهیم
 آورد و ماورین را هیچ خدمت نمیتوان کرد و میدانم که کسی ازین راه جانبر نخواهد بود اسفندیار از قول
 او در وهم افتاد و فرمود که باز او را محکم بستند چون صبح شد اسفندیار بجانب پسر روانه شد تا رخصت
 حاصل نماید که کسار فریاد کرد که مرا بعد سو کند و پنهان چرا بسته گفت ترا از ختم نه بسته گفت از
 رویی ام تا مرا بسین راه بکنه سبزم مباد از بیم که نیری بعد از آن اسفندیار نیز و پدر آمد
 کشتاب دو زده هزار سوار چیده و بر کمریده همه اسفندیار کسار را بسته در پیش
 داشته روانه و بشوق برادر خود را نیمه سوار همراه گرفت **خوان آفل** اسفندیار کسار
 را بسته برابر بند سوار کرده جلو آنرا بدست دو سوار و دو دوا ده قطعه تقطعه راه میگرد
 و از نو بر سیده با بغلار راه میبرند و قتی که از حد و ملک خود برآمده در میان افتاد
 از کسار پرسید که امروز چه پیش خواهد آمد گفت دو کرک عظیم درین من منزل هستند
 هر کدام دوازده دارند که پهلوی پل را میدرند و در صورت از پل بزرگ نرا اند اسفندیار بزم
 خود گفت که اگر کرکان را دیدید بهما نوقت نیر باران نمانید سپاه تمام روز رفته آخر روز
 در پیش رسیدند که آب روان داشت ناگاه دیدند که دو کرک یکسر پل میباشند و
 روی بلبلکه اسفندیار کردند مردم آن کرکان را در میدان گرفتند و دستیر باران کردند
 چندین را آن کرکان زخمی ساختند اما از بارش تیرست شدند پس بر سر یک کرک

فتح توران بکنم و خواهم آن خود را ببارم هر ملک که از توران یا از ایران بخوابد بنویسم
و سر تراست نام برسانم اما راستی را بمن بگو **نظم** که آید و ن که هر بیت پرسم تورات
بگوئی همیشه نترکان تر است چو پیر و زکرم سپارم ترا بخورشید تابان برارم
ترا اگر بچ کردی به نردم دروغ دروغ نکند و بر من فرسوغ میات بنجر بارم
و نیم دل انجمن کرد و از تو به پیغمبر کسار گفت من بخورشید شاه سوگند خورده ام و تو مرا جان
بخشیده باشی تو چرا دروغ خواهی گفت اسفند یار گفت بروین در کدام راه بروم و از اینجا چند
فرسنگ راه است و مردم اینجا چه مقدار اند و چه طرز باید گرفت کسار گفت بروین و ترست
راه است یکی را بسره راه توان رفت و در آن راه آب و آب و اینا و نمت فراوانست اما شکر غنیم بسیار
جانشسته است و دوم راه بدو ماه میتوان رفت لیکن در آن راه آب و اینا کم است و دشت عظیم افتاده
خوراک و چاره کم بهر سده و سیوم راه هفت روز میتوان رفت لیکن در آن راه هفت خوان می نامند و در
هر سنگر بله عظیم است و از آن راه هرگز کسی زنده بر نیاید **نظم** که ره هفت خوان هرگز ای شهباز
بر روی نبند بچس کامکار بزد و بر تن کند نشت کس که گزنی خویش کردست بس پلاز شیر
و کمر است پراز و ن که از جنگ نشان کس نیاید ران زن جاود و از جاودان هر بلد است که کمرش
نیاید بکفتار راست بیابان سیرغ سرای سخت که چون باو خیزد بدو درخت چو اسفند یار
این سخنها شنید زانی به محمد و دم در کشید انگاه با خود گفت که اندیشه چه باید کرد و تو کل
به یزدان نموده بهین راه کوتاه باید رفت که کسی بی اجل هرگز نمیرد و خدا حافظ است بکسار
چو ابد او که بسیار مال است در این راه مرد که نفع ندارد و به راه بروید بهتر است اسفند یار گفت

ام فدا شود ارم تن جان خویش **خواهم** سرشت فرمان خویش **شوم** باز
 خواهم زار چپ کین **نامم** بروم ایران زمین **تخت** آورم خواهر از زنید **بخت** جهاندار
 شاه بلند بروا فرین کرد کشتاب گفت **که** مهر **سر** خدای تو باد و **تخت** **تخت**
 بزدان پناه تو باد **و** میازادن تحت کاهی تو باد **و** اسفند بار گفت که کمر کرد و رفت
 همیشه بنی الهامی آرد که شفاعت من نزد شاه کن اگر شاه جان بخشی نماید من کی بی ارم
 و راهمونی خوب خواهم نمود اگر برای امتحان کمر را ردلسا کرده حقیقت راه توران معلوم
 کرد و در پیش پوت شاه فرمود تا کمر را آوردند کمر را عجزی کرد و زاری پیش
 نمود و گفت از شنیدن من شاه را چه فایده خواهد شد بهتر است که شاه مرا بکشند و به من
 چگونه خدمتکاری خواهم کرد شاه گفت با من چنان نای که از صدق دل گردیدن تو مفهوم
 کرد و کمر از زمین بوس نموده سوگند خورد و عهد کرد که من از دل و جان غلام شاه
 شدم شاه فرمود بنده او را برید و در پیش من بیا رید بنده او را بریدند و نزد شاه آمد
 شاه چند پالک شرباب داد و آنرا خوش داشت پس گفت تقصیر مرا برای خاطر **اسفند**
 بخشیدم و ترا هم با و دوام پیش با و دوام پیش او برو اگر خواهد ترا هم پیش برد
 و اگر خواهد اینجا گذارد اختیار با اوست **داستان شروع هفت خوان اسفند بار و پسر سید**
اسفند بار از کمر راه کون بر سر مقبوضان آمدیم از آن داستان قصه خوان آمدیم
 چون اسفند بار رفتن توران و خلاص کردن خواهران خود از بندها رجاء پیش برد قبول
 نمود و شفاعت کمر را نمود از و خلاص کرده کمر را در منزل خود آورد و با و گفت اگر من

و نگذارند که یک تن ازین رزمگاه برآید کینه خون اهراب و فرزندان او که گشته اند بگریه و آه
بهر که میرسد قتل میکردند **نظم** بغیا و آن لشکر کینه خواه دل پر ز کین در پی آن سپاه
چون غرق شد سنگ و خاک و کینان بجایه خون گریه ایشان همه دست و پای سروشت و
بود بریده سر تیغ و درشت بود همه گشتن و دشمنان ساختند بجایه کمر قتل چهره
ترکان هم سپاه خود را گذاشته بزاری در آمدند و برافهائی گذاشته عذر کردند
اسفندیار را در اوقات رحم آمد **نظم** بر ایشان به بخت زور زاری و زان پس بکشد کسی را ز با
چو در لشکر آمد بنزدیک شاه بر از خون بروی کلاه چون در کفش خنجر افتاده
بود برو کفش از ارم اندوده بود چون اسفندیار تیغ و قیام روزی نزد کتکتاب آمد
با و انقدر تیر باران دید که قریب به هزار تیر از بوشن او بر او راندند کتکتاب سراسر زخم
اسفندیار را بوسه داد و آفرینها کرد و چون تیغ و قیام سراسر زخم را بوسه داد اسفندیار گفت که خواهان
ترا از جانب از بلخ نبرده و در دروین که جای دشوار و مکان دیوانه است بند کرده اگر رفته
خواهران خود را خلاص کرده بیاری بر میت تو باین نازش نمود اسفندیار گفت من دارم میروم
کتکتاب گفت اگر خواستی خود را خلاص کرده آری قول خداست که نت قیام را تو میدهم
و من با دشمنانی خود که ارم و در بندگی حق تعالی مشغول باشم **نظم** سپاهم ترا نشانها می
همان کج و بهر تیغ تخت هبی مرا با بگهای پرستش میست همانا زنده است اما مولیست
اسفندیار گفت من از تیغ و تیغ بتر ارم و سلمه می شناسم **نظم** چینی پیش او راندش
اسفندیار که بنویسید که روزگار که پشت من چون یکی بنده ام نه از پیرشادی نبردند

دیده گفت که نه میت چنان بدست اسفندیار خواهد بود که کتاب هماندم جاماب را بقلعه
کنند از فرستاد تا اسفندیار را بیاورد و با اسفندیار گفته فرستاد که از گفته غرض کو و حاجت
ترامن در بند کردم تقصیر مرا به بخش هر وقتیکه تو بری عاصد ترا بخور و فو انهم
فتاح بر سر تو خواهم نهاد پس فرمود تا کمرزم عاصد اسفندیار را بنده کردند جاماب بتر
تند سوار شده در قلعه کنعان رسید و نزد اسفندیار مقام کتاب رسانید که شاه ترا
طلب نموده اسفندیار گفت من نمی‌سروم **نظم** مرا بنده کردی بر میگناه هانما که کمرزم ت فرزند
شاه گفت مرا به بهت کمرزم بند و عقوبت کردا که من در خدمت او می‌بودم قدرت ارجاب بود
که در بلخی آمد جاماب گفت ارجاب خوشان و برادران ترا می‌کشند که این آنها باید
گرفت پس آنها را طلب کرد و در بنیاد او را شکست در زمان سلطنت زنجیر دست و پای اسفندیار
آنقدر آزار یافت که پهلوش شد **فرد** چو بکشت زنجیر پهلوش گشت بنیاد از دور و
پهلوش گشت جاماب بر بهت اسفندیار آفرین کرد بعد از آن که اسفندیار بحال آمد جاماب
با عجز و سربا و نزد کتابت و رسانید کتابت بر خوات و او را در کنار گرفت **نظم** پر
دل بود بر پای حبت چو بستر درویش بدست بعد از آن عذر خوات و گفت تقصیر مرا
به بخش تاج و تخت ایران باز بود من انعام مرا دور کن انگاه کمرزم را طلبیده در حضور اسفندیار
بیست تمام گشت و فوجی با اسفندیار هم راه کرد و جنگ فرستاد ارجاب چون خبر آمدن اسفندیار
شنید و بگریه و گریه راه را سپاه را و ان مقابل او فرستاد و گریه نام کردی بود او از
انجیب ارجات دستوری خوات که من جنگ اسفندیار می‌سروم گریه را آمده تیر

برافروختند همه را در آتش می سوختند هر که کهنان التکده بود همه را سوختند
 و کشتند و کتابهای آتش پرستی که در آنجا بودند همه را سوختند زن کتابش نیز از آنکه
 در پنج اند بر آب با دایمی سوار شده شب و روز ایستاده نموده خود را به سینه رسانید چون
 کشتاب آن زن را دید گفت که تو از پرده حجاب حکم ما بر ادبی گفت اگر پرده تو باشد
 من نه بر اینم هم زنانه و وحشت آن تو را کشتی من تنها از دست دشمنان تو خلد من
 کشتاب چون قصه بهم گفته شدن پر خود نشیند باند هم طاق کشته روانه راستم را
 که همراه من بیارستم جواب داد که مرا بپا عارض شده و قینکه خلد من شوم خواهم رسید
 کشتاب چون پنج رسید بهم ابر حجاب از پنج پیشتر بر آمده جنگ کرد و همان روز ارجاب نیز
 با سپاه کران در پنج آمد سپاه چینی از آمدن ارجاب خبر یافتند و لشکر ایران پیدل شد
 کشتاب مبینه و مقدمه و قلب گاه را از راست و صف ارجاب نیز از راسته شد هر دو
 فوج رو بر رو شدند **نظم** سویی میب و کهرم تیغ زن بقلب اندر ارجاب با این بر آمدند هر دو
 سپه بوقی کوسن زمین این شد سپهر نوسن تو گفتی که کردون بیز دهمی زمین از
 کمرانی بدرد همی بگردانند و سیر چون زاده بود همه دشت زنان خستگان لاله بود بدرد
 بند بر سپر جای مهر هم متفلسه ترا چو ارد سپهر ترکان و چنین غاب آمدند و فوج ایران نیز
نظم سرانجام کشتاب نبود پشت بد آنکه که شد روز کارش درت چنان
 دنبال کرد و کشتاب از جنگ کمر نه کرده خود را قبله کوهی کشید و در جای محکمی با چند تن فرشته
 قائم ساخت و کشتاب را از جاب کمرش فلک درازا است تا بر سپید جاب در اصطبل

شاه آورد و دو سال کشتاب میمانال و رستم شد **نظم** از و زند و او ستا و خوشنه
نبشته و از برافروخته شد بر آمد بران مهان دو سال بهنجور و کشتاب زیوان
زال در عالم شهر یافت که از کشتاب ترسید و دین او را قبول نمود چون پس از
اسفند بار خبر یافتند که فایر را در بندست یعنی و غیبه هر چهار سپهر کبندگان که
بر قلعه کوچی در کناره شهر بی واقع بود آمدند و غم خواری را در میگردند چون از جانب خبر یافت
که اسفند بار در زندات و کشتاب در سبتان است که را پس خود را با لشکر بکشان به
بخ فرستاد و در بیابان با مردم کم بود مردم بیخ تر و دهراب آمدند و گفتند ما نداریم
امال ضرورت کشتاب را در شوی و وصف آراسته چنگ نمانند و الله شهر بیگم خواهد
گرفت دهراب خواهد داد که در پرستش حق مشغول ام را چنگ چه کار است مردم قول نکردند و زور
وزاری دهراب شاه را از عبادت خانه بر آورده چنگ گاه آوردند **نظم** زکرمم چو دهراب آگاه شد
نمکین گفت بار خیمه ها شد ز جانی پرستش باورد گاه **سب** خبر بر سادگی بیانی کلاه
خدا را یاد کرده چنگ گاه آوردند **نظم** زکرمم چو دهراب آگاه شد مردم بسیار برانگشت که گفت که
اینها هزار سوار اند و ما صد هزار سوار ایم همه را بکشد و نماند دهراب را بکشد و کرد و چندان دست و پا زد و بیج
علیه شد و زخم ترسید و فرود از اسب افتاد و جان بداد **نظم** جهانمیدار منیر کان
نکوتار مردی از یزدان پست **سب** چاک اندر آمد سوار بر دایم شد و از ان سوار بگریخت
چاک انکی جوشش نشسته شد باره باره نقش از ان پس بیخ اندر آمد سپاه جهانند
ز تاراج رفتن قبا **سب** نهادند سر سوخت که **سب** بد انکلی و ایوان از آذر **سب** همان شدند و ستا

پیشانی سپیدان: پراز دور و پیر و ندر بر کوه سار: ستون اوریدند زان چهار
 ستونها سخت و نبرک این: سر اندر هوا و تن اندر زمین: مرا و را بدانجا بستند
 سخت: ز تن اندر آمد و بر پشت بست: بدان تنگی اندر همی زیستی: زمان تا زمان
 ز ابر کمر خفتی: تصویر در مجلس: کتاب اسفند یار را نیز برنج دست و پا محکم کرد

باید بی روزگار ان برو: کند موبدان بدیش کو: که خورشید سبزه کرد
 که آنجا کند زند و استار: بعد از چند روز کشتاب پستان رفت برستم بشوا
 آمده خدمت نمودند و استار قبول کرد و تمام ملک نیم روز و زالم بمان و دوری

به برتخت چهره دار از شاه با من چو من با نادش و بفرست **است** که بر خواندن
من چنین شفت **است** اسفندیار بیا بگفت که تو چه صلاح میدی نزد پدر بروم یا نه
گفت باید رفت اسفندیار گفت او بر خشم دار و جواب گفت **نظم** تو دانی که خشم
چو بر سر بر آرد لطف و مهر بر سر بر آید رفتن چنین **است** روا که هر چه او کند
با دشت **است** روا اسفندیار قبول نمود اسفندیار بر داشت یکی سینه دویم مهر
سیوم آفر و ز چهارم نوشت در نام داشت جا نشین خود سینه بر کلان خود
ساخته همراه جاماسب نزد پدر خود آمد پیش از آمدن کتاب مصباحان خود گفته بود
که از شما هر چه پرستم تدبیر من بگردن اسفندیار خواهد داد چون اسفندیار مکتوب
کتاب کرد گفت شما با دشت عظیم ایشان شده و ملک بسیار گرفته اید مارا کی
در نظر آید اسفندیار جواب داد که هر چند من بزرگ باشم خاک پای تو هستم
بعد از آن کتاب روی به ندیان خود کرده بر سپیدریا که در زندکی پدر از پدر
زیاده سیر و کلانی بکناد و راجه باید کرد و هم گفتند که نباید کرد اگر پدر میل
نمخت و بیا داشتند باشد بر سر رسید اسفندیار گفت این تاج و تخت را پدر من داده
بود اگر اکنون میخواهد من نام بادشاهی نمیکرم کتاب گفت اکنون که ترا سرور
سلطنت و پادشاهی در سر افتاده کی میتوانی خود را کنده پس بنام داران
نمود و سرود که اسفندیار را گرفتند و بند کردند و دست و پا و انداخت **نظم** خاکی
به بستند استوار که هر کسی دید یکمرت بار فرستاد و فرستاد که گرفته

بعد از آن در هندوستان رفت در آنجا نیز چنین کرد پس مین رفت و ملکهای بزرگ
 بنامه و بنجام از خود ساخت **نظم** بهر جای کان شاه نهاد و روی بنیاد بکینه کسی پیش رو
 اندودن گذارش میخواستند همه دین او را بیا راستند همه نامه کردند و
 زینهار که ما دین گرفتیم از اسفندیار فرستاد و زندی بهر کشوری بهر نامداران و هر
 مهتر **همه** او را بفرمان شدند **شیر** نشان جمله پنهان شدند اسفندیار به پدر
 خود نامه نوشت که تمام ملک را بطبع خود کردم و در دین تو آوردم اکنون فرمان چیست
 کشتاب شدند و ندیانه را طلب نموده بزم ساخت که بزم نام ملی بود که کشتاب او را
 بسیار دوست میداشت در عهده راه میداد و از اسفندیار بکینه در دل داشت کسی ظاهر
 نکرد و اگر گفت اگر شاه خلوت کند از دل خود را از کویم کشتاب خلوت نمود که بزم گفت من
 نیت اسفندیار بدی بینم و شنیده ام که میخواهد مرا بکشد **نظم** تو دانی که آنت اسفندیار
 که او را بزم اندرون نیت **بار** بشی که آمد به نزدیک او همه خود سویی او نهاد و نذر
 بدانت که اکنون به بند ترا **بشاهی** می بد پسند و ترا من انرا شنیدم گفت راست
 تو به وان کنون هر چه فرمان تراست کشتاب ازین سخن آزرده شد و میخورد و فاست
 روز مجلسی کرد و از فکر اسفندیار خواب بر و خرام شد **روز** از اندیشه بدنامیش خوابان
 را اسفندیار بش کز قه شتاب **روز** چهارم جا باب را گفت که برو و اسفندیار
 را نزد من بیا جا باب آمد و نامه شاه را با اسفندیار گفت من چه تعمیر کردم نام و دین او را
 پیش ساخته ام **روز** که تا دین بیا و ختم **همی** در جهان آفر و ختم جهان زنده کردم

خود را متع کرده و دیگر گشتش **نظم** کنون چون سپاه عدو گشت پست ازین **نظم**
بردارید دست که پس خوار و زار اند چاره وار و هدایتی سکا از ایمان زمینهار **نظم** بدان
کشتاب بر سر زیر گشته شده رسید **نظم** و او را چنان خوار گشته بید ازین جامه
خسرو بر درید فرو دام و بر گزفتش ز خاک بدست خودش روی بستر دغا
چنین گفت گاهی شاه کردان **نظم** همه زندگانی مرا گشت تلخ و رنج کو امانت سرور را
چراغ کیان افروز را پس ز برادر تا بوقت انداخته آورد خیمه بلند برای اوست
شب و روز در کرد او آتش می افروخت و مردم را بگفت که رفته آتش پرستی نمایند و بتر
زرد و مینت بگردند جاماب کسان تعین کردند که گشته های جانین را بشنوده میانند **نظم**
زایرانان گشته شده **نظم** هزاره و زنان و شمنان گشته بد صد هزاره هزار و صد و هشت و ست
نامدار کشتاب شاد و شاد و یا نفع کوفت زرد و مینت را جلب نمود و دستهای بسیار
کرد انگاه اسفند یار پیش با دوشاه زرد و مینت **نظم** بر آمد **نظم** سر از اسفند یار
بدست اندرون گرفته کاوسان چو شاه جهان روی او را بدید ز جان و چشمش بدل بر
گزمید **نظم** کنی ناموزن از پیش او در کنج مارا بر و بر کشاد همه کارایران بر و بر سپرد
گروید مردی و در **نظم** چون کشتاب تحت قنای خود را با اسفند یار سپرده
و یاهد کردانید گفت اکنون وقت آنست که تو فراز مینت من و رنج می نشینم و گاه گاهی
بخندت پدر شرف نوم و نوم و ملک کیسیر نماودن آتش پرستی و زرد و مینت
سار و راج ده اسفند یار اول در روم آمده و دنیا زرد و مینت قبول نمود و کتاب را وید خبر

دل پدرفش بلززش در آمد منی با سفید یار حواله موقع اورا بدست چپ از او بر بود
 و بدست راست نه خنجر نیه او زد که از چوشتن و بدن او کند شسته از پشتش بر آمد
نظم بیداشت او تیغ زهر آید از گرفت انجمنی مقبض اسفند یار زدش نیزه اکنون بر
 جگر چنان کز دگر کون بر آورده سر زبانه کون اندر افتاد و مرد بدید از کبان
 ز او کان دستبرد و فرود آمد از باره اسفند یار سلج آن زیر گیر گونا مار از آن جایو
 دست بیرون کشید شش را بخواری تن بر درید اسفند یار سر پدرفش را
 بریده برابر آب خود شد هماندم بشوید پس زیر بر سپید بریده را باز زره باو داد
 و بپوشه زره زیر پوشید و سر پدرفش در کنجقه آب خود بست و گفت که من بدو تو
 آدم عقب پشت ترا خواهم نگاه داشت فرستد که در میزبانها رسید و گفت بیاید ملکه
 تن خود را با رجا ب رسانم هر سه پهلوان چنانرا در بریده خود را نزد یک از رجا ب رسانید
 کشتاب سپاه خود را فرمود که یکبارگی جمله نمایند از رجا ب دیده که این سه تن نزد یک
 من رسیدند و یکس راه آنها خواست شد و سپاه کشتاب همه پیش آمد و بگریز
 نخواست و تنی تنها بر رفت **نظم** چو از رجا ب دیدش که آمد پیش ابانامه اران مردان
 خویش خنجر چنان کار گشت در آن روز که کار دشوار گشت هم نگاه اندر کمر
 افتاد بشد رویش اندر میان چو با و پس چون چنانرا از ایران کز دگر و دزد همه
 براق خود کنداشته ز بهار خواستند **نظم** برای بگفتند که شهریار دهدند کانه را
 بیان ز بهار بدینش در اینم و پوزش کنم همه او را از این پستی کنم کشتاب سپاه

را کشته رو سمیت ارجاسب و وصف را آوریده نزد ارجاسب رسید ارجاسب بنامدارا
خود بپدید گفت بزمید و هر که زیر را بکشد **نظم** یکم یکج ز پیشش بپیشش کلد از بر
چسب بکذاش **بایدش** آن پد رفتی سترک **پند و سک** جا و دیر کرک
بنیخت زوین زهر آیدار **هم از راه** بران شاهزاده سوار گذر کرد و خبر و چو نش
تو ن فرقت شد شهر یاریش **چون خبر** شدن ز برکتش آب سیداه سر
از دل پرورد بر آورد و گفت آن کسی باشد که کین برادر با یکسر **نظم** پس آگاهی آمد
با سفند یار **که کشته** شد آن شاه نیزه سوار **پدرت** از غم او بجا بدی **کنون** کین او
خواست خواهد همی **اسفند یار** پیش پد آمده زین بوس داد و گفت من بیک پدش
میسروم و باقبال پدر او را و شاه او را می کشم کشتاب گفت مبارک است
همانم گفت که من تاج شاهی و تخت خود را خواه تو می کشم **نظم** که چون رزم کردم ازین رزمگاه
با سفند یارم شود تاج گاه **سپه را همه** پیش تو تن دهم **مرا خسر** و تاج بر سرم
پن آب بنزد که از کج و یاد کاری مانده بود کشتاب در آن رزمگاه سوار بود از آن آب
فرود آمده با سفند یار داد **نظم** غمون کشت آنکه میان را بگشت **سید زک** پسر او را
بر نش **تا آن زمان** از سپه ایران غریب ریاست که پدش عالم را قتل کرد و زو بکشت
که سپاه ماهریت خود اسفند یار آب بنزد و را چنانچه خود را به پدش رسانید و دید
که زده زید در بر کرده و دهنش از خبک مستی کف بر آورده **چپ و راست** تیغ میزد و فر
زدد و گفت که کشته **تو اسفند یار** روین تن آمده **هوشیار** باش از نصره اسفند یار

مضمون **نظم** شنیدم که رانی گرفتاری **تجارت** ترا روز روشن شد از وی **سپاه** **بیا**
یکی **سپه** **فریب** **مرا** **فلک** **باز** **مبسم** **کرد** **دنب** **تو** **اور** **پذیرفت** **و** **دنبش**
را **بیا** **را** **سنی** **داه** **آینش** **را** **نه** **کردی** **ان** **پهلوی** **کیش** **را** **چاک** **تکرید**
سب **و** **پش** **را** **از** **ان** **سب** **که** **انز** **در** **شاه** **کرد** **یکی** **پیر** **جادو** **ت** **کراه** **کرد** **و** **یک** **نوشت**
که **پدر** **تو** **بان** **خدا** **پرستی** **و** **درویشی** **و** **تو** **بان** **کفر** **و** **کفری** **من** **محض** **برای** **دین** **نزدان** **تو** **خک**
خواهم **کرد** **اگر** **من** **خود** **در** **ادور** **کردی** **خوب** **والله** **جی** **دیوان** **بر** **تو** **خواهم** **ورد** **ایات**
بیا **یم** **سپ** **نامه** **تا** **یک** **دماه** **کنم** **کشور** **را** **سر** **نبا** **ز** **منیت** **سر** **سوزم** **تم**
تبارک **و** **و** **کف** **بر** **وزم** **همه** **منبت** **کی** **نامه** **دوست** **وار** **که** **در** **دین** **دنیات** **آید** **بکار** **بکنم**
همه **گفتی** **سیر** **تو** **ز** **رف** **انز** **نیز** **نامه** **کش** **سپ** **بت** **پدر** **ش** **نام** **دیو** **جا** **دو** **میدان**
نامه **فرستاد** **چون** **بکش** **تاب** **رسانید** **نزد** **رو** **دشت** **وزیر** **را** **طلب** **کرده** **خواند** **فر** **نمیش**
را **خواند** **موبد** **ش** **را** **ز** **زیر** **برادر** **پیش** **را** **کش** **تاب** **جا** **اب** **نام** **وزیر** **ی** **داشت** **اورا**
سپ **خواند** **چون** **نامه** **مضمون** **نامه** **مطلع** **شد** **ند** **جا** **اب** **گفت** **در** **ین** **نامه** **غور** **باید** **فهمیده** **جواب** **اورا**
باید **نوشت** **ز** **دشت** **گفت** **چه** **فهمیدن** **دارد** **چنگ** **او** **باید** **رفت** **اسفند** **یار** **سپ** **خورد** **دشت**
گفت **من** **هم** **بسم** **چنگ** **اوتیا** **رام** **ز** **یر** **گفت** **نا** **هنوز** **خور** **سیا** **من** **چنگ** **او** **سپ** **روم** **کش** **تاب**
گفت **مبارک** **بت** **جواب** **نامه** **اورا** **این** **مضمون** **نوشته** **فرستاد** **نظم** **چنین** **گفته** **بودی** **که**
من **نادوا** **ه** **سوی** **کشور** **و** **بومت** **آرم** **سپاه** **نوب** **فرشتین** **بر** **مغیر** **ای** **تج** **که** **مانود** **کشانیم**
نزد **مائی** **کنج** **بیاریم** **کردان** **هزار** **هزار** **همه** **نام** **اران** **خج** **کنار** **بر** **وز** **نبرد** **از** **نوا** **خدا**

علمی کرد که در فتنی از پیش خانه بر کشید که شمع ویرک بی نهایت داشت هر که
 برک او می خورد علم فلک را میدانت و هر که میوه او می خورد خود فراست می افزود
فرد همه برک او بند بارش می خورد کسی که چنان می خورد که می خورد بهر آب در پنج بهار شد
 و نزدیکی **نور** رسید ز در دشت در آنجا رفته علی او کرد تا پیش از آنجا که آمد مقام
 کشتاب یزد دشت پیشتر شد و مرادی یا آورد ز دشت گفت من میبزم خدا نیم
 معبزه تا بتو نیایم بهشت و دوزخ را دیده ام و هر کرا میخوانم بهشت و هر کرا
 میخوانم دوزخ میفرستم و هر وقت آسمان و عرش و کرسی و رفعت مست
 هر را ز که در آسمانهاست من واقف ام و زنده است از آسمان برای من فرود
 آمده اگر بر نیایم نای نزد خدا میفرستد و این کشتاب از گفتار او فریفت
 فرود و دین او بر کشید **فرد** چو بشنید ز و شاه نو دین او پذیرفت ز دین و این او
 بعد از چند روز گفت که مرا معراج شده و از آسمانها گذشته عبیرش رسیدم و از
 عرش تبرک شد خدا را دیدم **فرد** خداوند را دیدم اندر بهشت دل و جان او دی را
 بهشت کشتاب مطیع او شد و از امر او در نمیگذشت روزی بکشتاب گفت که تو بر آبرج
 بلخ میفرستی اگر غم نمانی ملک چین را من میبانی کشتاب گفت و در غیرت آمد و نامه نوشت
 با رجاب که ملک چین را بمن بده و الله ترا بجا بکسان خواهیم کرد چون نامه با رجاب رسید
 نغذ شد و دانت که همان زرد دشت بدشت او را بدین رای آورده گفت که کشتاب را
 هم که از دین او بر آورد و هم از دنیا و می خواهد که برابر او نامه جواب کشتاب نوشت باین

سرت که پرداخت مانند تو کنورت **یوسف** یثی حاجت بسر بر نهاده **هین** آفرین کرد
بر روشش **شاد** بعد از آن **هراپ** کسوت فقیر بر کرده بجانب پنج روا شد در آنجا خانه بود
که بزرگ خانه کعبه مردم زیارت و طواف میکردند و در همانجا رفته درون حجره درآمده در راه
و میزدان پرستی مشغول نمود **نظم** چو کشتاب داد **هراپ** بخت **افرو** آمد از تحت پرست
رفت **یوسف** بد جامه پوشش بدس **افرو** در آنجا کرده باید سپاس **به** پنج
گزین شد بدان نوبت **افرو** چو نزدان پرستان بدان نوبت **ار** مدت بادشاهی
هراپ صد و پست سال بود تا آنجا نصف شایسته شد و داستان رستم با خرسید
نظم ز اجابت کفتم من این کسی هزار که شد نامه رستم نامدار **و** گریه هزار بود بخت
یار **کتم** نامه پیر اسفند یار **استان** **بخت** **نشتن** **کشتاب** **یانی** **هراپ** **نظم** چو کشتاب
بر شد بخت پدر **که** فقر پدر داشت بخت پدر **من** گفت نزدان پرستنده شاه **افرو** را نیز دگر
داد این طلاه **بید** اندا و مارا طلاه نیز رک **که** بیرون کتم از روم شیر و کرک **هم** **شاهان**
یا **اوریم** **بیان** از این خدا **اوریم** **کشتاب** را از دست فقیر دو پیر اسفند یار
دویم **شون** نام نهم داده و ایام باین نزدان پرستی بود و همه بادشاهان **هراپ** را
باج میدادند از چاب و ای چین ما چین که دیوانه **اسخر** کرده بود و لشکر **عظیم** از دیو و
آدم داشت بعد از واقعه **هراپ** **کشتاب** از و ملاحظه نمود هر سال باج بار چاب میفرستاد
همد را وقت زرد بخت نام **کب** **سیر** که علم فلکیات و خبر نیک و رزیده بود و روزی **کشتاب**
آمد و از علم خود سخن چندی خاطر نشان او نمود که **کشتاب** متعقد او شد پس زرد بخت

زیر رطل نمود و گفت تو از جانب من رسول شده نزد قیصر برو و بگو که پسر شاه ابر
کینه میجوی از طبع و شرب تو میگوید که گذشتم راه صلح داشتی مشکب چون
از پیش او برای بنده گشتاسب برو و بگو که تقصیر من در خود منزه بخش و ملک خود میا
که قدر تو ندانستم الحال میخواهم که تلج و تحت تو گذاشتم در گوشه نشسته در
عبادت حق مشغول باشم و بادشاهی ایران تو از دانی دارم **نظم** بر اندیشه مثبت
سال در دیر بفرمود تا پیش او شد زیر رطل بدو گفت کین خبر برادرت منت بدین چاره
گشتاسب و اید رماست و زنک اوری کار کرد و تپاه میا سا و اسب و زنک و خواه
من این بادشاهی مرا و در **نظم** هین تاج بزارک او هشتم زیر بر پیش قیصر آمد
مردم خبر کردند که پسر اسب بر سالت آمده قیصر طلب نمود زیر تپاه و پیغام گذارد قیصر
جواب داد که نازمانیکه نصف ایران بمن ندهد صلح نمیکم انگاه زیر بر در منزل خود آمد چون
شب شد بنانه گشتاسب رفت و در یافت گشتاسب شاد شد و برادر را در کنار گرفت
زیر تمام تحقیق را خاطر نشان برادر گشتاسب گشتاسب را همه خبر بدو پدر
خود را یاد کرد و هماندم باز زیر آمد گتا یونرا بر اسب باد و پاسوار کرده بطرف ایران گشت
پسر اسب چون خبر یافت با جمیع نامداران خود با استقبال برآمد و گشتاسب را در کنار
گرفت و کمر بسیار کرد و بایوان خود آورد و گشتاسب را بر تخت زرینا رو برو
خود نشاند **نظم** زره چون بایوان شاهی شدند جو خورشید در برج ماهی شدند
بدو گفت پسر اسب که من به من که این بود و رای چوبان آفرین بنشسته چینی بدو کمر

زو مثل بادی از اسب خود فرو آمده هر دو دست او را گرفته گشتان برده بقصر سپهر
 سپاه چون انجمنی چالدار کی و ترشیه از گشتاب دیدند رو بکمر نیزه و دند قیصر روم
 و نبال در آمده ناله سپهر فر و انگار را منخر نموده مال و کج و منت بسیار بدست آورد و سپاه
 فر را در آلوده نمود از خود ساخت و با لشکر و مال بسیار برگشته در پائین تخت و ملک روم
 آمده غرور پیدا کرد و بناداران خود مصلحت نمود که ملک ایران تاخت باید کرد و نامداران مصلح
 ندادند که بادشاه عظیم است و با و دشمنی نتوان کرد گشتاب بیج نامداران با یک زد و هیت
 کرد و که رفتن ملک ایران چه قدر کار است من میسر و روم قیصر را بسیار خوش آمد و گشتاب
 را در کنار گرفته سرور و او را بوسه داد و بجاه و شتم او را افسر مزد و سپهر
 خوانده نامه نوشته بپایب هر اسب بدست قابوس داد و فرستاد که اگر نصف ایران را
 بمن و بی خوب و آلد تمام ایران از تو خواهم گرفت چو قابوس نامه به اسب رسانید خنده
 کرد و گفت قیصر را بپند که کبر رفتن ملک حسن را چگونه گرفت و ابلیس را به نوع گفت قابوس
 تعریف نمود و گفت که گشتاب نام جوانی با میفورت و قامت و اما و قیصر شده اول که از دانا
 داشت و بعد از آن ابلیس هم چو مرغی از زین جدا کرده برداشته نزد قیصر آورد و هر اسب
 فهمید که گشتاب خواهد بود خاموش ماند پس و بهر را طلب نموده جواب نامه قیصر نوشت
 باین معنی که تو مرا ابلیس خیال کن و بیک پهلوان خود مناز من چندین پهلوان به از تو
 دارم اگر با ج مراد بستر سابق نفرستادی من بیک نومی آیم و بار از نفسا و تو بر آیم
فرو نه ایران خیر گشت ابلیس **من** که کشش شوی تو ازین انجمن **بیدار** رفتن قابوس **بهر** اسب

که کار تو نیست این کار دیوت با از نسل کیان کسی در اینجا آمده باشد که کار اوست بهمه
 از عهد مخلف نوزید و خست خود را با برنا داد و در میان اهرنا و میرین و کشتاب
 و بهسوری جهان اعلی و محبت شد که ساعتی از هم جدا نیستند هر سه خواهران با هم
 که را ایند زن کشتاب از کار او واقف بود و روزی بزبان آشنا که درون محل قیصر
 راه داشتند قصه کشتاب را گفت آن زمان رفته بقصر گفتند که کرک و از و کشتاب
 و اما و کلان تو کشته است و نام خود نموده تا کار میرین و اهرنا ساخته است قیصر گفت که
 من همانم و زخمیده بودم کشتاب را طلبید و چاه و سلطنت با و شانزه با و بخشید و بهیار
 سپاه خود ساخت **استان خنک کردن کشتاب با ابیاس** و **الی خمر چون کشتاب**
 را سردار سپاه خود کرد و بخاطرش رسید که ملک گیری باید کرد با ابیاس و آ
 خمر نامه نوشت که تا حال ملک خمر منجوری اکنون بن تقوی نانا الله سامان خنک کن ابیاس
 بخود شنیدن نامه قیصر سپاه خود را از استه خود یک قیصر آمد قیصر هم سپاه خود را
 بکشتاب حواله نمود و بر و ابیاس روان کرد و خود هم با هر دو و اما و خود نیز آمده
 چون هر دو سپاه با هم بودند خنک آغاز شد **نظم** داده بر آمد هر دو سپاه تو گفتی
 بر آمنت باشید و ماه چکا چاک بر خواست از هر دو روی **نظم** همه در یکم جو جوی
 بنید کشتاب از صف پیش یکی پاره زیر از و کلف کشتاب در میدان آمده ابیاس
 طلب نمود ابیاس اب را بولد داده در میدان رسید هر دو با هم رو برو شدند
 کشتاب ابیاس را انان داده نیزه بر جوشن او بند کرده از اب برداشت و بر زمین

شاد شد و خست میان خود را میری داد و پس من و دختر خود را خواست
قبضه با وجود ابداد که از دنا در فلان کوه است اگر تو اورا بگویی من ترا و اما و خود بکنم این
در فکر شد بهواری اورا نیز از حال کشتناسب الحلق ساخت این نزد کشتناسب آمده همت
خواست گفت بجان من و ارم فرمود که خجرات کرده بیا که دنا آنها در از دنا داشته باشد
و اطراف آن کار دنا بسیار بازند **نظم** شد این بر چه کشتناسب خواست بیا و در چون کار
گشت رات **همی رفت** کشتناسب تا پیش کوه **یکی** نمره زد کار دنا شد **توه** چون باز دنا بود
آدم رسید و دنا را و اگر دنا داشت و میدن گفت کشتناسب چند تیر در دنا
از دنا زد و در ز دنا بجان او روان شد هر چند او پیشتر می آمد کشتناسب عقب رفته تیر
میز و تاج چهل تیر بر او بار سپید از تخم تیر برونشید بعد از آن خجرات او در نیمره خود
بسته و در دنا از دنا داشت **نظم** سبک خجراتش در دناش نهاد و ز دنا او را نمکی و هوش
کرد و باد **بزرگ** بر دنا بجان خجراتش همه تنهها شد بجام اندرش **همی رفت**
ز دنا بجان گشت **ست** **بزرگ** و چون بکمر خود بست **بعد** از آنکه از دنا گشت **گشت**
سر او را بکمر زرمیده ساخت **نظم** فروریخت مغزش بدان نیک نیست **گشت** از دناش
و دنا بجان گشت **پس** آنکه بیاید سر و تن بگشت **دو** دنا از دنا کشتناسب
گرفته بر کوه آمد و باهرن داد این آورده تعمیر نموده قبضه در غیب افتاد و هماندم با کوس
شاد و بانه سوار شده بدان کوه آمد و دید که از دنا عظیم گشته افتاده و بهایمی خونروان
گشته باهرن گفت این را تو گشته گفت بلی من گشته ام قبضه گفت من بهیز دنا **نظم**

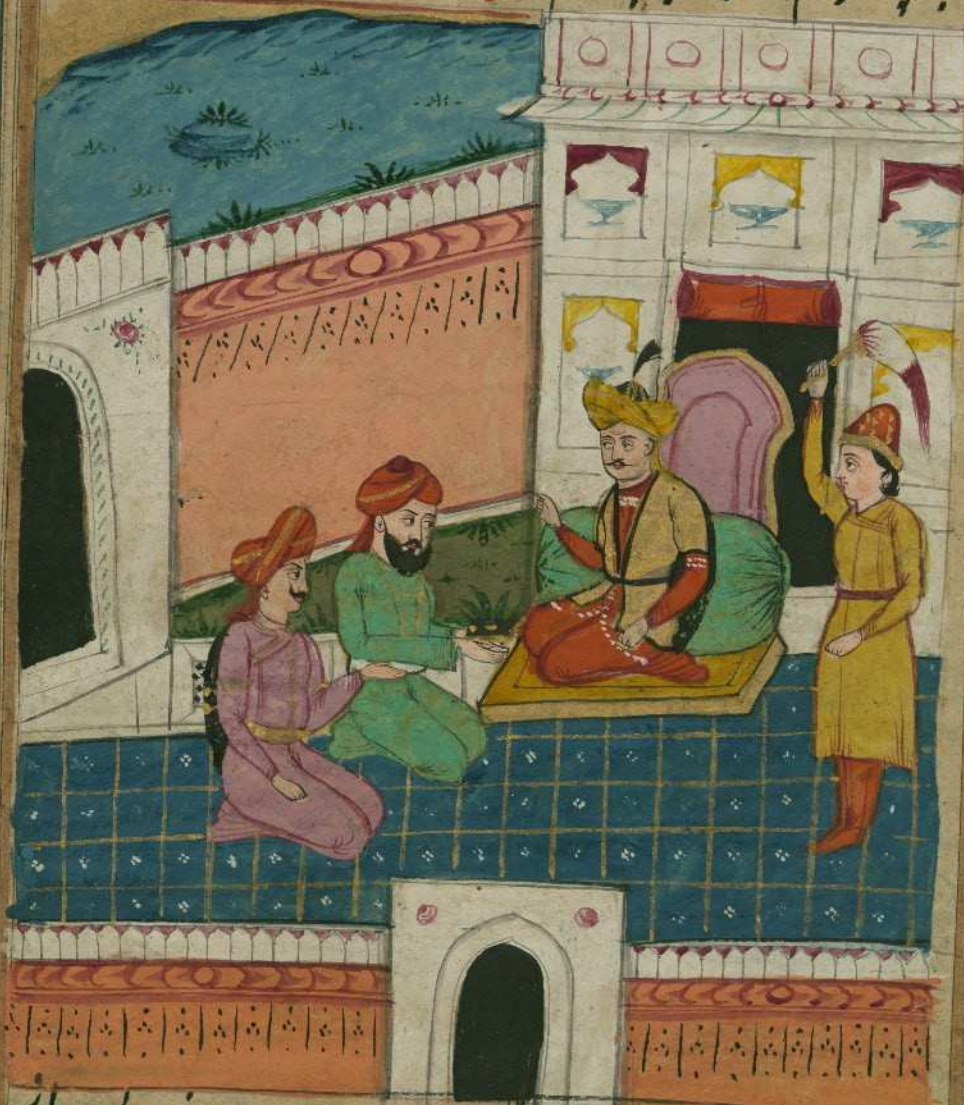
این دو کس طول شد و گفت که من همان یک دختر خود را که نسبت کرده ام از روی حال
شد این دختر دیگر را یکی خواهم دادم چون می بین بسیار بد شد قیصر گفت بشیر
و دختر خود میدهم که در فلان مینش کرک سترگ است که ملکه را خراب کرده و بارها من با تمام
سپاه خود رفته ام از عهد آن نه برآمده ام اگر آن کرک را تو بگیری دختر خود بودم و نظم
این در نظم این حال میشود و میراثی که قیصر بهانه میکند که مراد او اینست و در میان پیروی گذر با
و میراثی که بسیار بود و پیوری میراثی که آن جوان که اکنون دانا و قیصر شده است و قیصر
از او زده است هر روز پیاده میرود و کور کلانی کشته آرد و عجب قوی و دلدار است
اگر با و رجوع آری ظاهر او کرک را بکشد پیوری و میراثی که کتاب آمد و این قیصر را
اتماس نمودند کتاب قبول نمود و گفت از این چه میسر آید که کمر بسته و سبب من
بکشاید و تو بداد خود برسی روز دیگر میراث و پیوری همراه کتاب بجانب آن مینش که
در آن کرک بود روان شدند چون نزدیک مینش رسیدند دید که دو کرک از قبل عزیزتر است
کرک بجانب او حمله کرد و کتاب دهن بست و کمان کرد و دو تیر به هم بکزد و از آن
دو تیر کرک زبونند چون نزدیک کتاب رسیدند آنچه انداخت کار می شد کتاب
به تیغ زده کرک را او دیدیم که در بعد از آن آمده بهر آنان خود حبس و او هر دو تن رفته کرک را
کشته دیدند و بدست و بازوی کتاب فریاد کردند و فریاد نمودند که نام خود را بیاور
کتاب گفت گفتن آنچه قدر کار است که من نام خود میسر میراثی که قیصر آمده گفت که من
را بیا آوردم قیصر با و زکر دم خود رفته دید که دو بزرگ عظیم مانند پهل افتاده است و میسر مانند

می شد و دختر نادیده داد که همه جوانان این شهر از اهل وطن و مسافر در جفتی با او شاه
حاضری کردند اتفاقاً کتاب خوان و بهمان در همان روز از روستا بشهر درآمد
بودند چون نادیده بگوشتش گفت رسید و بهمان گفت بیاتاهر دو عیسم بروم ظاهر
آن دختر تر از خوش کن کتاب قبول کرد و هر دو جوان در آن قصر رفتند و نشستند
و آن دختر هر جوانی که می آمد بدختر می نمود و بعد از آن در برده می نشاندند و
چون یک کتاب افتاد و علامت خواب دریافت چون از دور کتاب را دید گفت که این جوان
از نهفته کشید هماندم از بام فرو آمده دسته کل بدست کتاب داد و رفت
چون قصه شنید بسیار دلگیر شد و گفت که این جوان من سر خداوند چه ذات داشته
باشد خواست که دختر را بکشد مردم در میان آمدند که بادشاه امر اشکن جهان را از
نصیب و تقدیر نیاندک شبید ظاهر بود و تو درین باشد قیصر کسان خود را فرستاد و تا
ذات آن جوان پرسند کتاب ذات خود را گفت اما نام خود را نه گفت بقیصر آمده گفتند
باور نکرد که از نسل هوشنگ پادشاه بوده باشند اما بناچار دختر را بکتاب داد و
هر دو را از خانه خود بدر کرد و هیچ بانگ اندا و نه خبر نشید دختر با کتاب در گوشه
میبودند و زیور خود را فروخته روز میگذرانیدند کتاب هر روز از دریا بگذرشته کور
را شناسکار کرده می آورد و نصف آن کور را به بهسوری کز زبان میداد و نصف دیگر را نزد
کتابون آورده قوت خود میخفت در میان بهسوری کز زبان و کتاب دوستی شد و میر
نام خویش داشت دختر خود را از قیصر خواست و قیصر دختر داشت از خواستگار

بجز او سید و کشت ایوان ز زخم تو سندان نزار و توان نه چنگ و نه آتش نه آینه و دم
 چو بشنید کتاب زو شد فرم اسناد اینک بران پدید آمده از دوکان خود دور کرد **نظم**
 بمرت کتاب دل دردمند خروشان و چو شان ز چرخ بلند کشتاب بادل
 اندو کین از شهر برآمده بصرف رفت در کنار دیو رسید دید که بزرگتری بر سر است
 استاده است نزدیک او رفت و نشست و بهان دید که مروی قوی به کل ممکن نشسته گشته
 میکند **فرو** و راوید باو دیدگان بزرگون بزرین دست کرده ستون بنزدیک کتاب
 آمد و احوال از او پرسید کتاب حقیقت خود را مشروعا گفت و بهان دل جوئی بسیار نمود
 کتاب را بنجانه برد و خوردنی باو رسانید کتاب از دهقان پرسید که نام تو چیست و نام
 تو کیت گفت ترا دمن از فرساید و در اینجا بشیوه دهقانی ایام میسر برم کتاب
 گفت من از نسل هوشنگ ام محبت هر دو جوان با هم رات آمدی کیجا بودند در آن زمان
 شیوه قصیر و مع این بود و قتی که دشت را به میشد جشتی مقرر ساختی و جوانان اصل
 و پاک ترا در لایحه کرده بدختیر نمودی هر که را دخترا و خوشی میکرد با و دادی قصیر
 کیجا یون نام دخترا داشت برای او جشتی مقرر کرد و همه جوانان را اطلب با و نمود و دخترا
 به یکدیگر را قبول نکرد و کنایون در خواب دیده بود که جوانی باین شکلی و با این صورت در کشور تو آمده
 و ملک ترا از قدم روشن ساخته نصیب تو همان جوان خواهد بود کنایون جوانان مجلس را یکی
 نظر کرد و نشانی آن جوان یافت و خوشی نکرد و بدخترا و دماغ شد و زد و گیر باز
 جشتی بر پا داشت و دوم بار کنایون همان جوان را در خواب دید و در دست کل بدست او داد و چون
 بهان

وهراسب برای مصلحت او را فراری داشت و غارت او نمیکرد کشتاب از پدر رنجیده بیابان همدان
چون هراسب خبر یافت ز در میر ابا حسن را سوار و نهال او فرستاد و ز بر نهض کنان با و رسید
چون برادر حقیقی بود کشتاب با و جنگ نکرد و در کنار گرفت **نظم** بدو گفت کشتاب گاهی نامحور
ندارم به نزد پدر آبروی **بلقاوس** بنا خواهد او نمکوی **بزرگی** و **دفعه** و **مستور**
مرا و ترا نزد او جایی نیست **بمغز** اندرون پدر رای نیست **ز بهر** تو من بار نکردم **کنون** ز بهر آ
دارم دل پر زخون **اگر** تیغ ایران سپارد **بمن** **بپرستش** کنم چون بنا ترا دین **و کمره** نیاسم
بر سگاه او **نیایم** دل روشن از راه او **ز در** میر نیست و **ملکیت** تمام کشتاب را نزد پدر
آورد و هراسب باز بهانگور با او کم تو جهات نمود کشتاب باز تنها گریخته بیابان روم رفت **بهر** آ
باز ز در میر ابا مادران با اطراف فرستاد او را نیافت **بند** چون کشتاب در روم رسید
تا و امیکه ز روم ملک داشت در کوشش نشسته اند را بنده از آن که **چپ** در بیا و نماند
در دیوان قیصر روم رفت و با و **میسر** او گفت که من دیرام و میل تو کنی **دارم** جواب داد
که **ما** **دیس** در کار نداریم **اگر** خیزد روز **بسی** کنی **ظاهر** دیوانیان **ترا** **او** **کم** **بشد** کشتاب
خود بکوشه نداشت و زکی نتوانست کرد در پیش ساربان آمده گفت که من بسپیل ساربانی تو که
میشوم بهتر ساربان **و** **میسر** **اند** و **خور** **دنی** **ترا** **او** **د** **و** **کشتاب** **وز** **دو** **شیر** **نه** **بلو**
گفت که ما ساربان در کار ندارم از آنجا وارد و **کان** **انگ** **ری** **آمد** **و** **گفت** **که** **من** **فرد** **و** **ری** **میکنم** **انگ**
قبول کرده **تنگ** **خود** **با** **بر** **سندان** **ز** **د** **سندان** **ریزه** **ریزه** **شد** **نظم** **بکشتاب** **و** **او** **تنگ**
کران **بر** **و** **کر** **دشت** **انگ** **ان** **از** **و** **گفت** **باز** **ار** **پر** **تنگ** **کوی** **بزرگ** **تنگ** **سندان** **و** **کوی**

شدم سوي کار بهر اب باز آمدم چون بهر اب بخت نشست عدل و داد زیاده از کینه و
 تباوت و ساد و بر دم گفت که همه آسوده باشید آنچه حسن و منی نصبت کرده بیشتر از آن
 بشمار عایت خواهیم کرد و نظم میبازند از او باشند شاه و تن آسان و ز کین کیم میاید من
 از بختی اتر و کینم ز دل کینه و بی مهر و کینم تصویر بر بخت باو شای بهر اب نشسته و مادران

همه ای ایرانیان از نیفتن شکریا آوردند بهر اب و دو پسر از دختر کاوش داشت و دو پسر
 زن و یکد داشت آن دو که از دختر کاوش بودند نام یکی کشتاب و دیگری نام زهر بود
 از میان آن کشتاب بسیار مردانه و زور آور بود ازین جنبه بسیار و در سر داشت

چشمه در آمده غلغل کرد و بان که خود گفت که حاله وقت جدا نیست زود برگردید **نظم** مکه اندر
آمد یکی با دست کمر و کبکله بر ک شاخ درخت **یار و یکی برف ابر سیاه** **شما سویی ایران**
تبا پد راه خسر و این کلمات بگفت و در چشمه ناپدید شد **نظم** ز حسن روزیدند جای نشان
ز ره باز گشتند چون بهو نشان **همه تنگ دل گشته و نرفته** چون سپاه شاه خود را کم
کرده کربان و فالان از چشمه بر گشته روان شدند فریاد گفت چو شیر خوریم و ساعتی آرام
میگیریم بعد از آن روانه خواستیم ایران فرود آمدند چو شیر خورده خواب نمود
نظم و زان پس خوردند چو شیر که بود **ز خوردن سویی خواب رفتند زود** همه انکه آمد
یکی با و کمر و ابر **هوا گشت بر سان جسم شهر بر** بر آمد یکی با و برف کران **زمین شد سپید**
از کران تا کران **فرستید چاره کردان بنوا** فریاد و طوس و پنهان چو کبوتر زمانی طلبدند و در
زیر برف **یکی چاره کردند هر جای زرف** مانند آنچه کس را از ایشان نشان **بر آمد بفرجام**
شیرین روان **در زیر برف فریاد و طوس و پنهان** و کبوتر جمع نامداران که برای وداع
کنج و ناله **چشمه رسیده بودند جانداوند یکی از آنها زنده نه بر آمد بعد از چند روز که ورز**
برای یخ سرستاد همه را زنده در زیر برف یافتند **نظم** برفتند و مستند از ایشان
نشان **ببر فتنه مرده دیدندشان** چهار چوب است این و داد **مانند کس را درین دهر**
شاد **کمی شاد و در کجی در و مندا** چو است این چرخ **میت با و شای کجی و نشت**
سال بود **و کمر و شای بهر آب** کجی **و کون تاج او رنگ** بهر آب شاه **بر ارم و رایت** نم
بگاه **بیار است ابوان کجی** **بر افروخت** این ز و نیکویی **ازان کار حسن و چو پنهان**

امیرایان نجیب نمودند و نیز گفتگوی داشتند که تا فیس بر زر کاویس زنده باشد
 بجای است که بادشاهی بهر اسب سرار گیرد **و فرستاد** شکفت اندر و ماند امیرایان بر آشت کس
 چو شیرین **زال** همه را مقول ساخت وقت **خسرو** هر کرا و بعد نماید با قبول داریم
 پس اول رستم رفته پرستش بهر اسب نمود و بکین **و گفت** **نظم** ز امیرایان زال بر تپ
 غات **بگفت** آنچه بودش بدل راه رات **چنین** گفت کای شهر یاری بلند **سرو**
 کز کنی خاک **اسمجد** ز چندی بر رکان **خسرو** نژاد **نیامد** کسی بر دل شاه یار
 کجی **و گفت** من او را ولی عهد و جانشین خود ساخته نمیده دانسته کرده ام **نظم** که این دارد
و فرستاد **نژاد** بود زاده **پسر** و زاده **شاد** **نیز** بهماند **و شکفت**
 جوانمرد **مباد** و پاک دست **چنین** از زیارت **کواه** است **که** گفت این کعبه **طهراب**
 رات **چون** از کنی و امیرایان این **نیم** **نشد** تمام از ته دل **طهراب** **کرد** و بداند نگاه
خسرو مردم را و دل نموده همه در رکاب **طهراب** از صحرای **شهر** رفتند کجی و از آنجا سوار
 شده بیابان **چشمه** که بر دامن کوه **بار** بود او را در خواب نموده بود و در روان شد **بار** راه
 نامد اران **همراه** او رفتند هر کدام را رخصت نمود و فل زال و رستم و کوردند را رخصت
 کرده کربانی شده **پرست** رفتند و گفتند **نظم** و رنج آن بلند اختیار **رای** او **بزرگ**
 و دیار **بادی** او **خردمند** زین کار خندان بود **که** زنده کسی پیش نژاد **رود** که در
 زکعتی **چاو** را **نمود** **چه** گویم که کوشش این **یار** **اشنود** **پس** **بر** **یزو** **کود** **طوس** **کشتیم**
و رخصت داد آنها **نیز** **نشدند** و همراه **نار** **شیر** **مهد** **و رفتند** **خسرو** **دران**

روز دیگر در صحراییمه و سلب زده خود بر پا نموده و جمع نامداران و سپاه ایران را طلب نمود
و در کج و خمزان را بکشتا و ویر کس فراخ را حوال بخشش نمود و بخت روز در آن صحرایم دوم انعام
داد و شاد بانه و کوس زده بادش نام از مرتب نمود و بفقیر و یتیم و غریب انقدر زر داد که پیش
در ایران معنی نام **نظم** هر آنکس که بر وی پیشی نیازد هموزامید داشت از نیل باز و در کوه و کانی
که بی ماوراء نمانی که بی شوی بی جا در اندازد بر ایشان در بسته کرد و باز به بنشیند و تزیید
انسی نیازد انگاه ملکهار را به پهلوانان قدیم خود منت نمود ملک زایل و کابل و نیم روز را برستم
داد و کوه روز را وزیر و مدار الهامی تمام ایران ساخت و کوه پسر کوه روز را سپهر
نشد خود نمود و حکم کرد **روز** که از امر کوه روز کسی نکند و بهم اورا همه پاک سازد بریدار گفتار
کوه روز نکند **روز** خراسان را بطور پس تو روز داد علی بن القیاس هر گاه را بکنی نامداری
قسمت کرد بعد از آن هر اسب را طلب کرد قباچ شایب بر سر او گذاشت هر اسب از نسل پوششک
داماد کاوس بود که کمندی بخندت کنز و سرتبه بود خسر و از پس اخلص و محبت
اورا فرزند خواند انگاه خسر و پهلر بکنت چنانچه من بخور خود ملک را منت کرده ام بغیر و
تبدیل خواهی کرد کس از راه راست قدم بیرون نهد از زمان اختیار بافت و همه نامداران را
گفت که یانی من هر اسب را پسند و از حکم و فرمان او نه سر محب همه قبول کردند و کمر
بندی پهلر اسب بستند **نظم** همه بادشاهی ایران زمین پهلر اسب سپرد که و از فرنی که این
تاج و تخت و توفرخنده باو جهان سپردش تو بنده باد که در آن زبان و دولت جز بداد که از
داد بانشی تو سپرد شاد و خرمند باشی و از ارباشی زبان از باره که مدار باشی

ازین است که قیام وقت **سوی پاکیزه** دان بستم زخمت **زال** گفت تو شمر که غیبت
و بخشش است مدوم که در تمام روز مردم را یک بار بارویی و باقی بر ریاضت و طاعت
حق مشغول باشند **و گفت** مرا تا بیدار مردم میت یک ساعت بنمواهم که بی باوقی بگذرد
و گفت **و شب** **نظم** **سرم** که مرا پیشم نمود و دوش **زیر دانه** بر آمد **و شمش**
که بر سر قامت کبی رفتن است **سرم** از ادبی و بافتن است **کنون** وقت آنست که اندر
نم و شکر قیام وقت و کبر **زال** و **سرم** هر چند رو ببل کمر و دزدید که کار کمر نشود پس **زال**
گفت که من **سرم** پر شده ام اراده دارم که در خدمت شاه کوشش باشم **نظم** **مرا** بیان
شد **فرز** از **شمار** که **سرم** است **ام** پیش **هر** شهر **یار** **ز** شاهان ندیدم که **ز** نیا کونه **راه** **نخست**
ز **داو** از **خورشید** و **ماه** **نخواهم** که **باشم** ز **خرو** و **جدا** **خرد** و **هت** **بر** **تیره** **جام** **کواه** **خو** **گفت**
من **نخواهم** که از دنیا **مفر** کنیم و **بهان** **ستم** که **و** **شش** که **او** **از** **داده** **در** **کوش** **رفته** **جان** **ان**
را **سپارم** از **ین** **سخن** **زال** و **ستم** که **نیکان** **پرون** **آمد** **تای** **ابرا** **خیا** **نا** **عافر** **بودند** **روی**
و **روی** **کنان** **گرفتند** و **فرو** **ش** **وناله** **بر** **داشتند** **نخیر** **از** **خانه** **بر** **آمد** **و** **همه** **را** **دلا**
نمود و **گفت** که **با** **شاهان** **پشین** **که** **رفتند** **نظم** **همه** **رفت** **ایم** **کهی** **سینه** **چرا** **باید** **ورد** **واند**
سینه **مهر** **دوت** **چرا** **نفر** **اورد** **م** **بر** **شمن** **با** **نیم** **و** **فرد** **بگذرم** **نبر** **کسی** **ز** **یزدان** **پا**
می **کشید** **این** **در** **ین** **تیره** **خاک** **یکو** **کشیدم** **و** **نیم** **هر** **دم** **بی** **ندیدم** **که** **ایدر** **باند** **کسی** **کنون**
جان **اول** **زین** **سینه** **یکندم** **را** **گشتم** **از** **درو** **نیم** **کنون** **انچه** **جستم** **همه** **با** **فتم** **ز**
کیم **روی** **بر** **افتم** **باز** **نمی** **و** **گفت** **هر** **کس** **من** **خدمت** **کرده** **همه** **را** **خلفی** **بوس** **و** **امکان** **خواهم**

از شادی و راز تجوگاه پس بر تخت سلطنت نشست و بجای بادشاهی مشغول شد بعد از
مردن کاوس شفت سال جهاندار می کرد بعد از آن محبت حق بر و غاب آمد که نزدیکی بسته
همیش بطاعت و عبادت مشغول بودی بزرگان ایران چون دیدند که بجای سلطنت روزگرمتر
بر دراز و شب در عبادت حق اشتغال نیاید گفتند **نظم** همه دست نماز اسپر
نجا که بکمی مانده ز کس ترس و باک ترازی جهان روز بر خوروست نه به کام رخ و غم
بر دست کنی و قبول نکرد گفت که اکنون من کشته ام و دین سلطنت باین نیست از خدا
مرگ خود میخواهم مرا سرو برک و نیانانده چون نامداران ایران اینا حکلمات شنیدند
بسیار دگر شدند و رستم را طلب نمودند چون او تمنی شنید اندوگین شد و بزال
قبیل کرد ز آل کنت اینچنین خوبیت ملک خراب خواهد شد پس هر دو نزد کنی و آمدند نامداران
ایران خبیثه شدند و پیشوایان آمدند **نظم** کعبتند بزال و رستم که شاه بقتار ابله کس کرد
راه همه بارگاهش سیامت و پس شب و روز او را ندید است کس و باز نامداران
به بست همانا که با دیو دار داشتند انم چه چشم بد آمد برو چهره پرمیدانچه کلبر رو شد
کوز باله نیاسرو هیا که فتش کل سنج رنگ بهی مکر تیره شد بخت ایرانیان
و یا شاه را آخر آید زمان پس زال و رستم با دل پر غم نزد کنی و آمدند و فریاد کردند
شاه آنها شناخت و پره برداشت درون ملیده و بافت آمدن استفسار نمود و عرض کرد
که چنین غفلت از شاه شنیدیم و سبقت آمدیم تا بپرسیم که چرا شاه بجای سلطنت
بر دراز و خست و دنی لذت و نیاسیره میخواهم که نوشته مرگ خود بیاوریم **نظم** رستم

او زوافر اسباب نیز با و در او نیت هر دو پراقتند استند بناچار در کشتن او میشتند
 هوم افراسیاب را بر دواشته بر زمین زد که نیت و باز دواشتک **نظم** مر او نیت با او
 شهنش در یز باخت و را هوم آورد و نیز چو در بر زمین هوم بر جای خفت سبک
 باز وی ترک جا دو بست **افراسیاب** زاری و عا حبش برینا و کرد که من تو چه بد
 کرده ام که تو مرا چنین سخت می بندی هوم گفت که عزیزت و نو در و سیایش را کشته
 و من از دست تو کمر خسته چند سال است که درینا کوه سنجی میگذاریم اگر خدایا
 بخواری تمام میکنی آنکه تعالی ترا بدست من گرفتار نمود پس **افراسیاب** را گرفته
 بارگاه خنرو آورد و **افراسیاب** **نظم** میگوید خواهش هوم دلبر که بر ما به نیشانی
 انبیا تره شیر کباب برده خواهی داشت و در نترسی ز نبردان هر روز شمل هوم
 گفت تو هر غلام کرده نتیجه آنرا از خدا بمانی **نظم** چو در پیش کنی بر و آمد بدرد یارید خون بر رخ
 بدجود شهنشاه ایران زبان برکش او و زان طشت و خنجر میگیرد و داد پس کنی و
 فرمود که کمرش بوز را نیز بپارند و **افراسیاب** چنانچه پیش را کشته بود و زانهارا
 نیز کشید پس طشت آورد و دهنی هر دو را مثل کوسقند سر بریدند و کرام
 دل نزد کاوس آمد و در ایران و رستم را برای بندت ملک توران گذاشت کاوس چون
 خبر یافت بنوا کنی و آمد و او را در کنار و کنی و راست نیش نمود و نیز او را بخت
 بیا آورد و گفت الحمد لله که کنی و پیش گرفته شد بعد از آن چند روز کاوس وفات
 یافت و کنی و رستم کاوس جیل روز بیا آورد و **خود** جیل روز سوک بیا داشت شاه

مجاوردن یکی را میبست تا زمانی که بکلی هم از اسباب نماند در کوچه رفته درون غار پنهان
شد **نظم** از آن پس چنان شد که از اسباب همیگشت بجای می نمود و خواب نه این بیان
و نه تن سودمند همیشه برسان از بیم گزند همی از جهان جانها بیست که باشد بجا این و
قدرت به نزدیک بر دلی غار بود که در روز روشن شب نماند بود خوشی بر دوازده جهان
جای ساخت بهار اندرون شاه ماوای ساخت همی بود چیدن بهار اندرون ز کرده پستان
دول پر خون از تنی برون هموم نام نمانداری که در قوت و بهمت ثانی نداشت از بیم جان خود در
کوه غاری در آمده ممکن برای خود ساخته بود از ملاحظه اسباب که مبادا خسته افتد او را
بگذاشت او در آنجا سکونت داشت و میاد حق مشغول بود و مکان او از مکان اسباب میند
نزد بود و اسباب از خبر نداشت ناگاه آوازی در گوش هموم رسید که از اسباب پانام
کرده خود بخود میبست و فریاد میکرد که ای بادشاه توران و چین و حق آنهمه جاه و تمل تو بگرفت
نظم کجاست آن نبرکی و نخت و کلاه کجاست آن نبرکی و چندان سپاه که اکنون برین غار
تنگ اندری که نرزان بسکین حصار اندری به نمرکی جوان ناله بشنید هموم پرستش را
کرد بگذاشت بوم چنین گفت کاین ناله نیلگام خواب نباشد خزان مگر از اسباب هموم داشت
که نام اسباب خوشحال شد و باطل پر در دیر غار را اسباب آمده گوش داشت
همان نوع ناله باز شنید از بیرون غار فریاد کرد که از اسباب بادشاهای روی زمین بنوا
از غار بیرون آئی که مرا از غیب خدا شمع نزد تو فرستاده است تا مرا از ابرام از اسباب
آوازی شنید داشت و ابهام غیب است فی الحال از غار بیرون آمد همانم یکی مشیت هموم بر زبان

و اندوه کیاب شد **نظم** سپیدار شد از جوشش نا امید بکند چو کافور ریشی معنی چش
 گشت باموید افرا سیاب کز نیل پس نه آرام جویم نه خواب نردم نه نام نه دام و دوده دلی
 کون باشد بر روانده پس هر دو شکریا افتسم و مذکوث کشی بسیار واقع شد **نظم** به پو
 جنگی کز اساتین انداختند کزوان کردنشان نکشتند چندان ز توران سپاه که دریای
 خون گشت آوردگاه هم ریگ شد زیر نعل اندرون چو کرباس اسی داده خون بیابان چون
 خون بجای پس و دیگر سرگون ووشای دو کشور چینی کین در ز کین بر روز سپر
 سوکوار خدا بقای فتح بایر امینان شرکان هم گریختند و افرا سیاب برز و عثمان اب
 گرفته بر دمنه **نظم** غنائش گرفتند تافتند بدان ریگ آهویی لب نمیشد حصارین
 مرده باغ باغ شد و بجای جبر خود نامه فتح و نصرت نوشته فرستاد خود منزل بسیر
 سران افرا سیاب به میرفت مادر او که چینی رسید خاقان چینی افرا سیاب را در ملک خود
 با داده بود چون شکری و در انبار رسید ز نمره در جان خاقان افتاد **نظم** چو کاپی آمدن
 و چینی ز ترکان و ز شاه ایران زمین از چین و خن هدیه ماساختند بدان کار کیمی سپردا
 چون چینی و خن کیمی و در سر بسید فرستاده او گفت که افرا سیاب از ملک خود دور نمایند مر
 آمده بخاقان گفت خاقان افرا سیاب را بنام فرستاد که از ملک ما بر و افرا سیاب از انبار
 او آوردنست او بار گشت راهی کرده در کردان زمین رسید و نیزه تبال او پیوسته
 افرا سیاب نیز از انبار گشت شکریا ملک شد چندی با و ماند و در ملک که رفته پناه می آورد
 از تر خشی بر او را بجای میزد و انداخته و نامکن بود تعاقب او نموده میرفت هر روز مردم او را

که با وی بگردید و گاه **من** و شیده و دست **تیر** بر ارم **عالم** ازور **تیر**
دیگر دست قارن **بشیده** نیز **عالم** **فرستاد** **نعم** **چون** گفته باشی **بشیده** بگوی که **انحر** **دکم** **مهر**
نام **جوی** **تو** **ایدر** **به** **تنها** **برام** **آمدی** **بیر** **بتن** **و** **نک** **نام** **آمدی** **نه** **از** **هر** **مقام** **افرا** **ستیا**
که کرد **ایدر** **دکم** **و** **بر** **نوش** **تاب** **جهان** **مات** **انجنت** **زان** **انجنت** **که** **تا** **جامه** **ات** **بر** **نوساز** **دکن** **که**
یاد **امت** **زن** **سپهر** **کمز** **ند** **که** **از** **تن** **بر** **ید** **چون** **کوسپند** **بکری** **چنان** **زاد** **بر** **تو** **پدر** **که** **کاو**
کمز **ید** **همی** **سپهر** **قارن** **مقام** **من** **و** **نزد** **افرا** **سیاب** **و** **شیده** **آور** **دشیده** **جواد**
که **فردا** **ن** **در** **اکو** **که** **نیک** **من** **در** **یاد** **قارن** **بر** **شته** **آمد** **چون** **صحر** **شیده** **سلج** **نیک**
پوشیده **در** **میدان** **آمد** **خوشتر** **از** **رونی** **ح** **انان** **میدان** **رسیده** **وقتی** **که** **با** **هم** **رو** **بر** **د**
شیده **گفت** **ما** **پاوه** **شده** **کشتی** **می** **کیم** **کمی** **و** **قبول** **نمودم** **کمپنت** **ند** **ما** **هر** **دو** **ن** **از** **شکر**
کناره **میر** **دوم** **نزد** **بر** **فت** **ند** **بر** **دو** **ز** **شکر** **میز** **چنان** **چون** **شو** **مرد** **دانا** **بور** **هر** **دو** **دو**
در **کرد** **وال** **یک** **دگر** **ز** **دند** **شیده** **هر** **خیز** **زور** **کرد** **من** **و** **را** **توان** **نت** **بر** **داشت** **انگاه** **مرد**
زور **کرد** **دشیده** **را** **بر** **داشته** **بر** **زین** **زونی** **انور** **خج** **شیده** **یک** **اور** **ایدر** **نعم** **ترو** **جها**
آفرین **کرد** **گاه** **بزد** **دست** **کمی** **و** **نادر** **اکو** **دشیده** **که** **بر** **کور** **نزد** **زند** **دست** **کور** **اند** **راید**
سپهر **کرفت** **ش** **پپ** **کرون** **را** **ست** **پنت** **بر** **آور** **دزد** **بر** **زین** **ورشت** **هم** **مهر**
نشت **او** **نچو** **شد** **از** **دور** **میزان** **بکت** **پی** **کمی** **تغ** **تیز** **ان** **میان** **بر** **شیده** **سر** **دل**
نامور **بر** **در** **ید** **سپهر** **بر** **نام** **فرمود** **که** **این** **مرد** **خال** **من** **بود** **بعد** **از** **کشتن** **با** **و** **مهر** **با** **سپهر** **نمانند** **و**
مقبه **اوب** **زند** **از** **مشک** **و** **کلب** **تن** **اور** **ان** **بوی** **ند** **چون** **ان** **نیم** **نیم** **افرا** **سیاب** **سید** **از** **نعم**

و آله خست و نماید و بخت و جوشن و سلهج خود طلب تا پوشیده نه با شیده
 جنگ کند همه نامداران و مصاحبان کمر دهند که این لایق نیست از اسباب تمام ملوک از تو ویر
 و فربست مردم او را اسیر جادو کردند و خواند و بداندیش و بدبهد کردند **نظم** نه نشکر
 کون شیده را بر گزید که این بند را دید از وی کلید بانی کمر نامه نوشته او را فرستاد
 تا شمار در غیبت آورد و از مرگ سپرویر او را و راجه پرواست **نظم** بدست تو کمر شیده
 کرد و هلاک یکی نامور کم خود را چه پاک و کرد و زاید تو کردی هلاک زایران بر آید
 یکی تیره خاک تو بر تیره او و دست بر کن از ایران و تیرا سپر کن و دیگر
 گفتند که از و بچس غلامی نیافته اند راستم که عنبر گمر ز قیغ با و جواب میدهند
 همانم راستم را طلب نمود و مصالحت پرستیدم گفت بخت شیده را رفت خود **نظم** چنین گفت
 کین شیده حال منت میالدم و مرد هال منت و بدست قارن این پیام با گفته فرستاد
 که با فراسیاب گفته فرستاد **نظم** کون کار ما و تو دشوار گشت سخنهای زانده از ده کند
 بهر بر و دود و چو آید نیک بود که زرم چنین در نک خواهیم ز تو بوم توران و تیغ که بر کس نماند
 سپر شینج بر وز جهان آفت بر کرد کار بدیم کاوس بر و دکار که چندان نمانم
 شما از زمان که بر کل چند متبادی دمان بدین خواسته منت مارا نیازه که از و بر میداد
 آمد از کرم نشت و کرمی ز نیر دمان بود همیشه دل و بخت خندان بود بروم و کج **سپاس**
 مراد به بخت و زربا کلامت مراد است پس آنکه تو در خواست از ما بنزد زنده دار با خنجر و
 و از بر و سپیده دمان منت و بهمان نینجیر به بد افشان من کسی را نخواهم زایران **سپاس**
 که با و

شکر اند **همیشه** شیران پیش اندر اند **و** لیکن همیترسم از تو کار **از تو** زمین در
بدی روزگار **که** چندین سزا داران گناه **که** کردند کردنی را جدا **چو** با ما بسوگند بها
کنی **که** بگوشی و پنهان خود بشکنی **هر** آن بوم که بود ایران تویی **بر**ایت کنم آن زمرگان تویی **که**
ز کج نیامزد من هر چه هست **از** دیار و ز کج و تخت نشست **فر**ستم به نزد تو پیش نشستی **اگر**
دور باشی از کعبه مشرق **ز** تاج بزرگان و تخت و کلاه **ز** نام آوران زگر و سپاه **فر**ستم
همچنین پیش تو **پس** سلوان و پدر خویش تو **و** شکر بر آساید از بجز و زرم **همه** نعم و بار کرد
بیزم **و** بگفت **اگر** صلح میکنی **پس** ایمنه مردم را **پس** بقتل میدی **ما** تو خب کنم **اگر** تو
مرا کشتی **چاه** و ششم و ملک من از تو و سپهران من غلام تو خواهند شد **و** اگر من ترا کشتم **سو** گند
بزدان **که** بشکر تو و ملک تو **چ** کار دارم تویش **که** و بعد کرده **بدر**اسب یا بنود را **بر** ایران بشاوه
باشد من **یا** و دخی تو **ایم** کرد **و** اگر جنگ من **که** تنگ کار دیدم **تاب** نداری **باشیده** **پس** جنگ
کن **اگر** تو **و** اگر کشتی من تمام تو **ران** بشکن تو کنم **و** خود کوشه نشین بشوم **و** نیز بشیده گفت
که از خ **و** مظهر خطه **خواهی** کرد **و** شیده **جواب** داد **که** اگر قابو یافتم **من** **و** را **بها** **خواهم** گشت
که ملامت **کن** **بشد** جان من **فدا** **تو** **با** **و** چون **شیده** **این** **چام** **را** **بگو** **و** رسانید **و** خنده کرد
و گفت **که** **اگر** **اسب** **مادر** **بشد** **تر** **چاه** **می** **باید** **تا** **من** **او** **را** **نمی** **کنم** **و** **من** **از** **کین** **پدر** **خود**
تسکین **نه** **پذیر** **دفر** **و** **را** **چشم** **ای** **و** **ب** **پرسن** **مرا** **دل** **بر** **از** **درو** **مای** **بکن** **گفت** **نیای**
من **بر** **ما** **هیر** **ان** **شده** **است** **خاک** **بر** **مهر** **بانی** **او** **این** **چنین** **نیای** **و** **ای** **اقتل** **سپهر** **اگفته** **که** **بشیده**
جنگ **کن** **شیده** **را** **چشم** **سرخ** **و** **چهره** **اش** **خون** **آلود** **می** **نزد** **یک** **بود** **که** **بیش**

از تفت علی: مدارم سر را و شایا و بلج: تنبا جوشتن و اب تفت من است: کله خود و سینه
و رخت من است: مگر کن آن نامداران: جهانجویی خجسته زاران من: توانیم کج و دشمنم از او: **یا**
که تفت و پیش بکته میاد: **افرا** سیاب سو کند و رود که نامن کینه پیران و گردان خودم کبرم
خواب و آرام برین مرام است: **میش** قزاقی پیش گرفت از انطرف کج و خودم آمده با جمیع
شکر خود از روی دریا بی سبکوت گرفته و چون بفرشتن پیران و کمر نشین شکر توران
شبنم از جیون گذاشته با شکر پیشه متفق شده سمرقند و بخارا و دیگر شهرها
ترکان را و رتوف خود آورد و واکم از طرف خود جایا گذاشته و با **افرا** سیاب کرد و **افرا** سیاب
هم در کج را بکشتا و وزرب **افرا** سیاب وادیای پیران شنبه شنگ نام سپر خود را به **افرا** سیاب
شکر خود کرد و دو صد هزار ترک جمع نموده خودم پیشوا کج و روان شد چون اینجور مکنج **افرا** سیاب
هر اب خویش خود را طلب نموده مقدمه شکر خود ساخته پیش از خود بیک شنبه شنگ
فرستاد و درستم را همراه او نمود چون هر دو وصف سپاه با هم نزدیک رسید **افرا** سیاب
نامه صلح آمیز نوشته بدست شنبه کجی و فرستاد **نظم** شنبه کجی: بخت ای جهاندار پور: **یا**
که با وادی روزگار تو دور: **بکین** و از من پامی رسان: که بعد از اسلام پامی رسان
پیره که زرم آورد با منیا: **بود** نزد حق خوار روزی **بسنرا** کینه کمر او بود پیران چه کرد
که کشتی هم از بخاری و در **دور** پیر و در چون دایه ات در کنار مرا هم نیامد پیران نام دارد: **یا**
در ایدون که کوی که تو بدیتی: **بداند** پیش و ز تخم آهنمی: **بگو** هر کمر تا ز تخم منی: **نکو** هشی می خوشی
را کنی: **نه** زان کفتم ای که در ترسان شدم: **و کمر** ششم خودم را سان شدم: همه کوه و دریا مرا

چون افراسیاب شکست خورده و در توران آمده جمیع مال و خسترا نه خود را بسپاه داد و لشکر
بسیار جمع کرد و بخت فرمود و کورد و کبود و پرن و طوس را بسپاه بسیار افراسیاب
فرستاد و فرامرز را گفت که بفرستد وستان رفته و ملکها فتح کرده از انطرف دور **خسرو**
چین و باجین خواهد رسید و افراسیاب هوامان را بسپاه بسیار جنگ کورد فرستاد و پیران
و سیرا با فتح عظیم نیز و بنال هوامان روان کرد و کورد را اول هوامان مقابل شد و پرن و را و
هوامان از دست پرن کشته شد و سپاه او که رنجته خود را بفتح پیران رسانید پیران با نامداران
نامی و سپاه عظیم جانب کورد روان شد کورد زخمی شد پرن هوامان بکشی و رسانید و
استعانت رستم نمود و بکشی و رستم را نوشت تا با بلغار از راه سستیان و خود را نزد
کورد رسانید و لشکر دیگر هم از این راه بکشی و کوبک روان نمود و مدت دو سال اینان
با پیران و لشکر کورد و در هر جنگ فتحی از هر دو سپاه تغیل میرسانیدند و با **نقش**
هر دو پادشاه باغات و مد و لشکر خود را میفرستادند از جمله ام و معاشکرم نمیشد و با **نقش**
معمر که جدال قائم میبود تا روزی جنگ عظیم و ایل ایران بر ترکان غالب آمد و پیران
و سیرا با نامداران نامی کشته شد و فتحی تورانیان بفرست خورده نزد افراسیاب
رفتند افراسیاب چون خبر شنید ترسیدند پیران و لشکر او شکست و دانت که
دولت مرا اکنون روان خواهد رسید **نقش** از آن در و بکشت افراسیاب میبکند مویا
همه بخت آب میبکند راز جهاندار من **نقش** سوار **نقش** از این مرا تو چاه برادر بری سپید
سالم در کشور بری پس البته کی بخت موکند خور و میبکند باری و چهار در و پیران که بفرام

توانست هومان گفت اگر اورا بگفتی یک پهلوان بی پدر کم نامی گشته باشی و کمراونرا بکشند
 تمام توران اسیر این خواهند شد پس پسران و هومان از فراسیاب روانه آمدند و کازرا
 فرمود که یکبار حمله نمایند **نهم** تبرکان چنگ گفت + جنگ آوردید که اجنبی پدر را بچنگ آوردید
 نمایند نامزد و خوشرو شود **دو** کین پیش لشکر نمره رود **افرا** سیاب گفت اگر این را بشید
 در ملک ما حمله خواهد داشت سپاه نرگانه برزور اگر زد کرد و بسیار زد و چون رستم
 و فرامرز انجمن را بدیدند برزور رسیدند و مردم بسیار را بگزیدند و سپاه ایران
 حمله نمود **نهم** ز پس تیغ آواز گرزگران **بها** گشت باز را نیکران **بها** گشت مانند دریا چین
 ز پس خون لشکر دران داشت کین **خسرو** اسب خود داشت همین که خسرو سپاه
 توران بهر میت خور و **افرا** سیاب که می رفت **خسرو** اسب خود را دنبال نماید رستم
 مانع آمد فرمود که شاد بماند و گفت که نیکمیر و رادرستان آورد و یک معینه در آنجا نگاه
 داشت و از کین و نتهای مال و متاع آنچه داشت پیشکش نمود و التماس کرد که عمر من چهار صد
 رسیده اگر حکم شود چند گاه آرام نمایم و بیایم من برزور و فرامرز در خدمت باد و شاه
 خواهند بود کین و قبول نمود و برزور اجاه و قبیله بزرگ رستم داده ماکم خور و هری نمود **نهم**
 مشهور خور و هری **به** برزور سپردن شهر و هری **به** دو گفت کین کشور آباد دار **بها** نما
 با نضاف آباد دار **فرامرز** را داد و هندوستان که رفت او دران مرز بادوستان
 کین و فرات و رستم را درستان گذاشت و خود بیخ و نسیم را با بران رفت
داستان فرستادن کور در توران **افرا** سیاب و فرامرز را بهندوستان و گشتی **به** بران

کنونا که در خانه رستم بدو آمده ام از طرف او تو عداوت دارم **نظم** گفت این سبزه
کمر ز کمان **نظم** میخاست چون دیو باز نذران **نظم** چو از اسبش چنان بدید **نظم** خروشی چو شیر
زبان بر کشید **نظم** بدو گفت چون پلی هستی کنی **نظم** به نزد مرا میبندی **نظم** کنی **نظم** یابی یک زخم من
باید از میدان چو تو مرو خواهم **نظم** سر از **نظم** از اسباب در خنم شد و تیری بر چوشتی برزو
ز و چنانچه از چوشتی او **نظم** کمر نشسته به پیروی او اثر کرد **نظم** همان چوشتی را به تی برورید
سر زخم چنان به پیور رسید **نظم** زاندام او خون دوید تا گرفت **نظم** و شش در برابر زخم طپیدن **نظم** کرد
چو از زیر او خسته شد **نظم** چنانکه داشت شد و روشن روان **نظم** بر زودست به تیر نکرد
و کمر خواست که از اسباب را بنزد هرگاه بنزد یک **نظم** از اسباب میرسد از اسباب
و ای جهان بدو کرد و او مثل چو کمان بازی مییافت و قراغی گرفت تا بر زو کمر زد **نظم** کذاشت و
تیر در چاه کمان بدو کرد **نظم** از اسباب بر سر کمر می انداختند **نظم** کید کیر میسر نمیشد
نظم بر آورد و هر سو **نظم** پروی **نظم** همان شهریار و نهان نام جوی **نظم** ز چکان ایشان
نهان گشت مهر **نظم** ستاره بگردون چو شید **نظم** چو ز بسیر چکان **نظم** نبت اب و مرد **نظم**
دل هر دو تن شد ز کینه بدو **نظم** از اسباب **نظم** اندر تیر انداخت که ترکش او خالی شد **نظم** دست
بگرد کرد خواست که بر زو و والد نماید **نظم** هومات تاخته رسید و گفت جان خود باقی ضایع میکنی
با و کمر ز بسیر خواهی آمد **نظم** بیاید بر شاه **نظم** هومان چو شیر **نظم** بدو گفت گای شهریار و تیر
ترانک نماید ز بکار او **نظم** تو باید خجسته و شوی خجسته **نظم** جوی **نظم** هومان چنین گفت از اسباب
که از کینه دارم و دودیده **نظم** بر آب **نظم** مراد و این بدتر از دست **نظم** که در پیش و پس کینه خواه

و بمرای خود کرده ام اندکی سحر و کار مرا به پنداران اختیار باقیست چندان عاید
 کردند و دلیل آورد که خسرو نرم شد و جامه داران خود گفت که برز و بسیار نرم گشت
 قناب شیرین آتش ششم من فرو نشاند آنگاه برستم گفتم که مرا یقین شد که من پسر نشت **نغم**
 بختار شیرین ز بانم به بست که جان او را ناید شکست مرا این زمان گشت بر دلست که این
 نامور کرد از نغم گفتم پس برز و زین بوسه داد و بر باد بای سوار شده نزد افرا سیاب
 آمده نفرز **نغم** که برز و خروشان چو دریای آب بیاید به نزدیکی افرا سیاب چو افرا سیاب
 بیامون بیدار گشته شکستش بمن بر کلید افرا سیاب چون برز و راست مدجک خود دیده
 او سر دزدان پر درویدر آورد و با خود گفت که کمر من این جوان پی پدر را برای گشتن خود تربیت
 کرده بروی کار آورده ام **نغم** به برز و چنین گفت گای دیو زاده نداری نام پدر را تو یاد
 کنون رزم جوی توران سپاه ترا شرم ناید باورد گاه کجارت خسرو که نامدینک
 تبر سبکوزنجک پلنگ یکی کوی تن خویش کن از من که نامد او را شود بمنون
 مرا نک باشت ز بکار تو چه گویم میدان بگردار تو که بر کرد مات و اندر برزم بنویز نشان
 همه جای نرم چه جوید همه از شادی و کام نیاید عالم و رای نام تو منتر از جهان داری
 داد که منتر سی برزم که بندی که برز و جواب داد اگر چه من پرورده ام تو هستم اما تو
 با دشت عالم و بدینی که چند بار عهد شکستی و شکسته دشمن بزدانت ترا گشتن رواست
 و بشش مرا که پرورده نیای من بود جانی گشتی و چند بار قول کرده بایران صلح کردی
 و باز در اندک مدت قول را بر هم زدی و قتی که من نک تو بنور دم از جانب تو نصیر نیلور دم

در جلو کنج و آویخت و گریه کرد و فریاد آن را با زوئیانه برده نمودند چو بشنیدند رستم را
 خون رستم گفت اهل مرا بکش و بعد از آن در میدان ناز کنج و بر سرستم و در خشم شد بر تو
 خود را بر کابخت و مایه و خنجر کشید که من خود را این دم می کشم خون در گردن تو
 نفوذ رستم و بر زور کابخت و را می بوسند و او را از جنگ منع میکنند

نظم چو رستم چنین گفت بر زوئیانه شیر باید نیز دیک شاه و سیر بیکت و نیز بیکت
 خاک زده جام رزم از پیش چاک چاک بر زوئیانه باد شاه روی زمین همه پهلوانان
 محسب را خود در پیش شاه کرده و ملک حلالی بیا آورده اند از الله من که در حضور تو بیچاره

با فراسیاب درشتی کرد و گفت چند بار بهر میت خوردی و لشکر خود و ملک خود را حراست
 کردی هر چند مرا از نیاب منع کردم قبول نکردی و بکفته را مشک خود را ضایع نمود **نهم** گفتار
 زن سر برآید و یاد که گفت برین بد بزن نیک با و ز پهلوی چپ او سر میت زن
 که دیدست هرگز زن رای زن افراسیاب گفت شدنی شد چه باید کرد و پیران گفت از جنگ گاه
 گریز کرده باید رفت شاید چندین جان سلامت ببریم افراسیاب گفت تا یکی بگریزیم این بار
 من گریختنی نیستیم پس اسب را چها بنده در میدان آمده کنج درو طلب کرد و گفت میا و تو
 هر دو زن با من جنگ کنید منم هر کرا خدا بد **نهم** میا تا من و تو با و رو گاه **یکم** ششم با یکدیگر
 سپاه **بر** اند ایران و توران زمین **نهم** و این از کین سر و زمین کنج درو اینست آمد از
 از اسب سرود آمده بر اسب و کمر سوار شده جانب افراسیاب شتافت و همه نامداران جلواب
 کنج و گرفتند و بر شستم کرد و **نهم** میا کنج فرس و که این میت روی که خور شود و نزد آن
 جنگ جوی کنج و قبول نکرد و نارسیم کنج و گفت من خون و پیش میگیرم با این وقت برای کینه
 گرفتن نمیایم رستم گفت افراسیاب و من کالست و قوت بسیار دارد و چند بار بن جنگ کرده
 من پنهان شتاف او را زبون کرده ام آمانتواستم گفت باید کرد و بسیار از دست من پنهان بار
 بد رفت من و بر ز و من را ز بچه کار خواهم آمد تا میان زنده بکشم شاه را کی رو او داریم اگر
 جنگ کنی کنج و بر شستم تند با نمود که من در جنگ از افراسیاب کی نمی آرم با دشایی که خود
 جنگ کند با دشایی را نمیشاید **نهم** زشت و ضعیف نامی منم بلند است تا بر زمین بر زخم
 تا بکم بگردان توران متبر **نهم** چوندم با و رو که بر کتر اینی گفت و اسب را چها بنده رستم برود

نیزال جنگ پرست نزال هماندم کجی نژد رستم فرستاد و ملبس کز زیبا سر نزال نژد
سپهر گرفت کار کوشش نزال را چلبس عاصی نرسافت و رین آغا فرامرز تنقش کنان و نژد
رسید مردم گفتند دو پهلوان بر در قلعه جنگ میکنند فرامرز تا خسته آمد نزال را شست
و گفت کناره شو که من آمده ام فرامرز و ملبس نام روز جنگ کردند تا زمانیکه تا یک شد هر دو از
جداشند و قتیج رستم و برزور رسیدند رستم در قلعه آمده ملبس را او از دوا و دوا فرامرز را
نژد شاه ایران فرستاد تا خبر رسانند ملبس از قلعه بر آمده با رستم سو بر و شد هر دو
اول به تیر و بید از آن پهنه پس بگریز و جگر با هم تا آخر روز جنگ کردند و بیکدیگر
بیکدیگر غایب نیامد **فرو** یکی جنگ کردند بر سان شیر نیامدی زان دواز جنگ سپهر و رستم
مبسنزل خود رفتند **فرو** یکدیگر از روی بر کاشته نژد همان و نژد آور و یکدیگر آشتند
و قتیج برزور و ملبس در جنگ افتادند درین کردی بر خوات و از اسباب با و شاه خود
و را تبار رسیدیم چون دید که از اسباب رسید به برزور و گفت که تو رو برو و از اسباب شو
علی بن ملبسیم سایم برزور کناره شد و رستم آمده کز زیبا چلبس نژد ملبس را چون برزور
تا بن ساخته بود و ضرب نامی رستم را ناب نیامده و دودت چنان نژد رستم چند کز زیبا رده ملبس را
گشت و رو سپاه از اسباب نمود رستم و برزور نزال هر شکم از اسباب را که زده شده
باران میکردند و آنها مثل شیر که در رزمه در آید چپ و راست مردم را میزدند و در بوقت آن زن
سرسره فرقت یافت از قلعه خود که نینیه در شکم از اسباب داخل شد یکپاس روز مانده بود
که کجی و با نیت نژد رسید نزال و رستم و برزور و خوا و شدند و نژد که از اسباب میرانند بر آن

زن بازگان از سر توران آمده و هر که ازین راه میگذرد قتل وی و غنیمت با و میسر است
طوس مانده و کمر بسته شده بود اسب را حواله مردم آن زن نمود و خود در خیمه رفت و دید
که ماهر و شسته **فرز** و سربا بدیدار ماه **نکر** دی بخوبی بگردن نگاه **طوس**
پیش او نشست و احوال پرسید گفت من زن سازنده ام و سوداگری بمن عاشق شده و مال
بسیار بمن داد و چندگاه در خانه او بودم او فوت شد و مرا بسیار بشیند و اخوات کثیر
خود بکنند از ترس او گرفته در اینجا آمده ام **نظم** یا میران بدینان بگردان آب کمرانم از بیم
افراسیاب **هم** از بیم **سرو**ی نام جوی **ز** توران کمرانم نهادیم روی **طوس** در
دل خود گفت که به ازین میسر نیست که این را نزد کنی و باید بر دوش او پیش ازین نشست
و از دست او جام گرفت هماندم بهوش شد و بپس کمر و عقب ازین نشست بود آمده او را
در قلمه **بر** و **فرز** **نظم** کندش و باز به بست **بغی** کند زن پس بران خاک بست **بعد** از ساعتی کور
در همان مکان رسید و را به **سور** سانی سوسن بدندانید و بهین روش کبود و پرن نیز
که قرار شد روز دیگر زال در آنجا رسد و از خیمه و قلمه نو پرسید که اگر میت مردم آنجا
صفت زن سوداگر گفت **زال** را مردم زن بطلب آمدند هر چند میت کردند در خیمه رفت و خبری
آنها نخواست و در کوشش منفک نشد شخصی از آن مردم در کوشش مال آمده گفت که چهار پنج سیلوان
نامی را این زن اندرون برده غایب ساخته و اسب آنها در قلمه زال یک کسی اعتمادی خود را
در رون قلمه فرستاد و دید که اسب او در زوکیو و طوس و پرن در انجاست بزال خبر کرد **زال**
آمده خواست که زن را بگیرد زن گرفته در قلمه رفت زال با کمر زوکیو را شکست و بپس آمد

کودز همسرفی سخت گفت طوس بس و خورشید را نام کرد و خبر از دست او گرفت و دست
طوس را تاب داد و طوس پیدمان شد برابر خود سوار گشته بجانب ایران شتافت
رستم در مجلس حاضر بود چون باو خبر رسید و دیده آمد و رستم را در شتبه کرد و میرزورا
نیز نصیحت نمود که چرا عادت او نکردی که همانرا رعایت کنی و دست **نظم** چنین گفت با میرزوی
نامور که این جهاننداری مگر که بر من زبان همان باد شاه است **نظم** توان کنی که از ناداران
سزاست **نظم** انگاه رستم بود در زنت که با طمن بر و طوس را و بویا کرده بیار که بغیر از
کفته نواز و بکریا خواهد برشت **نظم** چو بشنید کودز آمد روان بد انسان که فرموده بد پهلوان
چون کودز روان شد بعد از زمانی باکیو گفت که طوس دیوانه است و کودز بد منبت مذخو
اگر اجازت شود من هم بروم تا مباد ازین کس کیصلی شود رستم گفت برو و من زنت
من نیز باکیو میروم کیو و من نیز هر دو همراه افتادند رستم باز در دل اندیشه کرد
که مباد این پهلوان در افتند و کشته شوند فرامرز را خبر خود را گفت که تو هم برو مگذار که
جنگ شود بک و دلا کرده طوس ایبار **نظم** فرامرز بشنید این از پدر بگریه و گریان آورد
سر زنت از بر بار فامدار **نظم** فروشان بگردار شیر **نظم** زال قریافت و نزد رستم آمد
گفت که طوس بگفته اینها بر گزید و و جهل کند من نیست خود میروم که باو شاهزاده قدیم
منست حق پدر او بر سر منست زال نیز و نیال روان شد **نظم** کون باز کردم با غار کار بگویم که چون
بود طوس خوار **نظم** طوس چون نزد یک قلعه سوسن رسید و دید که ضمیمه عالی در بیرون در و ده
در زده و در اطراف آن باور چنان نشسته اقسام خوردنی قیام نمایند چو رسید که چینه کینستند

داستان زن راضی که **ساحر** بود چون افراسیاب نهر میت خورده بتوران
 رفت موسی نام سازنده بود که علم سحر و جادو خوب ورزیده بود با افراسیاب
 گفت که تو خود نیک شمشیر را رستم بس بیا که آناه بن که من بس و افون رستم
 و فرامرز و برادر او را چگونه هلاک میکنم افراسیاب قبول نکرد باز زن التماس کرد و دید
 و هفت سحر خیز خود و فرزندان افراسیاب راضی شد و گفت از پهلوانان هر که خواهی همراه بیا
 زن گفت با افضل خود یک پهلوان نامی بانتهای و خفتهای و مال بسیار همراه من بده تا کسی بر
 ما واقف نشود افراسیاب ملبس کرد در بانتهای مشران و همراه موسی روانه ایران
 ساخت **فر** همه کار موسی شد ادراسته **بهر** رفت با ساز و با خواسته **چون** افراسیاب
 بسوسن تا کید کرده بود که اول رستم و برزور را بدست ملبس گرفتار خواهی نمودن ازین دو
 کینه بسیار دارم و هرگاه این دو کس گرفتار شدند مرا خبر زود رسانند موسی با ملبس
 اول بیابان ایران آمده و سر راه ایران و سبستان قلعه و سیرا غمخیز را دست نموده تملک
 و مال خود را در آنجا گذاشت هر که از آن راه میگذاشت مینمود و از میوه و طعام و باوه و غیره
 آنچه میشد برای او میگرد و روزی رستم در سبستان چنین بادشامانه کرد و طلب
 نامداران را کرده و او را در مجلس آنچه بود ترنم داد و کود و زوک و پسران و زن که و غیره در
 مجلس بودند طوس هم برای کمان و در سبستان نزد رستم فرستاده بود او نیز
 در آنجا حاضر بود چون در میان کود و زوک و طوس همیشه شماع و کینه بود بر سر یک حرف بحث کردند
 طوس گفت من سحر تو در پیره فریدونم و تو سحر کاوه انمیری بر ابروی من چگونه خواهی کرد

هر دو کشتی گری را فنی شدند از اسب با فرو داده دست یکدیگر زدند و چلو
اسبان در کمر خود تالسته بودند که مبادا اسبان بدر و نوز در نکا میکه این دو و پهلوان
زور میگردند اسبان هر دو تن بیک پوستند رفتی رستم دندان سیخی برابر بر زور زد
آن اسب کمر میزد و بر زور اقبال شد بر زور پیرستم گفت که کمر مرا بگذار تا اسب خود را رام کنم
رستم قبول نکرد و پهلوان طرفی که اسب زور میگرد در رستم نیز زور می نمود از زور اسب بر زور
زین افتاد و رستم بر سینه او نشست **نظم** زبر زوی باره شتر از مردن پاک اندر آمد
بدشت نبرد بد و غیره شد در ششم بر آورد باز و بگردار با و **مراور** اینم زد
سخت **نظم** میگردشش او را چو شانه درخت **مراور** و زور و بر زمینش ز کین **نظم** میگردشش
زین **نظم** چو فیه نشست از بری نامور **مراور** بدان تا ز کینه میردشش **مراور** و بر زور در آن وقت
فریاد کرد که ای رستم اینچون **مراور** پسر هاب نهره نت **مراور** و **مراور** که مانند سحاب
تو دلت خواهر رسید **نظم** خواهی شش گفتی بد بگونه **مراور** نبرس از جهانم **مراور** و **مراور**
که کاهی سپهر کشتی گاه پور **مراور** بهانه کنی جنگ ایران و تور **مراور** و **مراور** و **مراور** و **مراور**
نیت **مراور** جهانم از نزدیک آرم نیت **مراور** رستم گفت دروغ میگوئی شتر و گوت انگشت **مراور**
نشانی دارم **نظم** برو تا گردانفت انگشت **مراور** کنی فرزند چو منست **مراور** و **مراور** و **مراور**
سرخ تاجه بخش **مراور** ز نامون **مراور** برافرازشش **مراور** که کرد رستم **مراور** بران **مراور** و **مراور** و **مراور**
وید **مراور** پس شتم بر زور و **مراور** و **مراور** و **مراور** و **مراور** و **مراور** و **مراور** و **مراور**
آورده متصل تحت خود و یکمخت برای بر زور بانی کرد و نگاه بر زور و **مراور** و **مراور** و **مراور**

دو چار شدند هر دو یکدیگر را نشنیدند و در راه جنگ چوشت هر دو تن کمر بستار بر یکدیگر
 زدند تا بدید که هر دو تن با یکی شدند و جنگ را موقوف داشتند رستم از برین که در راه میزدند
 را با یکی یافتی بر زد و گفت مرا خدا خلاص کرد و نگاه برسد که در وقت کیست که گفت کی در وقت
 و یکی آن سازنده خانه است رستم زن سازنده خود را شناخت و بیت کرد آن زن بر روی
 رستم خنده کرد و گفت هر چه خواهی بکن کار تو ام اما از کمر نیکی من خود نزدیک رسیده ام
 اگر بپایه نان داری بده رستم قبول کرد و از آنجا بگوشه آمد نشست همان رستم گفتند که بپای
 بر زد و بر سر او کوبید و رستم جواب نداد و رستم جواب داد چه کنم که از همده او بر نیایم
 ساعتی نگرفت و رفت تا طریش رسید که بر زور از هر باید داد و در آن حاضر یار همیت و نزد
 بر زد و خواست تا بخورد تا مادر او را منع کرد و خود هم خورد و آن زن مطلب از جوع عاجز گشته
 بود و هاندم خورد و بر زد و غش شد تا هانم نبرد رستم آمد و الزام داد و رستم بر سر زمین
 کای خنجر در نام او را این کی اندر خورد و متر سید و رنگ از نام بد و با سویی این در انجام
 بد تا شرم ناید ز زایش سفید زیزدان همانا بریدی امید چو با من لبسته نمودی تنگی
 سویی چاره گشتی تنگ و رنگ چو بدیدم بدیگونه گفتار تمام من راست کرد و در تو رستم از جفا
 سر در پیش انگذده بود و چو جواب نداد بر زد و گفت تا صیقل چند نام رویا و زنی اگر مردی خبر
 و با ما جنگ کن رستم بر خوات و دت بگردد هر دو چندان کمر بر یکدیگر زدند که بازوان
 از کار بیامدند **فهم** ز بازوی هر دو سر از ترک همی کمر بازید همچو کمرک همی شستند بازوی هر دو
 همانال خورد است همان نو جوان چارید از دیده هر دو خون نیامد کی زن دوازده برودن پس

برده بند نمود و او را بر زو که شهر نام داشت چون خبر گرفتار شدن برزو شنید ناگهان
 از توران بایران آمد و از ایران بستان رفت یک خدمتکار قدیم رستم که همواره او بود و
 شهر و آنجا بود و سیت پد اگر در زو مال بسیار با و داد خواه خوانده ای زن سازنده را
 روزی گفت که چو خبر از قسم خوردن اگر بفیستم برزو میتوانی رسانید او گفت بیا منت
 شهر و طعام تیار کرده نزد برزو فرستاد و او بکشتی خود میسر در میان طعام پنهان نمود
 و فیکه زن سازنده آن طعام را به برزو رسانید برزو و آنکس سیر ما در خود در آن طعام یافت و از
 پرسید که خورنی را برای من که فرستاد گفت از چینی و ماچینی ننی آمده است او برای تو فرستاد
 برزو شنید و باین زن منت کرد که اگر تو را از خود بکنم مبادا ظاهر نمای زن سازنده گفت مرا
 آن زن قسم بزرگ داده است که راز من و برزو بکسی نکوی و آن خواهی سر خوانده منت
 راز دل را بی جای بانهی بگو برزو گفت که آن زن ما در منت و این نشانی خود فرستاده اگر بار دیگر
 در طعام بی سومان توانی آورد من زنجیر خود را خواهم بریزم زن سازنده قبول نمود و عقبت را بشهر
 آمده گفت شهر و آن زن آنقدر را خلدی و محبت و زید که زن سازنده فرقیته شد و گفت که من
 هم با تو از این شهر بگریزم پس آن زن سومان به برزو رسانید برزو با و گفت که ساس
 را امشب در زیر این بلندی آورده با ما در من انتظار باشی من هم در آنجا خود را خواهم
 رسانید زن سازنده نصف شب اسب را بر بلندی معهود آورده با شهر و با اتفاق انتظار میبود
 تا برزو پا بقد خود را بریده و آنجا آمد و هر تنی بر اسب سوار شده بجانب توران میرا روان شدند
 رستم از ایران بجانب بستان می آمد و نیز برای شکار در میرا افتاده بود که یکبار با برزو

خنجر سپاه خود را فرمود راست هم بادی رسیده بدست پپ خود کند دیگر در کردن برزو
 مذاقت که مباد و برزو از کند فراموش شود راست یک کند بدست پپ میکشید فراموش
 نیز کند خود را یک دست زور میکرد و بدست دیگر کمر زد بشنمان بنزد هر دو ستاره بهم
 بنجر و نمیشد در جنگ کشی در آمدند مردم توران هر چند قصد کردند و برزو و همسایه نمود
 اما غلصه کرده توانستند که در دام دوم در گرفتار شده بود در این اثنا زواره برادر
 راستم پید و بفراموش گفت که کند را بمن ده و تو بغنیم و بر و شوق فراموش کند را با و داد و
 که نزد کجی و برسان راستم و زواره هر دو کند را کشیده برزوی را چون تنگ نزد کجی و
 برزوند **نظم** پاوه دیوان دست بسته چو سنگ بمیرد برزوی را چون تنگ فراموش در فوج
 غنیم در آمده پپ و راست تیر میرد **نظم** دولت کمر تنگ اندر او نمیشد همه یکدیگر را بر نمیشد
 از هر دو طرف کشتنی بسیار ناو فیکه تاریک شد هر کدام پادشاه بنزد خود رفت اگر چه تورانیان
 نه بر میت خود ندانند از برودن برزو شکسته دل شدند شب پهران و لب نه نزد افراسیاب آمده
 و صلح داد که بلکه خود باید رفت افراسیاب تشابک مرغی بماند توران رفت هیچ چون خنجر و
 رشید و بانه فتح فرمود تا کوفتند و برزور از نزد کجی و راوردند و رفت برزور را کشید
 راستم شفاعت نمود که برزو و او این شود چون نیازگی افراسیاب برزور را بر روال فریب داد
 آورد و اقبال دارد که بعد از افسان مانده برزو از ما شود با افراسیاب جنگ کند و رفت
 برزو و حاله شمس است **نظم** برستم و سپهر جهاندار شاه را نیندیش از بعد تاریک چاه شد
 راستم اندر زمان خود و نامداران سوی سیستان راستم برزور اسیر و متا در سیستان

با یک زو که ای پهلوان جنگ تو میت من آمده ام **فرز** مرد و نیز توانست این سوار هم آوردت آمد
بر آرای کا **فر** امر از بر زو قوی یکی بود چون چشم بر زو بر او افتاد میت خورد **فر** و دش
گشت در بر زو اندیشه خون **فر** تو گفتی ز زین اندر آمد کون **فر** بر زو گفت چنین شادان و نازان
چه می آید که از جان خود سیر آمده **فر** امر ز گفت و دلور از میدان قرب مکان شادیت و بر زو
که از جنگ تو رفتم با نامداران ایران میخورد و مشرق کرده ام اما لشکری که من از آنها شادیت
بر زو آواز و ترکیب این سوار مثل سوار دیر زو نه می آید ابلیس و اسب مثل دیر زو نه دید و است
که سوار دیر زو نه است گفت سوار بی که دیر زو با من جنگ کرده بود که گشته شده و باز زخمی است
که اسب و ابلیس او را تو آوردی **فر** امر ز گفت مگر دیوانه من سوار همان دیر زو نه ام که مرا اهل
کرده بودم امروز ترا خواهم گشت **نظم** نشان تهن همه باز و آواز **فر** جوان خیره اندر مکان او افتاد
بر زو نامش پرسید **نظم** **فر** امر ز گفتش که من رستم همه نمه نامور من بر من همه کام من
شیران بود **نظم** نشان ز خون و لب **فر** ان بود **نظم** زید مانند دریای و لب **فر** بر زو در امر کرد
شیر **فر** امر ز دست کرده چند کز زنی **فر** **نظم** ز زو زو چنانچه بر و رادست با لک کرد
ندا **فر** و میگوشت چون تپک آنکران **فر** چنان کز زو **نظم** آنکران **فر** بر زو بر سپهر آورد و سپهر
او نیزه ریزه شد و مغزشش پریشان گشت **نظم** ز لب زخم و کوبال بر دست کین **فر** چنانچه
گفتی ز زین **فر** بقیا و بر زو بی چون پهلست **فر** امر ز بکشا و انگاه شست **فر** گشتش ز خمر اک زین
بر کشاد **فر** در افکند و زبال او همچو باد **فر** امر ز میخواست که بر زو را یکی زخم دیگر کشند اما با ز فکر کرد
که زنه نزد کنج **فر** و بر چون از اسباب بر زو در کند و بر **فر** و در که همه حله یکبار گشت **فر**

بشاه نیرنگ و کبود و پرنقوت با و جنگ خواهم کرد و رستم چون نماند رسید زواران برادر
 خود را گفت که عاری بیاز تا من بشی پدر خود و منته علیج انیا و انی را از سبزه خواهم زوار
 بشیر مردان ایران خبر کرد که رستم میل سبتان دارد و جمیع نامداران نصف شب نزد رستم
 آمده منت کردند که نومرد **نظم** خروشی ز ایران سپهر و رقاصه چو با و خزان در روز و تند باد
 همین گفت هر یک که این انجمن چنانندی نو که بی مروزن نماند زایک ناکون بیای بین چون
 تهتن باند بیای با ایرانیان گفت رستم برود سر آمد و روزگاری خبر و رستم گفت که
 فردا بیاید و مرا طلبند که دست من از کار رفته چگونه با و جنگ نمایم تهرانت که بلکه خود بروم ایران
 از گفت و گویی رستم که نه کرد و رستم را نیز اشک بر چشم آمد و دنیا بخت بود که یکبار زوار
 زواره بر رستم خبر آورد که فرامرز از هندوستان آمد رستم از دیدن فرزند خود باغ باغ شدند
 و او را در کتار گرفت و مسامتی با هم احوال پرسید و بدو از آن همه مردم در مکان خود
 رفته استراحت نمودند چون اقیاب بلند هر دو وصف باز و بر و شدند برز و همچو میل مت در
 میدان آمده طلب رستم میکرد رستم بغیر از گفت که بر لب من سوار شو و بباس من پیش
 و سلاح من و در دست گیر و برو و بگو من همان پهلوان و بیروزام که با تو جنگ کرده بودم
 و دیگر نشانه جنگ و بیروزه یک یک و گریه بغیر از یاد و روان نمود فرامرز در رکاب رسید
 و بدید که برز و هم آمده با او از دور تیرهای اندازد و با منون و نیزه چاره گریه میکند نزد
 او نمیتواند رفت چون فرامرز نزدیک گنج و آمد زمین بوس کرد و اشارت نمود که بیا
 درین میدان گریه از دست او گشته شود فرامرز کجاست بر خورشید و چنانکه برز و

بزرگو

بزرگو برستم گفت بب پهلوانی و سخت جانی نیازم بزرگو بازویی تو اگر من این کمر را بگویم بزرگو
بزرگو بزرگو میشد و ترسید از کمر درستم گفت مرا از قرب تو سر بگویم نمیشد بزرگو اندر
که مباد او باین سختی که من باین بنیدازد در فکر تدارک باید بود در این اثنا برستم گفت
که ما و اسبان بسیار بی شده ایم بهتر است که جنگه امیر فرود اموقوف گذارند بزرگو قبول نمود و بزرگو
در لشکر خود آمدند بزرگو و ترسید از اسباب آمده گفت که من بفریب دست و قوت غمزه بودم اما بفر
سبازی افتاده بودم گویا که تن او و اسب آن از سنگ خاره بود **نظم** هانا که بجان و نیزه
همه را زدم بر سر و اسب آن نماند از نیلاید بشی اندرون ترس میسپم دل من ز
بچارا و شد و ونیم ندانم که فرجام این چون بود **نظم** میدان که خاک پرخون بود **نظم** از این روی
دست خود را بکنج نمود و گفت که من بزرگو از دست او خلد می شدم اما دست من از کار
رفته **نظم** سر و دست از روه روی زرد و برادر و جان و بیان پز زکرد **نظم** شکسته روان پهن
فسر و دید **نظم** شکستن زویده بر رخ بر چلید **نظم** برستم گفت که مرا خود صاحب بنیست
و دیگر گیت که تواند با و بزرگو و اگر فرامرز میبود ظاهر او از عهد او بر می آمد اما فرامرز در هندوستان
بیک چپال رفته است بهتر است که یک پهلوانی را با بیچاره برای طلب او بایز فرستاد و باز رسید
او جنگ را موقوف تا نیم **نظم** کمرش برکت ز ابرایان که مهر و کشتند تو را یان **نظم** خوار از خوف
چیدمان شد و درستم را بانه رخت نمود و بعد از آن بجا صان خود گفت که فرامرز به بزرگو و بر و مشوم
هر که را خدا بد **نظم** هم او در بزرگو و منم در **نظم** بزرگو بزرگو بزرگو بزرگو بزرگو بزرگو بزرگو
بزرگو گفت که در زمین خود نهاد کود و ز قبول نکرد و بزرگو گفت که نامایان از من به ششم نوبت

بشتر تر دشت کرد هر دو چند سیر بر چو شن بید گیرند و ند که کرد اول هر دو گشته
 بر نو پسته کز بی بر دستم واکه کرد دستم بر سپر کشید کز بر سر چنان خور و
 نقو بر خک دستم و بزد و که کز نا بر سر بید گیرند و ند اما کی را کار داشت

که دستم دانت که کوی بر سر دست من افتاد یک دست دستم از کار برفت اما وای نکرد
 که بر نرفتند که بر دست دستم فریب رسیده است **فر** و ماند یک دست دستم ز کار چنان
 کردگان پهلوان سوارند انت کس دست از رده گشت ز مجار شد خیره بر پهن دشت

کشت بسته ایستادند افرا سیاب مت شده بخونوفتی تمام میگویند که چنانچه **سیاب** را
بریدیم فردا **شاه** در وقت **سرا** فرام **بر** و **بر** و **می** گفت که این هر دو را بر دار باید کشید
رستم از شنیدن این کلمه نکلین نمود و شکر حق هم گفت که حال این هر دو وقت زنده مانده اند
با کشتیم گفت که تو از غضب من بپوش یا رباش این گفت و آمده است و آمده است نزدیک
این دو کس آمده اظهار کشته بایا که افرا سیاب خواب رفت و پاس بانان غافل شده
انگاه پاس بانان کشته یکی را خود و دیگری را کشته هم پشت خود برداشته از آنجا در کنار
آورد و بپایند را کشته رواندند **فر** میردند مرید و در زمان به نزدیک فر و بر باد و **دان**
چون افرا سیاب پیدار و دید که نامداران او با هم گفتگو دارند بر سید که بیت گفتند که
از کلمه ایران آمده هر دو وقت خود را خلع کرده بر دو پاس بان مارا هم کشته است بران
گفته که آن کمر دور نیست که رستم باشد افرا سیاب بسیار بر خود محمد میدانان بر زور اطلب نمود
سلطه جنگ پوشانیده با **سیا** ر در میدان فرستاد و گفت و شنید که بر زور باز
در میدان آمده طلب رستم میکند رستم را حکم کرد که رفته با بر زور مقابل شود و چون که رستم
تیر و بر زور رسید ترکیب او را دیده در جرت شد و نمره زد و گفت ای طفل تو رستم را طلب
کردی اکنون من بجای رستم آمده ام و همین دم ترا بجا می کشانیم **فر** بکر زکران کرد و گفت که
نیم کشت بجا گفتیم **فر** بر زور میری گفت که ای پیلوان این همه مندی چیست من خود سال ام و تو
مردی پس بر نمی کنی که ترا از من بکشتم باشد **فر** مرا از تو ام وقت باید فرود رفتی کسی نه اندر
خود **فر** اگر نشی تو من بکشیم **فر** بکر و بر من فروغ تو تاب پس بر زور دت بجان کرد و رستم

چنگ آمده طوس و فریب ز را سر در نفع کرده باد و از دهن سحرار سوار و
فرستاد و خود دنبال آنها با سپاه عظیم برآمد چون نفع طوس با نفع بزر و نزدیک
ریشکید قایم شد بکر و نزدیک شب هر دو لشکر خنک کردند آن سحرار ایوان شکست خورد
و مردم ایران کشته شدند **نظم** نغمه جام ترکان شده چیره دست بایران سپه
اندرا آمد شکست شکستی کز آن گونه دیده ندید نگوشت زمانه بدانان شنید طوس و
در میدان بودند مکر خفتند بزر و آمده هر دو را از اسباب برداشته در زیر بغل کرده
در لشکر خود آورد و بهومان سپرد و ما او هر کدام را محکم به بند **نظم** چو بزر و چنان بد آمد
دوان به نر و نر بزر و طوس دوان بزدست بگرفت هر دو یکش بجا زور
کردان کوشش ز زین در بر بودش بهومان سپرد چنان بهلوان همچو باد
بهر و بزر و شاد بانه نفع گرفته هر دو سر دارا برانرا بسته بمنزل خود برد و فرستاد
با فراسیاب انوار سیاب ایقمار نموده ملحق شد هاندم غیر نیت بخی و رسید
نمکین شد و رستم را طلبیده چاره حجت رستم از آتش غضب سینه گفت و در حجت
ماند بعد از آن بکجی و گفت که من همین دم برای خلاصی آنها روان می شوم تا خدا چه کند این
و از کجی و رخصت شده و گشتیم برادر طوس را با خود همراه گرفته راهی شد و نصف
گند شد و در رستم با گشتیم بمنزل بزر و رسید و بیک هر دو تن درون سپهر
ورآمدند و آنستند که خانه بزر و دست اما این سر برده انوار سیاب بود و دیدند که انوار سیاب
بر تخت نشسته و بزر و بجانب راست و پیران میوی چپ او نشسته و فریب بزر و طوس در پیش

پوشیده هر روز باین پهلوانان جنگ میکرد و بعد از ده روز هر ده پهلوان از آنها عا کسبر
ساخت و نزد شاه آمد و گفت اگر سر مرا می بردی استاد خود را بکنم و بپایه میارم
شاه از گردان پرسید جواب دادند **نظم** نه مردم نزار دست آبر من است یکی کوه ابر زرد و
ست نیای بهی سیر از کارزار همه با شش دستیم از روزگار و از اسباب جاه
و ششم بر زور از یاد کرده و جمع نامداران خود را فرمود که متاع قیمتی و درو مال از انرازه بپوش
بهر کدام به بر زور دادند **فرد** به بخشید هر کس خواسته همان کار او گشته ار است
پس بر زو بشاه گفت که درنگ در کار خوب نیست زود باید رفت **نظم** چون گاهم شیر درنگ
آوری جهان بر دل خویش تنگ آوری بی شاه سپهر بخزین نم کشم همان پشت بد خو
را بشکنم بهیرم گترم زلال و زرب به پیش تو ارم کسب زور نه رستم بانه نشاد
نه تخت نیارم تو روان همه تاج و تخت فرو نشین رود چندان بود که دریای جوشنده
ساکن بود و از اسباب شاد و شکت و بزمی بر زو تخت پهلوان خود بر پا نموده و جمع نامداران خود
را مطلع ساخته سامان یاق نموده بر زور را باده و سوار سوار کار از نموده رخصت
کرد و نصیحت نمود **فرد** و شب و روز در جنگ هو شیار باش سپهر را ز دشمنی که دار باش هو
و بارمان را من نیز همراه بر زو نمود و گفت من دنبال تو روان می شوم **فرد** من اینک بی تو هم اندر
زمان بیارم سپاهی چو امیری دمان چون بر زو بجانب ایران روان شد خبر بخیر و رسید
تعب نمود که همیشه سواران من تو روان میرفت و از اسباب در ملک خود تاب جنگ رستم
و دیگر پهلوانان نمی آرد بار بار غنچه و جان را بیکان بدر برده این مرتبه بجهت که در ملک ما بر آید

سلطنت و تمل برز و مانند افراسیاب شد **نظم** نغمه بود کارند و ده بدره زر، همان تلج و آن باره
پیر کفتر دو صد و بیرویان مابین و چین، ز رویا سر پرده اسب وزین، دو صد و جو
تیغ برستان، همان سینه و تیر و کمر زکران، برز و سپهرش همه سپهر و کل
برک شکفت بس نامور، چو برز و بران خواسته تنگتر، بفر از خود بکشتی کبی مانند، مادر برز و
چون این خبر شنیدند هم اندم نزد برز و آمد نصبت آغاز کرد که این خلعت و منبت را بکمر که گفت
باز پس ده سپهر که رستم چنین دیوانه گشته است و چند بار تنها در صف افراسیاب
در آمده تمام سپاه او را شکست داده است و فلان نامداران او را بیک ضرب نجا یکش نمود
نظم باز ندان و توران نماند که مشورتیغ و را بر نخواند، قوزین نامداران نه امپشتر ازین
که رفتی مرو پشتر برز و جواب داد که حسرت خواهش فی تعالی میشود الحال نامرد است
که از جنگ رستم تیرسم قوت من از وزیاده ات مادرش گفت که در مهر و حکمت رستم
از تو پشتر است برز و سستی مادر قبول مگرد و فر افراسیاب آمده گفت که مادر میگوید که
هنر و حکمت را تو میدانی افراسیاب طوع پهلوان است و راجدا کرده گفت که برز و را هنر
سپاه بکتر بیا موزند و مسلح خانه خود را تمام در پیش برز و طلب نمود هیچ تنگی و گزنی کافی
دست و بازوی برز و در کارخانه بهم نرسید برز و گفت **نظم** باید بکار من این ساز
جنگ بوزنند و زنم سپهرم بیک، مراد در خور زور باید کند، سبک کمرم هماناده
چند افراسیاب فرمود که آت حرب را موافق او می شنید پس با کردان با اسلحه در
جنگ آزمایش در آمد هنر سینه باز و تیر اندازی و کند گشتی و غنیمت و موخت و جو

۱۰۲
احوال پرسید گفت من و یقان به نام شاه پرسید که نام پدر تو چه بود و جیت گفت نام پدر خود
نمیدانم اما مادر من میگوید که یلوانی در اینجا رسیده و گفت من از شکاری آمی بنی آب برده
ما و آب پدر و او بعد از خوردن آب از آن سبزه رود آمد و با من مجامعت کرده رفت و دیگر نام و نشان
او را نمیدانم مادر مرا از وحلی داشت و من تولد شدم **فرو** بنی بار و رفت مادر از او نبوده
حسب را و دیگر شش **چ** شش **ن** نام من بزرگوست اما نام پدر مرا معلوم نیست از آن سیاه بگو
که من دشمنی عظیم دارم که مرا ببال بپاها انداخته کان من بر این است که تو بر و غاب ای بزرگو
گفت که آن بختن برابر بزرگ است **ن** و تیر و کمر مطلقا برو کار نمیکند و قتی که جنگ می آید
گو یا که کوه آنهاست بزرگو خنده کرد و گفت اگر او را بکشتی من دهنش را خود و بادشاهی چینی
ما چینی بود **نظم** همه کشور و دشت و آن است **ن** همه کشور من بفرمان است **ن** بزرگو گفت
که تو هست جنگ نداری و سپاه تو تمام نامرد است **نظم** و چنگی نباشد دل اندر برت **ن** پیران شاهای
تبی بر سر **ن** چو از یک تن این پنج آید ترا **ن** پس این بادشاهی چه باید ترا **ن** از آن سیاه
از گفتار او خجل شده از او مدد خواست بزرگو قسم یاد کرد و گفت که کشتن **ن** قسم چقدر
کار است و ای امیر از بسته واده تو کنم **نظم** بفرمان داد و روز سپید **ن** بگردون کرد و آن
تا بنده شبید که گردون بدین کار پر کین **ن** نیرالمستان آتش اندر **ن** ز فون روی
ایران چو در بانی **ن** نشت ترا بزرگ **ن** از آن سیاه بسیار خوشمال شد و فرمود
که زر بسیار و خلعتهای رنگارنگ به بزرگو داد و بعد از آن بزرگو را بمبستر خود آورد
و بارگاه و سر پرده و خیل و اسب و جاهد **ن** و ششم بادشاهان **ن** انقدر به بزرگو بخشید که

گردان لشکر برآمد خروشن یکی حمله کردند چنانکه نماند و بوان مازندران چنان
 تیر و کون شد که در آفتاب توکویی که مانده است غرقه در آب چون ترکان همه یکبار
 حمله برستم کردند رستم هر طرفیکه روی میکرد و چندان که میکشت و گردان رستم
 نیز چون شیر که کله کور از پیش افکند هر گردی هزاران سپاه را پیش می افکند
 و میکشت تا آنجا میکشد همه تورانیان که میشدند افراسیاب نیز کشت **نظم** شده آن رزم
 گاه سبزه جوی خون درفش سواران ترکان کنون سپه دار برشته چون بخت
 دید سواران ترکان هم کشته دید چون خود کشتن سویی توران شافت **کران** ^{نیان}
 کام کینه یافت برفت از پیش رستم بگیر یارید برفت کشتن کز موتیر و دوف
 چون از دمانی دزدیم فرو بردن مردمان را بدم پس تسم تا دو فرسنگ و بنال افراسیاب
 نموده سپاه او را قتل کرده برشته زد و کوه و کج و متل افراسیاب را بار
 کرده بایران آورد چون کجی و این میزده رستم سپه خاصان خود را با استقبال فرستاد
 و قتی که رستم نزدیک بارگاه رستم رسید و خود پیشوا برآمد و رستم را در کنار گرفت رستم
 زمین بوس کرد و او آب بادشاهی می آورد **نظم** میایان رسایندم این داستان
 بدانسان که بشنیدم از داستان جواز کار بزم میرداختم به برزوی سپهراب بروم
داستان برزوی سپهراب و جنگ او با رستم مثل مهراب چون افراسیاب میکشت
 خورده میان چینی و با چینی رفت در راه شخصی را دید قوی هیکل **قوی** کردن و سینه
 پرفرنگه بتن چون درخت میان و چو شعله در صورت او تعب ماند او را نر و خود طلبیده

بیلوان در خانه افراسیاب درآمد اول پاسبانانرا کشتند بعد از آن سپاه او را
قتل نمودند **نظم** ز شکر هراکس که انجا آمدند همه جلای پاک گشته شدند ز و هیز او رستم آواز
داد که خواب تو خوشی با و مردات شاد و رانند سر و پای پنهان ز بند بدام و هر کس
نسازد گزند **رستم** نزدیک تخت افراسیاب رفته فریاد کرد که من رستم و برای نشستن
نواخته ام چندانکه پنهان و امانت از نواز ارباب ریافته چون افراسیاب آواز رستم و
پنهان شنید ترسید از خواب بیدار شد و گریخت **نظم** گرفتند بر کنیه صبیح شتاب
از آنجا که گریخت افراسیاب **رستم** در خانه افراسیاب رفته تخت او را گرز زد و شکست
بعد از آن دست ناز می گرفته بنامه خود آمدند ملک چند ماه پیکر رعبت خود با بیلوانان آمدند **نظم**
بر پیکر کان سپید برت گرفته همه دست گردان بدست **شب** رستم با همراهمان خود
امانیش کرد و وقت صبح افراسیاب بیخ فوج نموده بنامه رستم آمد چون رستم خبر یافت
هزار سوار خود را گرفته در بیاض صفاست ایستاد و خود در میان هر دو صف خویش را
جولان داده میگشت و مبارز طلب نمود از نامداران نرکان همچو یارای آن نشد که بر رستم
مقابل شود **رستم** بعد از انتظار بسیار خود نزدیک افراسیاب آمده گفت که مرا و ترا چه
از نموده اند ترا تنگ نمی آید که بانی بیلوان نیک منی ای **فرز** منی همچو راول جنگ نیست
ز گردان شکر ترا تنگ نیست **افراسیاب** از گفته رستم در غیبت آمد و بشکر خود عتاب
نمود **نظم** بر اشفت کای نامداران تور که این دشت جنگ است با جایی سوز کون جایی جنگ
خونریختن چه با پنهان و رستم آمین **چو** گفتار ساله رشان شد بگوشش بگوشش ز

خوردن طعام انگشتی که در فام رستم کنده بود یافت خوشحال شد از مسیحه
 نشانی بازگان پرسید و تمامی نشانرا و نمود پنهان خنده کرد و میفرمود پرسید که درین
 چاه مستیره باینهمه رستم خنده بسیار میپزند گفت اگر از مرا نگاهداری با تو بگویم
 گفت من در عشق تو جان و مال خود را فدا کرده ام هنوز کان بد بر من داری پنهان گفت که این
 کار روان با شکی رستم است اغلب که برای استخلاص من آمده و رفته با او است
 بگو که خلدی پنهان چگونه خواهی کرد نگاه آنچه او بگوید آمده بمن ظاهر کن مسیحه رستم
 آمد و پیغام او عرض کرد در رستم پیر را پیش خود نگاهداشت چون نصف شب شد هفت پهلوانرا
 مسلح کرده با خود بر سر چاه پنهان آورد اول پهلوانانرا گفت که این سنگ را از سر چاه
 بردارید هر هفت پهلوان زور کردند سنگ چندان غوغا شد پس رستم خدای را یاد کرد و
 سنگ از سر چاه برداشت **نظم** بنیافت در پشته شهر چین بلرزدان سنگ
 روی زمین زمیسیرویزدان بگوشتید مرد سر چاه بکشاد او از کرد و فروشت
 رستم بزمندان کند بر آوردش از چاه با پای بند همه تا پرا ز فون رخسار زد و از آن
 بنزد نجیب زنگار غور و خروشید رستم چو او را بدید همه تن در کمان شده ناپدید رستم
 پنهانرا در کتار گرفت و گریه کرده بنده های او دور نموده گفت که تو محنت بسیار دیده
 با من و یاب ایران برو من میخواهم که افسر سیاه بشوین بزم تمام او هم بداند که رستم
 در شهر مار سیده پنهانرا گرفته بنام دی که غنچه برفت پنهان جواب داد که تو همیشه مرا
 میداننی ترا تنها چگونه گذاشته بروم باز رستم میبانه کرد و قبول نمود و با او گفت با هفت

ز کجواکی که منم ز گفتار کردی تویی منیره نومید شده گریه و ناری کرد **نهم** مرگ
نمک کرد و بگرفت زار ز خواری بیارید خون در کنار **چنین** گفت بهر **چند** روز
ز تو سر و کشتی نه اندر خود **معنی** ز کجوا مرا تم ز پیش که من خود دل دارم از دور در پیش
چنین است این ایران کمتر که درویش را کن نه پرسد خبر **ستم** از زار و ناله و عمارت
و گریه رزم آمد با چار و دلا **او** کرد و گفت در آن شهر که نخیل و میا شدن نیل شام
و کو در ز و کور انیمیا شناسم تو احوال خود بگو که گیت **فر** و بجا یک سخن کرد و نخواستگان
که با تو در پیش و زرم روزگار **مینره** آه سر داند دل پر در و خود بر آورد و گفت که حال من
چه میسر **ستم** میزند که بگو منیره **نهم** منیره منم دخت از اسباب **بر** من
منیره منم آفتاب **کنون** دیده پر خون دل پر زرد **ازین** در دیدان در روان روی **زرد**
همین نان کشکین فلز از اورم **من** بسته چینی بدی بر سرم **برای** یکی میزن شوخت
قادم نتایج و قیام ز تخت **همان** قد چون **نیک** شستم **همان** روی تو نم شده زعفران
همان خب **سرم** مری ابد **همان** تیرام چهره روزگار **سپس** احوال پزیر
گفت که در غلج با بند گران **کون** آو بشته مرگ خود میخواست **ستم** را دل پر در و شد
مینره گفت که طعام **برای** پزیرا میتوانی بردا و گفت در آن شک چاه شکافیت که من جبهه پزیر
تان و آب از آن روزن میرسانم **ازین** سخن **شستم** دشت و مرغ بریان نزد پزیر **شاد**
و در آن مرغ **نیک** شستم خود نهاد چون آنرا منیره از چاه باورسانید پزیر **سید** که این
نفت داد **از** کجا آوردی **مینره** گفت کاروان باشی ایران **برای** تو فرستاده پزیر **بعد** از

پنجم گیتی کسی چاره کرد رستم برین کرد و گفت **نظم** تو بی بر محبت شاه ساله کی باز بزرگان
 گیتی ترا خاک بی بدتر از نیکان تو کردی چو در تو داری با فسون بنداز و نامداران را از پیر سرنج
 تو ز او تو باید که باشی بارام و شاد و گراید مژگانم اندر سنان **نظم** تا بم ز فرمان خسرو
 عنان **نظم** و بر سپید از سپاه و نامداران هر گز انجواهی همراه خود بگریستم گنت اگر **نظم**
 سپاه عظیم برای جنگ بدر بروم که مبادا از اسباب پیر ترا خلیه کند بطریق سوداگر
 خواهم رفت کنی و بسیار سپند و خوش کرد اسباب تجارت رستم مینا نموده رفعت
 یافته با هر **نظم** از پهلوان نامی چاره بیکس ربانی با هر ارشستر بار و کوه و غبار
 و فاشی روانند که کنی و رنزد بود بر رستم حاجت نموده که مرا هم همراه خود ببر
 رستم جواب داد که تو اینان تقصیر کرده که پیش کنی و نام تو نمیتوان گرفت باز فرزند ان
 که کنی تو در رستم آمده تفرع و الحال کرد رستم او را از شاه خواست کنی و گفت که من بعد
 کردم که اگر پسر نا خلدی شده بیاید جان او خواهم بخشید رستم بهین شد و متعلق
 شده او را خلدی کنانید با خود برده و فرزند ان او را شاه یاریش بنزد فرمود چون رستم
 نزدیک افراسیاب رسید غلغله افتاد که کار روانی از ایران زمین این همه متلع آورده که
 پیش ازین هرگز نیامده بود رستم در سیرا فرود آمد چون منیه رسید پیش رستم
 آمده هر که رسید برینداقتان پسران در ایران کنی و و کوه در زو کوه رسیده بانه رستم در
 غلب شد و گفت که من کار روان بایش ام مرا باین جزا چه کار نامه کنی و مرا میشناسم و نه
 کی بود پسران را **نظم** بدو گفت که ز پیش من دور نشو **نظم** خوشتر نام نه ساله تو **نظم** ندارم ز کوه در ز

کشور همه تکرید یابی ز سپهر نشانی نذیر سوی کفوری کرسان بدید بفرمان بزد
مرا ورا بدید که در چاه بسته بند کران **نسخه** بی مرکب است اندران چون نخل و از نخل کوی
الطیخ داد و برای غنیمت بران سمت اجازت خواست شاه گفت که کار رستم است پس کوی نام
شهر را بر آورده برستم حقیقت اظهار نمود **فر** و بی گفت مژگان برآب کرد و بی برید
شی کلید و **رو** رستم جواب داد که من محنت بسیار کشیده ام و قرار دادم که چند ماه
از وطن خود حرکت نکنم تا پسران فرزند من ازین خستنی آرام شده ام **نظم** زیر بی تو
من خود جگر خسته ام بی کار پسران کمر بسته ام برون آرم او را تا تاریک چاه
نشام برین نامور پیشگاه فداسازم و جان و دل مال و کعبه من از پسر پسران بدارم
رتبه **چو** رستم چنین گفت بر خست کوی بوسید دست و سر و روی نیو تا سه روز
رستم سر انجام خود کرده روز چهارم روانه شد چون نزدیکی کرد و نماند کشتی
هم مع او گفت **نظم** بدو گفت و در دست آید که انجان تو دور باد آمدی گزین کیانی و
نشت **چو** نگهدار ایران شکر نیا **مرا** است او کردی بیدار خویش ازین پهرست
جان و هوشیار خویش کنی و درخت از درو کو و عمل راست کرده و مرصع نشت
زیر آن درخت خواجه رستم را در و بر داشت **فر** بفرمود تا رستم آید به تن نشت
از برگاه زیر درخت بعد از آن سپاه نفری رستم کردند آغاز کرد و گفت که در غلغله
پسران کمری باید است **نظم** زهرید تو می پیش ایران سپهر همیشه چو سپهر استرزه
هر چه در کار ایران چه پیش کیان همه بر درین بسته میان بدین کار اکنون تو بندگی مرا

و بنام خواهم شد پسران ملکوت راست میگوی آما اورا رنای هم نباید داد و در بند کران باید
 داشت **نظم** کبر شپور آنچه غیر مود شاه که بند کران ساز و تار یک جا به به بودند بسیار
 نای کران **ز** سر تا پایش به بند اندران پس آنکه کونش در آن کنی جا به که هرگز نه بند
 خورشید و ماه **باز** گفت منیره را هم در آنجا به سر کون بیا و نیز و سنگ عظیم را که اوان
 و بود در پیشه چینی انداخته بر دهن جا به پوشش ناهر و نواری میزد کمر شپور همچو کمر دانا
 خادمان محل شفاعت منیره کردند و گذاشتند و در شاه از خانه بدر کرده گفت که نزدیک ها جا به
 رفته ساکن باشند و کسی نزد او نرود **منیره** همیشه بر سر جا به کمر به میزد و میزد و میزد و میزد و میزد و میزد
 جا به میاید چون کرکین در ششم کعبه رسید کبود رز و کیو خبر شد کرکین را با اسب طلب نمود
 و احوال پسران پرسید او گفت که پسران کران را از کشته در پی کوری تاخت و از نظر من غایب شد
 من در پس او میرفتم بعد از دیر ی اسب را بدیدم که میگرد و گریتم و چند شبانه روز در آن
 دشت تفتی کردم و پسران را نیافتم **و** چو شبید کیوان سستی بو شیار **بدر** است کوز انباشت
 کار **بگو** خواست که سر کرکین را برید و کودرز ملای آمد و کرکین را نزد کعبه آورد و شاه از
 شنیدن این معنی بسیار دلگیر شد **و** رخ شاه چون گاه پیر تک شد **ز** تیار پسران و نشکست
 شد **پس** پسران را طلبید **است** احوال پسران استگشانی نمود آنها از روی نجوم گفتند که او
 زنده است اما بیابان توران در بلندی بد خوار و میبوس است کعبه و کودرز و کبود را تپان نمود
 که لشکر کنی کرده پسران را و دست خواهم آورد خاطر کیوان گفته پسران اینان نیافت و در معنی قلی
 واضطرار میبود کعبه و جام جهان نای راه طلبید **است** هر وقت کشور را معاینه نمود **نظم** بهر

پیش من است دست **همی** خواب کونی بگردار مست **بیکار** دروغ از مودن **همی** **سرسر**
من بخوابی ریودن **همی** **بهرن** گفت ای شاه من بعد که شپوز دست خود را بستن داده ام اگر شاه
میخواهد که در سیمر ما معاینه کند هزار تن را از کلیر بغیر نماید که بر من تنها جنگ بکند اگر نه اگر کس
مرا کشند از سر سیده باشم و اگر من آنها را کشتم شاه مرا جان بخشد **نظم** **خواب** **بهرن**
این گفته بشنید خشم **بر** و بر نکند و بر آورد خشم **بهر** شپوز فرمود که برو بهر هزار درارش
نظم **کون** **بخت** **را** **زنده** **بر** **دار** **کن** **سرمه** **دار** **ش** **کون** **سار** **کن** **بدان** **تا** **ز** **ایران** **ان** **ز** **نی** **است**
نیاید و توران که کرد کس **چون** **بهر** **ز** **اسوی** **دار** **بر** **دند** **طلع** **در** **خلق** **افتاد** **و** **تبا** **ش** **بر** **آمد** **ند**
بهران در اینجا آمد و از بهر احوال پرسید و از گین کر گین و کونی بخت خود بیان نمود و بهر آنرا
بال او رحم آمد و از گشتن او را موقوف داشته نزد افراسیاب آمد و اسیاب و هر چند افراسیاب
نشن فرموده نشن افراسیاب دانست که التماس دارد **نظم** **بخند** **ید** **گفت** **ش** **چه** **خوابی** **کجو**
ترا بیشتر نزد من ابرو **اگر** **ز** **خوابی** **و** **کرم** **مهر** **اگر** **با** **دشاهی** **و** **کرم** **شور** **مادر** **م**
از تو من کج خویش **چرا** **بر** **کرم** **نی** **همی** **رغ** **خویش** **چون** **بهر** **ان** **این** **م** **عبایت** **از** **شاه** **و** **گفت**
نظم **تو** **این** **بهر** **ن** **امور** **را** **گفت** **ش** **بر** **اند** **ش** **بار** **ای** **از** **نی** **رای** **و** **هش** **که** **گینی** **سیاوش**
تازه گینی در ایران بکند جنگ افکنی که من شاه را پیش از این چند بار **همید** **اوش** **بند** **چند**
کار **بفر** **ان** **من** **چ** **نام** **فر** **ان** **بدان** **و** **است** **م** **کار** **از** **دست** **باز** **بفر** **و** **گشتی** **و** **خویش** **را**
بهر اندر امنتی خویش **را** **همان** **همی** **خواست** **یا** **را** **وری** **و** **رفت** **بلد** **را** **یا** **را** **وری** **چو** **در** **گینه**
کردن نداریم بای **ای** **شاه** **ایران** **چنان** **که** **خدا** **ی** **افراسیاب** **گفت** **اگر** **بهر** **ن** **را** **گشت** **م** **و**

بسی پرده و دست برود. اگر تاج دارد بدو است برود. افراسیاب فرغانه را لشکر
 و کمرشپوز را داد خود را بخواند و مصلحت نمود که چه باید کرد. **روز** دیگر شپوز اندر یکی بنکر هدیه گرفت
 چه دیدیم خواهش هم دیدیم همه صلح دادند که او را باید گشت پس افراسیاب کمرشپوز را
 با جمعی فرستاد که بنزد ابله کشید کمرشپوز آمده از منفذ خانه و دیگر دید من و بنزد با هم
 شراب بخوردند و سیصد تاجه روپایان کرد و استاده اند پس کمرشپوز از جانب در خانه
 با یکی بر سپهر زد و **نغم** به چید بر خوشین سپهر تا که چون رزم ساز و بر نه تاجه کتی
 نه بنم می یار کس بخواند و مرا منت فریاد رس بنزد تیغ را کشیده دیگر شپوز رو بر
 و گشت نام بنزد کرد و **نغم** که اندر حجابان افتد رسیده نه پندگی پشت من در کمر نیز
 ز تورانیان بدین خنجر **فریاد** و انرا سر را گشت اگر من جنگ میکنی چندان را خواهم
 گشت و نگی کنجانش دارد و کمرشپوز دید که گشتن سپهر آسان نیست چنان نمود که تغییر ترا
 خواهم بخشد پس سپهر را از دست انداخته مشی آمد کمرشپوز را بسته نزد افراسیاب
 بر **روز** بیاورد و بسته بکمر واریوز چه سود از این تاجه چو پیرشت **روز** افراسیاب از و پیر
 که در شبستان من راه چو نیافتی گشت من شبکار که از آن آمده بودم بازی را کم کردم نفص
 کنان در پیش رسیدم در انصورت مرا خواب برد و این منی مراد در عاری نشاند و بدینجا آورد و بر من
 هم آن دیوانه خوانده انا منیه خود را بصفت و پاکدامن نگذاشته **نغم** کنده اندر من
 مرا بوده میت **میس** و من کار او ده میت چینی با نوح آورد افراسیاب که **روز**
 بدت کرد و بر تو شتاب توانی که ایران بتیغ و کند همی رزم جیتی بنام بلند کون چون زمان

چه از شک و غلبه بر قوت و زور برده اراسته بر تاسه روز و
شب هر دو بخورند و دوا مشرقه میدادند بعد از آن روز پنجم را خواب گرفت و از دست
پهوش شد منیره همانم سپهر را در عاری خود انداخته و خود در آن نشسته بشهر
در آمد **نظم** منیره گرفته مرا و میرز بن دل و جان نشاند خطر چو آمد نیز دیک شهر
اندر آن پوشید بر نقشه میر چادران هفته بکاخ اندر آمد شب به بیکان پنج کشاد لب
چو بیدار شد بپرتن هوش یافت نکار تمن را در آتش داشت به مجید انگاه بر تو
چنین گفت کای مادر جان من ز کمر کنی خواهی مگر کنی من بکمر دور او رفتن من که او
بدرین بد مرا راهمون بهمی خواند بر من سزایان من منیره بدو گفت دل شاد
داد همه کارها بود دل شاد داد بزدان نه هر هر کونه کار آید کجا نبرم و که کارزار
آید کجا جام می بر خشتوش بدست بمیکند آتش خسرو پرت بخواری مخورج انوره
و غم نه از غم سیر نیاید کم هنوز اندوهی مانده پیش تو چه داری بازده دل خویش
تو اگر شاه چو نکار تو شر کنم جان شیرین به پشت سپهر چو بگذشت یکمده سال
انچنین پس آگاه آمد بپریان ازین دربان از ترس جان خود بناچار از فراسیاب را
و طلوع داد **نظم** باید بر شاه توران بگفت که دخترت زایمان یکی کرد و جفت اول شاه
ز انکار خیره ماند فرو باد کرد و حدیث ترا اند بلر زید بر جایی چون بد برک چنانکه
آدمی زاده از سر کرم و حبش را کرد و از جها بخوی یاد سر و جان خود خواست
دادن بیاد ز دیده مرغ خون از من کان گرفت بر آشت این داستان را بگفت بمرکس

همه تعریف منیره کردند **نظم** تو بران زمین منیت زن پیچ او بدیدار باله و بارود و مو کراهی
 نیز دیک افرا سیاب و لش ز آتش مهر و پر ز تاب **نظم** گفت اهل کمال سیر دران محراب
 باید رفت چون در آنجا رسید از دور نماز منی دید که در زیر سایه پنداشته و کینران بسیار
 جمع کرده و اینوه شده اند **نظم** زد و دیدار خوبان همه مرغزار **نظم** جایار است بهیچ
 بانجبار **نظم** همه دشت زنا و از رود و سرود روانرا امید او کفتی درود و زانده
 شد بمن نامدار که چون کرد آن ماه کردون شکار **نظم** بمن پی مله خط مزدیک
 منیره آمد بگاه چشم منیره بر بمن افتاد و هر دو عاشق همدگر گشتند منیره حیران
 شد که درین محراب از ترس افرا سیاب پیشه بر میخواند و اینخوان بامرد و میرا کلام
 راه آمد و ای راه فرستاد که از وصیت میرا دایه نزد بمن آمد بر رسید بمن نام خود
 و جنگ کرا و استماع تعریف منیره و آمدن خود همه گفت انگشت سیر پیش بها از دست
 خود بر آورده پدایه داد و محراب داد و بمن دیکر کرد و گفت که اینجان کن که درین
 و منیره کیساعت دیدار شود دایه نزد منیره آمد و پیغام گفت **نظم** جو پیغام بمن
 همه باز گفت چو کلیر روی منم بر شکفت بگفتا یارش بمنزدیک من **نظم** بغیر و ز
 اینجان تار یک من **نظم** بدیدار او چشم روشن کنم برین دشت خرگاه گلشن کنم دایه
 آمده بمن را بر دگر کنی گفت تو برو من در زکبانی تو استاده ام چون بمن را بخرگاه
 خود برو **نظم** میرده بر آمد چو سر و لبه میانش زیرین که کرده بند منیره باید کرد
 میرکشت و از پیش کیانی که گشتند بس رود و میخواستند ز بیکانه خانه میرا

آوردیم بگویم کمی داستان که حجت کمزور بسیار میباید گریست روزیکه فرقه از آن
نزد کنج و متفق شدند و گفتند که ما از راه دور آمده ایم که از بسیار در ملک ما آمده و در
وزارت مکدا نشاندند و بنام امان خود اشارت نمود پس زن از میان همه بخواست
و گفت این که از ما را من دفع کنیم کیو پدر او گفت که ای شاه این خور و سال است کار از خود
را بفرست **نظم** جوان که چه دانا بود نامور آبا از مالیش نگیرد و بهر زن بشاه گفت
نظم جوانم و لیکن بدانش سپهر توان شاه این خواستش در پذیر کج و کرکین و ملید
را که کمزور و جهل اندیده بود با پسران همراه کرده فرستاد **نظم** و زن پس متقاعد پسران
براهه گریست بنهاد و بر سر کلاه پس پسران در میان پیشه خوان رسید و به تیر و خنجر
خوک بسیار گشت و آن پیشه را آتش زد و **نظم** بهر زخمی که روی کرد از نگون زین چون
شمار از ایشان خون بگردون بر افکند هر یک چو کوه شده کاو میش از گشت بدستوه
که از بیاید چاه منان زره را برید و بر پسران بزد و بر میان خنجر میزنش بدو نیم شد
پیل یکترش چو روپشندان و وان و میسرین از تیغ پر خون دل از زرم بر
کرکین در خنک این که از آن مطلقا و پسران نکرد چه را که کنج و انعام و اکرام به پسران
داوه بود و بسیار و چون پسران از نوکان خاطر جمع نموده در بابا دانی رفته چند روز به
میش و عشترو متحول بود روزی کرکین باو گفت که نزدیکی دشت محالیت همچون
بهشت انعام کلهها و سبزیهای در و پت و هر سال منیزه و خنجر را سیاب بایز
چهارکان در انعمای آید و چند روز در آن سرزمین میبایست پسران از مردم آگاه بایز

کرد روز دیگر تر آن دیورا آورده بکینی و نمود **نغم** شش چون سلب موش دراز
 همان پزندان نای دراز **دو** پیش سپید و بلبش **سباه** شش ران ثابت
 کردن نگاه **نغم** رستم که مراوان دیورا بریده بود **لش** او پیش **نغم** و آورد

از و ماند کنج و اندر شکفت **چو** نهاده جام آفرین بر گرفت **چند** روز کینی و بار **رستم** داد
 میش فراوان داده رخت نمود و خود **دو** پیش **نغم** سرل همراه او بود بود **اند** **سنان**
بزن و **نغم** و **دشتر** از **اسباب** کوزدم نیزین **پیش** اورم **ز** دفتر **مکتب** **نغم**

کرده روز و شب چنین فرسنگ راه طی کرده چهار پل جنگی پیش انداخته خود را برستم رسانیدم
رستم برکت و با سپه داران فراسیاب جنگ نموده چندین را اول پست گشت باز دست گیر
کرده چندین را بگزید و با سپاه نهمیت خورده **نهم** چهل دیگر از ناداران بگشت عین شد چه
دار نمود و پشت از و بستن چار پل و سپاه شد اندر جفت نا امیدان سپاه
پس رستم چهار پل را با کله نزد در ایدار کنج و رسانیده و بدو سپرده باز بر سر عیان
چشمه که اکوان دیو مسکت داشت رفت و آن دیو را بگویند فریاد کرد که در میدان آمده باز
شود در خواب از اردادن کار مردان میت اکوان غضب آورده آمده برستم مقابل شد
و گفت تو هنوز از جان نشسته **نهم** و کربا اکوان بدو باز خورد و نکشتی بدو گفت سیر از
غیر برستی زور بای جنگ نهنگ بدست آمدی باز غرآن جنگ **رستم** اول سر دیو را بکند
بند کرده بیده بگزید و **نهم** تن چو شیشه کنار دیو بر آورد چون شیر جنگی غریب ز قزاق
بگشت و جهان کند و بکند و آمد میانش به بند به مجید بر زن کز کران بر آمنت چون جنگ انگار
نزد دیو بر سر دیو چون پل مت یک زخم ترش کرد دست سر دیو را جدا کرده بر
کنجه اسب بسته نزد کنج و آمد کنج و از خانه خود چند قدم پاوه بر آمد رستم را در کنار گرفت و
سر دیو را او را بوسه داد و افرینها کرد و گفت **نهم** نمار و زمانه چو تو منیز باد
همیشه بود جان ناز تو شاد **رستم** هم اواب جنگی یا آورد **نهم** ندیده جهان همچو تو نهنگ
به پشت کمی بنده ام که تیر کینه کی بنده ز ابر انیان منم شاه را از کی بنده کان
انگاه سر اکوان دیو را رستم شاه نمود شاه متعجب ماند و ز رسیار برستم حواله

برکوه بایگفت تا در اب اندازد رستم جواب داد که برکوه بفریاد کن من ریزه
 ریزه شود که چایا تو در سینه آمدی دیور رستم را در اب انداخت **فر** و بدریای
 ژرف انداختش **ز** کینه خورش مایان ساختش **چ**ون رستم در دریای
 افتاد و جانوران آب قصد رستم کردند **ر**ستم پناه بخداخت و تیغ کشیده نهنگان را
 چنانچه روی دریا پر خون شد و شناوری هم میکرد رستم در علم شناوری نظر
 بود **فر** بدست چایا کردی شنا **ب**دیگر زد و دشمن همی جت رای **ک**ناره دریا نزدیک
 بود بنایت الهی رستم از دریا برآمد و شکری گفت **فر** ز دریا بروی بگیوشید
 برآمد بهامون و خشک بدید **س**لح و رخ خود را رستم خشک کرده بپای چشمه باز آمد
 و دید که خشن ها بنامی درخش **چ**ون رستم را دید بهم تمام خروا و آمد رستم زین
 کرده بر رخ سوار شده و کله را پیش انداخته رواند چو بانان افرا سیاب کله را آورد
 بود رستم دانت که کله کفی دست **ک**له را گرفته روانده بود که چو بانان افرا سیاب
 خبر یافته دنبال رستم افتادند و خبر بردم افرا سیاب **فر** ستاوند سواران که کهنان
 کله بودند آمدند بیک رستم پوشید رستم گفت من تنها باد شاه شمار با فوج او نیست
 داده ام **س**تا بیک من آمد **ن**غم غمزید چون شیر مرگت نام **ک**ه من رستم و پور و
 سام **ش**مشیر خدین از ایشان گشت **چ**و چو بان چینی و بد نمود **ر**ستم منزل به
 منزل این کله را آورد و آنها همه روزه کردند و همه شب در پاس بانی مشغول بود
 بر و اسان افرا سیاب که از آنجا نزدیک بودند خبر رسید که رستم کله را میردا **م**غایر

که سپاه توران بیاید بعد از چند روز کوی و سپهر و تمام و تمام سپاه نزد کج و سرسبز و مال
و حشم و کنج و منت برستم داد که مافوق بران مقصور بود **بک رستم باکوان دیو نموده** کج و سر
حش با دستان که کرده برستم تاهی و دوران نشسته بود و ناکاه جوانی آمده فریاد کرد و گوی
در کله بادشاهی آمده چندین آب را تلخ ساخت کج و سر نمیدانست که زور و قوت کوراز اب زیاده
نمیباشد این چه معنی دارد و موبدان و بر نه که نزد او بودند گفتند که درمانش چنانست که جای آوا
زیست همان دیو بصورت کور شده کله بادشاهی را از او میسر اند کج و سر برستم گفت
که این تقدیر خود قرار بدید که دیو کشتن کار شماست رستم قبول نمود و بر خشت سوار شده
در دشت آمد و کوری دید و بال اسب تاخته نزدیک رسید و کمنداشت بین که کند بر کور افتاد
کور از چشم غایب شد و دانست که دیو است بعد از ساعتی باز کور نمود و از شمشیر کشیده
آب و بال او انداخت چون نزدیک کور رسید خواست که شمشیر بر دبار کور از لطف غایب بهین طریق چند
مرتبه برستم تیغ و نیزه و تبر و کند خود حواله بکورد نمود و کور را پدید میآورد و رستم
نه خواب و نه آرام گرفت و در بال آن کور کرد و آن بود بعد از سه روز خواب برستم غایب شد
زین از خشت گرفته بچیدن را کرد و دوزخ کبریا بر سر نهاده خواب رفت چون اکوان دیو رستم
را دید بان قلع زمین رستم را برداشته رواند **نظم** زمین کرد و بهرید و داشتش زانوی
بگردان با فراموشش چو رستم بچند بر خفتن چینی گفت اکوان که ای پل تن کجا از زون که نا
از هوا کجا آمد چون که کردی را سوختی آب اندازمت یا بکوه کجا خواهی افتاد و دور اند کرده چون
اکوان دیو از رستم پرسید که ترا بر کوه افکنم یا در آب اندازم رستم بد گفت که کار دیو عکس است

بکبریم رستم قبول نمود و گفت افراسیاب را طلب افراسیاب را کس فرستاد تا آمدن
 افراسیاب رستم دم خود را راست و مجال آمد چون افراسیاب نزدیک آمد پان خواست او هم
 ببرد نمود و کوچ اید و شما دو تن بکنند و شکر خود را منسرو کرد که فرستید و دور نشدند
نهم میان رستم و فرسنگ بود استاره نظاره وران جنگ بود که پولاد و دونه تهن بهم بیاور
 آن دو شیر و رستم به پولاد و افراسیاب گفت هین که رستم را نیز بر آورد و جگر او را بشکاف
 که مبارز از دست تو جدا شود هر دو وجه او در دست در کمر یکدیگر زده زور کردند رستم پولاد و
 را بر داشتند چنان بر زمین که بجاک یکسان شد پولاد و دم خود را با یکد کشید و بکمر پیوستند
 رستم دانت که چا بر آمده است از دست را کرد و میان رخس روان شد تا سوار شود پولاد و در وقت
 فرصت یافت مانند باوی که رختی خود را نیز و افراسیاب رسانید و گفت که بانی بهلوان جنگ توان
 کرد و جان مفت جان از دست او برزد و ارم رستم در و مجال او روان شد و افراسیاب سپاه
 خود و گفت تا رستم را متی بکشد رستم همانجا درنگ کرد و سپاهم رسید پولاد و هان
 وقت بر دم خود بک خورش روان شد **نهم** به شکر چنی گفت پولاد و دونه که فی نخت و فی تلخ نام
 بلند و سپهر هین داده باید بیا و چرا کرده باید همی رزم یار و سپهر را پیش اندر
 رفت ز رستم همی بود جانش به نعت پیران با و افراسیاب گفت که پولاد و دونه بد رفت و سپاه
 پیدل شد بهر انت که تو هم برو و کمر نه در دست رستم سپهر خواست افراسیاب رویان حق نهاد
 رستم ملک و اسیاب بهت آورده رویان انصاف و ملک افراسیاب را به بهلوانان قمت
 کرده و او کو و پیرن و رانم زخمی بودند و را بماند استه اند چون از دکن و رسید کهن و حکم کرد

مردم چینی را پیوده همایش آری ما کمردنستیم اکنون ما را بفرست تا رستم را بجای کسان
کنیم **افرا سیاب** زرو سطله سیاه خود داده مستعد جنگ شد تا خبر رسید که رستم نزد
نوران آمده تمام خراب کرد **نهم** پس آگاهی آمد با **افرا سیاب** که شد بوم نوران **افرا سیاب**
بدل گفت بجار او کار گیت **سپاهت** بسیار سالد ریت **کران** رستم بت آنکه من دیده ام
بسی از بنزدنش بیچیده ام **سلام** نماید بدو کارگر بی از نمودم مگر زو مستر **افرا سیاب**
نامیده بود و دوند که باد شاه خلق بود و در پهلوانی نظیر داشت نوشت که بر سر من مهم
عظیم آمده وقت مد است پولاد و دوند **سیاه** بنزد وی نزد **افرا سیاب** رسید **افرا سیاب**
شکر اراسته برستم رو پوشید پولاد و دوند گفت من اول برستم جنگ میکنم پس در میدان
آمده مبارز طلب نمود اول کویا و رو بر و شد پولاد و دوند کند بر سر کویا کرده بود کشید
سالم و سپهرن هر دو دوند که او را حلقه نمایند این هر دو دوند کند بجانب پولاد و دوند انداختند
کجایا زو و کجی سیر پولاد و دوند شد پولاد و دوند زو کرد و هر دو کند پاره پاره شد پس دست بخت
نمود نام و سپهرن بکمر خم انداخت و کویا را نیز زخمی کرد **نهم** تهن بدان بد که منویش
زد و کوشش بیرون جبهه بر کشش **پس** رستم بد نگاه حق تعالی نالش کرد **دایان** که ایا
پاک چون هم کرد کار **جست** اندر او ادر برورد کار **اکر** من شوم شسته در دست او **دایان**
نماند کسی جنگ جو رستم را انقوت نشد که زخم پولاد را اندازد خدا را یاد کرد و پولاد باز نمیشد
گفت رستم زو بر رستم نرسید جوشن داشت پولاد و دوند گفت منویش **سنگ** خار ایا پاره
کرد **دایان** بت که بر جوشن این کار کرد **دایان** باین گشتی گرفت برستم گفت بیا ما و تو

پسین جهان از آمدن دیو پست تویی اندانم چه هر چه هست تویی ز تو شادمانی و ز تو غم
 یکی را فرستاد و دیگر را کم است یکی را سزاوار تخت افزید و دیگر را چنین میره بخت افزید
 رستم خاقان از بطوس حواله نمود و در اتمام کمرش خاقان اندر فرزند نری شد که در بیایان
 روان گشت **نغم** ز کبش نه از هر سوئی جوی خون روان بود سزای چون اندرون مراد
 بای دشمن ندانست باز بیایان گرفتند راه دراز لشکر عین شکست خورده بدر رفتند
 رستم گفت لشکر ترکان را محاصره نمایند چون روز آخر ششده بود و مردم از رزم گاه
 بدر رفته رستم لشکر خود گفت حیف کردید که ترکان را کذاشتید و شب محاصره نکردید
نغم شما بسیار ترش خوابگاه سپردید دشمن برنج و بیره تن اسناغم و برنج بار آورد
 چون برنج اوری کنج بار آورد پس رستم بجانب افراسیاب روان شد تخت و تاج و مال افراسیاب
 و خاقان از بدست فرزند رستم و کنج و فرستاد چون فرزند رستم و کنج و رسید شادان
 گشت خلعت خاصه و اسبان خود را و جواهر بسیار برای رستم و کور و زو و طوس و دیگر
 کردان را نیز خلعتها و انعام فرستاد رستم از این غنا تها بادشاهی خورسند شده و
 بجانب افراسیاب را نداننا بقلعه میداد که در تصرف افراسیاب بود رسید کافور نام کردیا
 در اینجا بود و برآمده بر رستم جنگ کرد و گشته شد رستم در رون قلعه رفت عیال قلعه و بد چند روز
 در اینجا آرام گرفته بیشتر کج نمود افراسیاب از گشته شدن خاقان و شکست یافتن لشکر
 خود نهایت نمکین شد و چو تاب بسیار خورد و فرج افراسیاب این خبر شنود و بگشت
 پرورد سرباز زد و در پس نامداران خود را طلب نموده مصلحت نمود همه جواب دادند که

۹۲
رستم بر سر او ز زد که او سر بره کشت و او را نیز کشت و او را رستم کین آورد
ست جنگ سنده به پهلوانان ایران گفت که هزار جوان حیده بامن مهان نمایند که رشت من
باشد نامن خود را خاقان چین برسانم همانم عسکر از سوار برستم رسید و بمان
خاقان چین نامت سنده چون نزدیکی قلب ماه رسیدند مردم خاقان بر قبیله رستم حمله نمودند و کشت
بسیار شدند خاقان نزد رستم کین فرستاد که اینهمه بر قبیله شده باز کرد و وصلی نارستم
بواب داد که اگر تحت و تلج و کج و مال خود را خاقان بن بدید جان بخشی او میبایم و الله همی نفس او را
میکنم و نه آنکس بیا بر برابرم **نهم** چنان گفت کین پهل و این تحت تلج بمان پاره افسر
طوف و تلج باین را سزاوار کین و ست که او در جهان شهر یار نوبت شما
زمن ز خاکانی پس است بدینار که این کانی است چون فرستاده این پیغام بخاقان رسانید
غضب شد و بر پهل سفید سوار شده لشکر خود را گفت که رستم را تیر باران کنند **نهم** برو
تیر باران بگردند سخت چو باد خزان بر چید بر درخت تیر مثل خار میخلدن بر جوشن رستم
بند شده بود رستم بی محابا نزدیکی پهل آمد کند در خاقان چین بند شدند چون ان کند را
کشید خاقان چین از پهل بر زمین افتاد و سواران رستم از اسب فرود آمده دستهای پهل
خاقان دین را بستند **نهم** چو از دست رستم را شد کنند شهر یار اندر آمد به بند
ز پهل اندر آورد و ز دیر زمین بستند باز روی خاقان چین چاده همی راند تا کوه شید نه
پهل تلج و نه طوق و نه مهی یکی را برارای شاهی دی و کمر را بر پای بلدی دی یکی را برار
همچو تار و تار کنی یکی را بنانی جگر خون کنی نه با انت مهر و نه با انت کین که به زان توی ابهان

چشم شد که رستم کید و پهلوانان را کشته است ما چندین پهلوان کار طلب تو هستم آخر
خود یکی بر رستم غالب خواهد آمد خاقان گفت فردا برای جنگ مهیا باشید مبارک
بر شما مثل ماری بر خود میچسباندید که مجلس بزرگ دیگر است دم نرود و زود بگرشنگل در
میدان آمده رستم را طلب نمود رستم آمده نزد سرهنگه او نیک کرده از آب برداشت
و بر زمین زد و خواست تا از نیمه سر او را دو نیم کند چاره گیر را گشت رستم تعاقب نمود و تر
تر کان چنانچه آوردند که شنگل را خلدی ساختند **نهم** کمزیران رخسار را بر زمین همیرفت
تا پیش خاقان چینی چینی گفت شنگلی که او مرد میت بگفتی کسی او را هم آورد میت
یکی زنده پهلوان است بر پشت کوه کمزیرم سازند جلده کرده به تنها کسی جنگ این از دنا بخون
چو جوید نیاید **خاقان** شنگل را سرشش نموده گفت اینهمه لاف با تو چه شد گفت من تنها
با این بس نیایم فوجی با من بده ما همه حمله نمایم خاقان چنانچه ارشاد فرمود یکبار یکی بر رستم
تاختند و رستم پیر و راست تیغ میزد **نهم** بر ایشان گرفتند کرد اندر شش که خورد
تاریک شد بر شش یک **نهم** و تیر کرد و یاقلم خروشان جوشان و شمن و زرم و لیل
ایران همه بدو رستم رسیدند و از هر دو طرف سر جدا میشد **نهم** بگشته همه دشت ناو
گاه **نهم** دشت سر بود ترک و کلاهد چینی گفت رستم با ایرانیان که از این جنگ آمد سرانرا
زیران بگویند کوبان و کمزیران چو پولد و راتیک آنها کمران زانوجه ایشان را دید پاک
نوریا با برادران **خاک** ساده نام خویش کاموس بود بر رستم اویت رستم بر سر
او کمزیر و کم سر او نیزه میزد شد بازیاب بیشتر تاخت که از شالی بر رستم اویت

از ویم رستم و ویم پیران بعد از این رسم گفت که من چندین قی بگردن سپارش
و کنجی و دارم به نقد که کمرش پوزیدی کردی من نمکی کرده ام و خدمت ایما آوردم گفت
راست میگوی اما نو دورو هستی از آن این بلد بر سر تو آمده اند پیران گفت اکنون با تو
همد کردم که از حکم تو نگذریم اما بشرطی که آشتی و صلح نمایی **فر** تر آشتی بهتر از جنگ
نیاید که رفتن همه کار تنگ **رستم** گفت من بر آشتی قوام دادم و دارم از آن تر خواستم اول
آنکه کمرش پوز کردی را و افراسیاب را بمن واده نمایی که قصاص و پیش از آنها بگیرم و
دویم آنکه کنج و مال بمن بسیار بدی که آن دو خوبی را با مال بسیار نزد کنج و ببرم شاید
از کین بد رفت و بگذرد **نظم** کنز آنها سویی ما فرستد باز من از جنگ ترکان شوم بی نیاز و نا
بس بگویم کنجی و این **بشویم** دل و منشش اندر و و کنی **فر** رستم گفته کار را نزد شاه
کمر مهرش آید به بندگناه **رستم** گفت تو مرا از موده و هم افراسیاب را از موده من هرگز
بسی راضی نشوم این حرف با طر تو میگویم که تو منی خدمت پیران ما داری **نظم** از نیکو نه هرگز
سختی بجز کین چنین ز سر تا به بن کوفه هر چه گفت ترا گوش دار **رستم** آنها با خوب
اند ما گوش دار **چو** شنید پیران بهر سیدت **بلرزید** برسان شله و رفت **کنز** از گونه
گفتار **رستم** شنید همه کینه اند و در فتولیش **دید** پس پیران از رستم رخصت
شده نزد خاقان آمده احوال را بگفت خاقان بر وی بیاب نیز رکان مجلس کرد که جواب **رستم**
چه میدید همه خاموش ماندند **شکل** گفت با هرگز صلح نمیکنم خاقان گفت **بر** رستم جنگ
میکنی گفت **چو** رستم میگویم **بلرزید** امان و گیرم **تو**بت **شکل** کرد و نزد خاقان گفتند

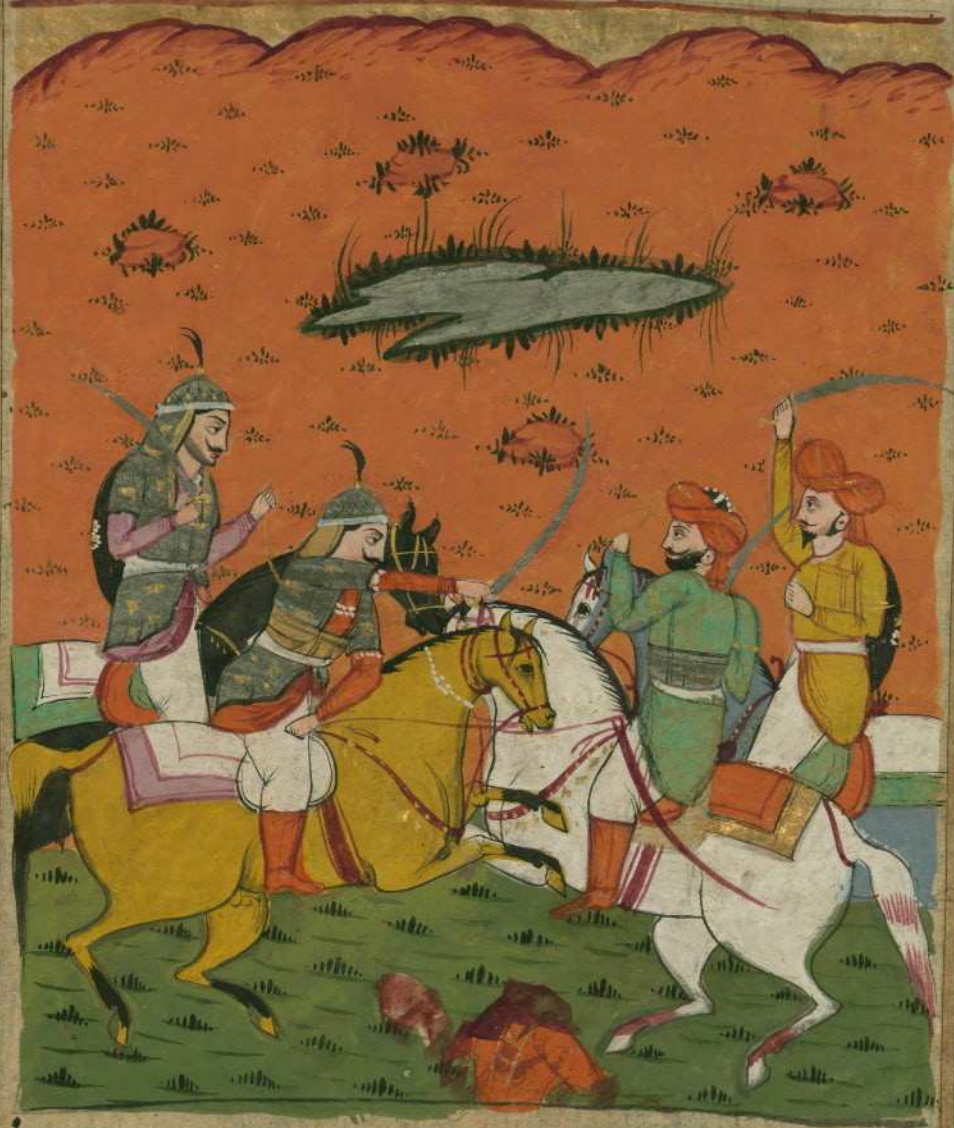
پنکشی گرفت. دو لشکر فروماندند و شکست. بقیه از اسب زینهار خواست. همتن و را
 کرد و با خاک راست. هم آنکه کرد و شناسرا ازین جدا. همه کام اندیشه شدی کواه. پس
 تیغ را چو لادن داد و میان هر دو وصف میکشت و مبارز میطلبید کسی نمی آید بعد از دیر هومان برستم
 گفت که اینهمه کینه و ستیزه با ترکان چه در داری و صیت سپهراب خود یاد کن که او گفته بود
 با ترکان بدی نخواهی کرد و رستم جواب داد که اگر سیاوش را نمی گشتند با شما هرگز
 جنگ نمیکردم و پیش رانمن از سپهراب زیاده دوست میداشتم گفتن او مرا بی آرام
 ساخته است هومان گفت هیچ طبعی از کین سیاوش توانی گذشت رستم گفت تو برو و برانرا
 گفت که رستم ترا میطلبد پیران با هومان نزد خاقان چینی آمد و حقیقت را اظهار کرد و خاقان
 بهومان امری کرد که تو حسب پراشتی رفته بودی مگر از وتر رسید هومان بجا قاعد شد
 و گفت **نغم** که این شیردل رستم ز ابی برینا لشکر نشه جانید گرفت که امیسی باو
 نیاید جنگ. بدربار نهک و بشک ملنگ. یکی پاره آنها رستم است که خم کندش خم اندر خم است
 پیش چو اندر سیاب و چاب کسی نیست اورا نه پند خواب از دود و سیر آمد و فرزند
 چه یک مرد با او چه انوه مرد. خاقان چون ندید هومان دید فرمود که او را از پیش من دور
 پیران گفت ای خاقان تمام لشکر از رستم منیر و ضرب دست او بارها فرود آمده و
 بچکس برو و حال غاب نیامده **نغم** چنین گفت پیران که ای رزم سار. زمانه برستم که آمد
 فرانه روم نمیکرم تا چه خواهی بدی که از خم روانم بجا بدی. پیران سخن رزم گفته از خاقان
 اجازت موجود کرده نزد رستم آمد **نغم** چنین رفت پیران را جز از ترس و بیم و لشکر شکست

آوردنم میست به بستن نیم کند بیاورد و آنکه نزار و نرند ز پس کین و و زور اندر ابر و
بگردان چنین کت کین رزم جوی بعلیکه بر خاک پس ران بر از کینه بود و جنگ اوران تنش
را بشنید کرد و ز چاک خون نرقاشد زیر او سنگ و خاک چنین است رسم هر زمان که
بانم و در دهکشت او مان بجای نوانی به ملکی کرای ستمش کن آنرا که شد بهای کون رزم
خاقان چنین آورم روان را بدالتش یقین آورم چون کاموس و کسان او کشته شد بران نزد
خاقان آمد که بهلوانان و سپاه تا باب جنگ رستم نداشت بهر است که برشته نرود و فراسیاب
برویم قبل از این هم رستم آمده تمام تو را نکرده و فراسیاب را شکست داده بود و فراسیاب
نخواست مقاومت نمود و خاقان به بران گفت منا علیج رستم منبایم **نغم** من آنرا که کاموس و
نشد هلدک نیم کند اندر ارم نجاک شما دل جدا ریز و ستمند کجا او شود با سیم
و راین آنا جنگش نام بهلوانی برخاست و گفت که فردا من برستم جنگ میکنم خاقان بر وافر نی کرد
و گفت **روز** به خشمم که من ترا نیز کج کران پس نباشد کشیدت برنج روز دیگر جنگش و میدا
آمده رستم را خواست رستم با خنده کنان سوای او آمد و گفت ترا هم مثل کاموس مدهم
نجاک یکسان میکنم جنگش همان در دست گرفته تیر یایرستم خاله کرد رستم دانست که این تیر هر
شکاف است بر سپهر کشید تیر جنگش از سپهر رستم گذشت و در جوشن بند
بند **روز** بر سپهر آورد رستم چو دید که تیرش ز بهر نخواهد درید رستم تیغ کشیده بر
جنگش آمد و روی بکر نیز نفاد رستم و نبال او تا خسته دم اسب او را کشید جنگش از اسب افتاد
رستم تیغ را کشیده بر سر او زد و چنانچه سر او را از تن جدا کرد **نغم** دم اسب ناباک

که تا بر غرق خوشت خاقان چنین تمیز مانده سپهران گفت تو آنچه تعریف رستم میکرد
 راست بود و بانی دست و بانی شفت تیر اندازی ندیده ام و نشنیده ام **ایش** بیالری او
 بر زمین مرد میت **بدین** لشکر او را هم آورد میت **از** میت رستم در دل این لشکر هم و تر
 افتاد و جنگ را موقوف نمودند بر منت هر یک با رام خویش **نیمه** نیتند با کام خویش
 روز دیگر هر دو وصف بسته یک است و خاقان چنین گفت امروز کنی اشکبوس که میگردد
 کاموس گفت من میگویم اسب را بجهانید و در میدان آمد و رستم را طلب نمود الوائی کابلی که شکار کرد
 رستم بود و مهر خبک رستم با او امخته بود و در پیش آمده اجازت خواست که من جنگ کاموس
 میروم رستم اجازت داد و **نظم** الوائی آنک کاموس کرد که جوید با آورد با او نبرد
 نبرد میزد بر کمرش نژدین **بذات** ویرام روی زمین چون الوائی کابلی از دست کاموس
 گشته نذر رستم نمره زد و اسب را بجهانید کاموس گفت غمزدین جیت من اشکبوس شتم
 که از نمره تو بر رستم رستم جواب داد که و قبیله شیر شکار نمودی می پند می نمره **دیت** چش پانته
 آورد که رستم که شیر **چون** می پند نمره و بر کاموس دید که غم از من زیر دست
 از روی جالکی کند بر رستم انداخت رستم خود را از دید کند بر رخش بند نذر رخس
 خود را افتاد کند و بر کستوان محب رستم آن کند را خواست از بر کستوان جدا کند
 در کند زده کشید از آن کاموس کشید هر دو تن آن کند از نو کرد و کند از میان گشت
 کاموس از اسب افتاد و خواست که حسیه باز بر اسب سوار شود رستم کند خود را در کمر
 کاموس نبرد کرد و بانی خود کشید اسب کمر نیت در شکم خود رفت کاموس رستم در شکم

رنام باشکوس برآمد ز هر دو سپه بوق و کوس اقل است بر یکدیگر زودند از
جوشن کند ز کمر و پس بگریز با هم در آمدند رنام گریز یابیر اشکوس ز و کار کردند از
گریز یابیر رنام زور رنام بسپر گرفت سپرینه ریزه شد و سر رنام از دریافت و نام
جانب کوه روانند **نظم** چو رنام از کمر ز او شد سوره به چرخ سر او شد سوره کوه بر داشت رستم
ایا طوس گفت که رنام باز خیم کار بست جنت اشکوس چون بدید که رنام گریز انداخت که جانب
خود بود در رستم زود گفت کجایم **نظم** فرو شد کجایم و خک از پای هم آورد
اندر مرو باز جای اشکوس باز آمد و چندی بر سر رستم زو از زلف چو نارسیم
بیت خورده بود در وقت تیر انداختن و شش میل زید و نبات متوهم بود **نظم** کانز انزله کرد زو
اشکوس تن لریزه لریزان رخ سندر و س برستم بر آنکه یارید تیر یکی تیر لیکن
نشد جاکیز تهن بکیش خود آورد خک گریز کرد یک چوب تیر خنک باید چای کانز ابیت
بچرم کوزن اندام کند شفت چو سوار شش آمد به پنهانی کوشش ز شل کوزن بر آمد فرو
چو بوسید پکان سارگشت او کذر کرد و بر هر پشته او بر و بر و سینه
اشکوس سپهر آن زمان دت او داد و بوس قضا گفت کیر و قدر گفت ده فلک
گفت احست ملک گفت زده چو مستش بران سینه پکان دو اند فلک جانی کلها یی اثر با
فتانده هم اند زمان بیلوان جان بداد و کوفتی که هر گز زما در نزار **نظم** اشکوس
را چنان میزد که جوشن او را دریده از مهر پشته بر آمد پس کشته بشکوه خود آمد و اشکوس
را بر داشتند نزد خاقان چینی بودند **نظم** مودند که تیر از سینه او بر و دند و دند تا

نگاه کرد که لشکر غنیمت بسیار **فرود** سپید چندانکه در بایا روم از ایشان نمودی چون یک هر
 موم **رستم** در اندیشه شد که با اینهمه صفت شکر چگونه بس خواهیم آمد خدا لایا و کرد و شکر را
 بر اندام هر دو وصف رو بر و شد و جنگ پوست **نغم** همه تیغ و ساعد ز خون گشت لعل **شاه**
 فل خاک و زر بر لعل **نصیر** شک ایرانیان و تورانیان و مقابل دو پهلوان از هر دو طرف

دل مرد و دل کبر از آن زن و لیس بریده ز حقان گفتن **از** طرف ترکان است که بوس نام **سلطان**
 در میدان آمد و موب از طلب کرد از جانب ایرانیان نام آمده با او مقابل شد **نغم** بر او نیت

نوشته بود که موس و کور و زو و کور و تمام سپاه ایران از آنست داده حاج کبر و ده ام در قلعه
 تکیه گرفته اند لشکر دیگر کوچک با بفرست که اینهار از و دهک و دستگیر نمایم پیش از آنکه رستم
 در اینجا رسد از اسباب کاموس و ششکل در پهلوان چینی و خن که نزد او بودند بدو پیران
 فرستاد و با نهایت که شما از میان چینی شده بر وید و سپاه دیگر هم از خاقان چینی طلب نموده
 با خود ببرید چون این هر دو پهلوان در خن رسیده سپاه طلب نمودن خان خود با سپاه
 عظیم بجانب کوه همانند و روان شد پیش از آنکه رستم در کوه همانند و بر خاقان چینی با کاموس
 و ششکل نزد پیران رسیده بود روزی که رستم در اینجا رسید پیران اول بجای کاموس
 رفت و صیقت را یکیک ادا کرد و تعریف نمود کاموس تنه شد و گفت **نغم** بدو گفت کاموس ای
 پسر خرد دلت یکبار بیشتر بدو رستم چه رانی تو چندین سخن بیگش نه جدا
 او را نه بن رستم از این و روی مبت به پیشش آب در جوی مبت من او را چو یابم شکام
 رزم شما هم همه رزم او را چو نرم به منی ز بکار مردان کنون کنم و شت یکسر چو دریا
 خون **ان** از سر سخنان کاموس خوششمال شد **نغم** دل پهلوان زان سخن شاد گشت از آنکه
 رستم از او گشت از اینجاکه پیش خاقان چینی بیاید و بگوید زمین بگفتش سپه را
 ز تو پشت راست توان کن که از کوه سپهر تو سر است من امروز جنگ آورم با سپاه
 تو با قبل با کاموس در قلب کاه **نغم** در پشت سپاه **نغم** ~~کلاه~~ **نغم** پیش گفت کاموس
 خجسته من که من پیش رویشم از این **نغم** چون پیران از کاموس و خاقان خاطر خود را مجدداً کرده
 بنانه آمده سپاه را راست و رستم همه لشکر خود را ترتیب جنگ داده از کوه همانند و در میدان اند

قلمه بود طوسی به چارونجی سپاه را در آن قلمه فرستاد و خود در دامن کوه آرام
 گرفت بران سپاه خود را فرمود تا محاصره نمودند هومان به پیران گفت محاصره کن تا آنها خود
 برخواستند بروند مبادا بعد محاصره چه روی دهد پیران قبول کرده هر روز با طوسی
 میداشت چون در قلمه همانندون چشمه آب و غله و منقش را روان بود ایرانیان و چه وقت نموده
 با توراتیان جنگ میکردند خبر بکنج و رسید رستم را بدو آنحضرت و چون رستم نزدیک
 رسید طوئش دان گفت **فرود** از آن مرده شد شادمانا پهلوان **بدیست** که یا بدیست مرده
 جان **طوسی** کو در زار با استقبال فرستاد **لنگم** گرفتند یکدیگر برکنار و خروشی
 برآمد هر دو نزار بدو گفت کو در زار کای پهلوان **همیشه** بزرگ شاد و روشن روان همیشه
 نهایت حبس اندازید **دشمنان** کونار با و کو در زعم محنت کند **شهاب** بر شستم
 و گفت که لشکر ابر از اخدا تبعاً از قدم تو جدا نمند ما همه بنویسند شده بودیم **فرود** بدو گفت رستم
 که دل شاد و دار **زهر** برین خویش از او دار **انگاه** رستم و کو در زار کوه همانند و برآمدند
 طوسی در قلمه پیاده بنوا برآمد و معذرت خواست که من برای محافظت مانده بودم و لوازم را
 تو بیاوردم و رستم و یو یی طوسی کرد پس در قلمه رفته بر تخت نشست و همه بزرگان در پیش
 او نشستند **لنگم** نشست از بر تخت بر مین **همه** نامداران آن انجمن **زیک** دست نشست کو در زار کوه
 بدست و کرد طوسی روان بنویس **بگفت** ندای پهلوان **نامدار** فرادان از آن لشکر **شمار** اگر موی
 با پهلوان سپاه **نکرد** ی کند حال بودی **تبا** **سپاس** خداوند پیر و زکر که او آوردنچ و
 سنج **بزرگ** با تو زنده شود بی گمان **و کرد** که بود امید جان **از** انطرف پیران با فراسیاب

بسیار از طرفی کشته شدند باز نوام جاو و کمری بود بسیار بار پیران او را کت که بر این قلعه کوه
رفته انجمن کن که بر شکر ایران برف و باران بار و بارنو انجمن نمود که بر شکر ایران برف و باران
چند بارید و بر سپاه توران قطره بارید در آنوقت پیران با سپاه کت که تیر باران کنند و جمله حمله
نمایند و دستها ایران ازین بسته بودند هر چند قصد میکردند بر سطله کار فرموده نمیتوانستند همچنان
از جانب دیگر آمده قتل ایرانیان کردند و **نظم** کشتند چند ز ایران سپاه که در پای خون شدند همه ز کاه
در و دشت کشته پیران برف خون سواران ایران قاده کون **نظم** کوشی سپاه و پهلوان و کبر زاری
بدرگاه قتل و سلا شریع کردند **نظم** همه بنده بر کناره توایم به بیماری داد خواه توایم و زار
و زجادی بر مرقه جهان بر داوان داو **نظم** ازین منق سر تا تو فریاد رس نهادیم خبر تو
کسی داد رس **نظم** انکه تا مناجات و زاری انضا قبول کرد و مری از غیب در سر رانم کرد و بعد از
با نشت جانب انکه اشارت کرد **نظم** بپند نام زان رزم کاه بر و تاقت اسب از میا سپاه
رهجا و امنش را بر و بر کمر پیاده بر آمد بر آن کوه **نظم** بارنو را رانم دید که در عمل جاو و کمر
انجمن مشغول است که خبری نداشت در رانم دویده بر و دشت او بگرفت پس دستهای او را بست
بست و کت که این برف باران را دور کن او کت که دور میکنم **نظم** فرود آمد از کوه رانم دید که اندر هوا
ابر شدند پدید **نظم** بارنو را پیش لوس آورده کردند ز **نظم** بدیدند زان پس بر ان شاه
چو در پای خون کشت ناورد کاه همه دشت یکسر ز ایرانیان کشی **نظم** ان بودی نیران
پس بر و دشت ارام گرفتند و ز کمر باز جنگ تا نیم شدند چون ایرانیان کم مانده بودند و زبون شده
نخواستند مقاومت جنگ نمود از جنگ کمر کرده بر رفتند تا کوه همانند و رانند و کوه چاه

ز تنی گشتم ازاده دل **ه** یلنگر که خویش باز آمدند کدازنده و رزم ساز آمدند چو
 با فراسیاب خبر رسید طفت و زری برای هر کدام فرستاد و نوشت که باین قلعه بایستید
 و بوشیار بایستید که شمار جنگی و درستم در پیش است **ف**رو نیز رفت بهر آن همه بندها و
 که سال را بود بودند **و داستان اسفا فریدون نزد کین و نین خود نکر توران چون فریدون**
 و لشکر ایران شکست خورده نزد کین و رسید کین و بسیار و بیکرند و از جانب فرو و قاسف خور
 و گفت **نظم** بنا بر کشته شد بکنده بدست سپه دار بمان سپاه **ز**خون برادر و کین پدر
 همی بود کریان و خون و در بکمر سپه راهمی خوار کرد و بر اندازد مرگان همی خون بر دل و شانه
 و بر بازو و دهن برایش **ب**ست **و** وانش زور و برادر بخت **ب**س بزرگان ایران بر گشتم گشتند
 که کین و راز ماتم بر آورد و گناه طوس را شفاعت نما رستم نزد کین و آمده بندها و
 بختها و داده از ماتم بر آورد و شفاعت طوس نموده از بند خلاص کرد و کین و بر رستم گفت
 اکنون شمار اینک باید رفت رستم قبول کرد و طوس اتاس کرد که این هم رامن اتاس
 دارم امید دارم که ملکی تقصیرات خود بوقوع آید رستم گفت بیک بران کافیت اگر اسباب
 خود بیایند من بیک خواهم رفت پس طوس را با کدو در زوی و پرن و گشتم برادر خود طوس
 با سپاه بکران رخت نمود طوس آمده بهر آن باز مقابل شد هفت شبان روز و هر دو سپاه
 جنگ کردند و رستم هومان در میدان آمد و چند پهلوانان از دست او کشته شدند پس طوس را
 طلب نمود طوس نرم جنگ او نمود و کدو در زنگ داشت کدو را فرستاد و کدو هومان چند زخم کاری بر
 هدیکر زد و دهن و زخمی و پای کشید بر کشته باز هر دو سپاه با هم بستم باران نمودند و کس

بفریزر ساند و سپاه فریزر را کشته شد فریزر زودید که من کشته می شوم فریزر
بر پشت کویا بر آمد **نهم** خود شمن زهر سویرا نوه شد فریزر بر دامن کوه شد **نهم**
زایرانان بر که زیت بران زندگانی بیاید که است کور زهم خواست که بجا شود کویا آمد **نهم** بدو
گفت کویا جوانم دهر سی دیده کرد و کویا تیرا کور زهران بخواهی گرفت بیاید بر
مرا خاک بخت مانند کسی زنده اند جبهان دران و زکار دیده مهان بخیر دل دشمنان بشکنم
اگر کوه باشد زین کبر **نهم** درینا کشته خود را بود ز ساند و هر دو با هم سوئند کشته
می شوم امانی که نریم پس کور زهران ز فریزر فرستاد و گفت که تو هم خود را با پیران
توانی رساند و رفتن کاویان را پیش ما بفرست چون بفرست فریزر گفت او جواب داد که تر
غالب اند من نمی آیم و رفتن هم نمیدهم بود ز گفت که تو هم خود را برینا کوه بران بفرستای علم
دار او را گفت و علم گرفته نزد کور ز آمد و علم را بر رو نهاده با تیغ و خنجر با هم بر دواو
و از دست کویا و پیران چند ترکان افتادند اما مردم ایران کشته شدند **نهم** راپه زانی بر
آشوفتند همه سیر یکدیگر گفتند فراوان زهر دو کشته شد **نهم** ترکت ایرانیا
کشته شد تا شام شب کردند کور ز با چندین زنده ماند و دران تاریکی نجات یافت و بکوه رسید
نهم ز کور ز زبان بخت زنده بود بران ز کوه دیگر از کوه بود **نهم** و پیران و کور ز
کشته شد از نسل کشته شد و پنج تن زنده ماند و از نسل کاهن می شتاد و مرد زنده ماند و از نسل
پیران هفت سوار و از نسل فراسیا پسیختن جلای هزار و دود صد ترکان کشته شدند **نهم**
بر کنده را خود که داند شمار زایران و نوران کمریده سوار سواران ترکان همه شاد و دل

آخر الدمر نژاد را که زنی بپوشان بر سر زد و او از آب افتاد و مردم او کردند و نموده نژاد را خلع کردند
 و گرفتند پس از آن سیاه پیران و لیس را با چهل هزار سوار دیگر فرستاد و لشکر ایران
 در کاس رود رسیدند بودند که پیران چون دست ضرب می نمودند خوردن بود و در قل اندیشید که باید
 آن شب خون نغم تیرالت ابرانیان از شبنون عافلی بودند و شب اکثر مردم شراب خورده
 متاقاده میبودند که یکبارگی که تورانیان شبنون زدند و ابرانیان کشته شدند و درین شب
 قیامت قائم شد چون طوس دید که مردم بسیار بقتل رفتند و میگریختند **فرمود** همه دست
 نثار ابرانیان گشته دیدم ز زنده تبار مرده آمدید **چون** صبح شد طوس خود را بغیر میرز رسا پند
 با اولی شدن خبر چون بکخی و رسید بغیر میرزا نوشت که طوس را من فرستادم که از راه کلات
 و جرم نواهی رفت چرا حکم من قبول نکردی و برادران صانع کردی و لشکر مرا کشتی و ادوی فرمود که او را
 بنده نمایند بغیر میرزا طوس را در زندان آورد **فرمود** بدشنام بکشاید و بشهر مار **در** آن شب طوس را
 کرد و **فرمود** از پیشش براند و بغیر میرزا **پس** بدشنام بکشاید و بشهر مار **در** آن شب طوس را
 نامه پیران نوشت که شبنون کار مردان میت این صیلهای ما مردانست بیابا تو جنگ صف نمایم
 پیران گفت بعد از یک ماه جنگ صف خواهیم کرد چون یکماه گذشت اول تیر جنگ پوست **فرمود** یکی تیر
 باران بگردانمت **چون** باد می خیزد آن بگذرد و بر دشت **پس** بتیغ و نیزه جنگ کردند **فرمود**
 بتیغ و نیزه در او میخیزند **همی** زانها آتش افروختند **اول** کسی که در میدان آب
 تاخت میبود و چند بیوان توران کشته برشته آمد باز پیران تاخت او پیشتر چندی را کشته
 آمد ترکان و بد که میوم پیران مار را خیر ساختند از طرف دیگر همه متفق شده بر غلبه گاه **روز**

رسانید و نیز بر وزد سینه از جوشن فرود و در گذشت و پاره اند کرد و فرود و بر گشت و در حصار
آمد **نهم** خورشید بنزد که ای نامدار نه مردی پناه درین کارزار **چهار** بار گشتی که گشت
نمود و درین آن دل نام خبی فرود از بالا و از اندر سنگ انداختند و تیر باران نمودند که
بهرین تاب و رنگ نیاورده خسته و زخمی نزد طوس آمد طوس سوگند خورد که مرا همه کیباری
حمله برین فرمایم و یکتن را زنده نیکدارم و ما و فرود در خواب بود و دید که آتش در حصار افتاد و تمام
حصار با این حصار سوخت هماندم آمده خواب خود را بفرود گفت او جواب داد که از ترک چه ترسم
که بدر میان گشته شده اگر مرا نیز بمانی نصیب باشد چه چاره رفود و دیگر طوس با لشکر خود بر آن فرود
حمله نمود و در اشکست چون فرود دیدیم در حصار و آمد سینه را بر او بدن داد و آمد بهرین باور و هر دو
و نیز بر بهرین از و نیزه اشکست خواست تا که زنی بر سر او بنزد نام کرد از کین گاه خود را بر فرود
رسانیده فرود را در کنار گرفته خنجر بر شکم فرود زد **دو** و نه را بر وی پس بر شکم بر زد
برش جان بداد **انگاه** بهرام کرد و در انبار رسید چون فرود و ما و را و در جان حال و بد اشک از
چشم ریخت و گفت مثل و پیش بر او هم در عین جوانی گشته شد و بطوس عادت کرد که چون
خنجر و شمشیر هم نژاد هم سپهر نژاد هم نام بداد که خواهد فرود **دو** و نه طوس بر شد زون
جگر زور وی منس و در و در و بر از انجا طوس کوی کرده بر سر غلعه و یکز مد باله شام
کرد و غلعه دار بود بر آمده خنجر کرد و از دست بهرین گشته شد از انجا نیز روان شد چون نزد یک
افراسیاب رسید از او نام کرد و بر از افراسیاب باسی هزار ترک فرستاد چون هر دو سپاه
مقابل شدند نزد او در میدان آمده مبارز طلب کردند و نیز باور و بر و شد زخمی بر یکدیگر زد و شد

فرود آمدند از پشت در میان دست راست بر راه و پشت و بیابان میرفت اما طوس گفت
 که از راه دست شکر بیا بیا که خواهد شد راه کلمات و میرم فوشت همان راه روانه شوند چون
 فرود رسید و شنید که از دشمنان و پسران و عیال شده بود و فرساید و انت که طوس
 بیک من آمده از در فرود شده راه شکر گرفت طوس بر بنام داماد فرستاد
 تا با وضعیت نماید که از راه مانده شو تا تو کار ندایم چون ریو آمده هر چند سرود را
 نصحت کرد و او را نصیحت شد تا بیک پوشت و ریو از دست فرود گشته شد چون این خبر طوس
 رسید بر فروداه بیک او فرستاد که برو سر او را از دو پیار طوس را فرود
 نیز گشت پس طوس با تمام سپاه خود بیک فرود و در ابر کوه رساند شکر طوس
 محاصره کرد و نزد تمام پسران و بیه که خان و سرود و بود با جی از در بر آمده با سپاه
 طوس جنگ نمود طوس مردم بسیار را کشت تا که اگر بختی در قلعه در آمد چون فرود دید که
 طوس خود جنگ میکند از در بر آمده تیر بر آب طوس زد و آب افتاد و طوس سپاه کبیر
 تا پشت که خود را بر فرود رساند و او را زنده و ستمیکر نماید فرود و دیگر تیر بر آب زد و او هم بجاوه
 شد طوس و کبیر دو سپاه شدند و در بنای شتند و پنهان سپر کوبیان فرود گشت
 و سوختند با و کرد که تا من او را بکشم بر نمی ایتم کبیر به پنهان تنبی نمود که مرا و پنهان جواد که من سوختند
 خورده ام صبر ندارم پنهان روان شد تا بر فرود رسید **فرود** تیر بر آب پنهان فرود و تو گیتی
 با آب اندرون جان و پنهان جاده شد و فرود و نمره زد که من از روی جنگ تو دارم ساعتی دور
 فرود تیر و کبیر نزد از سپر پنهان گشته و بر خوشی او بند شد پنهان خود را بر فرود

بیان زال درستم کرد که بد و کجی و کینید زال گفت من خود کشته ام قوت ندارم زستم
گفت که من پیش از این کجی و نام این توران را قتل کرده و از اسباب را شکست داده باشم
اکنون که عجب بادشاهزاده از تنم و پیش پدا شده است و روی توران نایزمن چگونه کوتاهی خواهم
کرد و اطهار روی بطوس و کوروز و دیگر کردان خود کرد که ششاهمراهی کجی و مسکینه
همه جواب دادند که بجان منت قبول دارم پس کاوش کنی و را سوگند داد که تا از اسباب
را اسبگیر دست از دیرنداری **نظم** نه خوشتر شوم من بهشت و کلاه نه آرام کسیرم به کجاه
گاه همی ناز رویانین کم شود روانی و پیش خورم شود پس کاوش نام شکر امر من
گرفت و یکی را کجی و نود و احوال همه گفت و فریب ز را با صد و ده خویش خود سردار
فجی پیش فرار داده و طواری سیر همراه فریب ز نمود و کوروز را با کیو متقا و دشت سپهر
بودند و نبرد دشت راست مقرر نموده و کشیم کرد را با ولد و کتر دهم و خوشان ملید و کرد را با
دست چپ تعین نمود **نظم** تن پهلوان که از نسل شنگ بودند و مشتاق و چرخ تا از نسل کمر از کرد و از
خشم کوره صد و پنج تن در قلب گاه مقرر ساخت رستم و نیز را با فجی ملیده نیز فرمود که از
جدا نشوند کمر با حکم او چون کجی و نزدیکی حد توران رسید یک فجی را بطوس حواله نمود و کمر
فجی را بغیر میرزا سپهر و کوروز و کور را با فریب ز داده از راه دشت فرمود که ملک توران را
خراب کرده تا بای تخت افرا سیاب بروند و خود میرا راه راست ماروی با فرا سیاب بخشد
و طوس و غیر نیز را گفت که نزد نام سپهر و دشمن در راه کلدت و چشم قلعه ساخته است
و چون او بر او منت نعلمه و ملک او دل نخواهد داد و از کناره شده خواهید رفت فریب ز قلعه

چنین است ساز و هفتاد و یک است بستید بیکدیگر و بکنی و در دلاش شکر نوی کرد
که بر نوا و مسیّر باغی شدند و هر روز و مرتبه بسبدم کاوش آمدن بعد از آن بکار ملک پرور
و در دین خدا پرستی مردم را خواندی و بلاغت قی مشغول بودی **نظم** کبستد و اندر چها و او را
بکند از زمین پنج پدا و را بهر جای ویرانی ابا و کرد و بی اهل غم را از غم شاد کرد و رستم
زال چون این فرده را شنیدند از سیاه پاه و توفه بسیار نزد کنی و گفت پروردگار و
و این پد رمنی آمد جمیع بزرگان را بنوا فرستاد چون رستم نزدیک رسید از نیت برخواست
رستم را در کنار گرفت **نظم** خوش و کوا چلی را بدید **شکر** کن زمرگان بخون بر چکیده فرود
آمد از نیت که دافرنی تهتن میوسید روی زمین **بر**ستم چینی گفت کای پهلوان همیشه
نبر با شاد و روشن روان که پروردگار و پیش توئی بکنی خردمند کارش توئی مرا
در دود باشت تا کنی او به یوم بزم بانی او **زال** زان پس مبر در گرفت ز بهر پد
و دست بر سر گرفت **که** کرد رستم سر آبا او **نشت** و سخن گفتن رای او **دش**
گشت پر خون و دل پر زور و زکاری و پیش بی یاد کرد و شبای چنان گفت کای شهریار
چهارم توئی از پد ربا و کار و چو شاه نامد بروی زمین **نبر** بیای و فرود دین **ان** سرین
کنی و خوان و می طلبید بعد از آن **رستم** تنها و مال و شکش را بنظر گذرانید روز دیگر کنی
با نال و رستم نزد کاوش آمد کاوش محفل اراست و سخن خوش و اندر خشت چنانچه طوس و کوز
و جمیع بزرگان ایران حاضر بودند کاوش روی **اول** کنی و کرد و گفت کنی پد خود بخواب
کنی خواب داد که تا من کنی پد خود از آنرا سیاه بیکرم خواب و آرام ندارم پس روی

آن در انداخت **نظم** بفرمود تا کیویا منیر نکند گفت: بنزدیک آن برشته میزه رفت چو نام
بر یوار دژ بر خفا و جهان آفرین را همیگردید و شیر آمد همانا یکی مستیره ابره هواند بگردار
عشیره ابره همانا غلبان نبردان پاک از ان باز دژ را برآمد طراف کوفتی که رسد
بارد بهار و خوش آمد ز شب کوهار چون شب تیره تاریک شد تو
گفتی به شب روز نزدیکی شد چنانکه **نظم** را کیو بود دژ دیوار نفس داد و از طرفانی بر آمد
و جا دو از هستم و عالم تاریک کنج و لشکر خود را فرمود که منیر باران کم کنند چندان
هنر شیر یک شصت بیوی آن دژ رسید و زناده شدند مانند قطرات باران است شیر بر سیر
نقد و **نظم** زیجان بسند ز دیوان بلد کسی دیوانه دیر روی خاک از ان پس
روشنی در آن دژ که ظلمت آباد بود جدا گشت **فرد** چه نشاند بگرداز تا بنده ماه بنام چهار
وزیر شاه دیوان که نمیشد و دور و نمایان شدند سخن و در آن وزیر آمد و مال بسیار
فرمود که بسدی بید که تنگ داشتند باشد و رانها بنام من راست کنند و خود مالک اذر
با بیان رفتم مسخر نموده بعد از یک سال نزد کاوشگاه آمد کاوشش دان شد فریمیز و طول
با جمیع بزرگان با استقبال فرستاد چون نزدیکی کاوشگاه رسید چشم در روی او را بوسه داد
و گفت **فرد** تو هستی سنرا و ارشاهی کلله ترا ز میدانیا نام این دستگاه **داستان شناسان**
کاوشگر کنیز را بمهر خود بر تخت کاوشگر میریز و طولی را فرمود که اطاعت و عذایی نزد
کنی و سر بند و در سات نیک اورایا بخود بر تخت نشاند **نظم** پوسید بر شتر نهجا قلیچ
بس ایته نشانید بر تخت علیچ رنگی وز بر حد خار آورید کوهی شر هواری ورید چهار

هر دو سپه خود را به پنی که لدیق نخت و تاج کیت هر که سزاوارست و بعد خود هم را کرد
 کاو کشتی که نزد پدر فرزندان برابر باشند **نظم** بدو کت کاوس کین رای میت بغزین
 هر دو ملک بر یکی ست یکی را چون کرده باشم کمزین دل دیگر از من شود برز کین پس
 کاو کشتی که من چاره میبازم که چکی را بر دیگر کینه نشود هر دو فرزند را طلب نمود و
 در دژ پنی که جایی دیو است و آتش از کناره او همیشه بر آید و منس برودنیل هر دو تن
 باش که خود در آنجا بروید که آن قلعه رانج نماید و شاهی ایران از آن باشد **نظم** چو بکشید
 کور ز طوایش سخن که آنگاه سالد در پیدارین بدین هر دو کشتند هداستان نذا
 بزین کسی داستان فریبرز گفت اول مراد صفت نای طویش فریبرز دانستند که این
 کار است پیش دستی نموده فتح کرده بیایم از کاوس اجازت گرفته رواند **نظم** سپه
 چون به نزدیکی دژ رسید زمین جمله آتش هین بر دمی سنا نهار گریهی بفرز
 بان ز ره مرد جنگی سوخت زمین سپهر گیتی از آتش است هوادام اهرمن کشتی است
 نکر و نف چندین پهلوانان و سپاه سوختند آتش چون نزدیک قلعه رسیدند دیدند که دژ در
 هوا معلق است **نظم** سر بانه دژ بداند رهوا ندیدند جنگی و رار اروا کبشتند یک هفته
 کردند آتش بدیدند بدیدند جای در شش بنومیدی از جنگ گشتند باز کشتند همه
 رنجهای دران چون فریبرز و طویش که خود را صانع کرده خود عیسیم سوخته و نیم جانشده
 باز آمدند کاو کشتی بر و ربا کو در زوکیو و پهلوانان دیگر حقت نمود چون کج و نزد قلعه پنی رسید
 او افونی اناسما اعظم ای او را در خواب اموشند تا اسام بر سر بزه بت و یاب

هر دو پهلوانان نزد من بیایند **نغم** شد طوسی در نزد یک شاه زبان بکشت و نزد در پیش
گاه **طوسی** گفت من اطاعت بادشاه خود میکنم اگر بادشاه از تحت و بیج سیر آمده میراث پدر
به من سپرد رسید به **نغم** جو فرزند باشد سپهر کلاه **طوسی** بر بند بر نشاند نگاه
کودز گفت سیاهوش سپهر بزرگ شاه بود و ناخاکشته شده شاه را اندومست که روح را
شاد دارد و میل در یابی چون او در بناسن و سال گذشته آمده جامه بادشاهی بر
فدا و جانی است همه کرده اند و بادشاه **حکم** کرده تو از خای و ابلیخی نمی گروی **نغم**
تو در نزد ای نه بجان **طوسی** پدرت بود و تو دیوانه **طوسی** بدو گفت طوسی بی ثور نیست چه
کوبی سخنهای بی ثور نیست پدرت از سپاهان بزرگواران نه خسر و نزد ای و الله سرتی
چو مارا که است و ساله گفت پس از غلبه دار **طوسی** چه کار است **طوسی** بن چون همانا بر افراختی
همان تو خودت یک شناختی بدو گفت کور در بازای پوشش سنی بشنو و بین بکنایا گوش
مرامیت زانکه ری تنک و مار خرد بایز و مردی و بر داری **طوسی** یابی من انکه ری کاوه بود که چون او بر
بگفت بود **طوسی** بدید او همدیگر را **طوسی** چنان از او داد و دوش ناپاک را **طوسی** بر افراخت زو کا و پا درفش
که ناز و بر و طوسی ز رینه گفتش **طوسی** من از پانه سبتی کنون **طوسی** بر و بال گشت غرقه چون **طوسی** بتی
به من روی ترا بستیم و زین گفته **طوسی** هوده ان **طوسی** سبتی **طوسی** شاه و اند بران کس **طوسی** است و بدست
شاهی که او بادشاه است **طوسی** بدو گفت **طوسی** بن مرد **طوسی** چو **طوسی** سخنهای ناول پذیرا **طوسی** اگر **طوسی**
شکافی **طوسی** اندان **طوسی** بنم **طوسی** بر و زو دل **طوسی** ماف **طوسی** اگر **طوسی** ز تو مهت **طوسی** با شک **طوسی** آب **طوسی** خدمت **طوسی** بوزد
دل **طوسی** آفتاب **طوسی** چون **طوسی** بعل **طوسی** هر دو پهلوان از حد گذشت **طوسی** کا **طوسی** منع **طوسی** نمود پس **طوسی** کور **طوسی** ز گفت **طوسی** ای جهاندار

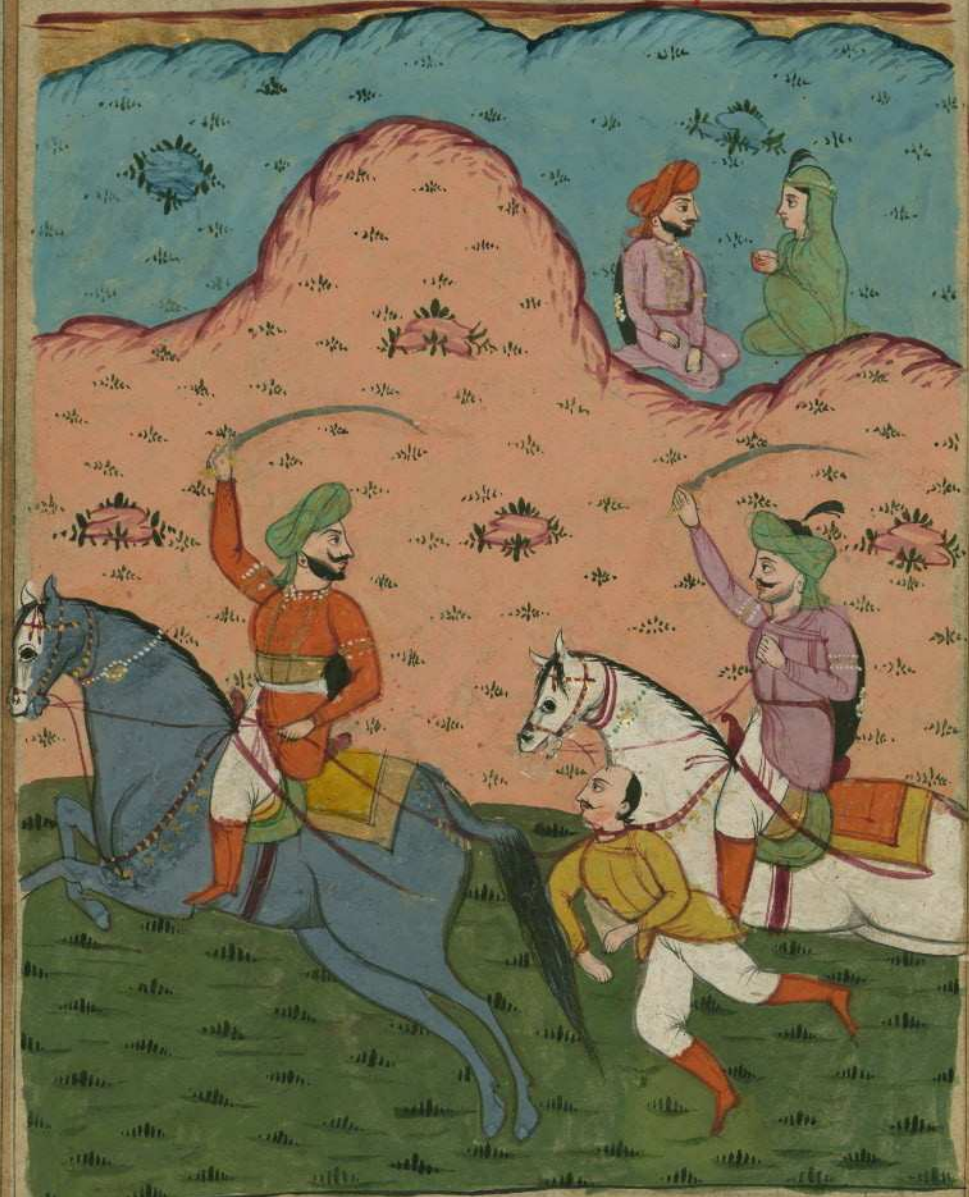
فرزند زنگنه کاوش شاه سزاوارتر از وی تحت و کلاه کسی کو بود شهریار ی زمین
 سزاید و کو و فرودین و گفت در فرزند بهتر از آن همه صفت باو شایسته است که در
 فعلی منت لبس بگویند که تو پیوده رنجی کشیده و همچو نادانی را آوردی بگو هر چند تعریف
 کنی و میگردی و نشانی میگردی لبس بگو مانند آتش تند شده از آماج برخواست و فرزند کور
 آمده حقیقت را گفت کور ز درخت نشسته و درازنده هزار کس را با مقدار و هفت سپهر
 خود در خانه طوس بر آید **نغم** بر آشت کور ز گفت ای مهران این طوس کم کنم
 از جهان سواران خنکی ده و ده سزار روان رفت بپرستان سوار سپهر
 داشت هفتاد و هشت بزرگ و کوس نایوان بیامون گذشت و زانو باید سپهر دار کوش
 بستند بر کوه پل کوس درفش کاویانی را طوس در پیش میداشت چون هر دو
 صف بسته در میان آیدند طوس دید که سپاه کور ز بسیار است و جمع گردان باو
 متغی شدند **نغم** عین شد دل طوس نشسته کرد که امروز که خبریم میبرد لبسته اند هر دو
 سپاه از ایران نیز داریزین کینه خواه باشد خبر از کام افرا سپاه تحت ترکان
 در آمد خواب طوس نشسته کرد که سپاه ایران چون از طرفین گشته شود میباید با افرا سپاه
 خبر رسد و باید لبس میبانی نزد کور ز فرستاد که کاوش خبر کنم سمانی خنک را موقوف
 دار پس بجای و حسن بر کرد که کور ز بر سر خانه من آمده و من هستم خنک شده ام
 هر دو سپاه بقیل خواهند رفت کاوش پیغام بگوید کور ز فرستاد که این چه فکر باطل است
 که تو پیش گرفته **فر** و تیغ بکشای آنها میان مباد اکثرین سودت آید زبان هر دو

همی در دم بنک شیران شوی **تا** تو توران که مدار بخت بلند از ایران کنون نیست هم و گزینند **افرا**
فون بگر خورده توران آمد کوی چون در سر حد ایران رشید گشت شکر خود را گفت فرمود که شما
هم خدای را نشکرید و کسان زمینداران را با نامه خود نزد کاوس فرستاد چون بکاوس رسید
رشید گشت کور و زو طس و کمر کین را بنوا بفرستاد و شهر را این سبت چون چشم کور
بر کوی و افتاد جهان جهان خوشحالی یافت **نغم** و بخشش را زنده کردید می **با** بد نیکو از دل
بخندید **بس** کور ز کجی و راز و کاوس آورد **نغم** چو کاوس بر روی خوسرودید **با**
شک ز مژگان خون بر چکید فرد آمد از تخت شد پیش او **با** باید بر چشم او چشم او **با** جهان
بردش نازی نیازه که از آن سوی تخت رفتند باز کاوس مثل خود نمایی برای کجی و
نفس و جمیع بزرگان ایران را فرمود که بنده کجی رویای آرنده قبول کرد الله طوس
فرز به بستند که در آن توران کمتر خبر از طوس تو در که محمد سر طوس از مجلس بادشاه **امیر**
بنامه فریز آمد و گفت تا تو باشی من این طفل خود در سال که سپر کور در زاور از مهر آورده
تعظیم او قبول ندارم فریز او را کجی و در پیشمار او روز دیگر کور ز چشمی قرار داد و تمام
بزرگان را با جازت کاوس در خانه طلب و بجا و سگت که وی عهد و جانشین خود کجی و را
مقرر نمای کاوس قبول نمود و همه مدعیان خود را حکم کرد که بنامه بوده و کجی و عبد الحاق و کمر
بنده بر نیند کور ز کجی و در باب طوس چه امارت کاوس گشت او را نیز طلب و کجی و مصلح ساز
کور ز کجی و طلب نمود و طلب طوس کجی و فرستاد طوس گشت پدر تو چو منس میکنی
فریز بزر را اطاعت دیگر میکنم **نغم** و ایم شاه از مژاد و شک که کور ز در بابی نیز دین شک

او گفت مرا حکم نیست که بی پروانه کسی را بگذرانم اگر پروانه داری مرا بیا که چو ابداد که من پروانه دارم
 لیکن کم کردم گذر بانان گفت بشری میکند را نم که اسب و سروج را بمن بدهی بگو گفت این اسب
 از صاحبزاده من است نخواهد پس گفت این نیز که را بدهد بگو گفت مادر همین جوان است گفت پس
 تلخ این جوان بمن بده بگو گفت تلخ او قیمت سراسر است و نشانی جدا است چگونه بدهد گذر بانان
 گفت تو زره و خود بده گفت من هیچ زره جایی دیگر نخواهم یافت زرمقداری اگر بخوای بستانم
 گذر بانان گفت غیر از چپار چه چیزی دیگر نمیکشیم اگر میخواهید که سلامت بگذرید با یکی از این
 چپار بزنید و آنگاه خود را در آب بزنند گویا هسته بکنج و رفت و تنگ جگر را گاه آورد
 و در همین آب با جوشن و میراق خود را گذرانیده بود و بادشاه عالم شد تو هم متابعت او نمایی
 که فال مبارک است جایی و زنگ نیست مباد و افزای سیاه بیاید پس هر تن اسب را خود در جوی
 انداختند و تعبات آبی سلامت گذشتند **فرمود** مرا بگو گذشتند بر سه تندرست جها بخوای
 من و سر و تنی نیست **پیران** داشتند پستانش گرفت **جها** آفرین را بایش گرفت
 گذشتند بر سه از آن با جگاه **هانا** از توران بیاید سپاه **هانا** از افزای سیاه با لشکر انظر
 و در بار رسید و پیشم خود دید که هر تن سلامت گذشتند گذر بانان را بیت نمود و آنها گفتند
 که آنها از گشته گذراندند ام خود از آب گذشتند **نهم** بهاران بخون و آب روان **سج** خوشش و را
 اسب بر ستوان **ورین** از روف در بانی چن بگذرد **فرمود** من دشمن از مردمان نشنیده که زربانان
 گفت این آب مردم خورست بلی خواند که از این آب بگذرد من جبرانم که اینها سلامت چگونه گذشتند
 افزای سیاه گفت زود کشتی بیا رید ما من بگذرم همان که کرد و گفت **نهم** تو با این سواران بایران شو

هر که نزد یک آدمی آمد بگزیدند و **نظم** همانا که باران یار و زمین فرزند زان یارید بر سرش
بفتخوار یار بر دوشش پاده کشانان و وان پراز در و چون پستانان **سراسر** اندر کند مجده
کشانان تا بکنج و رسانند و خود بکنج و بر و بند سپاه او و دیگر نیز خف و پیران و پیش کج و
عاجز و زاری کرد و کوشک را سنگت داده و با تنزد و کج و آمد و گفت که این را چرا زنده
گذاشتی بایکشت کج و در رحم آمد و فرستش گفت که ای پهلوان کیوانم و با مانکی بسیار
کرده اگر یک بدی بعد از هزار مکی از تو بپوشد از او را کشت **نظم** پس داد کرد و او را ری رهنمون
که پیران را بنده از زخون **سند** و کرد و بنشانیش آری برو و زهر منش بدیاری برو و کیو
گفت من سوگند حق تعالی خورده ام که زمین از زخون او **سند** کرد و نام کج و گفت هر دو کوشش او را
سور را کن و روی او را پاک بدار که زمین از زخون او **سند** خواهد شد پس سوگند تو یا خواهد آمد
فر کنون دل بگو کند کشتی کن **سند** و را کوشش سور کن **سند** کیو همچنان کرد و کج و گفت
نظم چون صد هزاران فدا تو یابد همه بادشاهان کدایتو بآید اکنون در باب پیران چه میفرماید
کج و گفت اگر خوب پیران را میرم بیا و کالاکوس او را بکشد بهتر است که او را تو بکشی آری پس حکم
کنی و کیو پیران گذاشت تا او نزد یک از اسباب روت خفت را کشت **نظم** چو پیشه کشت
از اسباب بدیده زخمش اندر آورد آب **سند** از اسباب کشت حیف باشد که اینها از ملک
بروند جایا بکنند بمانا همچون مردم دو آیند که ایضوت و دود و یک زن او را بکشد هر که کدرو
آن کدربانان را خواهم کشت و با کدربان نامی و سپاه پیا را ملغیا نموده در شب و روز تدره
میراند چون کیو را بر چون رسید دید که دریا بسیار جوشش دارد و اول نزد کدربانان آمد

نفسم نه توران بماند نه از اسباب کتم شنه توران چو دریای آب چو سپهر ز کویان
 بشنود و لشکرت پرچم دم در کشید بلر زید برسان لرزنده مید هم از جان شیرین
 بنده امید پس کیو گفت که برو من تر کنده اسنم کیو گفت تو مرا کنده شتی ایابن ترا کی گذارم
 مقویر کیو که سر برانرا بکند بزد کرده بکی دست بکشید و بدست دیگر بنیکر از زمره

این گفت و اب را چنانید بران گریزانند کیو سپهران در گستاورد و مردم او حمله کردند هر چند
 میسر نیشه بر کیو می انداختند کار بنیکر و کیو یک دست برانرا میکشید و یک دست گزند

جوان در خواب بودند پدید آمد و گویستند که نخت و گشت اکنون نوبت من است کی تو با و شاه هست
ایم خوابی شد و هنوز خور و سالی خجک را ندیده ام و اسپه پی تو رسد تا من زنده ام ترا خجک نمی
کنم من رخت تو تنهایی بمن بدو تو خواهم رسید کی گفت که من ورستم هر دو در خجک
وقت شده بیکدیگر ام رستم زور خود را چند مرتبه من از نموده هم سنگ خود در میان همه گروان
مرا یافته و ازین همه نامداران مرا انتخاب نموده و اما خود نمود **نظم** بخت که کرد رستم بی بسند
آمدش ز گروان کسی بر روی و دانش بفر و ترا داد بخورد و بختش مرا کرد و داد بمن داد
رستم گزین و خشن کوبی که ای ترا از افشش خواهر گویا رستم گرفته بود کوب
بخت و گشت من همچو تنه اسنان خستم که پیران با سپاه نو اند مرا فرو برد و خاطر جبار
و بر بلندی بر آمده تا شاه بن **فر** و جفا اندام بر وزیر یاری منت **نظم** رستم را اندر کنار
پس ساز خجک بسته مقابل پیران شد پیران و لب بر کوبت تو تنه اشک را شکست داد و
اکنون به بین که بر سر تو چه بگذرد می **نظم** اگر کوه این شود یک شود یک سوار چه شوران را اندر
نبرد بخواری و زاری کشند بجاک کنند این زنده در برت چاک چاک کی گفت من همانم
که هر روز ترا از حق بند کرده بایران فرستادم غیر از رستم در خجک من کسی برابر نیست **نظم**
غیر رستم بلین شیر مرد ندارم بختی کسی با منم بر **نظم** رستم را دیده که تنه او هزاران هزار
سوار در آمده تورانیان چه کرد جهان قسم من خواهم کرد هزار کوفته را کی شیرین است **نظم** هم
اکنون بدین خجک اکنون جهان پیش چیست کنم خجک کون اگر زنده باشد کی زین سپاه
زمن نام مردی زینت خواه کی گفت شکر ترا می خشم ترا زنده اسیر کرده و در ایران خواهم آورد

جوان

دست دارد و دسته کل بر سر زده بدل گفت و درینت که کنی و همین جوان باشد چون نظر
کنی بر بر کوی افتادگان برو که یوین مروست نزدیک آمد و سلم کرد و گفت ای جوان میدانم که سپر
و پیش تو باشی کنی و گفت کان دارم کوی سپر کورز تو باشی کوی در جنت شد و رفته و بر پائی
کنی و افتادگنت ای باد شاه روی زین تو مرا چه طور دانستی گفت اگر همه پهلوانان کاوس است
و کورز و طوس سیر به یک پیش من بیایند نام همه را بگویم گفت تو از کجا دانستی گفت تا در
صورت همه را و نام همه را بنی خاطر نشان ساخته پس بگو گفت تو مرا چگونه شناختی گفت چهره
پادشاهی و فرستگاری از روی تو می دانم باز گفت اتماس دارم باز خود من نمای **نظم**
بر نه تن خویش نمود شاه که کردی و آن نشانهای سیاه که میراث بود از کوی و کعبه و درخت
بدان بدکیان را نزد **پس** کوی نام قصه رستم و از اسباب و کاوس را کنی و گفت و بر
سوار ساخته و در جلو افتاد و راه را سر گرفت و فرزند و فرزندانش مادر او را سبید کوی پیش از کسان
کودرز و کسان پسران و لمی سیده بودند آنها سر کردانی کشیده و تافته برشته رفتند چون
فرزندش فرزند خود را دید از غم رست و گفت باید از اینجا روانه شد که از اسباب خبر نیاید **نظم** فرزندش
گفته و زد که آورم **محب** خبر خویش نکند آورم **پس** کوی را فرزندش گفت درینا نزد کوی مرغان است
کله از اسباب میجو دهنه او نام کتره است از کاه و پیش که از اسباب برای سوار یا خود پرور
نیاید کند از آخته بیاورد کوی آن اسب را آورد و کنی و سوار شد و بر اسب کوی فرزندش سوار شده کوی
پاده و در جلو هر دو افتاده روی بایران نهاد چون اینا خبر به پسران رسید خود در پیش
از اسباب خان کنی و شتر بود و بر سید **نظم** و چون رسید پسران بنین گفت **مست** **بلر** زید پسران

برای آوردن گنج و فرستاد تمام ملک را بفرستاد از سر پشته بعد از آن هفت سال
 خاطر جمع کرده بکنج و ز رو کلاه اسبها و غلدها ترک آمده نزد کاو و کسید و غلدها پرستند
 ده هزاره بیاورد و شکایست به هزاره بعد از رفتن کیو کو در زنجی و زنجال کیو فرستاد و گفتم
 آن مکان با و بگویند و همراهی کنند **داستان آوردن گنج و از جزایر چین** کیو در هر موضع
 که میرسد را میرا از آنجا با خود میبرد و زنجار بترکی از او میبرد سید نرم نرم که نشان گنج و
 میدانی او گفت من نمیدانم او گفت من نمیدانم پاره پاره بیاب در بای چین با و میرمت بعد از آن
 او را میبست و راهب بزرگ میبرد او را نیز همچین میکرد تا چندین راهب را بکشت و از
 در بای چین گذشت نه شب خواب داشت و نه روز آرام در طلب گنج و دیوانه وار هر طرف
 تفتیش نمود و میگفت **نغم** خوش کور پوشش هم از بزم کور کباب بیا بیا نک آب شور
 همی کشت کرد میان و کوه برنجی و سیخته دور از کوه **انقدر** کیو سیخته کشید که صاحب بزرگ آمد و
 گفت تا چندین هفت سر گردان شوم چه جانشان گنج و نیایم باید برشت باز همت و غیرت او
 بمراجعت راضی نشد و سر در دشت پر بلزد و میگفت تا در همان صحرا چند کسی بگوید و چار شدند
 از آنها پرسید **کسی** که میگفتند ما کسان بران و لبه ام برای غیر خیرت گنج و
 ما را فرستاده و باره ز زنده او میبرد کیو شد و شد و سر خود را از آنکس انفعی داشت
 چون از کیو پرسید که تو کیست گفت من بشمار کور آمده بودم و راه کم کردم و رین ز او پیاده
 انجاءه با کیو همراه شد چون شب شد کیو آنکس را بیاقت اما از آنها نشانی بافته بود و بیابان
 نشان راه میرفت تا شب پیر رسید که جوان سر و قدی در کنار خیمه نشسته و جام میبرد

خود را نشد پس رویه مان کرد او نیز که میزانشد شکر و ندید که از اسباب و مهیا اند
رستم که غنیمتی آیند او و بنال است همه شبت داود را شکر رستم نیز خود را نیز در رستم بیاند
زده زده شکر توران است فرسنگ و بنال نمودند و ترک بسیار گشتند **نهم** و نیز
اسبان همی خون به نعل همی پای بیلان چون گشت نعل **نهم** سرسنگ چون از دمای دوا
بگردند و بنال توران بنال **نهم** زین **نهم** گشته گشته شد **نهم** همی دلدرد بر سران رستم
از اسباب در وقت که میز شنبه با سپاه بسیار در آنجا که کنی و ماورای شش بود فرستاد
و گفت که مبادا که کنی و برست رستم بخت زود را نیز دمن رسانید و ماورای را در میانجا بگذارد
سپهران و سپه انماس نمود که من کس خود میفرستم تا او را زود بیاورد از اسباب قبول
نمودن کسان آن پسر آمده و دلاسانوده کنی و در آنرا و اسباب بر دند از اسباب از بران
مصلحت پرسید بران گفت انظر در یای چینی او را باید فرستاد که در آنجا کسی نخواهد رسید
و نشان او خواهد یافت **نهم** فرستاد بران را و او را چود و دند بر آنجا که شاه فرموده بود و پس رستم
با دوشاد توران شد **نهم** تهن شت از بر تخت او **نهم** بنجا اندر آمد تخت او **نهم** زایوان همه پنجا باز
جست **نهم** بگفتند با او یکجا یک درست **نهم** سپهر زود تو گم شد **نهم** چه با باره و طوفی او شد
هر که نام او را اسباب میگفت رستم چنانچه جز رعیت سپاهی در توران نماند هم گرا گشتند
و اکثری که غنیمت شدت شت سال **نهم** در توران حکومت را اندوشتای کرد و در شت کمال
او را اسباب روان نمود پس با در کنی و را طلبد او نیامد امانت کنی و بر رستم گفت فرستاد
که انظر در یای چینی او را برده کذا **نهم** اندر رستم چون خبر شنید کوب بر سر زد و در

بعد و ده که ز سپید برونج و گاه **بامید** دست بر لبه نرا **بیک** فرستاده خواهی تو پی
 نام و نکت **بجای** و پیش چه کرد **و** فاء که دیگر سازانای **بجای** رستم انحراف ای
 سخت گفته چلسم را و رقب گاه انداخته خود برشته آمد روز دیگر افراسیاب به پهلوانان
 خود رو کرده فرمود که امروز کی برستم آماده بنزد می شود چ کس جواب نداد باز خطاب کرد
 گفتند که در میان بایان از چلسم دلدور نری نبود هر گاه او را رستم مانند گاهی از
 اسب بنیزه برداشتند در حضور پادشاه آورده انداخت و استخوانها او بنیزه ریخته
 مایه از کباب خنک اوست اگر پادشاه می خواهد که مارا کشتنی هست رو برو هم اینجا بنشیند
 بهتر از آنکه رو برو از دانه می توانم شد افراسیاب از کردار او چون نو مید شنید که من
 بیک رستم میروم سلیح و یراق خود را آستید و در نزد مگاه آمد رستم بدیدن افراسیاب
 خنده کرد و گفت که گفت که کین سیاوش میگیریم **فر** و بر او نیت رستم با افراسیاب
 ز بکار خو نرفت چون بویایا اول هر دو از دور تیر اندازی کردند پس از آن نزدیک شده
 بنیزه در او نیت شدند **نغم** کمی نیزه سالار توران شاه **نبرد** بر رستم کینه خواه **سن**
 اندر آمد مجرم **مکر** بر پنهان بر نه کار **رستم** نیزه بر افراسیاب انداخت بر اسب او
 رسید افراسیاب از اسب افتاد **فر** و تها و زد و را اندر آمد **بر** بغیا و نوشاه **پر** خاک
رستم خواست نیزه دیگر بر کمر افراسیاب زده خواست که از زمین بر دارد و درین اثنا
 هومان بدد افراسیاب رسید و کمری بر زخمی زد و زخمی خود را افشاند اما قائم ماند
 چنانچه رستم بجا شد درین ضمن افراسیاب فرست یافت و برابر و بیک نیت و بیا بیک

کوه آنها شدست **س** کوه بر خود چو شش شدست **م** لبم با یوزنم و افراسیاب
و گفت که من بیک **م** رستم روم افراسیاب گفت اگر تو رستم را کشتی من نصف توران
تو باد و من تو بر خود بدیم بر آن گفت شما این عوز و سال است و رستم کار از موده **نظم** کرد و
با نهمتن نبرد آورد **س** سرخوشی را سوئی کرد و آورد افراسیاب گفت او خود نیز ورستیم
پس اسب خاصه و بیراق با و داده ایازت نمود **م** لبم در میدان آمده رستم را طلب کرد **ایات**
با یرانیان گفت رستم کجاست **ک** که گویند کور و زنجک از دوات **چ**وشبندگیو این سخن
بر و مید **ب**ر و دوت تیغ از میان بکشید **ب**ر و گفت رستم بیک ترک جگ **ه**اها ساز و
که آید شش **ن**ک **ن**ا گویر تیغ اندازد او نیزه بسینه کوبید که در چایچه کوبید **س**ر می شد
خواست که از اسب بفتد فرامرز بد و آورد **نظم** فرامرز چون دید یار آمدش **د**ر آنوقت سینه
بکار آمدش **ک**جی تیغ بر نیزه **م** لبم **ب**ر و نیزه شد نیزه اوقسلم **چ**ون نیزه بکشتم
دست بر تیغ **ب**ر و تا هر دورا به تیغ زبون سافت رستم دید که هر دو زبونان شدند بدل خود گفت
که اینطور کردی و دلدور از ترکان برخو استم و رخس خود را جهامیده نزد **م** لبم آمد و فرمود
کرد که تو رستم را طلب کرده بودی اکنون رستم آمده **م** لبم از آن هر دو تن رویا یافت
و آمده تنی بر رستم ز تیغ او شکست **نظم** نزد **م** لبم تیغ بر خود او شکسته شد آن تیغ بر خاک
جود چنین رستم ز ترکان سوارند بدیم بدینا همت و کارزار **س**ر و کز و تابا شد اینا با
بیک **ک**ز میان به پنجم باز درونک **ف**شتم اندر آمد **س**ر نامدار **م**ناز به مجید و کارزار
کجی نیزه زد بر کمر بند او **ز** زینا بر کمرش کبردار کوی **ه**میر و قاتل ایران سپاه **ه**

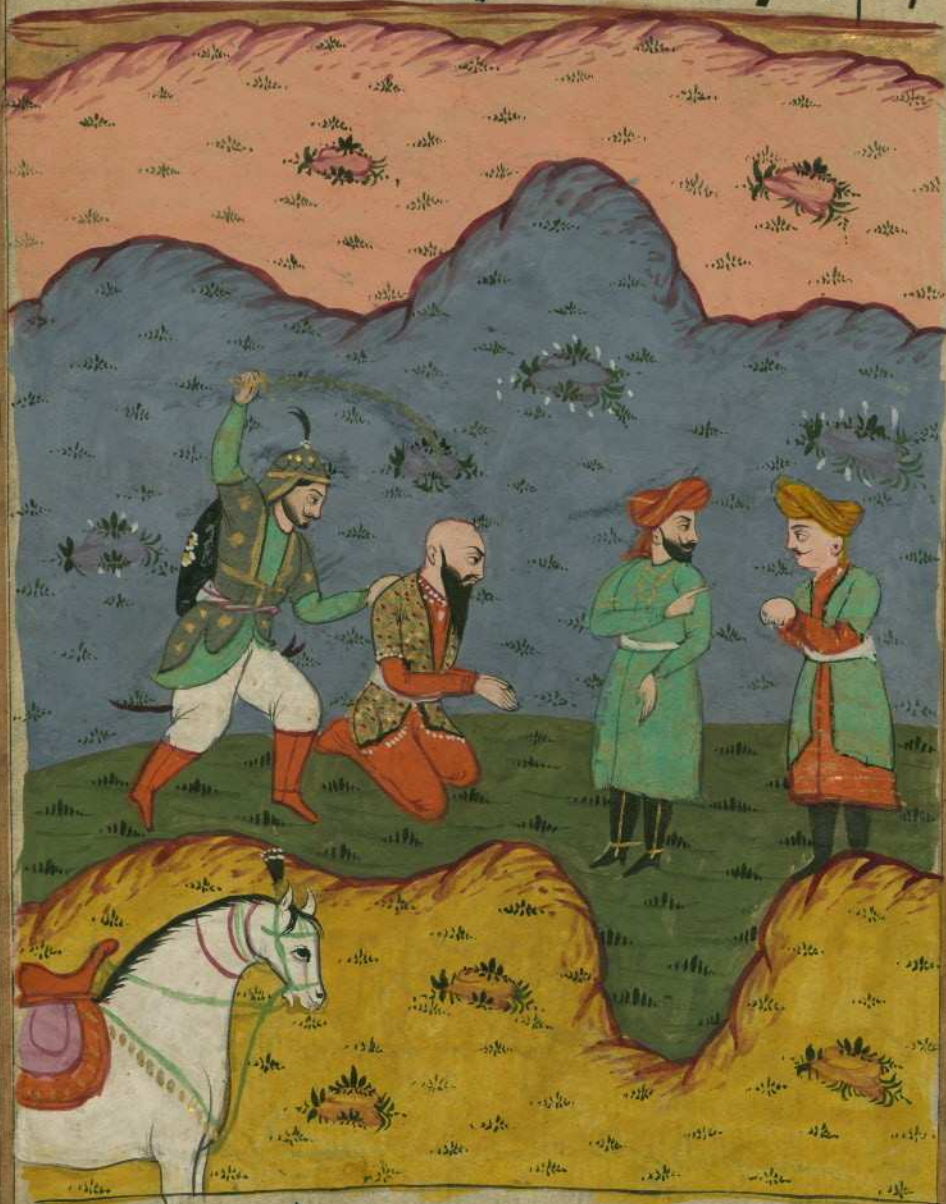
کاوشش بهمان روی بجانب توران رفت و گوشت که برافرا سیاه قیامت بر پا خواهم نمود
 بهلوانان تمام سپاه ایران که گنبد و بنال رستم روانند تا میرز توران رسیدند از او
 نام بهلوانی حکم بجای بود او بیک رستم برآمد و رستم گشت چون اینچرخ بافر سیاه رسید
 نام بهلوانی با سیاه خراز کسی نیک رستم فرستاد و رستم فرامرز را پیشرو کرده بود و در میان
 فرامرز و سرخه خنک شد سرخه را فرامرز زنده اسیر کرده آورد و رستم بهلوانی نمود
 که این را مثل و پیش فرج تا طوس گشت طلب نمود و سرخه را خنجر در کلو خفا و سرخه گشت
 من خبر خواست پیش بودم و برای غم بسیار خورده ام نقدی ۱۰ سوه اورا مرا بخش **نغم** دلخوا
 بخشایش آورد و بر آن سرخه را گون بست و تحت **لو** بس گشت که نام سیاهش میگردانند
 بخشی رواست و رستم گشت که من عهد کرده ام که هرگز میرزگان رستم نکم هر و بخش **نغم** بیان و مهر
 شاه ایران زین **بانا** کرد کار حجت **افرنی** کسی را که بایم شش رازتن **بیرم** از آن
 مرزبانان **افرنی** پس طوس را و بر میر و فون او را درخت کرده بمزور رستم آورد و رستم بهان
 گشت پرخون را با **سرخه** نزد کاوس فرستاد کاوس را و بر دروازه قلعه او گشت
 بافر سیاه خبر رسید که بهان طری که سیاوش را گشته بودند **سرخه** را بر میدند **فرد**
 به شهر یاران که رسته اند **زخون** و پیش جگر خسته اند **افرا** سیاه بسیار غنی گشت
 چه **سرخه** را به از فرزند خود میدانت و رستم او که میرز گرد و گوشت الحال نوبت است تمام توران جمع کرد
 خود آمد نزدیک رسید پس هر دو لشکر رو بر و شدند **نغم** تو گفتی که شب بود پدانه زور **نهان** گشت
 خورشید کمین **فرد** شد از رستم **بانا** زین محل رنگ **زمیره** هوا شد چوشت **بلبل** تو گفتی که **بانا**

چگونه نوردی همین چنین داد و بخش که بخمشیر را خود گمان زده می رفت و دیگر میر شیدا از نام
باب از ایران در شهر و زخود خواب چنین داد و بخش که در کوه و دشت سوار می برانده و بر
مگذشت پیر سید گفتا بایران شوی بنزدیک شاهی و پس از شوی بدو گفت و ز سر و بر غش
نماند شبانرا بخوابم من از دشت رانده از اسباب از گنار او بخندید و گفت این طفل دل پاک
ندارد من از سر برسم و از پای میگوید پیران گفت کسی که در میان کلفی زاویه می باشد طراو
همی وجه میشود پس اسباب گفت **نظم** نیامده تا بدو نیک از و نه زمین بود مردم کینه جویی
بعمر انرا این را بچوبان سپار چه کار آمد اینا کودک ابله و از اسباب گفت که اینا فعل را با و را و
سپار و ما و را و را در هانجا که سیوش عمارت ساخته بود و قبر او در آنجا است برده بگذار پس از
با کنی و در مکانی که پیش راکشته بودند آمده دید که در آن شهر ویران و عمارت بنا یک شانه شده
بود و در آنجا سیوش شهادت داده درختی رسته و درختی و درختی و درختی و درختی آمده سکوت
کردند **نظم** کاوس از گشتن سیاوش و فرستادارستم را بکنی خواستن او چون
بجا و خوش برسد که سیاوش را باین خوار میسر بریدند و از گشتن تم نزدیک بود که هلاک شد
و لشکر خود را از توران طلب نمود و طلبی رستم فرستاد رستم آمده نیاده از کاوس کیاست
و گفت از بد بختی سوداوه او توران گرفته رفت و بجا و کس کرد و گفت تو چه محکوم اینا زنا شده **نظم** کسی
بود مهر انجمنی گفتی چه او را زنا زنی اگر نیک بودی زن و رای زن زنا زنا زنا نام بودی زن زن
کاوس نیز نزد رستم از سوداوه نیاید پس رستم در میان آمده سوداوه را گشت **ایات**
نهتن برت از برت او سویی خانه سوداوه نهاده و روی بنمزد و نسیم کردش بر اه بخند از

گفت ز فرجام کجایکی یاد کن که روز نو این جشن نوشت **شب** زاون شاه کجاست **افراسیاب** لرزید
 از خواب بیدار شد و پیران را طلبید و گفت که امشب فرمیش سپرد و پیران گفت بی افراسیاب گفت چرا
 پیش من نیامدی و گفت بر عاقبت تو اندیشه کردم که مبادا او را هم بکشتی کی بدو را و ارباقی کشته
 و دیگر این سپردا بکشتی عبا و قهر خدا نازل کرد و گویند از آن روزی که سپاوش را کشته بود و هر شب
 خواب بر نشان افراسیاب میدید و مول میوز و چنانچه آرام و آسایش او تنباه شده بود و دیگر معلوم
 افراسیاب شده بود که میکشش با من اراده داشت این فتنه کمرش پوزنیاد کرد و کمرش پوز از
 نفس انداخته بود و از نشنیدن میکشش پشیمان بود و قتی که پیران گفت که از نشنیدن این طفل مبادا
 قهر خدا بر تو خدا نازل شود و او بداند و دوباره پیشش کجی و نه کرد و کجی و بیدارید در صحرای بود
 تا ده سال پیران در همان صحرا گمان فرستاد تا خواندن و تیر انداختن و نیزه بازی و همیشه بی
 شانه برای او امومتند **افراسیاب** را با پیران انقدر مصلحت نمیکرد روزی پیران با افراسیاب
 گفت که سپاساوش را من فرموده بودم که در صحرای بیدارند تا باها نجا بمیرد و خونش ماقی کرد
 تو نشود از آن صحرا چوبانی برده پرورش کرده اکنون مرا خبر رسید که او دیوانه و کور شده است
 افراسیاب گفت بطلب تا به بنیم پیران را طلبید و گفته فرستاد که دیوانه و کور در معلوم خواهی
 کرد **نغم** مرد پیشش خبر به بچا کنی **کردان** زبان حبسید یوا کنی **چون** کجی و رانزد و افراسیاب
 آوردند سلام کرد و افراسیاب از روی او شنیده شد **بیاد** نیزدی افراسیاب **تبارج**
 از شرم او شد **پیراب** پس آنچه افراسیاب میسرید کجی و دیوانه و در جواب میداد **ایات** بدو
 گفت ای نور سیده جوان **چه** الکاهیست و ز روزی شبان **بر** کوسندی چه کردی همی **زین**

من حق تعالی دعا، اور استجاب کرد که کجین سر را جدا نمود پس آن کُر دی طشت را طلب نمود و سبک
را فک کرده خونا و رانزدافرا سیاب بر و **نظم** کجی نهاده طشت زیر پریش **جد** اگر دزدان و سمن
شش سر را و بر نیزه نهاده بر و **افرا** سیاب فرمود که سیر و شش را بر نکره مله
اگر بخت بد خون او را بر زمین ریختند از خون ویش در سات کبابی است که آنرا خون ویش
گویند **نظم** کباب را دهم من کنوت شان که خوانی هین اسباب و شان **سی** خلق را فایده هست از و
که هست اصلش از خون آن ماه **رو** زبان ویش بر آمد فروش **جهانی** زگرش بر زاده بخوش
فرکش چون بشنیدم از روی دور کرده روی و موی بز خاک کرده پاده بر شش ویش
نظم با و از بر جان **افرا** سیاب **همیکه** و نشیر و میراث **اب** با **افرا** سیاب خبر رسید که بشوز را
فرستاد که او را برده بندها و اندر برنا که محل او بنید **نظم** خوانم ز **ویش** درخت **نه** تلخ و نه بار و
تبلخ و نه تخت **همه** نامداران آن انجی گرفتند نفرین همه بن **پیران** نام بیلوانی و ایله **افرا** سیاب
بود چون خبر شنیدند **افرا** سیاب آمد و شفات فرکش نمود و گفت که زن را کشن و بسن از مرق
دور است **نظم** هانا یوید فرکش نیست **نه** اورنگ شاهی تلخ و نه تخت **اگر** شاه روشنی کنجان من
فرستد مرا و اسوی خانه من **افرا** سیاب به پیران گفت تو بخشیدم فرکش را بانه خود میرا تا
و قیله کودک بزا بد نزد من خواهی آورد بجان سبت دارم فرکش در خانه میبود چون نه ماه گذشت
سپید از او پیران نام او را کجی و نهاده بچان خود که محل اعتماد بود سپردنت که این کودک را
در محرابه تبرت ناوایه من نیز همراه کرده بماند **افرا** سیاب خواب دید که شمع گرفته شمع آمد
و بنال آن شمع ویش تنی برت گرفته بر سر او رسید و گفت **نظم** از این خواب تو شن **از**

شعله که نر زنده شد خجی کیوان ماه خدا شکست را هم آسانا و که از پیرمائی پاسبان را کاشکی
 و بد کشتی سیاه نذیری کسات بنیان براه مرا از پیرانی کجا بد امید که از غم بجز اندم بجز
 بد روز و کبر افرا سیاه بگویم و فرمود که سیاهوش را برای کشتن در میدان آوردند
 پس مابینش دل سوخت همراه او گریه کنان میرفت سیاهوش در جین کشتن مناجات

بد نگاه می کردند سیاهوش نباید گای کرد و گاه که ای برتر از جا و روز کار کمی شغل پیدا
 می از غم من چو خورشید تابنده اینی که خواهد ازین دشمنان کین من کند تازه و کشتور این

رسایند و جنگ بپوش تمام ایرانیا نماندند و اسبیاوش را پیکر و زنا پناه شدند **نهم** از این
زنده یک تن ماند چو شکسته یک سر بر بماند **افراسیاب** خوانده پیشش کرد و فرمود که تیر
بزنند که چالاک و ستمیار دارد مردم را ضایع خواهد کرد سپاه را بر سیاوش مهر کرد و
گفتند شاه اینخوان بی گناه است چو پیشترم بازنده این را دوستیکر خواهیم کرد اخلاص مردم را آورد
و پیشش را زنده گرفتند شاه فرمود که پیشش را بزنند پس نام پهلوانی بود شفاعت او نمود
و گفت که در کشتن شاهزاده اضطراب مناست در خانه رفته خواهید رفت پس **افراسیاب** پیشش را
بند کرده بنجاء آورد و بجای که پیشش شهر و عمارت ساخته بود دیده تیر ماند پس فرستش و
افراسیاب روی و موی کنان آمد **نهم** فرستش بنیذخ نبت میانرا تیر مار خوبی به بست پیش
پر رشتد پر از در و خاک خروشان و جوشان همه جامه چاک بدو نکت کای بر تر شهر یار چرا کرده
خواهی مرا نکند و پیشش چو یکدشت ابر افرازمینا همی از جهان بر تو کرد و آفرینا بیازر زار بر تو شده را
چنان است و نکت بنجاء را یاد ترا کرد نبت و پناه کونار و چه خواهی که بر تو ز راه کنی کنی
بر تن من ستم که کتی دوزخ بر ما دادم کونان زنده بر ماه کاوشش چو دشتا چونار ستم
کینه خواهد ز کن پیشش چو شیده آب کند خلق نفرینا بر **افراسیاب** این همه ستمنا جا کند از
که از فرستش با **افراسیاب** معلوم شد او را مهر نیامد **نهم** دل شاه تورانا بر دوزخ سوخت همی خسته پرستم
خسرو باد نبت آخر فرستش از دوزخ میزد و سیاوش آمد تا دیدار او را به سپند **نهم** گفت
این روی و کس بر بدو نکت را بکند و نغان بر نشید که شاه و سیر کوا سرور **افراسیاب**
کردن جهان داور **افراسیاب** بران بروم بکذاشتی سپیدار را باب بذاشتی کجا آن همه نهند

اما این مصلحت مرا کسی مگوئی و پیش گفت من هرگز از و این مکان ندارم و نیز بر راستی
 اگر بر سر راستی گشته شوم ازین چه بهتر اما از فرمان او در نمی گذرم باز گم شپوز گشت
 بهوخته بیانی خود در دام میاد چه میسر و بهر چند پیش دلیل می آورد و او را و میگرد
 تا برین قرار یافت که این باز نامه بوسیله پیش از گفته او فریب خور و نامه نوشت
 باین مضمون که فرمیش چهارست تا بران من برای تیمار او چند روز مانده ام هرگاه به شوکت
 خواهم رسید **نظم** چه نامه بهر اندر آمد بداد بروی بکر شپوزی بدترا و اگر شپوزان
 نامه را با فراسیاب رسانید و گفت که دماغ او دیگر شده و نامه مرا نخوانده و بنی هم سختی نکرد
نظم سختی چه نشنید نامه خواند مرا پیش توت بیایان نشاند چو بشنید از اسباب این سختی
 برومانه شد و روی بگفت از اسباب همانم لشکر خود را رسته نیک و پیش رو شد
 و گم شپوز را سپاه خود کرد چون بسپاوش خبر رسید نزد فرمیش رفت و گفت که گم
 رات بگفت اکنون از اسباب یک من آمد فرمیش بشنیدن ایران شد **نظم** فرمیش بگفت
 کیو بدست کل از خوانرا بندق شکست میبکند مویا همی رفت آب رنگتار و کردار از اسباب
 پس فرمیش که بایران بگریز و پیش گفت ترا هم میبزم فرمیش گفت من بجا به حل دارم
 دران ایغار چگونه همراه تو برسم مرا بخدار و جان خود میر **نظم** ترا زنده باید که مانی بجای
 فوشتی کرد در راه میای پس سپاوش سواران ایران مسلح کرده با خود رفت و خود
 نیز مسلح شده روی بجای ایران نهاد و فرمیش را بوقت رفتن نصیحت کرد که اگر ترا
 پس نخواند ام کوخ و خواهی اینچیز با فراسیاب رسید گم شپوز ایغار کرده خود را بسپاوش

الکرچه انعام و اکرام بسیار داد انا ادا ب خور دی و کلدی را بیا مینا و در کمرش پوز کمر گینه
را بیشتر با و بت و پیشش هر روز شکر خود و پهلوانان خود را بکمرش پوز جلوه میداد و عیارتها
خود را مینمود بعد از چند روز کمرش پوز را رخت نمود و جواب نامه خواند که در چون کمرش پوز نزد افرا
آمد مشکوه و پیشش بسیار کرد و گفت ان سیکوش منبت که تو دیده دانی و مغز او بیک
و بیکر شده شکر بسیار جمع نموده الحالت تو قبول ندارد و روز و فراترا اسیر خواهد افراست
دانست که کمرش پوز را چه دشمنی منبت همه را میگوید و فکر و طلب و پیشش شد بکمرش پوز شد
گفت که چون بانه آورده است او را نمیتوان ضایع کرد بهتر است که نزد کاوس نبرستم کمرش پوز
گفت که الحال ملک تو دیده است و میجو رستم دایه دارد از آنجا که آمده ملک تو را از آنجا سانی خواهد رفت
افرا سیاب گفت او را به حبس نه در اینجا طلبیده نباید کرد پس او را سیاب نامه مشتعل بر
طلب او فرستاد و بدین کمرش پوز فرستاد و چون سیاب و پیشش بسیار خوش
حال شد که او را سیاب بیای پیوست و ما را ما مور ساخته و دیده بخدمت او خواهیم رفت
کمرش پوز بدین خود اندیش کرد که اگر سیابش برود من دروغ گوئی خواهم شستم بمیل که افرا سیاب
با وی بدی کند بهتر است که و پیشش را فریب باید داد که در غیرت نه رود و او را سیاب از وی
مغفنه شود پس کمرش پوز گفت که رفتن تو مناسب منبت و پیشش گفت چرا کمرش پوز خاموش
ماند باز سو کند داده پس بدین گفت نوبت سزای منم و اینهم که ضایع شوی و پیشش گفت که افرا سیاب
مراد او خود کرده و فرستاده چگونه ضایع خواهد کرد کمرش پوز گفت لبست تو از لبست اغریزت بتر
منبت در بنو له از شکر از جمع کردن چاه و جلال خود در فکر شده اراده دارد که ترا بکشتن تا رفتن بهتر است

کاوششند که سیاوش نزد افراسیاب رفت آه سرد از دل بزد و گشتید و عین
 ورستم هم از کاوش از روده شده و بیستان رفت پس کاوش و کس را از بهمن
 منع کرد و تمام سپاه نزد خود طلب نمود **داستان رختن سیاوش و رختن بفرمان**
اواسیاب چون پیش درخت رسید هوای آنجا را خوش گمرد مردم را جای تاقین
 نمود که آب و هوای کدام جا خوبتر و بهر کنه کنایه رنگ را خوش کرده و پیش خبر
 دادند **ایات** که کز پیش کرم و نه سالش سرد همه جای شادی و آرام خوردند و منی در
 شهر پیکر کش یکی بوستان از بهشت است **سپاس** و را بخارفته خیمه و از روده
 بر پا کرد و فرمود که قلعه محکم ساختند و قلعه مارت عالی طرح دادند و یک ایوان پیش
 و نگار نیز کردند و مصوران ایران و توران جمع نموده صورت کاوش و یقبا و ویشک و افرا
 و سام و زال ورستم و غیره را در آنجا نگاشت و پادشاه ماضی ایران و توران را با سپاه
 و گردان آنجا تمامیه نگار نموده افراسیاب از معنی خوشحال شد و بهر مندان خوب
 بامال و زر و خلعت بی در پی نزد سپاس فرستاد و چون خبر مرگ شهر را سپاس بجانه
 پدر او در شهر افراسیاب گذاشته رفته و او حمل داشت فرزند بی از نوولد شد افراسیاب
 نام او فرود گشت و دوست آن طفل را بر مغان پنج زعفرانی او را با خلعت خاصه و تحفه خوب
 بدست کرد پس چون که او هم داد افراسیاب بود نزد و پیش فرستاد و کز شهر و نجی
 خواست که سیاوش و توران باشند کینه و پیش در دل پنهان میداشت چون نامه و تحفه با
 بهشت بی پرس نزد و پیش آورد و پیش خوشحال شد اما بکر شهر و سکون خوب نکرد

باو شاهی ایران تراست از اینجا ایران نزدیکی است مظهر انمقدمه بوده در بین ملک آرام بگیرد
قبول نمود و بدو دست بر خیزد و در کمال شهرت نام داشت او را حسب سیره بنام پدر خوانند
مناسب حال او دید و که خدا ساق **نظم** و پیش چو رو به بریدید خوش و خندید
شادی کنیز می بود با او شب و روز و شاد و مکرری ز کاوش و نوسان بعد از چندگاه
از مذهب ان افراسیاب یکی آمده باو گفت که تو در کدخدای حاضری سراب کرده افراسیاب
و خستیر مقبول دارد و فرنگش نام از و میخواستی تو میداد و پیش کنت اکنون هم بج
نرفته است باو شایانتر از چندین زن باشد پس موبد خاص افراسیاب را طلب کرد و گفت که
افراسیاب را مثل پدر در کنار خود میبرد و روز از زیاده از پدر مهر بانی مینماید و
بدانان او زده پناه بدرگاه او آورد و مردم اگر مراد او را خود کند بگشاید و در موبدان باو افراسیاب
گفت او قبول کرد و پیش خاطر داری کشته نموده از او اجازت خواست او جواب داد که بنده
که بنده کی و کنی که فرنگش خواهم نمود و در این امر ترا رضا داده ام که فایده تو در این است پس از نظر
و پیش کشته بنام سرانجام طوی میا کرده و لازم ساختی و خانه افراسیاب خود بر دفرنگش
را پرستش نمود **فرز** زمین را میوسید کشته گفت که نا امید را کنت خورشید جفت یک هفته و خانه
فرنگش بوده سامان او را ترتیب داد و ماهت روز افراسیاب بنی باو شایانتر از فرنگش را بگفت
و در رجوع و اقمشته و آب و شتر و قیل بسیار پیش سپرد و ملک خن و چین باو شنید
و گفت بر دفرنگش کنی بسیار و فرنگش را در ملک چنان برده آرام کن **نظم** فرنگش را در عیار نشانند
نمیه بر خیزد و سپهر ایران را بنیادی بر خیزد سوبی خن همه نامداران شد و از این چون

برآمد و در وقت ملاقات چاره شد **نظم** سپیش چو اوزا پاوه برید **فردا** زان سپیش و در
 گرفتند هر یک دگر را بر بی یوسه و او مذبح چشم و سر **پس** افراسیاب احوال
 برسی و تواضع و رفتگی نمود شهر را آینه بند نموده از دروازه شهر نماند خود بر سر
 سپیش افشاند و میگفت که تو مان مارا سبز کردی و در وقت داوی ما در تو هم از نور است
 با مردم نسبت هم وطنی داری ملک است در هر جا که خواهی اسایش گیس **نظم** مرا نیز هم
 جان و تن پیش است همه مشا و دل با منی و مژ دست **پس** در وار پیش تو محسوسم **پس** همیشه
 بر از خنده چرخ **اوسم** بعد از آن افراسیاب سخن ارادت و از می و سر و دوش و شرویان
 در پیش سپیش آورد و می کرد که در تو سه نبرکت اول از نسل یقباد و یقباد و قوم
 ما شرافت دارد و دوم آنکه در راستی و خوشنوی و بنی سن و سال شهرت یافته
 که این صفت در هیچ شاهزاده نبود **سوم** آنکه جلال و جلال و مقبول داری که تمام عالم از زودید
 تو دارند و شکر خدای که نوشتند از ده را با این خوشی در شهر ما رسانیده مهیا ساخته است **سود**
 که من کلاه خود بر **شما** افراسیاب بر جاست **سپاس** و شش از گفتار مهربانتر او باین بیان شد شکفت تمام
 تسلیم و تواضع گماورد و در بر و ز محبت افراسیاب زیاده تر می گشت **فردا** و راه زمان پیش
 افراسیاب **فردا** و تر بودی خیمت و جاه و آب **بعد** از یک ساله و پس نام مروی بزرگ بود و نزد
 سپیش آمده اظهار کرد که افراسیاب ترا بسیار می خواهد **نظم** مبین مهربانی که با توست شاه
 بنام تو خدایدارم **گاه** چنان دان که خورم بهارش تو **نگار**ش تو ی نگارش
 تو **ی** تیر است که چند گاه در بهین جا **از** یک **سیر** و که خدا شوی که بدست شده است **بعد** او

کاووس در آنجا پنهان بستم نشان بدو که گیات نامن آنجا بروم و صد کسی که از خوشنشان
افراسیاب نزد او بودند همراه زنم نزد افراسیاب فرستاد و زنم چون نزد افراسیاب
رسید و نامه را داد افراسیاب و لیکشند و بجای و نقش برین کرد پس پیش گفت که من
تو صلح کرده بودم بجای و کس هرگز نه طوس ز پیش من چاه جان دارد و آنکه جدایی جدایی
پدر را اختیار داری معاوت منت ترا من فرزند خوانده ام اگر پیش من بیای که خدمت پیش
خواهم سبب و اطاعت تو خواهم نمود اگر کوشتن باین نامی هر ملکی که میخواهی بگویم هم ملک چنین
نزدیک است نزد وی و یافه کن و هر چه رضا بخواهی من متابعت میکنم **فرد** تو فرزند باشی و من چون
پدر بودم پیش من نزد سبب **کند** و دیگر نوشت پدر تو پیشتر تو جوانی هر وقت که او را اجل
رسد ملک ایران گرفته ترا خواهم داد چون جوانی نام از افراسیاب بر من میخواند پس
رسید خوشحال شد ملک بخ و سپاه و خزانه را بهرام سپرد و رفت هر گاه طوس بر
با و خواند نامی و خود باست صد سوار کار آمدنی از بچگونگی که نشسته پیش افراسیاب رفت و
بجای و نشانی نوشت که اول سوداوه مرا بخت کرده تو خواسته بودی که بگفته او بگفتی بعد از آن
همه بندگان گواهی دادند با و زنم در میان من و دلش رفتم آنون که من فتح بجز کردم و افراسیاب
عاجب منم بجا، خود صلح نمودم تو بر من خشم کردی بهر بانی تو مرا اعتماد نمانده دیده و
دالسته در خانه دشمن و دم از دوا رفتم و بی ناموسی خود اختیار کردم تا هر چه من نصیب من است
خواهد شد **لستم** جو بخت ز دیدار من گشته **سیر** بر گشته نباشم و سیر ز شادی بگردم دل خود
رنگه منم من ز غم دردم از دانه چون پیش نزد یک شهر رسید افراسیاب پیش

طلب نموده مصلحت پرسید که چه باید کرد گفتند حکم پدر را بیا. باید آورد و پیش کن بطور حکم
 اورا بیا باید آورد و اول آنکه صد کس را طلب نمود اینها بقول و عهد من آمده اند یقین که هرگاه نزد کاوس
 برسند همه را خواهر کنی و دیگر من باطل را سیاه سوخته خورده صلح کرده ام مردم خواهند گفت که از دست
 او جنگ نشد صلح را شد کاوس را در تغییر کرده طوس را بیا بیا او فرستاد کار نکرده که در پیش شاه
 بروم چه نیت من خواهد بود باین تنک چگونه رضا و عزم دیگر سوداوه دشمن منست خدا و اند که
 در غیرت بر سر من چه بدارد و بدو امان گفتند که کاوس را خود میدانی که چه قدر ظالم است
 اگر یک ذره حکم نماند بخود با الله و پیش جیران و در مانده شد و اشک از چشم فرو ریخت **نظم**
 نژادی مرا کاشی که مادر من و کز او مرگ آمی بر سرم که چنین بد تا بناید کشید ز کبختی همه
 زهر بیاید جفتید **بعد از آن** همه صحنان سیاه و شکستند که باز نامه بجای و شاهی بنویس
 و رستم را خواه اگر حکم کند باز افراسیاب را نزد او بفرست که با صلابه بانی نشود و شکست
 مغر کاوس بر پشانت اکنون که طوس را فرستاده کی اتنا من قبول خواهد کرد و بهتر است
 که نزد افراسیاب من بروم و شکوه و مشتم خود را در اینجا بگذارم بهرام و کورد را زانم و دیگر کشند
 و پیش را ازین مصلحت مانع آمدند که افراسیاب دشمن است و بد دشمن جای چه اعتماد بسایه
 خواهد داد که دشمن بخواری بکشید به از است که نزد پدر کسی نوار باشد پس نامه با افراسیاب نوشت و بدست
 زنگنه فرستاد و باین مضمون که پدر من باین صلح راضی شد و برستم در شتی کرد و طوس را
 بیا بیا من باین مهم فرستادم و در عهد خود در این ام سر برود بپان من غیر و من تحت سلطنت
 خود را گذاشته ام میخواهم در جای بروم که دست کاوس بمن نرسد اینان ملکی باشد که از

اخذ و نیت اگر حاصل میکنم بدو شش طایفی آنکه چند پهلوانان نامی و خوششان خود را در پیش بایست
که کروصل باشند دوم آنکه از ملک ایران زمین آنچه شش نایب است اوست باید بدو پرسیده
یقین که باین دو شش طراخی خواهد شد چون روز دیگر که شش پوزنزد و شش اند جواب نامه خواست
بین دو شش طرا را با او گفت ای مطلب را که شش پوز بدست قاصدی نوشته فرستاد و اوستا
قبول نمود و صدق از خوششان و گردان خود را باینکه رسم نام برده بود فرستاد و بخارا و
سمقند و چای و سنجان را بیاوش داد و خود در ملک توران رفته از آن جایی که شش تافت گفت
که من خواب دیده ام هر چه که آنها میطلبند به **رستم** بخارا و سنجان و سمقند و چای سفید
آن کشور تخت علاج **ه** تنهایی کرده شد با سپه سوار **ه** بیانه بخت فریب و درنگ **ه** بر آنسان که رسم
همی نام برده خوششان نزد یک صدق شمرده **ه** بر شاه ایران فرستاد و نشان **ه** بی غلت نیکویی داد
شان **ه** انگاه و شش بدست رسم داده نزد کاوس فرستاد و پیش از رسم خبر خواب دید
از فراسیاب و هول خوردن او شنیده بود از منجان بجای کاوس گفته بودند که فرج تو خواهد بود و بر
توران بیاور ایران غاب خواهد آمد بعد از رسم کاوس بعلی راضی شد و رسم نیت صلح خواست
کاوس گفت اگر شما میل جنگ ندارید من و دیگر ایرانی شما میفرستم رسم جواب داد
که من هم در رکاب میباشم پس کاوس طوس را بزار پس سوار دیگر فرستاد و نصیحت کرد
که البته با فراسیاب حرب خواهی کرد و آن صدق را که او فرستاده پیش من بفرست که بیاوش
که رفته بیار و بیاوش نوشت که شکرم و مال را خواهد طوس نامی و تو خود را از و پیش من بیاور
چون نامه نزد و پیش رسید از رزده شد بهرام و زکمه شاوران که **ه** پهلوانان شکر و

بعد کرد و کمرش بوزن تپا از اسباب نمود و گفت که این خواب خوبست فتح تو خواهد شد مگر اسباب را
 پسند متقاعد و موبدان را طلب نمود و خواب خود را گفت سر کمر و دو کت خوب اندیشیده بهتر این
 بگویند و این را از زبان زلف سار بر میانند هر که اظهار کرد او را خواهم گشت موبدان و زلف کردند
 و نتوانستند حرف رات گفت یک موبدان خواست از اسباب قول گرفت بعد از آن تغییر راست
 گفت یک که بجا و سنجک خوب است استنی باید کرد که توران زمین از وافتها خواهد شد از اسباب
 آن موبدان از اسباب را داد و گفت این تعبیر را پسند آمد پس کمرش بوزن تپا متعده و هر آیه بسیار
 نزد سیاوش فرستاد و نامه صلح نوشت چون سیاوش دید که از اسباب در جنگ مصلحت کرد
 خواست از حیون کند شسته بچنگ او برود و مردم مانع آمدند که شتاب مکن پس نامه بجا و سنجک
 نوشت که من بجز را گرفته ام اگر تعبیر بانی از دریایی کند شسته با اسباب جنگ نمایم کما و سنجک در
 جواب نوشت که از اسباب بسیار میل و فریب دارد و ترکان نامی و جنگی همراه اند اگر او جنگی تو
 نمی آید تو هم از دریایی کنی گفت اول جواب نامه کما و سنجک بعد از آن کمرش بوزن تپا نامه صلح داد
 جنگش نزد سیاوش آمد و سیاوش بوعظیم او بر خاست نظم موسس کمرش بوزن تپا و در خاک
 رخس پر ز شرم و لب پر ز بک موسس و راوید بر بانی خواست موسس بخندید بسیار پوزش
 بخاست موسس فرمود تا دو وقت نشانند دست راست رستم و دست چپ کمرش بوزن تپا گفت کمرش بوزن
 جنگش با اسباب را از لطف کرد از این نامه داد و سیاوش با کمرش بوزن تپا و داشت
 مجلس عاظمی با کرد و چون کمرش بوزن تپا رفت رستم را الحظه مصلحت پرسید که چگونه جواب
 باید داد و رستم گفت البته او زبون شده و ترس خورده است می باید با صلح راضی شوم که بر قول او

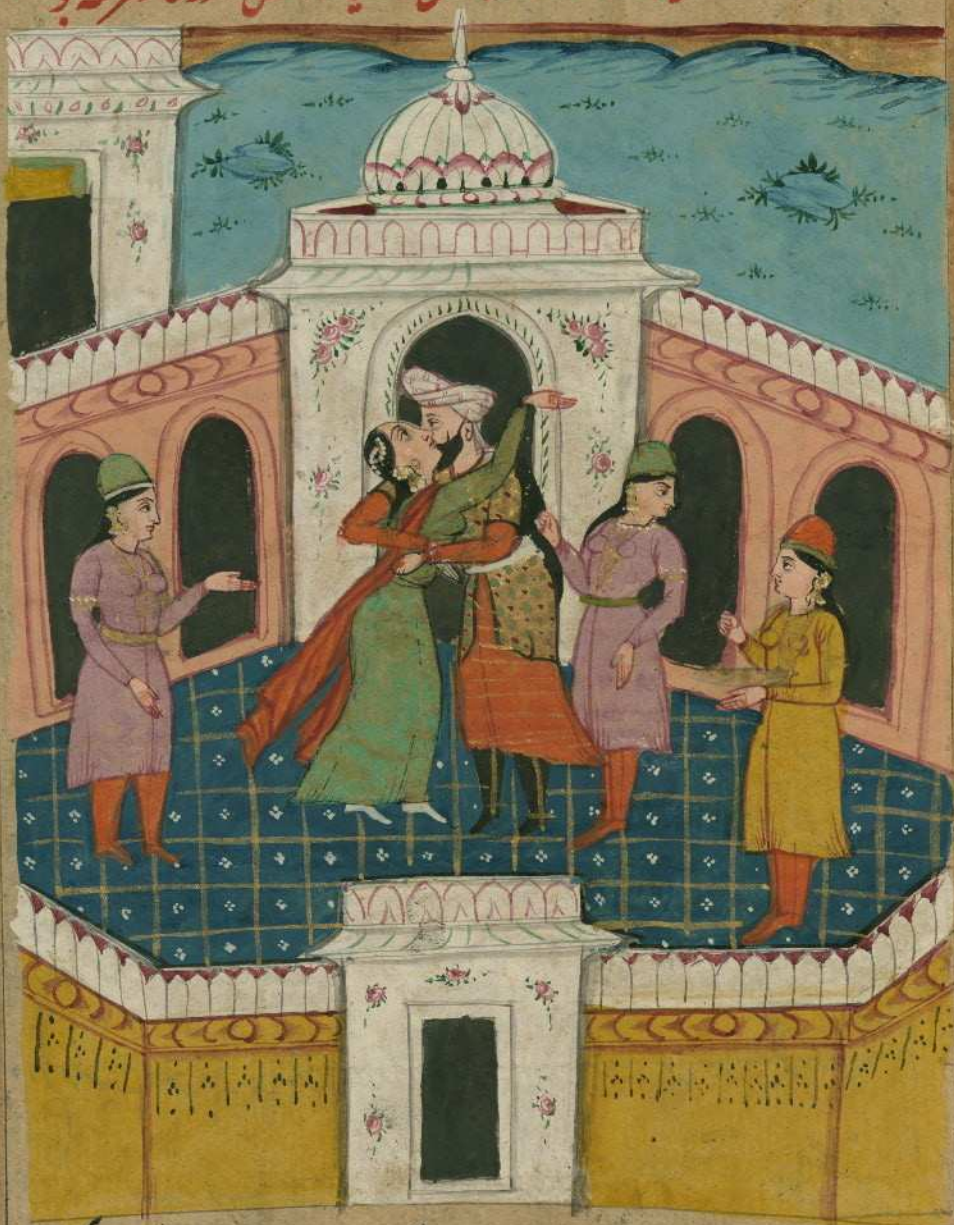
کافی ام احتیاج تصدیق بشده منت پس کس ز روی خود نیار و یراق و سلمی بی
بشکر داده همراه سپاوش و رستم روان نمود و پیش را استقلال تمام داد و
همراه او برای دوازده نفر از طرف افرا سیاب چند روز معطل نمود و بکر شپور بادشاه بنابر
که داد و افرا سیاب بود و بکش خود بگوک افرا سیاب مفتی شده تا آن زمان پیش آمده
بلخر اگر **نظم** جو ایران سپهر رفت ره پذیرنگ بدروازه بلخر خواست جنگ باران حاکم
بلخر بود و بکر شپور هم در بلخر رسید و پیش جنگ کرده شکست خورده نزد افرا سیاب
و گفتند افرا سیاب در مهول افتاد و شب از خواب خرد شدید پدار شد چنانچه کمر شپور را خبر
شده آمده افرا سیاب را در کنار گرفت و پرسید که در خواب چه دیدی که بانی ترس و مهول شد
بر خواسته **فر** جهان داد و بلخر که پرسش کنی که اندرین وقت با ما سخن باز کمر شپور بخند
شده پرسید گفت در خواب دیدم که بیابانی بر از راست و چپ از هوا معانیان شده و من از آن
بیابان باشک خود استاده ام ناگاه کردی از جانب ایران و باد مندی پدا شد که علم مرا کونار
کرد و خیمه نامن افتاد و از میان کردی لشکر ایران نمایان شده همسیره و شمیر و تبر و کمان
و در دست رو بکشگر من کرده تمام سپاه مرا قتل کردند چنانچه خون روان شد بعد از آن مرا دستگیر
کرده نزد کاوسی بردند و جوان خور و سال که از چهار ده سال عمر آن را زباده شد و در پیش تخت
کاوش نشسته بود همه بر خواستند و تیغ در کمر من زدند و من آه گفتا بر افتادم و در دهان تیغ
مرا پدار کرد **نظم** جوانی درخت نیده مانند ماه شسته بودی نزد کاوش شاه و میدی
بترنده تیغ بر میدی میانش یه ترنده تیغ خرو شیدنی من فراوان زد و در دهان مرا انداخت و در

آتش عظیم افروخته گردانند چون آتش افروخته شد و پیش نزد پدر آمد و اجازت یافت
 بر راندن چوب و در فک شد و پیش به پدر گفت که اندیشه ازین کار دارم **نظم** کمر بستم
 ایرونک من کیست **شاه جهان** انیسیرم مدار و نگاه لبس باوش پروردگار خود را یاد
 کرد و در آتش رفت و مرقی در آنجا و رنگ کرد و سلامت برآمد **نظم** نالتش برون آمد ازاده مرد
 لبان پرنزنده رخ همچو ورد چو پشایش پاک یزدان بود دم و آتش و آب یکسان بود کما
 و پیش آنسیر **نظم** کرد و سوداوه را غیب نمود و فرمود ما و را بکشند باز و پیش
 انما **نظم** نموده تقصیر او را بنشانید و **نظم** هم بهانه میخواست که **نظم** باوش شفاعت
 کنند چند روز بر سوداوه کم مهر بود باز زیاده محبت کرد و سوداوه شب و روز در سحر
 کوشید و مرقی این بود که و پیش را هلد کرد و اندک یکبار خبر فراسیاب رسید که باز
 شکری نموده رو بایران **نظم** داده کما و گفت این ترکانه لبو کند خود استوارند و نه بقول
 و کبری باید ارباب وجود یک خود در صلح زند و باز اراده جنگ کردند این بار من خود تالنج کوچی
 میروم و از ملک توران اینجا را آواره میازم و پیش عرض کرد که این مهر من
 بنواهم که **نظم** انجام دهم و بدگفت که اله تعالی از نزدیکی این زن دور اندازد که دشمن غایت
 امروز فردا کمر کرده باد **شاه** بنی بدخواه هر کرد و کما و لبس با و گفت که از فراسیاب زبرد
 است بیلوانان و لشکر خوب همراه دارد و انا از عهد ان توانی بر آمد یا نه بهتر است که من خود
 بروم و پیش گفت من از قوت از فراسیاب کم نیستم و لشکر من بیشتر از لشکر او بود
 است مرا اجازت فرمائید لبس با و **نظم** بر پیدارم گفت و پیش و من جنگ از فراسیاب

در کار بد این بچه از و حاصل شده آن زن قبول نمود و در او بخورد و ششی کاوس سخت خود
با سوداوه هفته بود که شور و غوغای کنیز برخواست کاوس بدارشید و دید که سوداوه بخراقت
است از کنیز از احوال پرسید گفت ندکه از فلان حرم شاد و بچه مرده از شکم
افتاده کاوس طلب نمود و شش و هفت ماه را در رفت کرده آوردند کاوس متحیر و سوداوه
را بد کرد و در و طفل مرده را نمود انگاه از آن زن احوال پرسید و گفت که بنی سیاهش
مکروه بود این بچه از پشت او ست سوداوه گفت تو سخن مرا برون کردی اکنون بر بنی کاوس بر آمد
و منجمله طلب نمود هر دو طفل مرده را با نفس نمود که طالع آنها را به پند **فر** همه را به سطرلاب
برداشتند بر آن کاریک هفته بگذاشتند بعد از هفته منجان گفت ندکه این دو کودک مرده
شاهزاده میشد از پشت مرد دانی حاصل شده اند اگر از نسل کیان میبودند طالع اینها می یافتیم
نظم که از کوه سیر شهر باران بودی برین زانیه بانی حبیب اسان بودی نه بد است را زارت
در این اسان نه اندر زین زین شکفتی امان نشان بداندیش ناپاک زن گفت ندکه شاه
در اینجی انگاه کاوس نزد سوداوه رفت و قول منجان گفت سوداوه گفت که از سیاهوش سیر
اند و رستم آنها را منع کرده قول انبیا چه اعتبار دارد پس رو و موی خود را کنده زهر و
دست گرفت که تو مرا رسوا کرده و حیات سپر خود میکنی من خود را خواهم گشت **فر** چون داستان
سیر رفتن **فر** به ایند تر اکر بزن مکروی پس کاوس از دست سوداوه صاحب بزرگ
فرار بدین داد که آتش بر سر و زند و شیش را در آتش در اند که اکر است کوه او را فری
نخواهد رسید و الله خواهد سوخت کوهی حال او آتش خواهد داد کاوس برمود آتش عظیم

انگاه گیسر از ان فرمود تا انقسم غلغل بر داشتند که کوی قیامت نایم شده بجاوس
 خبر رسید نزد سوداوه آمده دید که او روی و مو خود را کنده است پرسید چیست گفت که بسیار
 آمد مرا بر زمین زد و گفت که ترا میخوانم و چشم ترا میخوانم و تو عاشق شده ام و برود میخواست که باین
 بدی کند به دلش بسیار از او ظلمی شد مگاووس بد گفت که اگر حاجتی عمل از بسیارش
 سرزد میباشد او را باید برید پس یاروش را طلب فرموده پرسید که راست بگو
 او حقیقت را از قرار واقعه گفت **نظم** چنین گفت سوداوه کین منبت راست که این از زبان مسرار
 من خواست پس گاووس اقل رخت و پیشش بویید و دید که بویی خوش نمی آید بعد از آن لباس
 سوداوه را بوسید **نظم** سوداوه بویی می داشت کتاب بهیافت گاووس بوی کلاب نذرید از
 پیشش بیایم بوی خوشی بود نه میانه روی چنین گفت سوداوه را خوا کرد و بوی خوشی را
 بر اندا کرد و خواست که سوداوه را بکشد اما از پدر او ملامت کرد که مکر عداوت خواهد بود و ملک
 من خلل خواهد شد و پسر شده و دوزخ نیز از سوداوه دیگری بیداشت و میباید او را بستم دیگر فرزند
 خود را از و هم داشت اینچنین راه او شد تا از قون او در گذشت و با و نصیحت کرد که من یقین
 دارم که پیشش بکنه است این را از را پوشیده دارد و دیگر مکر کن سوداوه نور و نونا بجاوس
 هر روز داشت که پیشش را بکشند شاه قبول نمیکرد و بعد از چند گاه زنی در محل گاووس عالمه از
 حرم شده بود سوداوه خبر رسید بان زن را بسیار داد و گفت که تو دارم خورده بچه
 خود را بنید از من بماند که در وقت افتادن بچه مرا خبر نشود بعد از آنکه از تو بپرسند تو خواهی گفت
 که بسیارش و قبیلکه در اینجا آمده بود من در صحت خانه افتاب برای او آورده بودم همانجا مرا گرفت

خروشان و جوشان از دره ام یکتا دکن در نهانی مرا به بنشانی روزی جوانی مرا سببا
 بدو گفت هرگز مباد که از بهر دامن و عسکرم برباد تو با نوجوانی و خورشید و ماه سبز
 کنز تو ماند بدینان نه تصویر سوداوه زن کا و نس سببا و شش را در کف گرفته بوسه در

سوداوه چون دید که پیش اصلقن نخواهد داد **نغمه** از آنجا چون خات باختنم و جنگ بدو
 آوخت سوداوه جنگ سوداوه گفت به بین که بر سر تو چه بلای آرم سپاس کنز از آنجا
 سوداوه شور و غوغا پیش کرد **فرز** در دست جامه پرید چاک بانحن دوی را بمیکرد چاک

و بعد از کاوش بر تخت شاهی خواهم نشستم و تمام لشکر کاوش در بند من است باز
 سیایش جواب نداد پس سوداوه کنیز را نزد امپرون کرد و در خلوت بسیار گفت که من
 ترا بسیار دوست دارم بخوبی تو جوان نازنینی ندیده ام از من هر معقودی که دارم حاصل
نظم من انیک به پیش تو ایستاده ام تن و جان شیرین ترا داده ام زمین هر چه خواهد
 همه کام تو برابر من به چشم سر از دام تو هر چه او فرماید او پیش من بسیار
 کرده راه کنیز محبت بر خواست که روان شود سوداوه او را در کنار گرفته بود دیگر ز **دست**
 شش تنگ گرفت یک بود **داد** هم نگاه از شرم ناورید **دست** سیایش گفت من
 دخت ترا قبول میکنم تو خود مرا مادر هستی از تو شرم دارم و سیایش مرا که میداد
 با این سخن مرا در کمر و جادو و بلد اندازد و یاد شاه بر من غضب کند غیر از اطاعت چاره ندید چنانچه او را
 معلوم شد که دخت مرا بگیرد و از دخت شد چون کاوش نزد سوداوه آمد گفت دخت مرا
 قبول کن **کاوش** بسیار خوشحال شد کنیز و وزیر و یاور و متاع برای دخت ترا و سرانجام
 نمود روز دیگر سوداوه باز سیایش را طلب نمود سیایش نیامد باز گفته فرستاد که من از
 کاوش به برایت کنج و نعت نابد اگر کرده گرفته ام او از خود هر نفس نانی عیب نامزد تو کرده ام
 بیا به من و بگیر **فرمود** سوداوه خواهم دخت مرا که کن کنج و بزرگ **م** سیایش
 بناچار آمد کنیز را سوداوه که من بسیار معصیت که خدای دارم چون خلوت شد و سیایش را
 گفت که هفت سال است که من عاشق و مبتلائی تو ام اگر کار مرا بدی خوب و الله ترا سوا بلک بگذر خواهم
 کرد **فرمود** دخت نه چه داری که از مهر من **پیش** تو از چه **من** که نامن ترا دیده ام مرد **م**

و پیش چنانکه که اندر حبس بانند او کسی نبود از محسنا چون پیش او شد
 هرگاه سنجار میرفت نیز از شیر جانور دیگر را گشت شکست روزی گشت که مرا از روی
 ملامت پدر در دل افتاده رستم قبول نموده با اسب و سپاه و نفع بسیار شد پیش گشت
 من بمنیر از نو میروم رستم تر روانه شد **نظم** همرفت با او تنی بهم بدان تا سبک و تابا
 درم تا پیش کاوس رسید جمیع مدهای کاوس را بستانست قبول آمدند سبک و تابا
 خدمت کرد کاوس محسنا را کرده برستم آن سر نیکت هنرمندان خود را نیز تعین نمود تا
 سال دیگر نرسد او به فور کرد و سال هشتم ملک ماوراءالنهر نامزد او کرد که در آنجا بایز فرستاد
 سوداوه دختر شاه مان و ران که زن کاوس بود بسیار عاشق بود بکاوس گفت که بسیار
 را که خدا نموده با و را هر نیکت بفرست سوداوه گفت که من و منتر خوانده خود را با و میدهم
 کاوس قبول نمود گفت که پیش را را نمی ناسوداوه بسیار را درون محل طلب نمود بسیار
 از بادشاه اجازت خواست کاوس گفت سوداوه ما درت بر تو می داند و چون بسیار نزد
 سوداوه رفت و سلم کرد سوداوه او را در بغل تنگ گرفت و چند بوسه زد بسیار داشت
 که بهر یاد و یوبه نرسد سوداوه چند و منتر خوانده خود داشت از نسل بادشاهان که در حسن و جوی
 نفع داشتند یک یک را طلب نمود از نظر بسیار کند را بد که از اینها یکی را قبول کن که مرا شاره
 شناسا خبر داده اند که از تو بسیار بهر تو بهر خواهد شدند امیدوارم که از پدر من
 حاصل شود و من نرسد او بنمایم پیش خاموش ماند و هیچ جواب نداد دل خود کند را بد که این
 زن در سر و جادو جاکری مشهور است سوداوه گفت چه جواب نمیدی من در ترست تو میکوشی

آمد و چند روز در آن صحرا شکار شیر و کوزن میکردند تا که ماه رومی بابا بسوی
 بادشاهان در نظر آنها آمد و از دست احوال پرسیدند و جواب داد که پدر من ششمی
 زدن همانم با بس نمرانه پوشیده بر لب پاویای سوار شده از دریای جیحون
 گذشتیم بدین منته رسیدیم اسب در راه ماند چند فرسخ پاوه راه طی کردم و چند روز
 و شب که درین منته نشسته ام پرسیدند که پدر تو چه نام دارد گفت شیلواز از نسل فریدون
 بادشاه بلغارت چنین بادشاهان خواستگار من آمدند مرا دادا خیر من خواست
 که به پیشک وای توران بدهم راضی نشدم چونکه او را بدخوی و بد روی میگفتند و همین
 سبب پدر من مرا از ارداو من از و کریمم کوس و کیو هر دو عاشق آن دختر شدند
 او گفت من میکیرم و کیری گفت من در میان هر دو در خنک شد و آخر برین قرار یافت
 که پیش کاوس این دختر را برم بیاورم که بدید قبول دارد چون دختر را نزد کاوس بردند
 کاوس بچکدام داد و خود گرفت و از قضا بعد از آن دختر حامله شد و سپهر نرینه
 زاد کاوس موبدان را طلب کرد و پرسید که طالع او چگونه است گفتند که در طالع آن سپهر
 اشفته و آب سیر منیم نام او سیایشنها و ند **نهم** چو شد و بدان کودک چون پرت
 بپهره بشارت آوری **حب** انداز سیایش کرد و بر و جرح کرده رانجش کرد
 کاوس کردانی و پرتانی که در طالع او میدید و کیری بود تا روزی رستم آمد و انکس
 کرد که دانی این طفل را من خواهم کرد و سیایش را بر رستم بردستم او را از زابلستان
 آورد و بنزدان عالم نمود تا طریقی با دشتی و سلج داری و خنک آوری و شکار و علم

بر منبان حکم **آخر** **السر** سهراب را دفن کردند و کبندی را است نمودند چون خبر با در سهراب
رسید **نظم** سپ خاک ز دانتی بر فروخت **همی** جدی می سپاس سوخت **دور** لغش که بتنا
داده کند **بر** انگشت چند وزینا بکند **همی** گشت گای پورما در کنون **کای** ششتر بجاک اندرون **پدر**
همی جسته و یا فتنی **پای** خون خود ز دشتناقی **بدان** کرد کامش نیامد وین **که** رستم دریده
حکمران **پای** تیغ **پای** پرورده بودم **ممت** را باز **سر** بر وز شیان **در** افاق **کنون** ان خون اندرون
غرق شد **کنن** بر تن چاک **نوخ** **قر** شد **کنون** من **کر** **کریم** اندر کنار **که** باشد **کنون** مر **نگار**
کر **خوانم** **کنون** **یای** **تو** پیش **کر** **کویم** **ان** **در** **تیا** **نوش** **نشان** **داده** **بود** **از** **پدر** **مادرت**
زیر **چه** **نام** **همین** **مادرت** **چرا** **ان** **نشان** **نی** **که** **مادرت** **را** **مادری** **دیو** **یاد** **کرد** **تو** **ترا** **چرا** **نام** **لام** **ام** **تو**
اندر **سفر** **شدم** **از** **تو** **کجا** **که** **مخیر** **ما** **رستم** **از** **دور** **شناختی** **ترا** **با** **من** **این** **پور** **خواختی**
همی **گشت** **مخت** **میکنه** **موی** **همی** **ز** **کف** **و** **مخیر** **شید** **روی** **ز** **بس** **کوهی** **شیون** **نام** **که** **روی** **همی** **علق** **را**
چشم **پژ** **راه** **کرد** **ز** **قون** **همی** **عل** **که** **و** **آب** **را** **پیش** **آفرید** **ست** **سهراب** **را** **رستم**
میر **در** **گرفت** **ید** **و** **ما** **مردم** **همه** **در** **شکست** **ز** **خون** **زیر** **میش** **همه** **از** **جوی** **کلی** **بر** **سر** **زدش** **کای**
بر **و** **جای** **وز** **زینا** **و** **جام** **و** **سپر** **جام** **سپر** **را** **همی** **ز** **سپر** **پوشید** **پس** **جامه** **نیلگون** **همه** **جامه**
غرق **گشته** **نخن** **همی** **وز** **شب** **نوحه** **کردی** **زیر** **ست** **پس** **از** **مر** **کس** **سهراب** **سای** **زیر** **ست** **انجام**
هم **در** **غم** **او** **مرد** **روانش** **شد** **موی** **سهراب** **کرد** **از** **ین** **داستان** **رونی** **ترا** **متم** **بکاری**
سپاس **میر** **در** **اخم** **کنن** **گشته** **این** **داستانها** **ز** **من** **همی** **تو** **شود** **وز** **هر** **نخن** **داستان** **تولد**
شدن **سپاس** **او** **از** **کیا** **وس** **روزی** **پوس** **دیو** **در** **پشه** **که** **نز** **دیک** **در** **یا** **چنین** **چون** **بود** **شکار**

و آن دل پس رستم در خیمه آمد فرو دو که خیمه سر برده و رفت مرا آتش دهند **نظم** ابرده
 آتش آتش اندر زدند همه لشکرش خاک بر سر زدند چهره امهر باندین در جهان که بایست
 رفتن از و ناکهان جهان بسی مبت زمینان بیاد بسی دل بر جان هر کس فساد کرد در جهان
 هست هوش و فرد کجا او فریب زمانه خورد پس کاوشش بجان رستم آمد و دلجو
 بسیار کرد و گفت **نظم** زمر کس به پستی اندوه گشت بسی خوشین را بیاید گریست کی نمود
 ساز و کی دیر تر **نظم** سر انجام بر مرک باشد کند چه سازی و در مان اینکار چیست برین
 روز تا چند خواهی گریست **نظم** رستم گفت شدنی شد و تیر از شفقت بر آمد مراد صیت کرده که فیک
 ترکان که خواهی است اکنون من اتناس دارم که کاوشش هومان را با تمام لشکر ترکان را و
 کرده رفعت وطن نماید و شاه ترکان صلح نماید و کاوش قبول نمود و گفت که از در و تو دل من
 بر در آمد هر چند انهم من بدی بکن من بخاطر تو با آنها هرگز بدی نخواهم کرد **نظم** دل من ز در و تو شد
 بر ز در و تو خواهم از ایشان کی باو کرد **نظم** نگاه رستم زواره را فرستاد و هومان را با لشکر
 از و ریای چون گذر امیده آمد کاوش با بران باز گشت و رستم همراست گرفته در ستی آمد
 زان با تمام لشکر خود و پویش شده بیرون آمد و خاک بر سر کرده در زیر تابوت میرفت رستم
 بدو گفت **نظم** بدو گفت رستم که سام سوار بدین تنگ و تابوت خفت است و تکیه تابوت در خانه
 زان آمده از مادر رستم و زنان دیگران چنان غم جو خواست که کوئی قائم قیامت شده **نظم** تو
 کوئی که رستم استیخار آمدش که در از شادی گریه آمدش **نظم** روداده نیز دیک تابوت آمد و گفت
نظم برو ز جانی نبردان شدی بدین خانه مستندان شدی بگو در چه از ار گشت بدو چهره بر درشت

دانش دار و خواست کت من ایشان دار و دارم که سهراب به شود اما سر کتی
رستم امروز دیدی که مرا چندی دشنام و ناسرگشته برآمد زهره انگیزی را نند که او را
تواند بگذرد هرگاه هم چنین سپرد او داشته باشد که میتواند از بهر او بر آید **نظم** بر دشنام
مارا چندی نشود به پیش سپردیم بهر دو فرزند او زنده باشد مرا به پیش کی کا
باشد مرا دیگر کاوس بود ز گفت که من از سهراب حرفها شنیده ام که با دشمنی از
کاوس گرفته برستم و اید **نظم** تنهایی سهراب شنیده نه مرد بزرگ جفا دیده
چو شنید که در زبانت زود بر رستم آمد بگرداد و دود و گفت نوی بد شهریار **نظم**
در خیت خشکی همیشه بهاء ترا رفته باید نیز دیکه او که روشن کنی جان تاریک او **نظم**
چون شنید که شاه نوش دار و بنده دل و جان او به ترا ز غم گاست و غوغا نه نزد کاوس
کاوس درون محلی بود تا نکامیکه و عارستم برسد کمی دودیه جنبه داد که سهراب
جان داد رستم اب را هم فراموش کرده پیاده دود بر زمگاه سهراب رسید **نظم** در دست
برزد کمی سرو باد بناید فرکان بهم بر خفا و چون بر جازه سهراب رسید خطاب با و
کرده میگفت **نظم** میگفت زاری کنان ای جوان **نظم** سر از دانه بهلوان بریدن دوست
ترا دارم **نظم** بجز خان سیره نیاید نشد **نظم** بگیتی که گفت است فرزند را و می و جان و خرد
را چه گویم چو که شود مادرش **نظم** چگونه فرستم کمی را برش **نظم** بر تخته سام نفس نکشند
همی نام من نیز میدنایند پس سهراب را در تابوت انداخته در حین تابوت نهادن رستم
میگفت **نظم** درین دنیا همه مرد را بخت در دنیا این غم **نظم** در دنیا این غم **نظم** در دنیا این غم **نظم**

بدست خود گشته ام **فرد** پس را گشتم به پیر سر ز تقدیر ششم چینی کور و کسر این گفت
 و غلبه شد که بر شکم خود بنزد **نظم** می داشتند بگرفت رستم بدست که از خود میزد و خوشتر
 بست که از خود میزد و خوشتر بست **نظم** بزرگان بدو اندر او میفتند ز مرگان این خون دل کشیدند
 نهواره برادر رستم چون اینحال دریافت کیر جان خود را پاره پاره ساخت و سر را و نهاله
 پیش کرد و نزد سهراب شد و از و احوال پرسید گفت زخم من کاری شده دل و طبع من از
 منجر ریزه ریزه گشته من ز بسته نیستم مرا و من نشان رستم یکلیک گفته بود اول از بحیر
 بدست پرسیدم او راستی بمن گفت باز گمرازه رستم پرسیدم او هم نام خود را از من
 پنهان کرد و **نظم** شافی که بدو داد و مرا بدیدم نه بدیده با و مرا چنم پاخت و سر گشته
 سر که من گشتم بدست پدر چو برق آیدم رفتم اکنون جواب دینو مگر نیست باز نشاد
 چون این کلام نهواره و رستم از سهراب شنیدند هر دو و او را گفته در خاک غلطیدند سهراب
 دل جوئی و دل ساء آن نمود و گفت **نظم** شکاریم بگیریم هم پیش مرگ سر زیر یک
 زیر ترک من خون خود را بجل کردم و غلبه شدیم انقدر رستم کند که بتنگ ترکان دیگر که نه بند و
 که من از آن ملک حاصل شده ام اگر زنده میبودم ترکان را با سلا میبردند بعد از آن مردن
 من پدر من بر اینا چنان توجه نمایی که کار ترکان باله شود رستم جواب داد که من بعد از این که
 بتنگ ترکان نخواهم رفت و مدد معاون آنها خواهم بود خاطر معیار پس رستم مجبور ز گشت که
 پیش کاوشش برود و بگوید که نوش دار و خاص خود زده بده شاید علی سهراب شود
فرد که از دست تو بهتر شود چون پیش رفت تو بهتر شود که در زرد کاوش آمده حال را با

اگرش نینخواهی زره مرا خود بکنای که مرا طاق نامده مهر رستم در بازو من است که مادر
من بسته بود و میگفت که این مهر را خوب بکنید که در وقت طدقات پدر ترا بکار خواهد آمد **نغم**
کنون کار که که بکار گشت سپر خود به پیش پدر خوا گشت **رستم** چون زره سهراب را بکناد
آن مهر دید و شناخت با دل پر درد فریاد بلند برآورد و گفت که ای ارام جان پدر تو بنای
از دست من گشته شد ایچ پدری بکنه مثل من سپر خود را گشته من تا زنده ام ازین
اندوه غم غلامی نخواهم یافت بهتر است که خود را بگشتم سهراب گفت نصیب من همی بود که دیدم که
خود را تو بگشتی چه فایده من خود رفتم تو جاوید **نغم** ازین نوشتن گشتن اکنون چه سود چو تقدیر این
بود این کار بود **رستم** روی خود را بر خاک مایه که نیر و زاری میکرد و سهراب از درد زخم
مثل مرغ غیم شبلی در خاک و خون میپلید مردم کاوس چون از رخسار او بدید که بدت فرست
که ارام گرفته و بجای خود استاده دانستند که گشته شد بکار و خنجر بر کردند و سهراب
رستم را گشت **نغم** بکار و سیکی یافت از آن آبی که تحت شهباز رستم تپا ز شک برآمد
بیکای خروشن برآمد زانه **رستم** پوش کاوشن کرد خود مکمل که همه یکبارگی بتازند و
خود را در جنگ گاه **رستم** رسانند که گشته شد و مایه تاب **رستم** سهراب دارم میتا
مگر گشتن کرد و چون شک از همه طرف ناخته بر **رستم** رسیدند و بدیدند که **رستم** بر روی خاک
افتاده که نیر و فریاد میکند و سهراب هم به بیلوی افتاده میپلید و دانستند که هر دو زخم کار
خورده اند بیلوانان **رستم** را از خاک برداشتند و او را بر سبند **رستم** حاب و زره
خود را جاک جاک کرد و گفت که من بچو میدادی جان خود کرده ام که از جان خود **رستم** سهراب

بدو نوحیت گفت رستم کمر دو ماور من و خن شاه ستمکانت **نغم** چو رستم شنید این سخن
 گشت نهیمی پان و تاب پی نوشت گفت بعد از سانی که رستم بهوش آمد از او پرسید که از رستم
 تقویر رستم که سهراب بر زمین زده بنجی **دل و جگرش درید و بعد از دریاقت**

چن ناری که نام او از عالم گم باد **نغم** کوناه دایر ز رستم که گم باد نامش بگردن کنان که رستم
 نم گم باد نامش بشنید بر ماتم زال و سام بز و نوره خویش آمدی بوشن همیکند موی همیز و
 خروش سهراب گفت اگر تو رستمی میبت که مهر تو بر من نه جبیند و مرا بانی خواری کنیخت و

کن گویند در ابتدا این دعا را بر سر قوت داده بود که اگر بر سنگ یا پخت سوزان
میشد و با این او نمیشد بر رفتی بعد از مناجات کرد که یا الهی من راه گشته نمیتوانم قوت مارا کم کن
تا با این بر زمین استوار بمانم مناجات او بدرگاه قبول رسیده پاره از قوت او کم شده بود و درین
دعا کرد که همان قوت سابق بن عطا شود حق تعالی دعا را او مستجاب کرد و قوت اول را با و داد **نغم**
بروداد این و هر آنچه از پیش خواست **بیر** آورد و گاه بشی بروند ز کاست **روز** دیگر باز رستم و
سهراب در میدان آمده و بر و میزدند سهراب بغیر و تمام نزد رستم آمد و گفت **نغم** بروداد
این و هر آنچه از پیش ^{خواست} چنان گامی رسته از جنگ شیر و کمر می یازد و رستم و سهراب
که نامن جان دارم از رو تو کردن میشود باز بکشتی با هم در افتادند از صبح تا وقت زوال آفتاب با هم
نزد و میزدند **نغم** بکشتی گرفتن کف انداختند و گرفتند هر دو دوال کمر زشت بکمر ناسا پاکسترو
نور همی این بر آن آن برینا کردند و در آخر **نغم** رستم و سهراب شد و فرزند و پیر و دوست کرد و گفت
سهراب گرفته از زمین برداشت و در زیر خود کرد و دانست که از زمین باز نماند و بی نهایت خنجر
گرفته متصل کف او آفتابان جای نرم زد که خنجر و ردل و جلبر سهراب رسید و کار بجای شد **نغم** غمی نکشت
رستم جایز شک گرفتیش و بران خنجر با یک زدوش بر زمین بر کرداد شیر بدانت
کو بر نماند بر **سبک** تیغ نیز از میان بر کشید **نغم** یی یی گفت دل بر درید پس سهراب را
کشید و گفت خیف کن در اینجا بمان و دید که **نغم** دردم وید اما وادیده جان دارم ای شیر
در دل ماند اکنون تو اگر ای شوی و در قهر دریا بروی یا ستاره شده بر سپهر چه درمن از تو گمینه
مرا خواهد گرفت که من ویر و ز تو آفتابان احسانی کردم و تو بی نایل با اینا خواری گشته رستم بر سید نام

و پاره مهر و چند امارت در دل اندیشه کرد که این خور و سال است بصلح این اتمام و میت از راه
 کشتی من بر این غالب خواهم آمد سهراب دید که چون رستم بکشتی گرفتن بیدست جواد و که من در
 کشتی از نو بانی یکی نمی آرم لیکن می خواهم رستم که مثل تو جوانی که بر رستم نیاید از دست من کشته شود
 پس رستم اول از این سر و دام و کمر را تنگ بست سهراب فرو فراموش ساز کشتی تیار نمود **نظم** چو
 بکشتی در آوختند ز تنهایی خود جوی خونه ریختند بزد دست سهراب چون بخت
 بر آورد از جانی قدر دینست که رستم گرفت و کشید ز بن زور کشتی زمین بر درید چو زور
 رستم در دل بر زمین بیاورد پس آنکه بر خشم و کین نشست از بر سینه ملین بر از خاک شد گشت
 روی و دهن بگردانید که بر کور و روز زنده چک کور اندر آید بشیر یکی خنجر آلود بر کشید بهنجو
 از تن کشتن چون رستم دید که اکنون میسر در رستم گفت که در ملک ما این راستم که اول مرتبه
 کسی را بکشتی می اندازند او را سر بر زمین هر چه که دشمن قوی باشد **نظم** نماند که بکشتن زنده بر زمین ببرد
 کشتن که چه باشد بکین اگر بار دیگرش زور آورد با فکندش نام شیر آورد و روا باشد
 از کشتن زود جدا برین گونه باشد و این **نظم** سهراب چون این گفتار از رستم شنید خنجر را در خلد
 کرد رستم را زانود و نگاه سهراب بانه آمد و حقیقت را بهومان گفت بهومان تا مساف بسیار خورد
 و گفت که بازی خوروی همچون دشمنی را که چنین زبون کرده بودی کذاشته درین که اکنون
 خلد می توانی و مشکلست **نظم** نه بری که آورده بودی بدام را که روی از دست شد کار خام
 سهراب بهومان گفت باین میباش که خطا کردم رستم چون از خنجر از دماغ خلد شده بماند
 غسل کرد و بیکی تمام شب بر رگاه خدا ایستاد و گفت ای خدا یا همان قوت که اول مرا داده بودی باز عطا

آورد پس رستم گفت ما در ملودل ساکن فر تو خورسند کردان و بی ما درم چنان را ندانند
تضایر سرم باور من بگو که اهل چند شیر و دیو و آدم بدست من شد و اهل من هم اگر بدست
دیگری نشود چه چاره عاقبت مرک بر همه میرسد اگر چند روز دیگر زنده میمانم چه شد
بهومان گفت که قوت این مرد میر و پنی سینه او من میباید و اکثر نشانی ها که ما درم گفته بود در دنیا
مرد می بینم مبادا که پدرم باشد **نغم** بدو گفت بهومان که در کار زار **رستم** سید منی چند بار گفت من
رستم را می بینم این رستم منیت امانا شد رستم است و رختی او هم رختی رستم میباشد بهتر
از گفته او یقین کرد که رستم منیت چون صبح شد باز در دل او پیدا شد و خواست که با رستم در صلح
زند **نغم** ز رستم میر سید خندان و دل تو گفتی که با او بهم بود شب که شب چون بزی روز
چون خواستی ز چکار بر دل چه راستی ز کف بکن اینا تیر شیر کنی بزنجک پادار
بر زین نشینم هر دو بر پیش بهم می تازد و اسیم روی دژم به پیش جهاندار چنان گفتم
دل از جک حقیق پشیمان کنم با ناکسی دیگر آید بر زم تو بامن نشادی یا یاری نبرم دل من
همی بر تو محسوس آورد و همی آب چشمم بچهر آورد ز نام تو کردم همی جستجو **نغم** گفت تمامت
تو بامن بگوی زن نام پنهان نبایت کرد که کشتی تو بامن کنون **نغم** در نشانی همی بینم
نام نه زن نام پیدا شد و کام نه **نغم** بگو بر فرزند سام بی جهان پهلوان رستم ز ابله بدو گفت رستم
که ای نا جو **نغم** بودیم دی تو بدینا نشکوی ز کشتی گرفتن سخی بود و دوش نه مردی با فریم
تو نیا پس کوش نه منی تو دلم گریه هستی جوان یکشته گریسته دارم میان بیکی شته ام
منی فراز و نشیب نه ام مرد لغتار زندق و فریب **نغم** هر چند سهراب در آشتی میزد و نشانی ما در

خوب تر املت و ادم با شکریه کاوش من هم تبر و نهانیم انگاه بیا ب شکریه کاوش
درستم هم بیا ب شکریه کاوش هر دو در شکریه کاوش در آمدند چنانچه کرد در روم در اید **نظم**
میان آمدن آن دو کرد که بر آمده کشتند و زو و بزرگ در دل اندرستم اندیشه آمد که باوا
این جوان جاہل خود را با کاوش منی سازد و او را ضایع نماید برگشته در شکریه کاوش دید که سهراب
پهلوان بسیار کشته و چپ و راست جوانان را کمر زنی اندازند درستم بر سهراب با یک زو
که تو خنک کرد و انرا کی دیده اینهمه خندی و پی با کی حشمت بد و کشت نری جوانم در نرم زین سر
و شک هو انرم و کرم اگر ایش مبر کنی بهتر و الله با زمین مقابلی شو سهراب هم نایل شده
بود و دید که شب شد از نایا برگشته در شکریه کاوش آمد و در شکریه کاوش آمد و در شکریه کاوش
شاه آمد و کشت که من درین مدت عمر مثل این جوان نخواستنه دیده ام **فرد** که کس در جهان
کو کی نارسید بدین شهر و کرد و دی ندید **میدانم** که او را از ان کشته اند که تیغ و
کمر و تیغ و نیزه با او هر کون خنک کرده و از موده ام در شکریه کاوش با کمری از من زیاده است من
مخطه او بسیارم کاوش من را در شکریه کاوش و او در شکریه کاوش در شکریه کاوش تمام
بر رگاه حق تعالی زاری کرد که یا الهی خود را مرا بر او غالب کنی پسران شب زو را در خود را
طلب نموده کنت که من حریف خود را از موده ام در شکریه کاوش و او بر من میجوید اکنون غیر از
خنک جا که دیگر نیست میدانم که بدیت او کشته خواهم شد ظاهراً وقت اجل من رسیده است
اگر خدا تعالی قح من و او زنی طالع و الله هر کون کشته شد تو با تمام قبیل از املت تا نزد ان
خواهی رفت دیگر از خنک باین جوان کرد که تمام ایران او خواهد گرفت و کتی باب خنک او خواهد

می آرد و بیایان کار از من و ام و دیو سپید و دیو سیاه و دیو کینه ام و شیر و زرد و از من
خلجی بنافته **فر** می رفت آرد تو بروم نخواهم که چای ز تن کبک **پس** سهراب گفت مگر تو رستی
گفت من بنده کمتر نیستم **نظم** من ایدون کاظم که تو رستی که از تنه اسام من نمیری **عینی**
و او پاسخ که رستم منم نه از تنه اسام منم منم که او بیوانت من کترم نه باعت و کام
نه با **نظم** نه امید سهراب شد امید برو تیره شد روی روزی سپید با و رو که رفت
نیزه گرفت **پس** می ماند از گفت ما در شکفت **اول** سهراب و رستم به تیره و را و نهند و از آن شعلها
آتش فرو رفتند پنج هر دو مثل نیزه ریزه ریزه شد بعد از آن نمود بر دست گرفته خم **نظم** فرو ماند
اسب و تکاور کار یکی را نه بدوست باز و بکار **تن** از روی بد آب در کام خاک زبان گفت از
نشکی چاک چاک **پس** هر دو صاحب بر آمدند از هدیکه و در است و نوابل شدند مهر بخدا م بر یکدیگر
نه جنبند رستم بدل خود گفت که ای دیو دیو بیایا قوت ندیده ام **پس** سهراب برستم گفت
که تا چند دم خواهی گرفت یا تیر و کمان و رویت بگیرم **پس** هر دو دست بمان کرد و چند تیر بهم
دیگر زدند **اول** رستم و در گردان نور را که کوه میکرد که را از جای بنایندی **فر** میان جلازان بد
اکبی **پس** ماند از هنر دست رستم **پس** یاز سهراب روز کرد و او نیز رستم را توانست برداشت هر دو
از جنگ و زد و خورد **پس** آمدند **پس** سهراب که رستم را گذاشت و کز در گرفته بر سر رستم
زد و چنانچه **نظم** و گفتار **نظم** بداد و سر خود را محبت **ایات** بنزد سهراب گفت ای **نظم**
نرم و دیو تر باید از **نرم** بر اندازت اسب کوی فراست **دود** است تو کوی **پس** سر
رستم جواب داد که اکنون تاریک شد و در انشا الله تعالی تو خنک خواهی کرد و سهراب گفت

خود من خنک بسته اول بقلب سپاه و بجای که کاوشش بود خود را رسانید و بجای او
 خطاب کرده گفت که انب من بسو کند خورده ام که در عوض زنده سر کاوش را بدار کشم اگر بگو
 غیرتی دارد و خود مقابل من شود **نفسم** بی منت سو کند خوردم به بزم بان بزرگش بجا کشته زنده
 کز ایران نامم کی زنده دارد کنم زنده کاوش کن **رایدار** بگفت همی بود خاموشی بس زنده
 نداد آنچه جانش **سپس** چهاراب همچو کوه البرز در میدان تنها ایستاده بود و مبارز طلب
 کرد میت او در دل تمام کرد آن چنان افتاده بود که هیچکس شش نیا در متی گذشت باز سهراب
 فریاد کرد با دشمنی مفت است با دشمنان چنان بغیرت اندو میباشند که از شیران مانند
 روباه بهمان میشوند ای کاوش برادر میدان نمی آید و روی خود نهمای **مزد** چهر کرده نامم
 کاوش کی چو در خنک شیران ندرای تو بی عین کشت کاوش آواز داد که ای مادران
 خسرو نژاد کی نزد رستم برید ای کترین ترک شد من کز دران تهی ندارم سواری
 و راهم مبرد ز ایران ببارد کس این کار کرد **رستم** قرار داده بود که من امروز خنک نیکنم
 اول بیلو انان و بیکر با او مقابل شوند بعد از آنکه از همه بیلو انان غایب آید من خنک خواهم کرد
 چون طوس طلب او آمد فرمود که رخش را زین کنند و ساز خنک پوشید سلاج بسته
 و دانش بدل گفت که این مرد شخص از نسل دیوست و اللهی اکثر بیلو انی بگند صلبت او بپای
 کردن را فرود گرفته است نیز دران پاک را یاد کرده سهراب مقابل شد گفت بیا یا و تو کیسو
 شده خنک بکنم رستم گفت قبول دارم چون کناره شدند سهراب گفت تاج پنجه من بکس ندارد
 تو از دست من جان نخواهی ببرد رستم گفت تو طفلی خنک کجا دیده خرو و جوانی ترا بلف

نیا در رستم نشان نشان داده یار پدر مادرش بی نام حُبت از دهن مادرش بی خبر
 نماید ستمهای او دل بدیز منبشته سب بر دگر کونه بود در فرمان نکاهند هرگز نرسد و
 باز سهراب بماند از یحیی رسید که تو خوب بهین کاهرا خانه رستم هم در اینجا باشند
 ترا نیز غلصه خواهم کرد اگر من نشان بی کنی کنی
 رستم چنین مت و چنانست ترفیع رستم بسیار کرد **نغم** چو افروزم کمر و بر روز نبرد پیش
 چه پل و چه شیر و چه مرد و تنش ز در و در و بعد زورمند **نغم** شش بر تراست از دور
 بلند پس سهراب بدو گفت تو مردان را کجا دیده که انیمه ترفیع رستم میکنی **نغم** خدایا که باله
 بست آفرید زبردت هر دست دست افرید **نغم** از سخنان سهراب و هم غلام و بدل گفت
 که اگر من نشان رستم بیا بیهمنی سماعت رفته او را خواهد گشت **نغم** برینا روز و ن
 گفت این بال او شود گشته رستم بچال او **نغم** از ایران نباشد کسی کینه خواهد بگردست
 کاوش **نغم** چه خوش بود که مردن نیام به از زنده دشمن بروش و کام پس سهراب
 یحیی را هیت کرد که اگر نشان رستم بیا بگوئی من ترا چنین سماعت میکنم **نغم** چه در دل گفت
 اگر یک جان من برو و سهیل است اما میا و اما و س و رستم از دست اینا هلاک شوند بهتر است
 که راستی بگویم و از جان دست بگویم **نغم** سهراب گفت اینچه شقنی است همه بامن از رستم
 گفتی است **نغم** چرا باید این کینه راستی **نغم** بهوده خیری از من خواستی که آگاهی آن نباشد بر من
 برین کینه خواهی بریدن سرم **نغم** بهانه نباید زدن رستم **نغم** چه باید کنون رست **نغم** پس سهراب
 از نشان رستم نومید شده از جندی فرو آمد و ساز خبک و سلاج نبرد و پوشیده با بام

بچا و نغمه کمر و روز

زنده از ایران خواهم گرفت و سوختن خورد که هر جانی که کاوس را با هم اقل بر سر
 او خواهم رفت رستم نزد کاوس آمد و تعریف سهراب کرد **نغمه** که هرگز ز زنگار
 چنین کس نخواست **بگر** دار **سرو**ت بالایی راست از ایران و توران نماند نکبش
 تو گویی که سام سوار است **سین** وقت صبح کاوشش کرد در ایام رات سهراب هم بیوان
 دارمان فرمود که لشکر آری نماند و خود میسر را که در بند او بود با خود گرفته بر میزدی برآمد
 بجز رانفت اگر راست بگویی مرا خلص کنم او قبول نمود پس از او پرسید که چندی پیش که
 و پهلای بسیار در پیشش لشکر او جمع گشت چه گفت که این کاوشش است پس پرسید که
 دست راست با خیمه بسیار گشت و لشکر خود را می آید چه گفت این کاوش تو در دست سهراب
 گفت این سهراب ده سرخ گشت گفت از کوه در راست بازگشت آن سهراب ده سر گشت
 که این درفش کاویانی در پیش اوست و در خانه او نمی برآید کرده اند چه دانست که خانه رستم
 است اما در دل خود اندیشه کرد که اگر من بگویم خانه رستم است مبادا سهراب بر در خانه
 برود و با و برود و رستم بی تدبیر از دست این گشته نشود و دیگر گشت که علی این
 تواند کرد بهتر است که نام رستم باین نشان ندیم گفت انبره از چینی بگوید از شاه چینی آمده است
 سهراب نام او را میدانی گفت میدانم سهراب در دل خود گفت که مادر منی نشانها که از رستم
 گفته بود در اینجا میایم **پسر** من دروغ گویند باز از دل ساهی و در سر پرسید
 که راست بگو این بار گاه گیت باز او گفت از پهلوانان چینی است انگاه سهراب گفت خانه
 رستم است چه گفت ظاهر رستم در ایل است **نغمه** غنی گشت سهراب را دل بدان که جای

منای بی بد و گفت کاوس امروز بزم گزینیم و ابانیم رستم شب کاوس با
رستم مجلس کرد و صبح پهلوانان و سپاه خود را فرمود که باین رستم نموده نیک سهراب
بروید چنانچه همه پهلوانان رستم شدند و خود **رستم** چهارتر ایش و روز پیدامود و تو گنجی بجا
نریا نمود و وزیران بنده را و روز رسید شده سنگ خاک از جوشان پدید آمد از بالایی حصار
چون سهراب شکر مکیان دید اشارت بهمان کرد و گفت به پنی که از کجایان بجای شکر نمود است
بهمان تبر سید و زکش زد و شد سهراب گفت دل تویدار که همیشگی را بیک ساعت برستم خواهر
زود **رستم** به تنگی نداد آنچه سهراب دل فرود آمد از باره شالاب دل بکی جام منخواست از
کد که در آنچه پنج دل کارزار و زنان پس را پرده شهرهای کشیدند برداشت بر پیش
پس رستم بطریق جاسوسی در شکر سهراب آمد و بجای خود را رسانید که سهراب بر تخت
نشسته بود چپ و راست جوانان نشسته سراب بنور رستم را پرده را چاک کرده نزد
مجلس آمده تماشا دیده زنده نام پهلوانی از مجلس برخاست و بطرف رستم نگاه آمد **سهراب**
دینمزد یک تر شد دانست که مردی نشسته است پرسید تو کیست رستم مشتقی بگردش زد
زنده بهمان یک مشت مرد از و نفس نه برآمد و رستم که مبادا خبر دار شوند بعد از ساعتی شنید و دیگر
در همانجا رسید و دید که شهنش پویش افتاده بیا زو گرفت بر خاست چرخ آورد بد
که زنده مرده است بهر اب خبر کردند **رستم** چو شنید سهراب بر حیت زود به یاد بر زنده برسان
دود ابا چاکر و شیخ خیاگران بیامد و را دید مرده بهمان شکست آمدش سخت جبران بماند
قلیان کنند و را نرا خواند **سهراب** دانست که جاسوس غنیم را کشته رفته است گفت فردا خون

بیاراستند سوییخت شاهی نگردم بجایه نکند استم رسم و این و راه اگر من
 بنیرفتی تلج و تخت بودی ترا این بزرگی و تخت همه هر چه بختی بستر این است ز تو
 بگویند بجای است و قتی که رستم رفت تمام بیلوان و سپاه ایران پدل شدند و نژد
 کورز که دایه کاوس بود رجوع آوردند کورز را کاوس را معقول ساخت چنانچه او را
 شد و کورز را فرمود که رستم را دلد سا کرده بیار کورز نژد رستم آمد و گفت **نظم** تو
 دانی که کاوس را معسر من است به تیر منی گفتش تو فرمیت بگوید بهانم بشناس
 شود **نظم** سر باز در عهد چنان شود پس کورز رفت اگر از شاه از رده میخواست تمام ایران را
 بقتل خواهند رفت اینجا که کز دهم تعریف سهراب میکند که همچن قوت جنگ او ندارد و ایران را
 در بند تو رانیان خواهند افتاد و رسم بر ایران خود کنی کورز رفت که در عالم شهرت خواهد یافت که
 از کورز رستم تر سید و کمرت و بیع بیلوانان خواهند گفت که هرگاه رستم تاب جنگ او نیاورد
 مایه تاب او خواهیم آورد از رفتن تو ملک با فرا سیاب خواهد رسید **نظم** و بر رستم چنین
 داستان بخواند تا بنی چو بنید جیران باند قوت و مروت رستم را بر این داشت که برشته
 آمد چون بدرگاه کاوس رسید تعظیم او کاوس از تخت برخاست **نظم** جواز دورش درید
 بر بای خاست بسی بندر مانی کند شسته بخوات که تنی مرا کو معشت و شست چنین است
 عالم که بزدان بکشت بدین چاره چنین ترا خواستم چو دیر آمدی تنی مرا خواستم
 جواز رده گشته تو ای بیلوان شناسم خاک شد در دوان رستم هم آنچه لذمه بندی
 و فرمان برداری بودی آورد و گفت **نظم** کنون آمدیم تا حیران دبی تو شاهی جهان آورد

دیگر باز چینی کرد و آنکه هفت روز چینی بر پا کردند چنانچه کبود رستم شب و روز دست افتاده
مبود و روز هشتم کوی باز بید شد **نظم** بدو گفت رستم منیدیش زینا که بماند از دکن اندر زینا
رستم گفت تاب بخیر منی دارد هرگاه میسر و م اورا بسزای خواهم رسانید امروز
باید بشنود باز از عاز مجلس کردند و روز دهم رستم اسب را نین فرمود و یا نه عمامه بر او نمود
و سپاه بسیار روانه شد **نظم** بفرمود تا رخس را نین کنند **دوم** اندر دهم نایب ترین کنند
بر اراست رستم به کران زواره شدش بر سپه بیوان پس رستم منزل بمنزل بالیم
طی کرده نزد کاوش سید کاوش رستم و کوشش کرد و حکم نمود که این هر دو را زنده بر دارند
که سپهر اعدا امر کرده و دیگر کرده آید **نظم** برانفت بر کوی بر میل تن بدو خیمه ماند
همه انجمن بفرمود پس طراش هر مار که هر دو را زنده بر کن مبارک طراش بیوان زبردست
بود اما مد ظله کرد که رستم را چگونه بید کرده میرد باز کاوش از غیب بطوش بر پا کرد
که رستم را کبر طوش برستم انداخت رستم خود را افتانده بیرون رفت و بر رخس سوار
روان ز ابل گشت و بوقت رفتن فرمود که توانی مرا بدر کشید **نظم** تنه برانفت با شهر یار
که چندین مدارا کش اندر کنا ترا شهر یار بیاید اندر خورست همه کانت از یکدیگر تبرست تو
سهراب را زنده بر دار کن برانثوب بدخواه را بخوار کن چو خشم آورم شاه کاوش گشت
جبرادرت باز دینی طراش گشت جبرادرم از خشم کاوش بک جبرادرم ششم چک
خاک جبار دار دهنی بنده ام یکی بنده ام بنده ام سرم کشش بر و دم کرد
بس خیز از پاک بزدان من رستم گشت و بسران بشایه را خواستند چنانگاه اسر

بهر اب پیام فرستادند که فدا قلعه را بخواهیم کرد چون صبح شد سهراب بدر قلعه رفت
 و از کسی شنید فرمود و در دروازه را شکست و بدیدند که بچگی در آن درخت سهراب افسو کرد
 و در فراق انداخته نمکین شد و گریه با وخت و سپاه که در آن در بودند نزد کاوشگاه
 و گفتند که یک پهلوانی ازین باب از توران زمین برآمده که باین قوت و دلور کندی مذکور
 و شنیده سال از ده تا دوازده باشد و درین سن اینطور قوت و قیامت خواهد شد
نظم برش چون از شیر بالهش برزید با ایران ندیدم چنین دست کز ز غنای چون او ندید
 کسی تو گوی که سام سوار است بس بپاشتن بجز و قفسه دختر خود گفت کاوشستم را
 اندر ابل طلب نمود سهراب با مردم خود چند روز در آن قلعه ارام گرفت نامه کاوشی که یونوز درستم
 آورد و مضمون نامه این بود که پهلوانی سهراب نام از توران آمده مردم ایران بغیر از تو قابل
 جنگ نمی بیند **نظم** دل و پشت بران و ایران تویی که بچنگال میری شیران تویی است نه
 شهر را ز دران کشاید و مبدلمان و ران ز کز ز تو خورشید گریان شود و تیغ تو باید
 بریان شود و تویی از همه به در ایران پناه ز تو بر سر از نشانان کلاه بعد از تعریف بسیار
 برستم نوشته بود آنکه بللوقف و ایهال بجز در رسید نامه روان شوی رستم چون نامه
 خواند متحیر شده ترکیب و شکل او پرسید او گفت بصورت سام و نریان میگویند بپشت رستم
 در دل خود کند را بدید که ظاهر پس من باشد که در ستمگان من نمی خواسته بودم باز بخون
 که از آنجا جز رسیده که دختر شده است مادر او چنان دروغ خواهد نوشت که تو تاکید کرد که حکم چنین
 چنین وقت روان شوی رستم گفت اضطراب چیست می و سر و خواست و مجلس کردند روز

کردن او انداخته در شکر خود آورد و **نظم** بندد چو که شد ناز بچهره که او را گرفتند برودند
بس و دختر کز دهم کرد و در جنگ بهمان داشت و در دژ بود و خبر رسانیدند نام انداخته کرد و از فرید
ساز جنگ پوشیده مقابل سهراب شد **نظم** چو که شد و دختر کز دهم که ساله ران این کشت
کم که گمانم او بود کز دفرید که چون او کس اندر زمانه ندید پوشید و سواران جنگ نبودند را
کار جایی درنگ نهان کرد و کیوی بریریا کرده بر افکند بند زره را کرده فرود آمد از دژ بگردان
که بر میان باد بای بریر به پیش سپاه اندر آمد چو کرده چو در دژ و نشان پر او زره کرد و سپهر
آن شیر زن را برید بنده بود را برندان کز سهراب میخواستند که از نیمه مردان کسی جنگ من بامد
این زن و پسیرانی اندخواست از تنک با و جنگ کند رستم جان را در دست گرفت و چندین تیر
بر جوشن سهراب زد سهراب دید که تیر را میخامیزند سپهر بروی خود گرفته سینه
را جلود داده بر کمر او زد از اسب برداشته بر زمین افکند و گفت ظاهر و خسته باشد **نظم** ز زمین بر نشین
بگردار کوی که چو کان تپان اندر آید بروی چو بر زمین به چید کرد و آفرید یکی تیغ تیز از میان بر
کشید بند تیغ نیزه بدو نمید کرد داشت از بر زمین و برخواست کرد با و رویا او سینه بود
تا نید و روی خنده بود چون سهراب از و این چیت و جالکی دید انوی کند دور کرد و از اسب
فرود آورد و روی او پریشان شده بخوابد و نمود **نظم** را شد ز بند زره موی او در خشان چو خور
شد روی او بعد از آن سهراب بتین داشت که دختر است مبتلا بیاو شد و دختر را سپهر کرد و دختر
با و گفت مرا بکند از تا قلع بر دم کنج و مال قلع را تو خواه نمایم سهراب از و پان گرفته گذاشت دختر
چون در قلع درآمد حقیقت را به پدر و برادر خود گفت همه صلح دیدند که مار ازین دژ باید گرفت

خود میخواستیم باز تمام کلمه خود را از صحرای شهر طلب کرده در نظر سهراب گذارند سهراب را
 کمند انداخته چون دست بر پشت او می گذاشت و شکم او بر زمین میرسیست تا سر دراز کلمه بان بجز خنق
 را بجز سهراب در آورد و او را خوش کرد و **نظم** میکردش به نیروی خود از مونس قوی بود نشانیست
 آمد بیون نوازید باید زنی بر نفس او بر و برشت آن یل شیراز چون سهراب را از آب
 و غلغله خارج شد گفت من بیک کاوش میروم و بادشاهی را کاوش میگردم برستم
 میدهم این خبر شهر یافت مردم بسیار سهراب بی شدند از اسباب را بر پشت خویش بردند
 زرو سپاه سپید و نرنگ سهراب فرستاد و گفت که کاوش دشمن است درین مهم من شریک
 تو ام سهراب قبول نمود با لشکر از اسباب و دو بیله و نان و ناله سردار لشکر خود نمودند
 سهراب روان ساخت نام یکی همچو نان و دویم ابرمان بانف گفت که چنان سی خواهد کرد که رستم
 و سهراب از نام یکدیگر واقف نشوند و باید یکدیگر خنک نمایند سهراب از رستم جوان تر است ظاهر
 او را بکند بعد از آنکه رستم شود سهراب را هم بیکه بشنایند و گوشتی شسته شدند که رفتن ملک
 ایران آسانست و دو کس را از اسباب تمام سهراب را بدست خود آورده قصد ایران کردند و **نظم**
 بگردان لشکر سپیدار گفت که این را زباید باند نهفت پدر را بایند که داند سپر زبون و جوان
 مهر و کمر قلعه در راه ایران بود سپید و بجز کندی که بان آن در بود چون سهراب بان در رسید
 بجز شهاب خنک او بر آمد و میاز طلب کرد سهراب آب در میدان چنان میدنام او بر سپیدار
نظم بجز در سپید منم هم اکنون سست را زنی بر کنم سهراب را خنده کرد و پیشش شد
 اول بجز منزله خود را در کرد و او نیز کرده از اسبش برداشت و بر زمین نبرد بعد از آن کمندی در

و مهر ناختی دارد که شش و خوی زبان با و خواهد داد پس از هفتمین رخس را خواست فرمود
نزد رستم آورد و در پیشش سوار شد و روانه شهر و دیار خود شدند **نظم** هر یک کان از زبان داشت
ایا اندوه در دود مسازشت چو ناه بگذشت بدخت شاه یکی کوک آورد و مانند ماه تو کنی
کو بپندن رستم است و پاسام شست با نیرم **نظم** چو یکا به شد چو یکا بود برش چون برستم
ناله بود چو کسل شد ساز میدان گرفت به نغم به کوی میدان گرفت چو ده سال شد از آن زمین کس
نبود که یار است با او نبرد از مود نام او را شهر ننگان سهراب نهاد و درده سالگی از او خود
پرسید که از من می پرسیدند پدر تو کیت و چه نام دارد من چو گویم مادرش گفت ز بهار این خیال
کنی که بین که پدر تو نام ترا شنید ترا خواهد طلبید من از غم تو هلاک خواهم شد **نظم** چو داند خواندست
بنزدیک خط خویش دل ما درت کرد از درد ریش رستم درین چند سال سیر با قوت
و در وعل نزد هفتمین فرستاده خبر خواسته بود مادر سهراب گفته فرستاده بود که مرا از تو دختر
حاصل شد رستم ازین مقدمه دلگیر شده خاموش مانده بود و دیگر گفت من نام پدر ترا برای آن پنهان
دارم اگر از فراسیاب بشنود ترا نیز از پیش من خواهد برد سهراب خواهد داد که هرگز نام پدر خود
پنهان نکنم من نزد پدر خود با محبت بسیار خواهم رفت **نظم** کون من ز ترکان خجک اوران فراز
آورم لشکر مکران برانیزم از گاه کاوس را از ایران بترم بی طوس را برستم و هم تخت
تخت پنج و کلاه شامش بر گاه کاوشش بگیرم تخت از فراسیاب شیر بکنارم از آنجا
چو رستم پدر باشد و من سپهر با نیکویی کسی تا جود مادر سهراب در کمر نه شد و هر چند سهراب با
منه نمود که ازین باب حرف گویند سهراب با مادر زندی که در روزی مادر خود را چهار نمود که من اسبی موافق

که نازنی ماه بکر از پس پرده پیدانند کسبش و ریش او شکر منتهی آید آمده در پیش رستم
 نشست **نظم** ز پرده برآمدگی ماه روی چو خورشید تابان بر از ترک و بوی و وایر و جان و دو کسب
 بیالاکر و دار سر و بند بانش از بر ز زبان از شک و باش مکل بدر کهر از در ششم دل
 خیره مایه بر و بر جهان افزین را بخواند پیر سید و برکت نام تو چیست چه چو شب تیره کام
 تو چیست چنانکه او پاسخ که تهینه ام تو گفتی که از غم بدو نیمه ام مکنی دخت شاه ستمگان منم کن از
 پرده بیرون ندیده تنم بگر و فاسانه از هر کسب شنیدم همه داستان بی چون از رستم از
 تهینه این حقیقت شنید و توبیانی دو کنت مقصود تو چیست تهینه کنت من صفات را نایبانه شنیده ام
 عاشق شده ام و با پروردگار عهد کرده ام که غیر از تو چیست و گیری نشوم ظاهر از رندان تو مرا حاصل شود
 و رخت را هم کسان من تعین کرده بودم که بیارند و از تو نمی بگرند اهل که از تعالی ترا بکام من
 بشهر رسانیده و من ملاقات شده خود پیش تو آمده ام تا حقیقت را خاطر نشان تو نمایم فردا
 به بدر من اتیغ را گفته بفرست او از من بیشتر ترا میخواهد البته قبول تو ابر کرم را بیای و حلاقی
 جفت خود نمای رستم امین نورسند و انداخته را رخصت داد چون صبح شد و بدی از مقر بان
 شاه را طلب نمود و این مقدمه را از چهار کرد و شاه بشوق تمام قبول کرد و **نظم** چو شنید شاه این سخن شاه
 شد لبان کی سر و شد بران پهلوان و از آن وقت خویش بر انسان که بودش آیین
 کیشی رستم کیش با تهینه گذرانید و مهر از سلام مزبان که در بازو خود داشت به تهینه داد
 و گفت امر حق تعالی دختر و بدین مهره بر کسوی او به بند و اگر سپرد و در بازوی او خوابت

کند و کردن رخسار بندند همگان بروی چو کمر و زنجیری کس را رخسار بدندان لکزد و
گفت اما از دست آنها طلع می نیافت دو سه کند و دیگر هم انداختند و رخسار را بر روز ما دیان که هم
ترکیب بود و برکشیدند تا آن مادی شکم دارند چون رستم پیدایش رخسار را یافت اما از آن
و علمت دریافت که رخسار گرفته بودند **نظم** عینی گشت چون باری را یافت **سرمه**
سنگان شتافت **رستم** بی رخسار گرفته سوی شهر سمنگان که داخل **سردوران**
بود رفت **نظم** عینی گشت چون باری را یافت **سرمه** سوی سمنگان شتافت **رستم**
بی رخسار گرفته سوی شهر سمنگان که داخل **سردوران** بود رفت **نظم** عینی گشت **رستم** بر
درخت کجی پشت زین و کجی زین به پشت **شبه** سمنگان خبر رسید که **رستم** پاوه آمده است
بادشاه آنها باستقبال **رستم** آمد و کمر می بسیار نمود **نظم** بدو گفت شاه سمنگان چه بود که باری
با تو نبرد از خود و درین شهر مانیک خواه تو ام ستاده بفرمان براه تو ام **رستم** **شبه** سمنگان
تقدیر و بدیاری نمود که رخسار مرا از مرغان تو بپوشانند و بی آنرا من **شبه** تور ما بنده ام **نظم**
تو همان من باش و تقدیر کن **پاکام** تو کرد **سرمه** **رستم** که تیرزی و تقدیر نیاید بکار **پاکام**
دایم بود و بار **که** اشب هین شاد داریم **دل** و زاندر **شبه** از او داریم **دل** **بهمن** **رنگار** او
شاد شده **دل** اندیش از او شده **شاه** سمنگان بجا مردم خود را برای جتن رخسار
تین نمود **رستم** را **شبه** بسیار دوا ساز و سرود در میان آورده خوشحال شد
بایه از شب گذشت برای **رستم** فرشی گسترانید **رستم** در خواب شد بعد از ساعتی دید

درون ناز تبارش همگی و با کردگار کاوس و خاک خواری افتاد و چهل روز درانشت
 کمره و زاری میکرد و درگاه خدایتعالی متبایید چهل روز در نزد پندران بود بایا به بود
 میردخت جایی چو یکیند یکیند کمریان چنین به بخشید بر وی چنان آفرین نمود و شش انب
 خواب از نهاد که خوشنو گشت از نو داد و داد مردم کاوس دیوانه را این کرد که خبر او بیارند که در
 کجا افتاده است دیوانه نفس کرده در پیش چهرین رسیدند و شاه را بابت ندیدن کرا
 خبر کردند سپاه آمده کاوس را برده باز بر تخت نشاندند رستم و کور و زبکاو و نفس نری
 کردند **نظم** بدین دیو هرمان جانی خویش بکوی مکیس پیاده رای خویش سبابت
 چنین بر نیستی فتاده شتر از ماشی نکشت او ستاده تو کاری زمین را انکو ساختی
 که بر کسما نر از نره افراختی کاوس نذر خواست و پشیمانند راه داد و عدل و شکلی
 پیش گرفت چنانچه تمام عالم مطیع و متقاد او شدند مکی شهر یافت **نظم** همه مهران کشته شدند
 پرستنده جا که او شدند فریدون منش بود و میشد شاه چنین شاه کم ویز خور
 ماه که اکنون بدی بدی **نظم** در بستی بر شاه محمود و چنان باوشایی که شاهان پیش
 بویند بی کام او کام خویش ازین پس بفریدون بویست از سهراب رستم منی گویند
 کنون از م سهراب و رستم و کز شنیدستی این هم شنود **داستان رستم و او سهراب**
 و جنگ کردن **بر دو با خود** آورده اند که روزی رستم کار آمد و کور بر از ده کباب کرد و بعد از
 در تمام خواب رفت و بام رختی را گرفته بصر اسر داد و اما گاه چند ترک عیار کار کرد و بر
 رختی رسید و خواستند رختی را او رجم کنند گفتند که می بایست رختی را انداختند

همی آموزم که او را بازی داده هلاک نمایند و زخمی نام دیو عمره بود و او نزد کاوس آمده تلخ
نمود پس آنچه از ابلهش شنیده بود باو گفت **فرد** دل شاه زان دیو پیراهن شد زوالش زان شب
کوتاه شد کاوس بان دیو گفت اگر مرا با سمانا بتر از انعام بسیار بدسم او جواب
داد که من ندانم پس این میگویم پس بخانه املیس شش او حاضر شد و گفت که بچه تعاقب از صحر او رو
تربت ناچانه با دیو یک سر بعد از چند روز با نه فاقه داده بر شیر کشته گوشت نهند
و آن نیزه را بر سرخت گذاشته تحت را بان تعاقبان میل گوشت میکنند پرواز
بجانب بال دنیا نیندان تحت را با سمانا خواهند برد و قیله جانوران از پیریدن سست میمانند
و مانده میشوند و کاوس خواهد افتاد و هلاک خواهد شد دیوان حقیقت را آمده بجای کاوس الهام
کرد و او را فرمود که از پیشین تعاقب چند بچه او شوند و اینان کردند **نظم** همی پرواز بندن سال و
عقاب کباب بره چند کلاه بجا آوردند و اینان کردند **نظم** همی جو میزدی گرفتند هر یک چو شیر بران
سان که آیند بال و زبر زود قماره یکی تحت کرد **نظم** سرخت را بر نیامخت کرد و بیادیت با نیزه
را با بره به بست اندر اندیشه دل کسب و زان پس تعاقبان دلدور چسار با و در تحت
بست استوار چو شد کشته تحت پیران عقاب سوی گوشت کردند هر یک شتاب ز روی
زین تحت برداشتن زامون با بر اندر افراشتند قول دیگر است که تیر و گمان گرفته بیک
خداستعارت **نظم** و گرفت زان رفت بر استمانا که ناخک سازد به تیر و گمان زهر کونه و هست
او از اینان اندر بجز سر فرود ازین چون مرغ از قوت مانند تحت نکون را کردند چنانچه کاوس
بهر و دست خود جو بهات تحت را حکم گرفته او نیزان بود و در پیشه چنان افاقه **نظم** با نده به پیشه

نزد کاوس جمع اند **نظم** چو از وزرنا کرد کاوس **نظم** رانها گویو و کور و زوهم و کس **نظم**
 سه کشور است کنج و سپاه همه شد بفرمان کاوش **نظم** سپاهن فرو نشد ز **نظم** سید نزار
 نمره دار برگزین سواران سپاه کاوس باین سپاه رویا بران خفا و افرا سیاب نیز شکر
 اراسته بن آمد و با پهلوانان خود گفت هر که رستم را بکشد یا اسیر نماید من دختر خود و باو شای
 با وید **نظم** همان رستم پهلوان شیر که از تیغ او کشت کرد و نجل هر آنس که او را بر وزی
 بنزد زنین بکند اندر او مگرد **نظم** بروشاهی و دختر سیر خود و هم بهشت نام شای **نظم** سپهبد **نظم** گرو
 افرا سیاب چندین جنگ رستم باخت نه کشته شد پس افرا سیاب خود آمد رستم کمز را
 برداشته بیاب افرا سیاب دانت که من از دست او جان بردی نه ام بشت برستم و او بیک
 برق که رخیه از نظر رستم غایب شد **نظم** نشت ترکان در آمد خواب **نظم** کریران شاز رستم افرا سیاب
 دیران ایران **نظم** سر مران **نظم** است اندر کمز زبانی کران **نظم** کشته شدند چندان نوران سپاه که از
 کشته شد شسته تا چهره ماه **نظم** افرا سیاب شکست خورده باز بتوران رفت و کاوس تمام ایران را
 با ملکهها و یکسر نمود مردم خود جای یاقین بکومت کرد و دیوان و پیران نیز در فرمان او شدند **نظم**
 ز بس کنج و زیبای و فرشتهای بری مردم و دیو کشتش **نظم** سپی کاوس برود دیوان تا دگر
 البرز خانه غریب ساختند و خانهها شیشه و زبرجد و باقوت برای خود فرمود چنانچه دیوان
 از فرمانش او تنگ آمدند و در چاره آن افتادند املیس بدیوان تعلیم نمود که بکاوس بگویند
 که تو باو شاهستی مثل تو باو شاهی جهان باو ندارد و جف باشد که از کردش فلک و جنبش
 ستاره و ماه و آفتاب تو خستد و سر غاشی بعد از آنکه او خواستش اینی نماید من شمارا نهی

رستم را از پادشاه آن دو پادشاه در ناما و ران رسیدند **نهم** هم شاه پیرانیم برخواستند
سپاه استه کشور بار استند **رستم** چون متصل شهر رسید از هر دو طرف صفها را بسته
شاه نامان و ران چند نعل جنگی در پیش خود داشت رستم رختی را بولدنداده در میدان داده
استاد و مبارز طلب کرد دل پیران و همه شدند و هیچ پهلوانی را زهره آن نشد که بر رستم مقابل تواند
شاه نامان و ران گردان خود را بیت کرد و چند کداسب در میدان تاختند همین که رستم باینها
عمل نمود همه گریختند پادشاه شام در غیبت آمده بار رستم رویرو شد رستم گریز با و انداخت
اوسر خود را در دیده رویگر نیز نهاده **رستم** کند بجانب او را کرد و دور گردان او میزدند کشید
تا از اسب افتاد رستم مثل بادی خود را با و رسانید و از زین برداشته در شکر خود آورد **نهم**
پیران و پادشاه خوشنقش که گریخته کرد و در گران به تن زیند کندش را نای نمود و بپایه نیارت
رشتن چه سود زین بر گرفتش بگردار گوی که چون کان بر خیم آمد از بروی تهنی لب با بر آورد
تو گفتی که بسته ز خود نشد **نهم** بر تخت اسب و بر آمد خروش بد آنجا که در بار آمد بوشش شکر
بر بر شکست خورد و در رستم رختی را تاخته پناه بر بر رسید و او را با چند پهلوان اسیر نمود
نهم شهر بر برستان بیک گران گرفتار شد با چهل **نهم** ران پادشاه نامان و ران
از رستم امان طلبید رستم گفت کاوس بن خواجه نمایند ترا امان و هم بعد از قول و عهد کاوس
را طلب نمود و بر رستم **نهم** ز کشته زین گشت با کوه راست که ناما و ران شاه ز رخسار خواست
به چنان که کاوس کباب سران بر رستم آورد نامان و ران چون کاوس از بند غلام
باز بر تخت نشست و شکر مصر شام و نامان و ران صبر بر همه طاقت کردند از صبر هزار سوار

در شهرهای ماوران بعد از آن که کاوس شهرهای ماوران را محاصره کرد و شاه آن ملک دختر تازی داشت
سوداوه نام کاوس آن دختر را از او طلب نمود و او از دختر خود مصلحت پرسید و جواب
داد که من بهتر از کاوس کدام پادشاه خواهم یافت چون شاه نمان و ران و دیگر دختر را
نمیخیزد و قبول کرد و کاوس آمد و عقد بست و کاوس بر دکان ملک نمان و ران را
بهان پادشاه بخشید آن پادشاه گفت که چند روز همان من باش و در قلعه با چند پهلوانان خود
بیا کاوس قبول کرد و دختر نمان و ران کاوس را منع کرد که مرد کاوس گفته دختر را
نه پسندید با چندین در قلعه رفت پادشاه نمان و ران مثل زندگان شب و روز خدمت
کرد و بافت روز ایشان در آنجا بودند و از همه یافت و مکر این شدند که یک ناکاه شاه نمان و ران
غافل کرده بند ساخت **نهم** گرفتند ناکاه کاوس را همان کوه و در زمین طوس را چوبسته
شدن فقر و بیم جوئی سپیش بایران نهادند و روی بعد از آن که افراسیاب شنید که کاوس در
افتاد و لشکر جمع کرده بایران آمد و بر تخت نشست **نهم** کهن لشکر افراسیاب را برآمد از خود
ارام خواست سپاه اندر ایران پرانده شد زن و مرد و کودک هر آنکه شده مدتها ایران که بجا
اخذ و داشتند افراسیاب را که ویدند و فرستاد و زن را بستاند و فرستاد و فرستاد
خدا صی کاوس شد اول نامه پناه نمان و ران نوشت که اگر کاوس خدای من را ببرد و آله من آمده
و از رانها و تو خواهم بر آورده نشیند که من پناه ما نذران چه کردم از جواب داد که اگر میل انقب
واری میاتر از من مثل کاوس در بند خواهم کرد و اینچنین **نهم** شنید لشکر جمع کرده بجانب ماوران
روانند شاه نمان و ران نزد شاه مصر و شاه بر سر رسولی فرستاد که بگویم من بیا بیدار منی شده

کیم باری که حمله نمایند **نظم** برآمد هر دو سپه بوق و کوس هوا نکلون شد زین آبنوس هوا
 نشت سوز و سبزه نشت ز تابیدن کاویانی درفش زین شد بگردار دریای قیر همه موجش
 از خج و گرز و و تیر تانگ هشته هر دو شکر روز و شب خبک کردند چنانچه هیکل ام غایب شد
 کاوشی بر سر کمر و روی بر خاک مانده زاری بدرگاه باری کردند که یا اهی باین دیوان عالم
 و پاترس مراجع دهد او از این غیب شنید کفر تو خواهد شد از آنجا نیک گاه آمده فرمود که
 بهلوانان یکبارگی حمله نمایند مردم از هر سو حمله آوردند رستم در غلب گاه شکر و کرده خود را
 با شاه مازندران رسانید چند فیل مست در پیش شاه بود رستم کمر زیر سر هر فیلی که میرد
 معنرا و بر شیان شد و میکشید تا راه واشده تپشش بر شاه مازندران افتاد و درین
 افتاد کمر از دست رستم افتاد و کیو بهلوانان در آنوقت نیزه بر رستم رسانید **نظم** و زان پس
 تهنیتی بکی نیزه خواست سوی شاه مازندران رفت راست بر او خفت با شاه مازندران همه
 شکر خیزی سره کشت اندران همان نیزه زد و بر کمر نهاد جدا خشتان بند چون ایدار کشتن
 شاه مازندران شکر آورد و کمر خفت نهاد کاوشی بنیج و منبیر و زرها در شهر مازندران
 داخل شدند و جمع مردم و دیوانه که در آنجا بودند بر رستم کمر زدند حکومت مازندران با ولد و داده کاوش
 و رستم یازرومال بسیار با بران آمدند **نظم** عاظم خبر شد که کاوشی از مازندران است
 آن تاج گاه باند یک سر همه زین شکست که کاوشی آن بزرگی گرفت اکثر بادشاهان اطراف
 نزد کاوش آمده هدیه و خدمت قبول کردند و هر ملکی که اطاعت او قبول نکرد و بر او شکر کشید
 چنانچه در ملک توران و کمران و گران کنی بسیار کرد و **داستان** گرفتار شدن کیکاووس

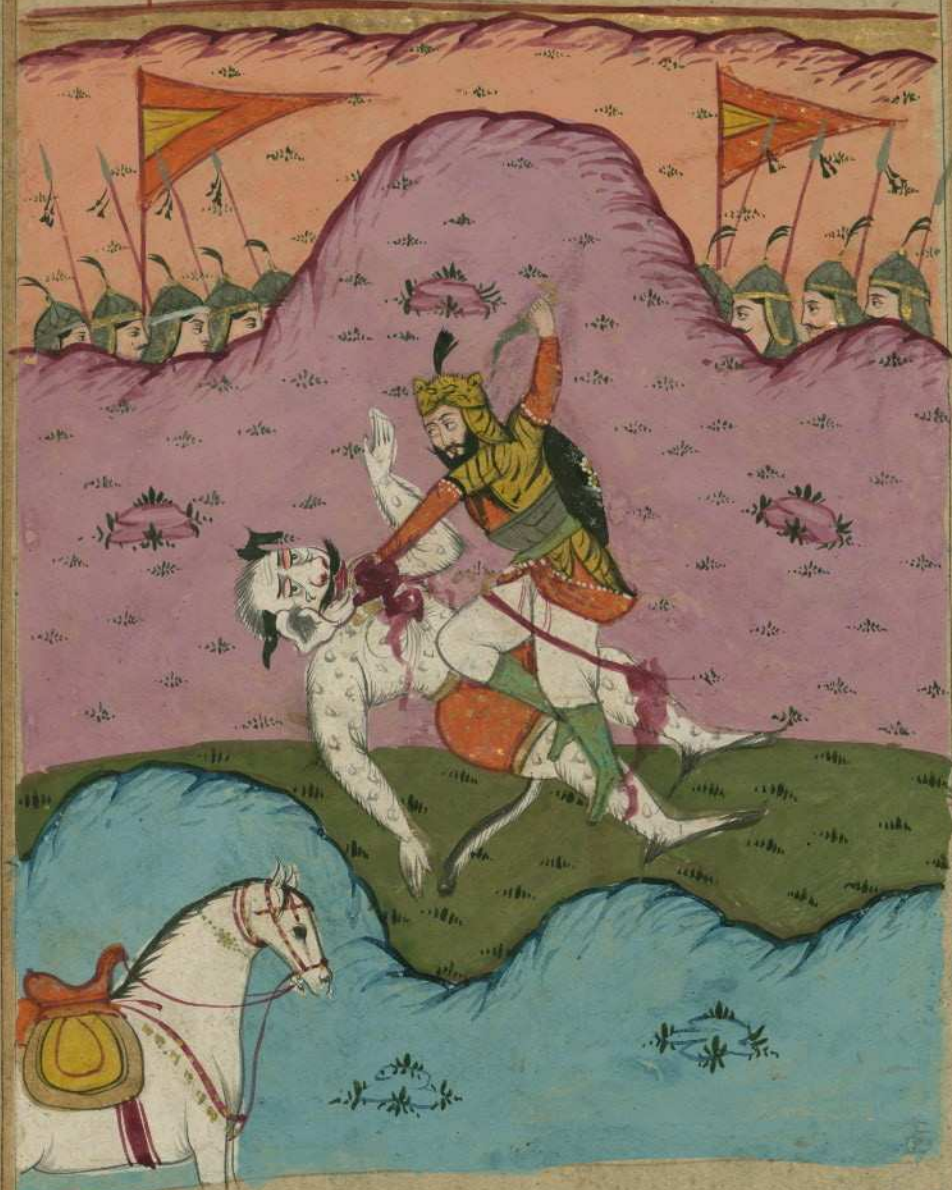
است کله پور نام بیلوانی داشت او را از پیش خود فرستاد که چنانچه دست آن بیلوان رستم
 شکسته بود چنانچه او بشکن کله پور بسوی رستم آمد و گفت بامن چنانچه رستم قبول نمود و در
 چنانچه با هم قایم کردند رستم چنانچه کله پور را از چنان افشرد که ناخنهای او ازین ریت **نظم** کله پور
 با دست او نیمه پی و پوست ناخن **همیشه** بیاورد و بمو با شاه گفت ای باو نشینی راز نتوان
 نهفت **ترا** ایشیت بهر آید ز جنگ **فرخی** بکن بر دل خویش **نگ** شاه با کله پور غضب کرد و رستم
 را طلب نموده نامه خوانده پس گفت رستم نوبی گفت من چاکر رستم ام ملک بیا کری او اسم
 بدین **رستم** رستم به نامم رخصت خواست در جواب نامه دیگر نوشته حواله رستم کرد که من هر
 اطاعت ترا قبول خواهم کرد و یک تو **سزاوار** اطاعت من هستی **جبر** و ابایی تو هرگز این ارز و نکرده
 بودند تو **سزاوار** مرغه دیگر بر سر خود آری رستم گفت این شاه **چنانچه** و تخت خود را
 بخیل میکند و قتی که کاوس در رستم رو باینطرف گشتند ازین در جان تو و مهر بران تو خواهند آمد
 ازین گونه چندین سخنهای درشت رستم باو گفت چنانچه شاه در غضب شد و رستم را رخصت
 داد و چون نزد یک کاوس رسید گفت ساز جنگ **اراسته** مای و روان **شوفرد** چو رستم باز نزد
 گشت باز **شبه** جادوان رزم را کرد و ساز **از** انطرف **هشتم** مازندران بیلوان فرمود که
 نیک کاوس بر وید و بیلوان شکست کاوس را همراه کردند بیلوان نامی نیز آمدند کاوس
 هم خبر بران خود را فرمود که رو برو دیو **شود** چو نام بیلوانی بود مبارز طلب کرد و رستم بر سر
 تاخت آورد **نظم** چنان زویره کرده **کامش** **نان** که دیگر دیده **مید** **ش** **چنان** **مید** **خ**
 از پشت اسبش **چاک** **دین** **بر** **خاک** **وزره** **چاک** **چاک** **بدر** **گشتن** **جوا** **شاه** **مازندران** **فرمود** **که** **یک**

همه پرده مار از پرده درین فرمود آمدند نزد کاو و تشریف لشکر و خانه را ملین و مستحکم
انقدر کرد که کاوس در فکر افتاد و رستم گفت که این مرتبه بنی برسانت میر و من نامه نویسد
سپاه خوشحال شد **نظم** بیان چینی گفت کاوش شاه که از تو فرزندین و کلاه بنمیت تر
هم تو بیل و سپر پر کنی در بستر از شیر انگاه کاوس نامه نوشت با نیمه صفا که باین لشکریانی
باوه کارتی اندکی که عاقل و هوشیار است مال کار را می بندان بار دوم جبر کردم اگر اطاعت مینمود
ترا سیر خواهم کرد و الله سزا انکه قلمه تو خواهم آویخت از لشکر من خبرند از این
انکه مردم در اندک زمان برسدند که شمار و عددان جدا باشند **نظم** چو نامه بهر اندر او و شاه جهان
رستم به پیو در راه چون رستم باز نذران رسید مردم شاه باز نذران خبر دادند که همچو شیخ
از کجا کاوس آمد **نظم** فرستاده چون خبر بدو رستم کند بیشتر که چون شصت خم نیز اندرون بازه کلام
زن یکی زنده پل است کوی بنی شاه باز نذران نیز بپلوانان نامی خود را با استقبال رستم فرستاد
چون چشم رستم بپناه فرستاد و درخت گلشنی از پنج بر کنده مثل نیزه در دست جلودارده آمد چون
نزد یک انبار درخت را از دست بپایند چنانچه چند کمر و زیران درخت شدند **نظم** مینداخت چون نزد
ایشان رسید سواران بسی زیر شمشیر آوردند بپلوانان باز نذران با ایشانست که وند که ما را هم ندوم
که قوت و مردی خود را با و نامیم بپلوانان چنانچه خود را بپای رستم دراز کرد و رستم در دست خنده
نمود و دست در پنجه او محکم کرده اندکی زود کرد و کهای دست آن بپلوانان را هم جدا شدند و از آن
نظم بران خنده اندر مغیبت و خجسته میر و شش رک از دست و ز روی رنگ شد هوشن زبان مرد
زور از مایه ز بالدی اسب اندر آمد بیای یکی شاه باز نذران این خبر رسانید شاه دانست که رستم بنی

[illegible]

بیدیدیم خور و دور دل خود گفت که تا حال ترس در دل من راه نیافته بود به نزدان پناه یافتیم
حُجبت خدایی را یاد کرد و توفیق بر و انداخت **نظم** اندوخت دل پلتن **بهر** کاسید زبانی
بشیت برانفت برسان چل ثریان یک تیغ و نیزشش بر و بر میا **از تیغ** رستم کمران او برده
دیو سپید آمده رستم را و رنجل گرفت هر دو یکشتی در افتادند و با هم زور آزمای کردند
چنانچه هر دو عاجز آمدند **نظم** بدل گفت رستم که امر و زجانان باند من زنده ام جاودان **همی**
دون بدل گفت دیو سپید که از جانشین نیاشدم نا امید **همی** گوشت کز این از آن ازین
همی کل شد از خون **سر زین** چون از کشتی کمر فتن هر دو نایل شدند ساعتی درنگ کردند
رستم دید که از خون دیو زین کل شده است دانست که زخم تیغ من کاری شده از روی غیرت
در کمر دیو زده برداشت و بر زین زد و خنجر کشید دل و کمر او برید **فر** و نزد دست برداش
نتره شیر بگردان و راورد افکنده زیر زدنش بر زین همچو شیر ثریان چنان کز تنی او
برون بُرد جان **بک** کشش ازین برده پیرون کشید **فر** و بر دخنجر دشنش بر درید **چون** نظر
رستم برین آن عار افتاد دید که دیو بسیار کشته افتاده است با ولد و کنت که این را کی کشته
او گفت که جان این دیوان بیان دیو **سپید** بود هر گاه تو او را کشتی همه مردند **نظم** همه غار میسر
نی کشته دید چنان همچو ریای خون کشته دید با ولد و دادان کشیده **بک** سویی شاه کاو
منج **کور** پس اولد و کنت بن امیدوارم که انعام دهی رستم خواب داد که حاکم مازندران ترا خواهم
کرد اولد و شاه دمان شد و زین بوس **فر** و کنت رستم که مازندران **سپارم** بدواز
کمران ناکمران بعد از آن رستم تر و کاوس آمد و فرود کشتن دیو **سپید** را و **نظم** بد و آفرین کرد

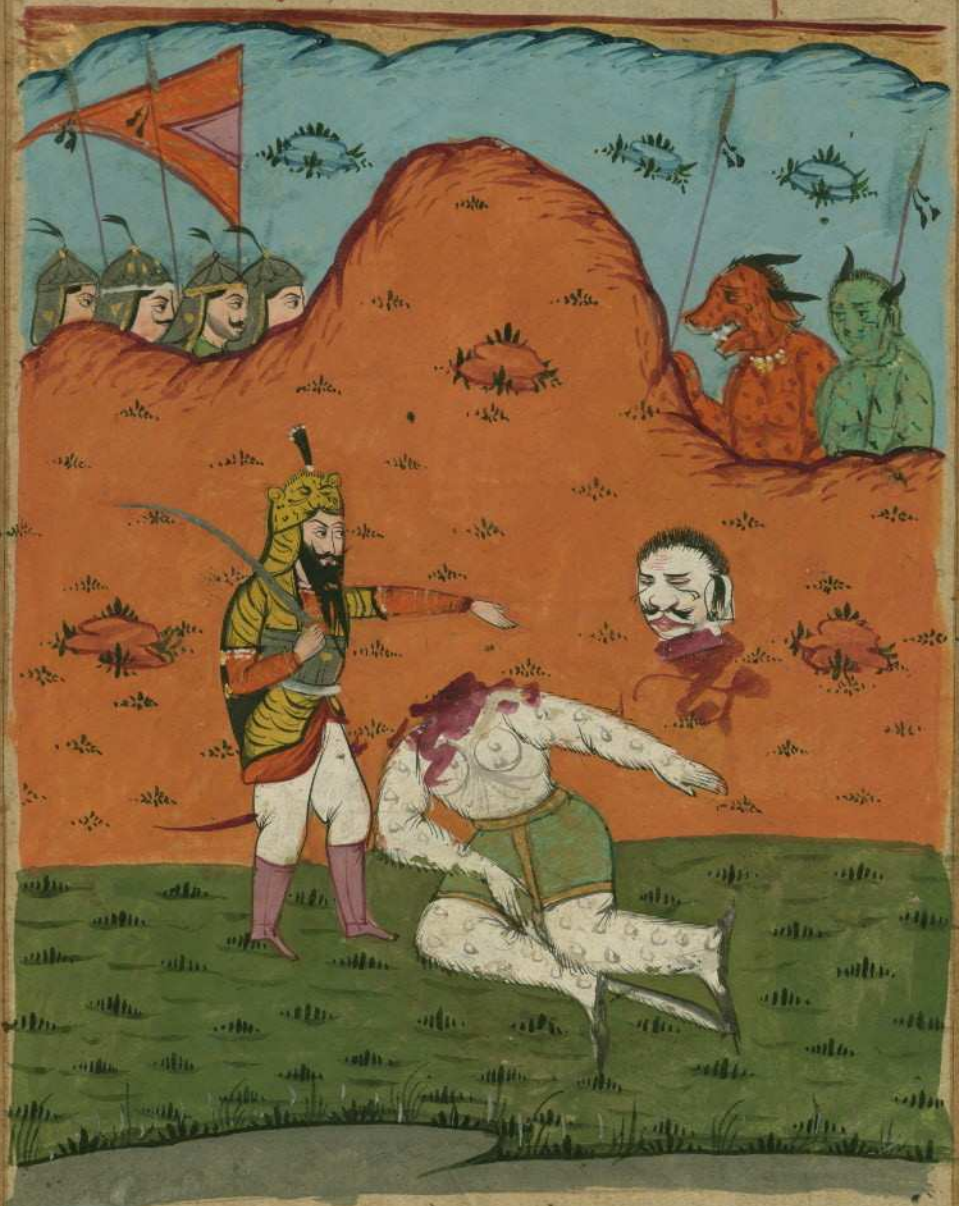
ششید بگردار دوزخ کجی غار دید: پراز جادوان روشتی تا پدید: رستم راه غارت
 آن دیو را حد در پسین مرتیکه رستم را بر دکه چشمان رستم چه میزدند نظم با بید
 مشکان دیده نشست: در آن غارت تاریک چندین بیت: تبارکی اندر کجی کوه دید: ~~شش غار~~
 ز نو ناپید تقویر رستم دیو سفید را در گشتی انداخته بجز تن او را دوزخیم ساخت:

در آن ظلمت تنفوس تمام دهن غار یافت بد بو ششید خبر رسیده بود از آن غار برآمده برستم
 مغال شد فر دمی رستم آمد جو کوه سیاه: از آتشش ساعد و زاین کلاه: چون رستم صورت او

داده که پنج دیوی مقابل من میخوانند اگر نشود سر و جان خود را بیا و خواهد داد من برای
کشتن دیو سپید آمده ام مرا خدا تعالی آگاهی داده است که اجل او بدست تو خواهد بود تو
حسب راجان خود را بیا و میدهم آنست که بن صلح نای و اطاعت کنی چنانکه در دیو و انرا طفل
حسبم تو فرو گرفت و دانست که این مرد راست میگوید و عظمت تمام با او است اطاعت رستم
قبول نمود و دیوان را منع کرد که نزد یک رستم نیامد و ابرانیان بنده را خلع کرده تمام در پیش
رستم آورد و گفت تو خود بیک رستم دیو سپید بر واکرا و کشتی من با تمام لشکر خود حلقه
بگوشی تو بوده و ما بر واکرا خواهیم بود **فردا** بایرانان گفت بس شهر را که ما را سر برادر
روزگار از اینجا اولاد و یک دیو دیگر را بر سر همراه کرده بجانب غار دیو سپید روان
و از دور لشکر دیوان بسیار دید پر سپید که این لشکر گفت شکستند لشکر دیو سپید انگاه
اولاد و گفت که دیوان تمام شب بیدار میباشند و قتی که آفتاب کرم میشود همه یکبار در خواب
میروند **نظم** بر واکرا و چون آفتاب شود کرم دیوانند از خواب برایشان تو بهروز
باشی کمر اگر بار باشد بر سر و زکمر رستم غی در اینجا آرام گرفت که آفتاب کرم شد **منزل هفتم**
گفتند دیو سپید رستم رستم چون اندک آرام یافت روانده بر سر دیوان رسید
پاره در خواب بودند و باره بدار رستم در میان آنها سیده چند برانست تا همه دیوان برخاستند
و غریب از آنجا جمع برخواست رستم را که زکمر دزد رستم چپ و راست آنها را بقیع میبرد
چنانکه هر که نزد یک رستم گشتند آخر همه دیوان رو بکمر رستم و **نظم** نه البتاد
کس پیش رستم نیک نه بدستند با او کنی نام نیک **از** آنجا که سویی دیوی سپید بیا که در آرمیده

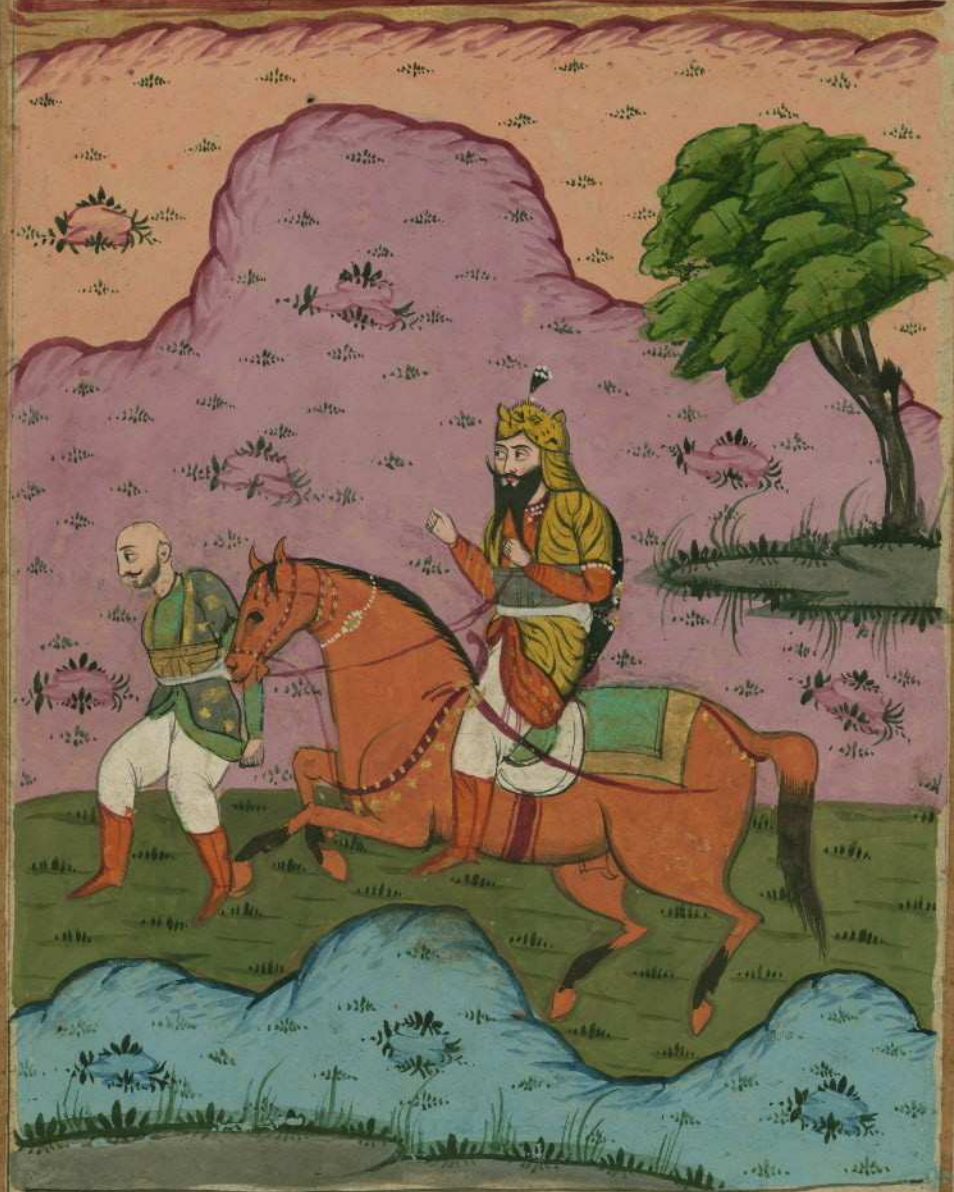
برخواست درستم را در نعل گرفت **لغتم** کمرش و راغوش کاوش شاه نزالش بر
 وزبچه و راه **رستم** نام گذشت را بیان نمود و در فکر این شد که بند کاوش بر دیگر دیوان
 نفوذ رستم که سر از تنگ دیوانش جدا کرده در پیش دیوان انداخت

را خبر شد رستم را که دگر دزدید از تنگ نام سر دیوان بود نزد رستم آمد رستم را
 که دگر دزد رستم بدو گفت که من از تنگ را سپار از آن چنان جدا کردم که سر نخنگ یا
 صوه را کسی بکند بعد از شش او سر دیوان از ما گرفتند این در تعالی مرا قوت و منبر روزمندی

بچون سمع افروخته اند از اولد و پسر سید که این التی چیست گفت این بر سر دروازه قلعه با نیش
ست دیو سپید و جمیع دیوان در آنجا سکونت دارند هر کدام در مجمع خود التیها افروخته اند
رستم از آنجا از انبیر رود آمد و گفت نزدیک رسیده ام نصف شب است نشنیدیم تا نیم شب گفت
هر چند که از اولد و همگرمته بود بر آه اقیاطا و اربابا و رختی سخت لبست **نمل ششم** چون خورشید
طلوع شد اولد در از دخت بکشا و لیکن کند از گردن او و ز کمر و بر رخسار شده و بجانب
مازندران روان گشت نیز از دیو سپید و دیو دیگر نامی بود ندکی از رنگ دوم بد از رنگ
با جمیع دیوان همراه بودند اولد و گفت حقیقت از رنگ را شنیده هوشیار بکشت اینجا
بسیار صحت رستم بیجا با در آنجا که از رنگ نشسته بود نمره زد و **نظم** کی نمره زد و در میان
کرده تا تو گفتی بزرگ دریا و کوه بیرون حبت از خیمه از رنگ دیو بود بگوشتش از وان غریبه
از رنگ دیو دست و کمر رستم زد و رستم یک دست سر او گرفت و دست دیگر کتف
او گرفت و او را از تن جدا کرد و در جمعی دیوان افکند که سر خود را بگیرد و ماتم دارد **نظم**
کوشش گرفت با نیش دیر سر از تن بکشدش بگردان شیر چو دیوان بیدیدن بال او بدید
دل شان ز کوبال او دیوان را قدرت نشد که نزدیک رستم بیایند هم که نیز ان گشتند
رستم از آنجا بر کوه سر از آمد و بران کوه سر بلند و دید ساعتی در آنجا دم گرفت بعد از آن
از اولد و نشان یکاوس حبت اولد و بر کوه نانی عظیم بال و پاییان کرده در آنجا رسانید که
کاوس و ایرانیان در بند بودند در آنوقت دیوان موکل را خواب برده بود رستم کاوس را
دید که باز بخیر کران دست و پایی او را بید کرده اند چون **نظم** کاوس بر رستم افتاد و نشان

یک هزار دوست پل جنی در سر راه جای گذاشته اند و تنها چگونه خواهی رفت
 اگر از این باشی از آنکس اخلاصی نداری **مقدم** تو تنها تنی کمتر می‌ماند **میای** بومنان اهر میانه
 بخندید رستم ز گفتار او بد و گفت کرامتی راه جو به منی تو کنز یک تن پل تن چه اید بران نامدار
 اینجی به نیروی یزدان سپردم ز کمر نه بخت نشستی و تیر و تبر تصویر رستم اولاد در بسته شنی انداخت

بدرم بدو پیوست نشان نیست **منان** اند اند باز از رکیب پس رستم اولاد در بسته پیش کرد
 طی راه نمود دیگر و ز کیش راه رفتند نیم شبی گذشت بود که آتشی بر قله کوه دید جایجا

اورا بسته محکم انداخته در جائیکه چشمه آب و مکان خوش بود فرو داده بنیشت در آنجا
گذرانید همان اولاد در رستم راه نای میگرداورد و رستم شب در آنجا گذرانید آن منزل
و پیشتر هم تعلق بهین اولاد داشت در اینجا چه بد بخیک رستم نیاید تا صبح شد رستم از
اولاد و حقیقت کاوس و جنگ دیو سپید پر سپید او یکی کی خاطر نشان نمود پس رستم
شمر شیر که گردن او بر نواز و زخمی را خواست رستم گفت اگر من جان بخشی تو کنم
مرا از تو چه نفع خواهد شد گفت خد شکاری و جان فانی خواهم کرد و رستم گفت دیو سپید
بنما نشان مبدی و در جای که کاوس بنیست میسر اولاد و جواب داد که درین دو جا
میسرم و خد شکاری و دیگر بجای ارم **نغم** ترا خانه بجای دیو سپید نایم من این راه
داوی نوید بجای که بنیست کاوش نایم ترا یک شهر و ماه میان دو صدها بهار
شکفت به جانش اندازد باید گفت میان دو کویت برهول و جای نه پیرید استنش
های نزدیک و جکی ده و ده هزار شب پاسبانند بر کو بهار چون رستم این نشانرا
از و دریافت قول و عهد گرفته اولاد را خلاص نمود و گفت راه را خبر بده اولاد و گفت در
کوهی که کاوس در بند است از اینجا نزدیک و راه ماندران هم بهانت و لیکن چون از آن
کوه بگذری زیر کوشش نام مکان سنگ لاده است که عنبر از دیو کاراب و آدم
که از آن راه تواند گذشت و در سنگ لاده از دیوان جا بجا مکنی و از نده هزار تن است
نغم زیر کوشش تا شهر ماندران ره دشت پر سنگ گران همانا که بنیست نه صد
هزار بر کنده در بادشاهی سوار و همه مردم با سوار جنگ راسته و تنها بر است

نند پسر زکرم و سوار بر اکنده کشتند در کوه غار چون شکر و بکر نیز نصاف و نه
 رستم و بنال اولاد داشتند و اولاد و دوش کراکف تا ماشه و کمریزان کشت
 نقویر رستم که با شکر اولاد و بیوان مقابل کشته بسیار بر انبیر کشت

منزل پنجم رستم از آن منزل در پی اولاد داشت و در آن تاریکی حیل نامند رویاه کرده
 اولاد چپ و راست میگریخت تا رستم را نایل گردانند بعد از آنکه دو بسیار رستم نزد او
 رسیده کشتند اخت چنانچه در سر او بند کشیدند تا از اب افتاد و هر دو دست

آمد و رخسار او فرخید سر داد و شنبان آنجا اول برستم رسیده دید که مردی
خواجده است چو بی بریایم **رستم** **رستم** از خواب خفت برستم گفت که اینا فرزند
از اولد و نام بیلوانست که چندین فرسنگ زمین در تصرف اوست و از بیم او بهرنده در اینجا پیر
زاد تو کمر از جان خود سیر آمده زود از اینجا برو **رستم** کوشش او را گرفت و از زمین برداشت
چنانچه هر دو کوشش او کنده شد بطانچه بر روی او زد که دندان و پنجا او شکست و شنبان
که خیمه نزد اولد و رفت اولد و با سپاه خود گفت بشکار شیر شتول بود **رستم** شد و شنبان
نزد او فرو نشیند **پیر** از خون سر و دست کنده دو کوشش چو بشیند اولد و در حین زود
برون آمد از درواز شش دود غانرا به محمد باکشان **پیر** انو که بد از تهنیت **پیر**
پیش از آنکه اولد و پیر **رستم** نیز بر گشتن را پوشیده مستعد شده بود چون او را
دید بر رخسار سوار شده مقابل گشت اولد و گفت نام تو چیست که که بی نام از دست من گشته
نشوی **فر** چنین گفت **رستم** که نام من **پیر** به تیر و چو پیل و قوت **پیر** **رستم** گفت بگو
هر که نام من بگذر دزبهره او همه آب شود پس گفت که تو بد اینجا بگذارم راه رسید **رستم**
گفت از راه بخت خوان که مشهور اند رسیدم و سه جدا در سه منزل گشتم و در
منزل نزا خواهم گشت در دل اولد و از کلام **رستم** بهت پیداشد او خود را عقب کشید و لشکر خود را
فرمود که حمله نمایند و این را بکشند از هر سو مردم همیشگی کشیده **پیر** **رستم** آمد و در پیش
آن لشکر بیلوانی بود اول **رستم** او را گشت بعد از آن لشکر چو در است نشستن گرفت **ریات**
چو شیر **پیر** اندام میان رسته بخت آنکه بودش به پیش همه در و دست

پس گفت که راست بگو نویسی آن زن گفت که من زن جادو که از نسل دیو ام رستم بشیر
 تن او را دوستیم کرد و از اینجا راه منزل مقصود من را پیش گرفت و رفت
 نقویز رستم زن جادو و کمر را بگنجد محکم بسته او را بشیر دوستیم ساخت

منزل چهارم باز بوقت بچاه رستم بر رخس سوار شده و در دشتی رسید که افتاد
 در آنجا کم می رسید شب و در وقت تاریکی می نمود کم یک پاس که اندک روشنائی ظاهر میشد
 رستم در آن تاریکی میسر انداخته بان خود را می رسید و چشمش را دید و در آنجا از اسب خود

سبر و پوست او کار کرد و رستم خواست که تیغ دیگر زدند که از دماغ برستم و بنا انداخت که فرو برد
 رستم دید که ازین از دماغ حلاصی میت پاره هفت رفت تا که ز خود بر دار درختی معلوم کرد که وقت
 بر رستم تنگ شد **نظم** باید کوشش و در آن شکفت بلند از دماغ برندان گرفت بدرید چو شن
 بز و بر کشتن برو حیه شد پهلوانی تنگش بز تیغ انداخت از تن کشتن فرو رفت
 چون رود خون از برشش رستم چون از دماغ بریدن بر یکی دید میخ ماند و روی خود را خاک
 نهد و و شکم را برود و کار خواند **نزل** **سبعم** روز دیگر باز رستم روان شد و راه دراز آمد
 چون روز با خر سید چشمه و سیر دید از آنجا فرو داد و درختش را بجای بر آگاه سرداد
 بعد از ساعتی رفتی میایسی با کسی سز و صراحی می در یک دست و طنور در دست دیگر کرده پیدایش
 رستم ندانست که این جادو زنی است او را دور بر گرفت و جام زودست او نوشش کرد و **نظم**
 بهتن ملو را بر دور گرفت بز و در دانه کی اند گرفت ایامی یکی نیز طنور بود بیابان
 کج خانه سو بود رستم از آن زن احوال پرسید گفت من زنی هستم برای بنده کی حق تعالی
 گوشه اختیار کردم اله تعالی جام می و نمتهای مرا در همین جام رساند **نظم** می جام بویا
 کل مرغه از بگردست بخش مرا کرد کار همیشه بچک نیک اندرم همه با بچکان بچک اندرم
 رستم آنچنان معطوف شد که خود بان زن نغمه آغاز کرد و **نزد** ندانست که جادویی امین است بهفته
 بزرگ اندر اهرمن است پس زن از رستم احوال پرسید رستم نام بزوان گرفت
 و سپس نمود از نام الهی رنگ آن زن سباه شد و پیش او میتر و گشت آن زن
 رستم دریافت که این زن جادوگر است بی التور کند انداخت و کردن او را بست

به پنداری من گرفت است شتاب که این بازی چنان رستخیز سرت را ببرم نمیشد
 بیا و شوم سویی باز در آن کشم زین نمیشد و کز کران رستم در خواب شد این بار رخسار
 چهره ناخود را گذاشت و بر گستم آمده است و از هر طرفی که از دانا ظاهر میشد خود را در پیش مرد چون
 تصویر رخسار دندان باز و نافش در رستم نمیشد کشید از دانا اهلک ساخت

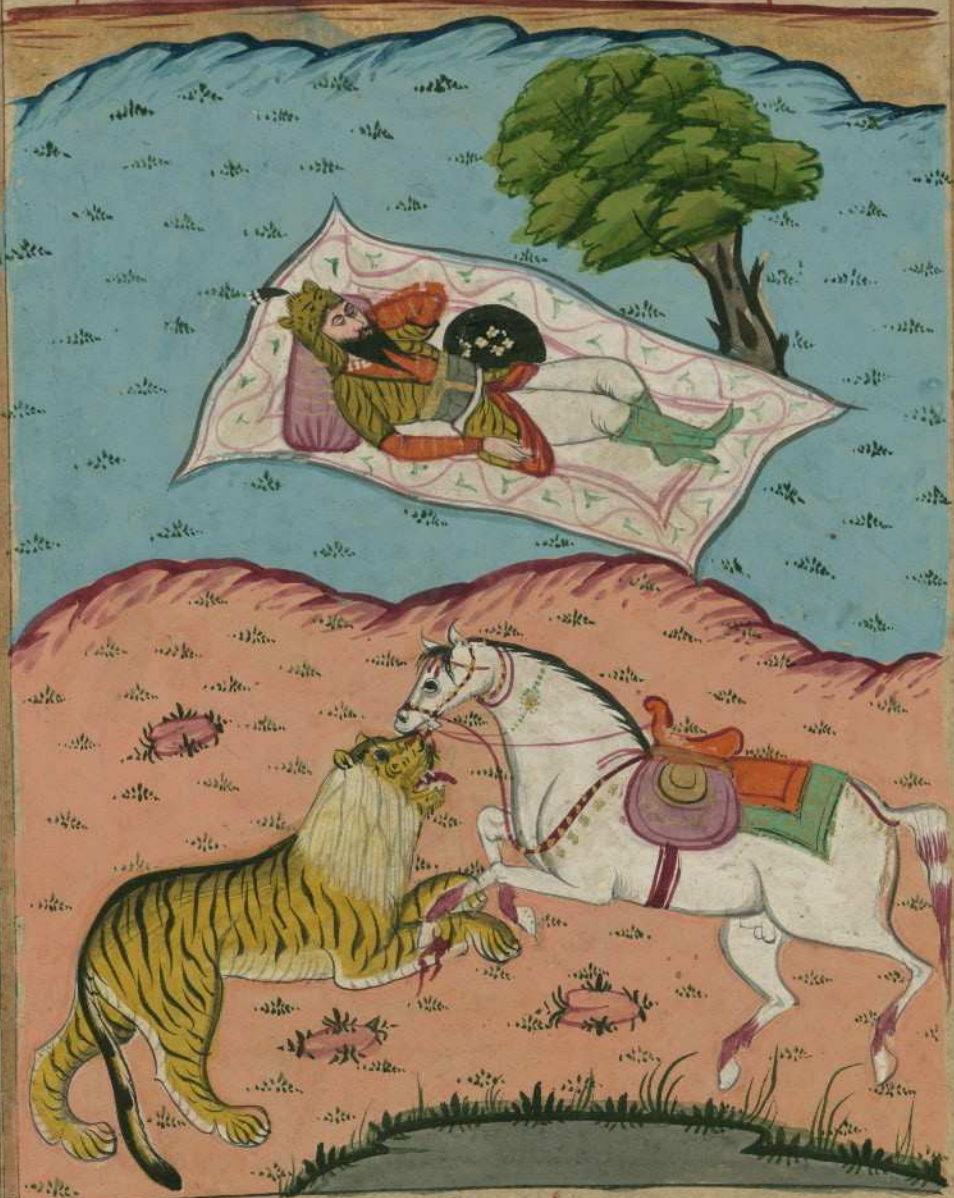
از دانا و یک رستم در رخسار رسید رخسار بان از دانا غریب و حمله کرد و درین اثنا رستم بدانش
 دید که از دانا بر رخسار رو بر و شده رستم به تیغ نمیشد کشیده بر سر از دانا رسید و تیغ بر و زد

سختی باز تو دور میکنی من این سینه را بر این خلد می بندم و دیگر هر خود پسند کردم تو مرا توفیق
بخشیده چون جگرش از تشنگی کسوفت از اسب فرو آمد نباید هماندم اهو ظاهر شد و در پیش
رستم آمده است بهیچان محراب او اندر رستم داشت که این برایت حق تعالی است **فرو** همانکه بتناشتی
کرد کار **فرو** از آمده است اندرین روز کار **فرو** در پیش رستم در پی او میرفت تا بحر چشمه ای رسید
شکرانه حق تعالی یا آورد و بدل گفت هرگاه مرا تشنگی پیش آید پیش ازینا من نیز در گاه خدا خواهم نامید
اگر کرم او نمی بود پس از ساعتی جگر می شد دم بعد از آن که دیگر را به تیر زد و تاش از سنگ بر آورد
و کتاب کرد و تناول نمود و رختش را بچرخیدند و گفتم شب از دما از دست برآمد که اسام گاه اوها نجا بود **فرو**
چگونه از آن از دما می وزم که هشتاد و گز بود از دم بددم **نظم** رختی چون بر از دما افتاد و فرو گشت

شکرانه حق تعالی
بپا شد از دما از دما
اسب از دما از دما
سرباز از دما از دما
نمده از دما از دما
و خواب از دما از دما
باز از دما از دما
باز از دما از دما

باز آن از دما از دما بر آمد باز رختش **نظم** سره ز دور رستم پیدار گشت هر چند چپ و راست
نظر کردم هیچ ندید باز بر رختش غضب کردم و گفتم **نظم** سرم را همی باز داری باز خواب

بر خاک ناپا ره گشت نه در بدش بدان جای چاره گشت چون راستم پدار شد بر خشت گشت
 تو چرا بپر شیر خنک کردی اگر گشته میشد این سلاح و گرز و کند را که میسر بود چرا مرا
 تصویر راستم در خواب بود و در خشت پاشی بر مقابل گشته و بر خشت راستم زده بزم و زمان

پدار کردی من بعد از این اگر خنک بپر به منی تو جنگ کنی خبر و نشانی ما پدار شوم و ونیم منزل
 وقت صبح باز راستم بر خشت سوار شده براه دشت و راه و راه بسیار طی کرد و آب در پیچ جا
 نبافت نشسته بر و غاب شد بهر گاه حق تعالی مناجات کرد که یا اهی به بنده خود سختی تو میدی او

بردید پوت نزد منی نهاداشت آنهم نزد دوست **بسی زال** برستم غیبت گفت که با شاه باور
وام از دما گرفتار شد و از زنده باشم حقیقت که من خود پیر شده ام قوت ندارم وقت امدادت رخش را
زنی باید کرد **فرمان** که بهتر از این روزگار **ترا بر و را** بپذیر و در کار من در هیچ طالع توان
فخ می بینم این زبک قوت و حالت چنانچه باید ترا عطا کرده رستم شکفته تمام راضی شد و بزال گفت که راه
دور درازت مباد و اما رسیدن من کاوس سنان شود زال گفت دور راه است یکی دراز و یکی کوتاه کاوس
براه دراز رفته بود تو باین راه کوتاه برو و دروغی را رسید اما بپوش بار خواهی رفت که در هفت منزل
هفت بد بگذریم است امید دارم که آن جلد از تو دفع شود رستم از زال رخصت شد و گفت کسی در دروغ بیاید
خود میرود و اما بفرمان تو میروم و بقیات کاوس را خلدی خواهم کرد و دیو سپید را با شکر ملک
خواهم کرد **فرق** و جان فدا می سپید کنم طلسم همه جا و دان بشکنم زال دست و پا برداشت و درین
رفتق رستم را از پیر کاوه باری کرد و مادر رستم روایه کرد بسیار کرد و گفت **فرمان** را در غمی خود
گذاری می **بفرمان** چه امید داری رستم با در جواب داد که من باز و خود میروم اما بفرمان
پدر بر این خلدی با دوشاه میروم **داستان بنحو** آن رستم که در هفت منزل هفت بد بگذریم **راشت** پس
رستم دو منزل راه می کرد تا بلیستانی رسید یکا کوری را بتر زد و کباب کرده خورد
چون شب شد بام رخش را سر کرد و بچیدن گذاشت شیر در آن پخته بود که از ترس او
بچ می از آن راه می تواند رفت شیر را بخورد و بیدردی خواهد است و اسبی می برد
شیر اول باب حمله کرد و **فرمان** سوزی رخش رخشان بیاید و دان چو آتش بپوشد رخش از آن
دود است اندر آو روز و بر **شیر** همانا میسر و ندان بهشت اندر رخش **بفرمان** می زد و رخش

کرد و شمن آید بدید **دا** تراجم کینه بایک کشیده زهر بدینزال و برستم پناه که پشت و پناهند زیبا کله
داستان رفتن کاوشش بهر مازندران چون کاوش بجایب مازندران باشکرم عظیم روان شد
 و در آن عصر مازندران جادویان و زخمی بود در آنجا مرع و پرنده را چیم بود کاوش کسی را باشکرم انبوه از
 خود فرستاد و گفت که از ابتدای حد مازندران زراعت و باغ را سوخته منزل بمنزل برود هر که پیش
 آید بکش کیوتاد و روزه شهر مازندران ملک ویران و قتل کرده رفت **نظم** زن کوک مرو با آواز
 ندید تراجم از ریخ **دا** ملکی دید چون پشت چنانچه ملکهها و دیگران ملک دوزخی منمودن و مردان با
 مطبوع کینزان و غلامان آنجا با کله زین و پیراز و زور و خوش رو و غنیمت و از دیده ابرست مردم
 بادشاه مازندران تاب مقاومت شکم کاوش نتوانست او در قلعه بند شد بچه نام دیوی را نزد
 دیو سفید فرستاد و گفت **فر** کنون که نیایشی تو فرما و درسی نه پنی را مازندران زنده کس دیو
 با دیوان بسیار آمد و بکاوش و برودند بچه ابر سیاه آید زهره کردان کاوش شد همه بهلوانان
 جند و دستگیر کرده اند و اسباب بادشاهی تا بلای و او ند و شکم را قتل کردند چنانچه یک تن از ایرانیان
 خلدن شد و ایرانیان بسیار زنده شیرند شاه مازندران دوازده هزار دیوان موکل آنها کرد
 و گفت که قوت لدیوت میداده باشند کیکاوش نیز بعد از یک هفته شیر از ترک دیو کاوش را گفت
 که جوای این ملک را خوش کرد و دوازده که جیت یافتی کاوش جواب داد که دستور مرا منع کردند
 اما نصیب راجه چارن **فر** سپید چنین گفت چون دیدیم که دستور بعد از پهرین **پس** کاوش کردی
 بسوی نال برای خبر **فر** و نامه نوشت که وضع ترا قبول نکردم سزا خود را بستم همه ایرانیان
 کشته شدند و جنتی که زنده مانده اند که قمار اند چون نزال خبر **شید** غلطت **فر** و چوب نیدرت

شده شاه را ازین اندیش باز می آرم زال اول پیشش شاه را بنیاد نهاد **نظم** چو بت تو بگریز
و کمر جانمید نه چون بخت تو چو سرخ گردان شنید همه سال سپروز با نخی و شاد و دلش بپزاشت
شیر بر زبا و شاه و بگو و احوال بپزی زال کرد حال رستم پرسید **نظم** به پیر پیشش ازینج و راه
در ازانکه گردان وزیر رستم سر از **نظم** بعد از ساعتی منی ماژندران را در میان او و شاه گفت بی
آرا و ده دارم زال گفت من همین شنیده ام تا مرا باز دارم چو قسم میدون قبل ازین خواستند که در
بروند چون تحقیق داشتند که خانه دیوت و ملسم و جام و بسیار دار و اهلک ان کردند **نظم** که آن خانه
دیو افروخت **نظم** اهلکست و زنجیر و کسرت **نظم** مرا از ان پیشتر توان شکست **نظم** بلکه و با فنون نیاید بدست
بعد از ان همه سپاه انان زبان کش و ند شاه را مانع کردند **نظم** هم **نظم** سر نیک خواه تو ام **نظم** ستوده لغزو
کله تو ام **نظم** کاوس جواب داد که من ازین غم نمیگردم **نظم** و لیکن مرا از فیرون و جم **نظم** فروست
مروی و کج و حشم **نظم** آنها مثل من در سلطنت محبت خاطر کیا داشتند تا بنیاد میزدی ملسم و افون ماژندران
تمام را می شکستم هر چند زال و مهران و دیگران منع کردند کاوس قبول نکرد و باندا ان گفت تو بار رستم جا
نشین من باشی **نظم** چنان افزینیده یاری هست **نظم** سر تره دیوان شکار هست **نظم** تو بار رستم اکنون
چهارم از پیش **نظم** که بان ایران پیش **نظم** چو شنید از شاه زال این منی **نظم** ندیدش آنچه چند پیش را
زنی **نظم** بدو گفت شاهی و مانده ام **نظم** بیدل سوز کی با تو کوئیده ام **نظم** از اندیش من دل بهر ختم **نظم** منی آنچه بستم
انداختم **نظم** سبک شاه را زال پدر و کرد **نظم** دل از رفتش بهر غم و دود کرد **نظم** زال گفت من در ستیان
میروم دیگر مرا جانشین نامی مدها و در نیک و بد خواهم شد کاوس **نظم** در اوقات خود سپرد زال را
رحمت کرد و خود غم ماژندران نمود **نظم** میلید و سپرد ایران زمین **نظم** کلید در کج نخت و کلین **نظم** بدو

پرنکار **کرم** و **سرد** و همیشه **بهار** **هم** سال **خندان** لب و **جود** **یار** **بهر** **جانی** **بازی**
شکامی **بکار** **چو** **کاوش** **بش** **بند** **و** **ان** **سختی** **کمی** **تا** **نه** **اندیش** **انگیزه** **بن** **دل** **رزم** **خویش**
به **است** **اند** **ران** **که** **شکر** **کش** **و** **سوی** **ما** **زند** **ران** **بوند** **رای** **خود** **گفت** **و** **یک** **از** **بزم** **در** **ایم** **اکر** **باد** **شاه**
کاهی **پیش** **میکر** **و** **ملک** **او** **بیا** **و** **میسر** **و** **سلطنت** **من** **از** **جم** **و** **ضحا** **ک** **و** **قیقا** **و** **زیاده** **است** **کار** **و** **وقت**
و **طلب** **بش** **من** **زیاده** **از** **ان** **خس** **ایا** **نیک** **باشد** **وز** **رای** **و** **ام** **رای** **در** **پیش** **کاوش** **خود** **قبول** **نمود**
اما **جایی** **خود** **صلح** **ندید** **که** **این** **عمر** **کیت** **مناسبت** **در** **ما** **زند** **ران** **شکر** **ملک** **خواهد** **شد** **فریدون** **و** **نویز**
بانی **هم** **جمیت** **خاطر** **کزیاد** **ما** **زند** **ران** **نکر** **و** **ندبا** **و** **جو** **دیکه** **با** **فوق** **اعظم** **از** **غیب** **یا** **و** **گرفته** **بود** **ند**
و **بری** **در** **حکم** **میر** **و** **ن** **و** **جم** **بود** **ند** **یک** **طری** **شاه** **از** **ان** **اندیش** **باید** **که** **ند** **ایند** **طوس** **و** **کشتیم**
و **کو** **وز** **و** **کیو** **هر** **همه** **حاضر** **بود** **ند** **چ** **احدی** **رایا** **رای** **ان** **نش** **که** **شاه** **را** **المن** **اند** **م** **سپر** **کرد** **ند**
که **زال** **دایا** **نیک** **طلب** **که** **منع** **میتواند** **که** **زال** **در** **ستیان** **بود** **ند** **زال** **نامه** **نوشته** **ند** **نظم** **کمی** **شاه** **را**
دل **در** **اندیش** **خواست** **به** **محمد** **اهر** **من** **از** **راه** **ست** **که** **کمر** **سرخ** **و** **ایر** **الکون** **مجوی** **کمی** **تر** **کن** **و** **منز**
بنمای **روی** **کمی** **باد** **شاهی** **کاوش** **که** **بر** **خیز** **کار** **و** **میکن** **توی** **که** **آخر** **بشیر** **نار** **د**
از **و** **به** **است** **از** **یک** **دوازده** **از** **و** **ما** **زند** **ران** **ارد** **و** **ار** **ملک** **با** **ند** **از** **ین** **بوم** **و** **بر** **آب** **خاک** **اکر** **بر** **چ**
سرو **ای** **از** **اند** **سپه** **نزد** **و** **خواهد** **شد** **و** **تیکه** **نامه** **زال** **رسید** **چ** **و** **اب** **خورد** **دها** **کا**
روانند **نظم** **چو** **بشید** **دست** **به** **بخت** **بلر** **زید** **بر** **ش** **چو** **شانی** **درخت** **چو** **کمر** **بست** **نبها** **و** **سوی**
شاه **بزرگان** **بر** **رفت** **ند** **با** **و** **براه** **چون** **کاوش** **خبر** **ند** **که** **زال** **آمد** **مجب** **شد** **که** **حکم** **سپه** **آوده**
که **داند** **از** **بخواهد** **ستاده** **بش** **از** **که** **شاه** **راه** **سپه** **در** **راه** **یک** **د** **سپر** **کرد** **که** **منفق**

میشود بعد از آن این دو پاک سیرا شناسید و بعد و چا خود را سنج نیستند اگر از سیرا تو سیرا کنند میخواهند
که با اولد بری کنند بصلح راضی میباشم رستم کیقباد را از آشتی منع مینمود **نظم** بدو گفت رستم که ای
مجاوشتی در که از کردگار **نظم** بدو گفت رستم کیقباد را از آشتی را نشان بدین رو بر کنز من آوردنشان کیقباد و زال
و مخراب را در خلوت طلب نمود مصلحت پرسید آنها گفتند که شما المال با دوشاه شده اید از ملک ایران ناخوش
ندارید و در چنین ملک باید نیک رفت بهتر است که تقدیم سریدن راضی باشند و صلح نمایند پس
کیقباد و به شک صلح کرد و زال و بر تنم کنهها پیشمار و غلبههای مرستاد و گفت که من رستم را بیایم
اصلا خواهم رسانید **نظم** اگر باشم و زندگانی در از ترامن کنم و در حبس بیایم پس قباد از پنهان
مدل و داد کرد و مردم فرستاد و فراموش کرد و بدیل و پیش نزد او کیسان بود **نظم** خواهم بگفته
بسنراستی که خشم خدا آورد کاسی بعد از آن پارس رو کرد و پهلوانان خود را با کجا
تغین کرد که خبر ازیر و بنابر از اطراف کرد و نمودند ملک عظیم بدست آورد و چون مدت عمر او با فر رسید
چهار سپهر داشت اول کیکاووس دوم اسکندر سوم چهارم ارمین هر چهار را طلبید بعد بخت
سیار آنها سوخت و همان داوود خود بر سر کیکاووس گذاشت و سپهر دیگر را گفت که تابع و مد
باشند مرا حکم افرومید که بر در برک است مثل فریدون ملک را قنمت کرد و مبار دافته زان بدست مد سال
با دوشاهی کرد **نظم** و جو مد سال بگذشت با تلج و نت **نظم** سرانجام نت اندر آمد زنت **نظم** کاس
و بر نت نشین بعد از کیقباد **نظم** و کاس کمرت جای پدر مرا و را جهانده شد **نظم**
داد و دوش و عدل بدستور بابا خوشی پیش گرفت روزی در مجلس از زنده از نازد ران رسید
تغریب آب و هوا آنها بسیار کرد و کاس را نجات خوش آمد **نظم** هوا خوش کواروین

رستم فرخ نام در آمد بستانک و رستم تو گفتی زمین را بسوزد بدم بر دوست اندر که من
 تو گویی که شکست بوز من چنان بر گرفته تازین قبا ی ز شکش فتادم کون زیر پای بدان نو
 هرگز نباشد خبر و دو پایش نجاک اندرون سبزه تو دانی که شای دل چک من بچک اندرون
 که زانک من بدست وی اندر یکی پشام و زان آفرینش بر اندیشه ام تو گفتی که از آتش
 کرده اند بروی شکش بر آورده اند هزار استیخت رانی نیست که با او سپاه مرا پای
 نیست ترا خجک ایران چو بازی نمود ز بار رفتنیه تا بر سر و کنون از گذشته کنی چ
 یاد سویی آشتی تا با کعبه و شکست چاره ندید و نام صلح امینو شسته است
 و بیه نزد کعبه و فرستاد باین مضمون که از تو را آنچه بایر بر رسید منو چکن اورا از سلم
 کشید با نافر سیاب کین سلم و تو را ز تو در کشید باز و بنی طهاب افر سیاب را
 از ملک ایران بدست کرد تا بنی پناه آورد باز و بر تیر تیر سیاب را رستم را نجاک خواری انداخت تا
 چند میان ما و تو کینه باشد عالمی از طرفین کشته شود بهتر است که میان قیمت که از فریدون شده را
 با شتم و صلح نمایم آنچه ملک بایر بر داده بود تا کنان چون از شما باشد و این چون از ما باشد و با خود
 عهد و قول نمایم که هرگز در میان ما و شما یکدیگر جدی و برادران هستیم و هر چه میان
 فریدون کرد و تو و سلم بایر بر سپردیم بشتم ازین پس خواهم کین که چندین جلد بر نیز زد
 زمین که ازین نه پند چون خواب و ز ایران نباشد ازین روی آب که در میان سدهم و پام و کشور
 بوزین سخن شاد کام چون نامه بکعبه و رسید در جواب نوشت که از ما پیش دست هرگز نشد
 اقل تو را بایر بر داشت باز از فرزند برادر خود را هلاک ساخت هر گونه رستم و بیکی میشود از شما

سام آمدست جو است جویای نام آمدست بیامد بر پیش افراسیاب که موجب بر آورد چون که
زآب افراسیاب بارستم نت من یک تو بران در دست نمیکرم ترانبر در دست از آب سرد
آورده بسته میبیم و شیم که زاز دست را کرد هر دو در جنگی دست در کرد که زوز افراسیاب
هر چند قوت کرد درستم را نتوانست برداشت پس دستم قوت کرد افراسیاب را از زین جدا کرد
بر دست برداشته قوت که نزد کتیبا و میر دزد و آل افراسیاب شکست و افراسیاب در
زمین افتاد و نظم به بند کمر انداخت چنگ جدا کردش از پشت زین پلنگ بهم نجات بردن پیش
قیبا و در روز جنگ نیتش با و ز جنگی سپهر جنگی سوار نیامد و آل که با ایدار گشت و کجا اند
آمدش سواران گرفتند که رواندش چون افراسیاب بکام اندر افتاد شکست و افتاده
اورا کردند و از این طرف کتیبا و نفسیر بود که مردم کوچک رستم تاخت نشین و خنجر هر دو
سپاه با هم در افتادند و در رستم توران دران بین دشت زمین شش شد و اسارت شد
رستم چپ درایت که ز میر و دوزخ و هر دو صفت میر و دوزخ بکیز خمشته شد از دست رستم
زده زده قدم پیش نهاد و شک افراسیاب عتبت عقب میرفتند تا زمانیکه شکست خورد
نظم و زانجا بچون نهادند روی غلبه غم بادل کنت و کوی کند شسته از رود و در شک زبا
پیر ز قنار کوه چنگ افراسیاب بادل پر در و پر خود کنت که من از اول رانجی نمودم که بانی جنگ
چرا که ابرایان از نسل ایرج بد بگری راجع غار زد و بگر که تو جان و عهد را شکستی نظم نه از تنم ایرج زین
پاک شد نه زهر که از زده تر پاک شد کجا میسر و در بگر آید یای جعبه از زار زنی که خدای بعد
از ان احوال بادشاهی کتیبا و کنت و تعریف نمود نظم سواری بد بد آمد از نسل سام که در شش

رسیدند **فرمود** یک نزال او را بدین **باید** شدن پنج کشتی اول **نزال** یک هفته قبا در این
 داشت بعد از آن که موبدان و کمر و **این** فصلت یکدل کرد کعبه در این تحت نشانید **نظم** شب هوز
 یک هفته بودند شاد **بهرم** و میاد و رفتند یاد **به** شتم میاراستند تحت علاج میا و نوشتند
 از بر علاج و تلخ **داستان** کعبه و که **نزال** او را بر **ت** ایران **نشان** شبهای شست از بر تلخ ش
 کعبه و همان تلخ شبهای **سیر** **در** چند روز تربت لشکر داده با گردان جنگ از میان
 بوی افراسیاب روانند **نظم** رده بر کشیدند از میان **به** بستند و فرستیدن را **باید** یکدل
 محراب کابل جدای **یکدل** کشتیم جنگی با **به** پیش اندرون کاویانی درفش چهار و
 شده **سرخ** زرد و نقش **چهار** کشته در یابی قار **به** برافروخته شمع زود **سرخ** **چون**
 لشکر کعبه و با لشکر افراسیاب رو برو افتاد که **از** طرف در میدان تاخت آورد قارن بود و
 طرف افراسیاب شمس **گرد** چون آمده قارن او را شست **نظم** کون اندر آمد شمس
گرد **چو** دیدش ز قارن چنان دست **در** **پس** **تم** گفت من در میان آمده **افراسیاب**
 را میگیرم در آنوقت هر پهلوانی را که میگرفت و طلب نمود البته جنگ می آمد نزال رستم را مانع میکرد
 که افراسیاب **گرد** در دست و چندی مهر خنک میداد میاد و ابر تو غالب آید پهلوان دیگر طلب
نما **نظم** که این **ترب** در خنک نزار و **است** **دش** **نیز** در کینا بر **طلبت** **همه** روی این گرفته
نزد **بنا** **سبیه** **بر** **فر** **چو** **بر** **رستم** **گفت** **خدا** **یار** **منت** **این** **بگفت** **و** **در** **میدان** **تاخت** **افراسیاب**
 را طلب کرد **فر** **چو** **افراسیاب** **پیش** **بها** **مون** **بدر** **شکفت** **زان** **کودک** **نار** **سید** **ان** **مردم** **خود** **پس**
 که این **گفت** **نزال** **سرت** **که** **گرد** **سالم** **در** **دست** **دارد** **و** **دیر** **انه** **می** **آید** **نظم** **نه** **نبی** **که** **با** **گرد**

یاد باد چو بشنیدرستم و ببرد سر نه بخت فروست ز زینا که ای خیر و سر و
 جهان پناه و سپهر و نیت جهان تخت ایران نیام تو با و تن زنده بجلدن نیام تو با و
 نشسته تو بر تخت نشانیست عمت کثیر با و هم فرست قباد و ولد و برآمد ز جای بدستم
 سپردان دل پوشش رای بیارید گفت جام بلند بیا و تهی لب در کشید تهی
 همیدون بکی جام می خورد و فرستین کرد و بر جان کی بر آمد فروشی از دل زیر و بم فراوان شده
 شادی اندوه کم رختن بدستم کنت هین شب در خواب دیده ام که دوبار از سپید ایران
 آمده با می بر سر من نهاده اند این خواب دیده از کوه فر آمده در اینجا نشسته ام بر من شاد
 ار استم بودم تا این دو تعالی تر از اینجا رسانیده رستم گفت یک بار من سپیدم و دیگر باز
 سپید پر منت که تاج بر سر تو خواهد گذاشت **نظم** تهی چو بشنید این خواب شاه ز باز و تاج
 فرزندان چو ماه چنین گفت با شاه نام اوران نشایت خواهی ز مغیران کنون نیز تا
 سویی ایران شویم باری نیز دی و ایران شویم قباد اندام چو آتش ز جای بیور فرود
 اندر آورد پای قباد و رستم هر دو روان شدند و قنیک در حدایران زمین رسیدند فلون نام پسر
 از طرف کمرش راه داد بود خبر یافت و سر راه اینا برد و جوان گرفت **نظم** فلون و ولد و رشد که
 ز کار پذیرایا بد سویی کارزار رستم رو بر و فلون شد و فلون نیزه برستم انداخت رستم
 از دست او دور بود و دست خود گرفت و همان نیزه بر سینه فلون زد و **نظم** فلون کشته شد
 بر باب زن بدیدند شکر همه تن بتن نهیم شد از وی سپاه فلون بیکبار کی بخت راز بون بعد از
 قباد و رستم تا خفته از انجا برآمدند و روز دومی نهان میشدند و شب راه میرفتند تا بزال

و دانا و کاروان است بر کوه البرز مسکن دارد ز حال رستم مود که بر او را زود و بیار نظم
 برستم چنین گفت از خنده ز حال که بر کوه کوبال بغرا زبال بر قوا زبان تا با بر ز کوه کزین کن یکی شکر
 هم کرده بری کعبه و آفرین کن یکی بکن پیش او تو دزدک انگلی بدو هفت باید که ایدر روی
 کزین بیکه از تاختن نفوی بکوی که شکرت را خواستند همان تلخ شای به مهر استند که در خورد
 تلخ کیان خبر تو کس نه بنم شاد تو یار دس بهمن بزرگان زمین برفت چو زال زین دواستان را
 بگفت بر خن اندر آمد هم نگاه شاد کزین ان بیا مد سویی کعبه و اتفاقا کعبه از کوه البرز فرود
 آمده در موضع بر پشت بامی نشسته بود که رستم بدیدار سید کعبه و طرفه جوانی و عجب سی
 و شکفتی کزین دیدی میماند خواست تا او را از اسب سرودارد و با او محبت دارد رستم خوش
 را تمیز سرانند قبا و فریاد کرد ای جوان اینهمه به تنیدی چه میسر است با منی سرودای
 که نقل می میست رستم گفت من نقل می و غیره نمیوانم مرا نشان کعبه دیده که کجاست گفت
 اگر فرود ای نشان دهم ملک یک گیس سراه دهم که مرا کعبه در ساند رستم ازین فرود و پیش
 حال شد و از اسب سرود آمد نظم چو نشیند زمین نشان قبا و بهمن ز رخس اندر آمد چو باد
 قبا جام پر می برستم کرده و کمر جام داده برستم پرده به پرسید از من نشان کعبه و تو
 این نامه را از که داری بیا و بدو گفت رستم کای پهلوان پیام آوریدش ز روشن دوا
 بدیدم آن کزین چها سیر که خوانند او را همه زال ز راکفت رو تا با بر ز کوه قبا و دلد
 کزین با کرده بکوشش که کردان ترا خواستند تخت شاهی میاراستند ز گفتار رستم
 و پس و جوان بخندید گفتش که ای پهلوان ز رخس میرون منم کعبه و پدر بر بر نام دیم

پرنکار از لرزان ناکر آن چو دلق کل سنج پُر ز غفران چو رستم بدان ماویان بگریید چنان گره
ملین را بدید کند کانی همید اوغم که آن گره را زو بگردم کله بانی بارستم گفت که این اسب را
کند بفلک که چه ابرشست و نام این رخسار این گره چندی خون کرده است هرگز ندید این
گره می آید او را بدک مپ از نظم چو باورش سپید کند سوار چو نیز اندر آید کند کارزار را بدست
رستم کیا کند رخسار آورد اندر کند بیامد چو شیر زبان مادرش همی خواست کندن
بدندان شیر بفرید رستم چو شیر زبان را دانه او خیره شد ماویان چو نکند و کلو
رخسار بند شد و رستم را رخسار پاره راه کنان برد پس رستم با پیر استون کرد و نیز اشتفت و
تدلیش آن گره را نگاه داشت و گفت این اسب قابل سواری من است نظم بدل گفت کانی برشت
من است کنون کار کردن بدست من است بفریاد آورد و فلک را رخسار تیر شد کینه چکر را
چو زمینان چنگ آمدن بگریه دل زلال خوش شد یکبارگی از رخسار نوا این فرخ سوار دل زلال
ز رخسار چو فرخ بجا در کج و دنیا ریخت و داد و زارم و زوایا رخسار با دست رستم را بشکر
انچه زلال بجانب افرا سیاب روان کرد و بعد و روزی تاب شده خود آمده برستم چو نظم زلال
آهنگی یافت افرا سیاب بر آمد زارام و زو و خوب افرا سیاب میگفت که اسب خود را
تاب عجب سرنم ندارد و زلال فروت شده رستم خود هنوز کودک است سلطنت ایران باز بدست
خواهد آمد این گفتگو افرا سیاب بهره یافت لشکر او دلگشته شد و مردم ایران روز به روز پهل می کشیدند
زال فکر کرد که از نسل شاهی دیگر بهم بایزد ساینده بیا مردم برای خیر تقی نمود یکبارگی نزد زال
خبر آوردند که از نسل کیان کیست با نام مروی با چرخ فروید و پادشاهی را بدیتی است بسیار زور

حاله پیر شده ام خلقت خبک ندارم رستم را سردار شکری ساخته بیک افرا سیاب میفرستم
 مردم بر اسمعی را ضعی شدند زال رستم را طلب نموده صاحب **نظم** رستم چنین گفت با ملت
 بیالده ترا ز سر ترا بکن یکی کار پیش است بخت دراز کن و چند خواب دارم و ناله ترا الهی چه از من
 نیست چه سازم که به کام این بزم نیست هنوزت زب شیر بودی دولت ناز شادی بخوید همی چگونه
 فرستم بخت نبرد ترا نزد شیران و پیر کنی و درو چکوی چه سازم چه پاسخ دهی که بخت
 تو باد امی می چنین گفت رستم بدستان سام که من نیستم مرد آرام و جام چنین بال این چکها
 دراز نه نیکو بود پروریدن نیاز هرگاه که جوشنی به برور کشم ستاره فرو ریزد از ترشتم
 زال رستم را از مود که بیک افرا سیاب زیاده از من طلبش دارد و شکری نه حق تعالی آورد
نظم چنان شد ز گفتار آن پهلوان نوگفتی بر افشان خواهد روان پس رستم کمری موافق حال
 از زال طلب نمود **نظم** نغمه بود تا که ز سام سوار بیا ریزی پهلوانی ناساز تهتن چو کمری نیاز بدید
 دولت از طرب کرد خندان کز یاد یکی آفرین کرد بانزال ز که ای پهلوان چنان **نظم** کی آب
 خواهم کجا کمری کشد با چنان فرقه بر زمین زال کله نای خود را پیش رستم آورد و هر اسب را
 که رستم دست بر او گذاشتی نشی افروم شدی و قبول نکردی **نظم** هر سپی که رستم کشید
 به پیشش به پیشش شوی کف دست خویش ز نیروی او نشی کردی خیم نهادی بروی زمین برستم
 تا ما دیان تیزنگ از نظر رستم کند مانند کمره ملتق و بال او بود **نظم** کی ما دیان تیزنگ سخت
 خبک برش چون بر شیرینش چو شک یکی کمره از پس بیالدهی او سر و فن برش
 هم به پنهانی او پیشیم شمره برو کا و دم سیه خایه و تند بود و دم متنش

آفرین خوان شدند شاهی شهری بروی افشاده اند سوی پارس کشیدیم راندند و بکن بود
لیکن جهانگرد نو **نظم** زو ملک پارس ستم کرد پس رو با فراسیاب کرد و فراسیاب تاب
خنگ او نیاورد و چرا که مردم ایران بسیار با و کرد آمدند که نیت در توران پیشکش کرد و
رفت پس زودت پنحال پادشاهی کرد و بعد از آن مرد با فراسیاب پادشاهی ایران
باز بجهت بدستان از فراسیاب چون از فراسیاب که نیت توران رسید پیشکش او را
رونداد همیشه خوار میداشت از کشتن انگریزیت بسیار و دیگر بود **نظم** چو آمدند خوار از فراسیاب
نه بخشید گیتی بگذشت آب بد و روی نمود هرگز پیشکش بد و روز رخت شده شد میره رنگ
همی گفت که نیت راسر **نظم** چو انگریزیتش بار و روز بیدی تو خون برادر میریزد همی
نپرورده مرغی کسری همی مرا با تو تا جاودان کار نیست به نزد منت راه دیدار نیست کرش
خود سال بود راه و رسم سلطنت میدانت زلال هر چه می اموت او می گفت چون خبر به پیشکش
رسید از قهر از فراسیاب در گذشت و لشکر عظیم با او همراه داده باز بیابان ایران فرستاد
نظم بر آو شد کوشش زنی آگهی که بکار شدت شاهنشاهی بیامد بامی بگردار سنگ با فراسیاب
از دلدور پیشکش که بگذرد چون برکشید پناه نیز بان تاسی بر نشیند پناه یکی لشکر ساخت
از فراسیاب ز سر و نشت سنجاب تا رود آب برآمد یکی کوه بر زنی پوشش زان بران سر
بر آمد و پوشش پس بزرگان ایران که با فراسیاب بر می کرده بود و نزد زلال آمدند و گفتند
که مطلق از فراسیاب نای **نظم** گفتند با زلال چندین درخت که گیتی بس آسان گرفتاری است
اگر چاره دانی ای زلال ساز که آمد سپید فرزند زلال گفت من تا حال قوت خبک داشتم

افزون

ایام رستم چکی برآورده بود چون فروان بدست زال گشته شد شمس گشت میکننده بر زال
تاخت از زال همان کز بر سر برده بجانب سمس رواند بیت زال در دل کار کرد و کزیر اند نشکر او هم
نبت داد **نظم** کزیران شمس کردان همه برکنده چون روز باران رفته زال با شک خود و بنیان آنها افتاد
مردم بسیار گشت چون با فراسیاب انجیر رسید هاندم تو در را از بند طلب نمود و گشت **نظم** نزد کردن
تو در تا جاد از تنش را بجا اندر افکند خواژد پس فراسیاب رو به پیارس کرد و مالو گشتیم
سپران تو در را بدست آورد و گشتیم از پیارس کرختی در سیتان پیش زال آمدند **نظم** بگشتیم
طوس آمدان آبی که شدتیه و دهم شانهشی سوی زال رفتند با سوک در در خان بر زخوی
سران بر کردند چون زال شنید بنوای برآمده هر دو سپر تو در را تعلیم نموده در سیتان آورد
و دجوی بسیار کرد قارن سپر کاوه نمیشیراه اینها بود **نظم** سپه راهمه زال اباد کرد و سر
فرزان بدانشا کرد و سلاح و درم داد و آغاز کرد چهار از کردان پیر اوان کرد و مردی که
پرونده تو در بودند از هر جا که خسته خود را ببرال می رسانیدند زال نرسد آنها میکرد و انا فکر کرد که من از
شک بیان منستم بادشاهی ایران بمن سر او از نیت گشتیم و طوس هر دو خورد سال اند
چو میباید اند که لایق سلطنت ایران باشند در نفس بادشاه بزرگ شد که پیر سانیده بنگ افراسیاب
ببر داغ نرسد نام برادر خود افراسیاب بود خلق نیکو دهمت و شجاعت تمام داشت و شنگ خلق
ریا بود داده بود روی نرسد او فرستاده اگر خود را تا سیتان توانی رسانید شکر عظیم و پهلوانان
نامدار در اینجا جمع نموده ام همه بندگی تو قبول نموده اند یک ایران تو گرفته میدهم در پیش من و شکر
من گشتن افراسیاب بسیار اسانت تر او را رانت که در اینجا بیاید اغریز را نمیخیزد را قبول نمود

روی مخفیاد و گفت: همین تاخت که روز بد بگذرد پیش من می آید و چه از اسباب
 آگاهی یافت روی که سویی بیابان نفس اند روی سپاه ایمن کرد و پویان برفت: و مان از پیش
 راه اند که رفت: و تو در پیش و از اسباب تو در پیش گیر تو در برشته خنک کرد و تو در را گیر و
نظم شمشیر و ناله آفتاب: به پوت با تو در از اسباب ز کردی دیوان جهان نشاند
 سر ایام تو در گرفتار شد: بی راه جسته و بگریخته بند: بدم مله در بیا و بخت بند: به بندش
 در آمد نه از دوست: تو گفتی که شان در زمین جانی نیست: چنین لشکر اگر گرفته بند: بیاید شمشیر
 بلند: باران بقران رسید: قارن سپر کاوه برشته خنک کرد و باران از دست قارن گشته شد و
 قارن با سپر آن تو در برابر کشیده پای کم کرد **نظم** چه از اسباب آن خبر است: این شمشیر
 دست بدندان کنیز: بادشاهی تو در مدت هفت سال بعد از و از اسباب والی ایرانشه شماسی و فرزندان
 دو پهلوان را به سوار کس سوار بر سر زابل و کابل فرستاد و زال در سیستان بود و محراب در
 کابل با دوشاه بود و محراب با زال اتفاق نموده لشکر خود بکوک زال فرستاد و گفت که زابل از تو باشد
 و کابل از من **نظم** چو شد نافه شاه زالمستان: برفتند گردان کابلستان: زال را با ساسانی و فرزندان
 خنک افتاد **نظم** دمان زال بوسیده سال نبرد: با سب اندر آمد بگرد کرد: سپاهین نشاند بر پشت
 زین: سر بر زین ایرانشه بر زمین: خروان همی با عود و سپر: کمان خنک کرد و زال و زین: عود
 بنزد بر و شمشیر: شکسته شدن نامور بوشش: پس او خرو و شمشیر زال: دیر خنک اندر آمد بگرد
 شیر بدست اندرون داشت که زید: شمشیر گشته پر خشم: بر خون جگر: بر محله آورد چون از او
 میدان زد او را کردش: زید بر و شمشیر: کزنه کاوونک: زمین شد ز خون: به پشت خنک: در آن

بعد از آن که مارا سیر کرده یار مذمت آنست که در جنگ کشته شویم تا ننگ و ناموس اجداد ما
بمال ماند بپاوانان مصلحت کردند که غیر از جنگ عداوت یافت اما هر دو سپهر خود را ببلک پارس نهادند
روز نهم سر یون کمکی دروخت بر و جان ازین سپهر را بخت پس تو در طو و کشتیم اما هر دو سپهر
خود را ببلک خود را پارس رخصت کرد **روز دهم** گرفت آن دو فرزند را در کنار فرودخت آب از فرقه شهر باز
بافرا سیاب گفته فرستاده که لشکر بسیار باقی شده و روز فرقت جنگ شود بهتر است مردم
خود را درست کنند افرا سیاب ازینا فرقه خوشحال شده دانست که آنها را بپوشانده اند و روز
مسلط داد بعد از دو روز باز صفها کشیده جنگ آمد **نهم** از آن پس بیا سود لشکر دو روز است
دیگر و بغیر وقت کتی فرقه بند شاه را روز کار و زنگ به چهار کیل کرده بانبست جنگ تو در قارن و شاه پور
را سردار فرقه کرده به جنگ رو بر و کرد در قلب کاه با قایم کرد و جنگ چوشت بر شک تو در لشکر
افرا سیاب علیه کرد **نهم** ابانکه تو در افرا سیاب چو دریای جوشان بر و رود آب چو آمد بخت اندر
ستیک گرفتند ترکان بروست که بر آنکه شاه پور بسته بود بر آنکه شهر چه انچه بود
چون از طرف شاه پور شکست خورد و شاه پور کمرخت تا کشته شد **نهم** هین بود شاه پور تا کشته شد همه
را همه روز بر کشته شد بعد از آن هم تو در کمرخت و در قلعه بند شد **نهم** چو تو در فرقت پی در حصار فرو
شد جانی جنگی سوار افرا سیاب تو در را محاصره کرد و باران را بدینال فرزندان او فرستاد و قارن هم جای
پارس روانده بود و در قلعه بود باران در راه بقارن رسید و جنگ در چوشت با افرا سیاب جز
شکست دیگر کوک باران رسید چو تو در کشید که قارن را مردم بسیار و بنال کردند افرا سیاب با مردم
کم بر و در قلعه ماند از قلعه برآمده بجانب بیابان افتاد **نهم** چو بنشیند تو در که قارن بر رفت چو شیر از پیش

با لشکر عظیم از استهبان که از آنجا که از سیاه از مکان خود برآید بر سر خانه افراسیاب رسید
نظم چو افراسیابان سپه را بدید برآمد بر ابر صنی کشتید سپاه از دور و نیزه بر او
 چو در روان خون در او خستیدند هر سو که فغان شدی ز دم خواب فرو ریختی خون از آن ز مگاه
 کجا خواستی کرد افراسیاب همه خوشی داشت چون دو داب از امیرانان مستخرشته
 و از افری مجار چو بسته شد چون تو در دید که لشکر بسیار از طرفین گشته شد و مردم با مدد
 شدند و نیزه گرفته از صف خود اسب را جهانیده او از داد که بنده خدا چرا اینهمه ضلح شوند اگر افراسیاب
 غیرتی دارد و قوتها بیاید و بنی روبرو شود هر کس را خدا نفری بدید و شاهای از او باشند **نظم** سرانجام
 تو در قلب سپاه برآمد بنزدیک از دم شاه افراسیاب نیزه نیزه چو لدن داده خود را بتو در
 رسانید **نظم** چنان نیزه با نیزه او خستند سنان یک بدیکه در آمیختند که بر هم نه چیدان
 کوه مار شهنشاه چینی کی بود کارزار هم چینی تا شب اینا هر دو باد شاه با هم قریب باز و نبرد بچکام بر
 و یکدیگر غالب نیامد هر دو کوفته شده بمنزل خود باز آمدند کوهین تاج تو در در جنگ از سر او بر زمین
 افتاده بود افراسیاب با تاج اتفات کرد و در شربت نامی از نوکران تو در تاج را از زمین برداشته
 نزد تو در آورد و در شکر کونا خود را خوب نبرد و ازین معنی دیگر شد **نظم** دل تو در انغم بر از و دوشد که تاجش
 را خست بر از کرد و شد شب تو در از سخنان منوچهر یا و آورده کرد سپاه کرد که آنچه گفته بود
 اینچنان شد **نظم** زاندرین پد ریا و کرد به از خون جگر پد راز با و کرد که گفته بودش که از ترک
 چینی سپاهی بیاید و توران زمین از ایشان تراد دل شود در دمنده پس سپاه تواند کردند
 پس تو در مهران لشکر خود حج نموده گفت که دشمن غالب است و مانع خود نمی پسیم اگر کبریم کجا بروم

اوران برود و خودی هزاره برشتند شایسته کارزار در راه بافراسیاب بر رسید
که سام وفات یافت **نظم** ازین گروه شادان شد افراسیاب بدید آنکه بخت اندر آمد خواب چون
تو در شنید با لشکر عظیم جنگ افراسیاب بیرون آمد **نظم** ای شاه تو در صد و چهل هزار همانا که بود
جنگی سوار و تکیه از لشکر افراسیاب خبر یافت و فکر افتاد و نامه به پدر نوشت که مردم ما کم و لشکر او
لشکر او بسیار سکن از سام نمایانند خط تمام داشتیم لشکر خدا که او مرده است و در سر جنگ و دولت
تغییر خواهیم کرد پس افراسیاب هر روز ساز جنگ را راسته منزل بمنزل راه می میکرد و هر دو لشکر
با هم نزدیک شدند باران نام بیلوانی داشت او را منسرو که اول تو بر و چون باران بغض دشمن
را سید یا که در که هر بیلوانی که میل جنگ دارد بان رو بر و شود قارن و قباد هر دو آنها که ان سپر
کاوه سردار لشکر تو در بود و قارن قباد داشت نمود قباد آمده رو بر و باران شد **نظم** چنین
گفت باز هم باران که او در پیشم است رازیان بگفت و بر آنکشت نشید بر راند ادا میدن
دل تیر را بگفت زدی بریل قباد که بدید که گاه او بر کشاد و زاسب اندر آمد کون رشتند
شیر دل نزد ساله رفیر بهان یک خشت که قباد بر سر خود از زاسب افتاد و جاندار چون قارن و
که بر او رفتن گشته شد و یانه خود را بر سر باران با تمام لشکر خود حمل کرد **نظم** خون گشته شد قارن
نامجوی سپه را بیاورد و نهاده روی چون افراسیاب دید که بر سر باران هجوم سپاه شده با
جبهه لشکر تاخته بدید باران رسید **نظم** ز قارن چو افراسیاب آمد بدید بر داب لشکر سوغا او نشیند
دو لشکر میان دو دریای چین تو گفتی که شد جیب چنان زمین ز او از اسب او گردان سپاه خود
ببندد تا بنده ماه بر اسودش لشکر هر دو روی برشتند روزی و در جنگ جوی روز دیگر قارن و

زین گدشته پیشان شود و در سر اهل پاشویه نبر رکان ز گشتن پیشان شدند و یودی و کمر
 باز چه چنان شدند پس آمده تو در را دید و خلق با و باز کرد و آمد این خبر تو را و در پیشک که والی توران بود
 از نسل توران و از سیاه سپهر و در اینک بود و فرستاد و گفت که منوچهر بود تا باب مقاومت او
 شد **هفتم** اما از تو در را مقام سلم و تو باید کشید از سیاه چون این قصه شنیدند
 کین در نهاد و شعله زدن گرفت و این معنی را قبول نمود **نهم** کتب ای پدر معنی از سیاه بر آمد از ارم
 و زخورد و خواب به پیش پر شد گشت ده زبان دل آکنده از کین کمر میان که شائبه خبک شیران
 منم هم آورد سال در ایران منم پیشک بسیار خوشحال شد سپید چو شائبه پند شیر منم
 کمر بر آرد و خورشید کونین از سیاه در قوت پهلوانی و هنر نای خبک همتا داشت **فصل** بر و بازو
 شیر هم نور پیل در و نسیایه افتاد بر چند میل زبانش بگردید برنده تیغ چو در یاد و گفت چو پانده
 تیغ پس از سیاه پیشک گفت که تو در فرورانی منوچهر نذر دانا با همچو سام و قارن و غیره پهلوانان
 نزد او هست که پهلوانان لشکر تا باب پیشران ندارند اگر چند روز این هم را موقوف نمایم پیشک
فردا اگر ما نشویم مهتر بود که زین جیش شوب خاور بود و پیشک با فر سیاه گفت که به ازین وقت
 نیبانشد چنانچه منوچهر کین بدو گرفت تو هم انتقام بدو گیر **فردا** پره که کین بیار بخت سزود
 کمر نباشد نزدش درست از سیاه چون پدر را بسیار محرم دید از حکم او سر محمد و پناه
 انبوه و کردان کار از مایوی ایران روان شد **استان آمدن از سیاه از توران در ایران**
جنگ تو در پیشک دو پهلوان و جنگی نامدار را سپاه در لشکر ساخته با فر سیاه روان نمود
 یکی شماس و دوزخران **نهم** سپاه جهاندار بر و نشدند ز کلاه هایون بهامون شدند ز جنگ

بدین بر نیاید بسی روزگار که پیدا کردند شهر را همان رتبه های پدر بر نوشت: ایا موبدان اورا
تیره گشت: ره مردی نزد او خوار شدند و دلش بند گنج و دنیا رشت: رگهتی بر آمد ز هر جای تو: جهان شد پراز
کین تو: چون تو در دید که مردم ازین گشتند و انت که بنیم بر سر من خواهد آمد سام را نزد خود خواند **فرد**
جواز روم کشور بر آمد خروش: جهانی که بر آمد پیش نامه بسام نوشت با میمنه **الطهم** که چون شاه
مترکان بهم برخاست: از سام نریان هین کرد و یاد: همیدون داشت کرمی از دست: که هم بیلو است و
هم شاه و دست: کون بادشاهی بلر شوب گشت: سخنهای زانده اند که گشت: اگر ز کیری توان کر ز
کین: ازین بخت چو رفت ماند زین مردم ستم رسیده پیش از رسیدن نامه نزد سام آمده این
ظلم او گفته بودند چون بسام نامه را شنیدند **الطهم** چو نامه بر سر منم رسید: یک آه سر در جگر
بر کشید: سام از آن نذران بسوی ایران روانند چون نزدیک رسید مردم بزرگ ایران نزد سام
آمده گفتند که تو بر بخت نشین و تو در را بد کنی تا ما همه اطاعت تو نمایم سام قبول نکرد و گفت که من
نک منوچهر شاه خورده ام اگر دختییر از ویان من فرمانبرداری میکردیم چه جایی آنکه از تو
مانده من نصیحت خواهم کرد تا ظلم کند **الطهم** چه باشد اگر سام بی بیلو ان: نشیند بخت روشن روان:
جهان کرد با دار بخت او: مرا و رات ایران و ان: بخت: بدینسان چنین گفت سام سوار: که این کی پسند
ز نا کرد و کار: که چون تو در از نژاد کیان: بخت کی بر کمر میان: خود این گفت مار و کسی در جهان: چنین
نهره دار و کسی از میان: اگر دختییر از منوچهر شاه: بدین تحت زین بدین با کله: بنودی بخیر خاک
باین من: بدو شاد گشتی جهان **من**: مرا و از آن سبزه باز آورم: جهان را مهرش نیاز آورم:
پس بهتران گفت که ازین اندیشه بر کردید و از سر تو مهر تو در را در دل جا دهید **الطهم** شما

مالک را تودر سپرد و نصیحت کرد و خود کونخا از منوچهر کویم و کز و زن شاه ازاد کویم **سپرد**
 آورده اند که چون مدت سالمت منوچهر شاه یکصد و پست سال **سپرد** رسید برواگاهایی وادند که
 وقت مصلحت تو آمده **فرد** بیا و ندانم و ترغیب آگهی که تیر شود و فرزند شایسته پس منوچهر
 تودر برانخواست و نصیحت و پنداری کرد و ملک را بدو **سپرد** و **ظلم** بفرمود و تودر آمد به پیش و راجد
 داده زمانه از پیش مراد صد و پست شد سالیان **برنج** و **بسنجی** به **بسم** میان و کنت که من
 در دین این دو پستان بودم تو هم این راه را خواهی گزید شنیده میشود که هتروسای پند خدا
 و ضرورت را اهلک کرده با و مخالفت خواهی کرد و دین او را خواهی گزید **ظلم** کنون نوشود و بجهاد او را
 که موسی باید به **نم** سپید بیداید اکنون نما و زمین **مبارک** و پانی یکن بدو بکرو و دین نروان بود
 بکن ز **س** تاجه چنان بود **ستایش** کنی بر جها افرن **که** بای نژاد او و پاک دین **مکنا** پانی
 ز دین خدا که دین خدا او و پاک رای **و** گیرنت بر سر تو کار بی عظیم پیش خواهد آمد **پیشک** بختک تو خواهد
 آمد و ترا عا **س** خواهد خست از پرنال که حال پیدا شده بیدار ویرگاه با ولد و من خواهد رسید **ظلم** ترا
 کارهای درشت است پیش **کپی** که ک باید شدن کاویش **ک** ز می تواند ز پوری **پشنگ** ز توران شود کار
 بر تو تنک **بجوی** بس چون رسد و او را **نزال** و **س** ام **انمی** باور **ازان** تو درخت که از تخم **زال**
 برآمد کنون بر کشد شاخ و بال **این** حرفها منوچهر تودر کنت **و** هر دو کبریه میگردند و با **انمی** چ **بجاری** و ازاری
 بر منوچهر عارض شده بود **فرد** آیا **انمی** چ **بجاری** نه از در دین ازاری **بهر** رسید و فوت شد و درخت
 نشست چند روز به نصیحت منوچهر عمل میکرد و بعد از آن **ظلم** پیش گرفت مردم از او برگشتند و نامه **شاهان**
 اطراف نوشتند که بیایند و این ملک بگیرند **ظلم** چون **پشنگ** بدشاه تودر ندانست **ز** کوان کللی می **بفرست**

که کرد او دیواری از این پولد و ساخته اند در جانب دیگر یک بنی عظیم دید که از کوه و طلا
و نقره ساخته اند رستم تعجب شد که اینچنین کند و در خانه ساختن کار آدم نیست **نهم** فرو ماند رستم
چون از کوه دید راه شکفتی لب اندر گزید چنین گفت بامور کشان که ز قیاس هرگز که دارندشان بهمانکه
خسرو را با صد هزار بود و نقره تاب زربا عیار **رستم** و مردم درون قلعه از دست خوردن و پوشیدن
آنقدر یافتند که هرگز نشنیده بودند تا بدین چه رسد پس **رستم** نامه نوشته بطرف زال فرستاد
که حکم بیت **نهم** سپید چون نامه فرو خواند گفت که بامور آنخسرو با و جفت ز شادی چنان شد
دل پهلوان **نهم** گفتی که خواهد شد از سب جوان زال بر **رستم** گفت فرستاد که آن قلعه را ویران کرده
و سوخته متاع آنرا آنچه آوردن قابل باشد بار کرده بیازد **نهم** روان نریمان برافروختی همه دشمنان
و را سوختی **نهم** چون نامه خوانی یک بر زمین که ببرد و تو میستم اند و کین زانشته همان هزاران هزار
به نزد فرستادم از پیر یار پس آنکه بزین آتش از کین **نهم** شتر بار کن زانچه باید گزینی
چون این نامه بر **رستم** رسید و حبس هر قدر که توانست برداشت با خود گرفته آمد زال بنوا
بر آمد و شهنشهر را این بنی کرد **نهم** سپیدار **نهم** فرزند ما با کس **نهم** گرفت و بفرمود کردن
نثار **رستم** هم بسام نامه نوشته بود و در نیولد بدید و تحفه بسیار با نامه دیگر نزد **رستم**
فرستاد **نهم** چون نامه بر **رستم** رسید ز شادی رخسار همی گل شکفت به پیر و بنی چو این
نامه خواند ز شادی بران نامه جان برفتند **چون** از **رستم** این کار نامردم شنید
تمام ایل ایران امیدوار شدند که غنیمت ماسکون خواهد شد و آسوده میبودند و زیادهای
شد که **نهم** ز روی زمین تا ستاره نبرد **داستان وفات یافتن منوچهر و سپید کردن**

همه مردم دژ خراب یافتند سوزی از دم بدخواه **فتیستان** شب تیر ز تیغ زخشان شده زین باججو
 لعل بختان شده تمام شب تاج رستم مردم دژ خراب گرفت و قشچ سردار اهنه گرفت
 لشویر رستم که در دژ کوه **سپندان** رفته سردار انبارا با مردم او گفت

و بگفت و مردم بدر رفتند چنانچه احدی از آن مردم در قلعه نماند **نغم** و لیلان بهر قلعه رفتند
 بگشتند مرگ را یافتند چه گشته چه گشته چه بگشته زین سار کینه فرو رفته بر زور
 نمانده تن را کمرده چه گشته چه از دم دیده ستوده پس رستم بجانه مهر آمد و بدیده خانه از سنگ خار

بودن میان یک مرتبه آن حصار مشغول بود و روزی سی و یک از بلاد انداختند و نیز میان پسر سید
و نیز میان هلدک ز آل برستم گفت که در کوه سپندان رفته خون جری خود بگیر **نظم** خون نریا میا نرا
به بند بر و تازیان تا بکوه سپند کزین پیشتر نام او از تو بر آید و کز ملک ساز تو رستم قبول
نمود و میان کوه سپندان روانه شد چون خصلت بر رسانید و دیگر و متفکر شد مبادا رستم خایه شود
همی که در پیش داشت موقوف نموده با تمام لشکر خود بکوه رستم آمد و آن حصار گیر و کرد و مدت سال
و یک ماه تمام در رستم محاصره داشتند **نظم** نشست اندران جایی سال و ماه سویی پاره و زشت انت
را **نظم** سر انجام نوید بگشت سام ز خون پدر مار سپیده بکام چون سام بگشت بیاهمی که در پیش
داشت با نژادان رفت و رستم را رفت و نمود مردم قلعه دروازه ناکش و ند و مردم را پیرا
خبرید و فروخت پیران کردند و پکا خف را درون نمیکند استند سام برستم گفت که در
بیاس سوداگری تنفس آدرین حصار بر می توانی علی کرد و رستم گفت پنج انفس را می کنم پس رستم
بصورت ساربان شد و باز تک بر شتر بار کرده چند پهلوانی را بکمر را همین قیاسم شتران بزرگ کرده
روانه شد **نظم** که بازنگ باشد آنجا غریز بقیمت از آن پنهانند چرخ کز خود را و سلح و دیگر اندر در بازنگ بسته
و در فرزند چون مهر را خبر شد که درین کار روان تک بارت بسیار خوشحال شد و رستم را با تمام
ساربان درون قلعه طلب کرد **نظم** و آمد باز از مرد جوان بیاد و با خویشن کاروان زهر سو
برو کند و شد انجمن چه از کودکی خود چه مرد زن چو شب تیره شد رستم نیز خنک بر آست
بانامداران بیک سویی مهر باره آورد و روی پس از روی و لمیان بر جاش چو آگاه شد
کو تو آل حصار غیر اوعیت بارستم نامدار تهنی کی کز ز در پیش که کزیر زمین مهر و مغزش

چنین گفت مر زال را با پسر مبادا که باشند جدا و کمر همه سال ششصد و دویست از بد
 همه روز بسته ره این دوستان و فرزند را کرد پدر و دوست که این پند را جایز نعت پس زال با رستم
 در سیستان که تعلق بکومت او داشت فرزند آمده در سیستان آمد نیل سفید منوچهر شاه را
 نگاهداشته بودند شبی خواب کرده بودند که ناگاه خروش مردم آمد رستم پرسید چه
 شورش است گفتند پهل سفید منوچهر شاه از بند رانده مردم را میکشد **نظم** که پهل سپید
 و سپید ز بند زانگشت آمد مردم کزنده چو زانگونه گفتارش آمد بگوشش و لیکن و گزشت
 بد و کرد و جوشش روان گشت کز زنجیر گرفت برون آمدن راه بر گرفت کسانی که بودند بگوشش
 همین بسته بودند بروی ریشش شبی تیره و پهل بسته زنده تو برون شوئی کی شود این بسته
 هر چند رستم را مانع آمدند قبول نکرد دشتی بر سر حاجی زد و گریخت در راقعل بود بگزشت و در را
 شکست **نظم** برون آمدند از بگردار با و برون آمدند از بگردار با و بدست اندر شش کز سر میرزا و با و هم
 نازان سویان زنده پهل نگه کرد کوه خروشنده **بیل** تهنن کی نغمه زد و پهل شیر تر سنده
 آمد بر او و لیکن کی کز زوید و زوید بر شش **نظم** که خیمت باله که بگوشش **بیل** بر زوید بر خود که بی ستون
 بزنجی شدن پیش ناز و زبون **نظم** بقیاد پهل دمنده زجای تهنن بر آمد سبک باز جایی بزال ایی شد
 که رستم چه کرد و پهل دمنده بر او و کرد **نظم** بکیز خیمت کردنش **بیل** ناک اندر افکنده تر شش
 زال متحیر شد و باز و شکست **نظم** نغمه زوید و زوید بر شش **بیل** بوسیدان دست و بال **بیل**
 بدینا کوئی صفت همتای تو **نظم** نغمه و بزمی جالیدی تو **بیل** پس زال در کز رانید که خون نریا جدم را رستم
 خواهد گرفت **نظم** نغمه نریان چنین بود که فرمودن او را با بشکر عظیم بر مصاری فرستاده بود که **بیل**

بر آمد ز هر دو سپه دار و **اول** محراب نزد زال رسید پس سام آمد محراب و زال هر دو بآستان
سام پیروان آمدند رستم را با تلخ مرصع اراسته بر خیل سوار کرده با خود بردند **نهم** ز برکان که بودند
سبب سال فرود آمد از اسب و محراب زال ز برکان که بودند بسیار زال چو از دور سام را
دید سپه داران روی زده کبر شید چو بر خیل بز چرخ شیر دیدند رخ و چهره سام را نیکیند
رستم خواست که از خیل فرود آید سام منع کرد **نهم** چنان همیش با خیل پیش آوردند نگاه کرد و با تلخ
تختش بدید یکی آفرین کرد و سام دلیر که بر اثر پیرانری سال و پیر پس سام تخت نشست محراب را بیاب
راست و زال را بپوشی چپ و رستم را پیش روی خود نشانند و بر رستم منی آغاز کرد و رستم اول مع
سام گفت پس جنگجوی و خد قهاری که در مع او بود عرض نمود **نهم** سوایستیم به تخت ای ملکوت نیار
یکی نوشتایش گرفت که ای پهلوان جهان شاه باش چو شاه توام من تو بنیاد باش یکی بنده
پهلوان سام را نشایم خور و خواب و آرام راه همه پشت زین خواهم و دست خود همه دست زنا و
باز و سر و بر و دشمنان را ببارم میانی بفرمان داد و ابر برتر خدای سام حشمت
بر بر نمود **نهم** همه کوشها تخت زین نهادند نشستند خور و دزد و دزدان و زیاده از سام محراب خوش
کرد **نهم** پیروز و محراب خندان لبید که خبر خوشین را بخت ندید میبکوت نیندیشم از زال زرد
نه از سام و ز شاه با تلخ و فرزند رستم که ز شید بر متع نماید با سایه گستره میخ که کم زنده
آینضاک را بهی مشکبارا که خاک را از ان کنت محراب دل نشاد کام پیر از خنده کشته زال
و سام چون سام را کشته بریده برآید دیدن رستم آمده بود از انجا خبر رسیدیم زور
باز رواه که کسان و مانزدان شد **نهم** سپه سوبی با خضر کرد روی زبان پندگویی و دل از رزم خوار

خواهد شد **نظم** باید یکی موبد چرب دست نامر نهاده رخ را بی کرد دست شکافید بر رخ بیلویی ماه
 تبا پد سر چیده اسر ز ماه چنان بی کنز نشی برون آورید که کس در محبت آن شکفتی ندید
 سین دخت که همیشه زلال بود کمر نه بسیار داشت مباد او دایه منایه کرد **فرد** فرورخت سین
 دخت ز انداز خون که کودک ز چهلو که آمد برون ز آل تسلی سین دخت نمود و انجان کرد که
 سیرغ نشان داده بود و دایه به بند و بوشش آمد **نظم** جواز خواب بیدار شد سروین بین
 دخت بکناوب و در سخن بدیدن صورت اینا سپر حلقه قیله زلال را بقی دست داد **نظم** شکفت اندر
 اند هر مردون که آمد یکی به چیل تن موبدان نام او را رستم نهادند شب او را کشید و نزد
 سام فرستاد و سام در ملک کرکساران و مازندران را بیک گرفتار بود و کونید بعد از سه روز
 رستم براب سوار شد و کمر ز پدر دست گرفت **نظم** پس آن پیکر شسیم خواهر بزرگ سام سوار
 ابر سام بل موی بر بایی خواست مرا مغانان بر نیان گفت راست صورت رستم مانند سام بود
 اما بیت از سام قویتر پس ز آل از کابل بیدیه تا عجیب خبر رستم فرستاد **نظم** بکابل درو گشت
 محراب شاه بزرده همی ز رود نیار داده کونید هفت دایه پرورشش رستم میکردند و از شیر
 هفت دایه شیر بقیه وقت شیر حیوانات با و میداد چون بطعام خوردن رسید پنج کوسفند
 هر روز متناحول میکرد **نظم** بدید پنج بزره را و را خورشش با مذهبیران ازان پرورشش پس اند
 جهان کودکی نارسید بدین شیر مرد و کزوی ندید بزم رستم را دل ز جایی بیدار آن
 اندش مهر و رای جوهرش سوی پور دشتا بود کشید سپه را سوز ابل ناکشید
 محراب سپید کمال را هم بدین رستم دل در کشیدیم او روانه شد **فرد** بزره مهر و ز جایی بر خوا

بویزند تا آخر زال حجت بداند از بخت سالدر کیت آتش شترسان گفتند طالع این بخت
در پهلوی بر همه غالب خواهد آمد پس منوچهر پسر شایانازی و سلج و مال و کج و طغتهای بران بخشید
و سام را حکومت گابل و زابل و هند و ناسپند تفویض نمود و پسر عیسی را عیسی بن زال اموشاند **نظم** پس بگفت
سام پس از بوزخوش **پس** نهائی شایان بیاورد و پیش **پس** جهانیدگان را از کشور بخواند **پس** نهائی شایان
چندین براند **پس** شمار سپهرم با موثق **پس** ز دانش خرد را بر فروختن **پس** بدانید گاین یا و کاری منت **پس** نزد
شمار نهیانت **پس** کر میش و ارید چندی **پس** و هید همه راه و رای بلند شد و هید که من رفته خواهم
نفران شاه **پس** سویی دشمنان با این سپاه **پس** چون حکم با و شاه بود که بگرسانان رفته ملک گیر
خواهم نمود و سام اناوه انباشد و برال بخت شروع کرد **پس** سویی زال کرد و ای سام رویا که داد و
دشمن کرد و فرجام **پس** پس ملک زابل تا زال سپرد و خود بگرسانان رفت زال مملکت دیار
را بسیار خوب کرد و داد و عدل گسترد و بعد از آن زال را میل که خدای شد و محبوب نام از نسل ضحاک
سپید کابل بود و دختر او را خواسته اند دختر رودابه نام داشت بعد از چند گاه حامله شد چون
وقت زادن او رسید نتوانست زانید که بچه بسیار بزرگ بود و عاصی تر از هر ویکی بود که تا
پنج کند زال را بنظر رسید که **پس** را حاضر کنم بر سینه سوخت و در دم سینه حافر شد و
حال را با و گفت سینه گفت در شکم این زن راست که از بخت او زهره اومیان و دیوان آب خواهد شد
تا پهلوی این را نشانی برون خواهد آمد زال گفت تدبیر مایی که زن عاخر نشود الله من
هلاک خواهم شد **پس** سینه رفت و از صحرای پای آورد و برال داد و گفت این زن را از مستی بپوش
کن پس پهلور از مغلن جا چاک نامی چون فرزند او برآمد همین گیاه را بر مخرج او بال مندرست

بر مرد موئی سفید تر از ریشش گشت چون چوب پید ^{بود} سپر کرد نزدی ^{بود} بخوار گشت
 بر در و او کرد کار ^{کرد} که ز مهرمان ترکی وایه منت تر افتد و مغز اندرون مایه منت بخواب اندرون
 در فرو شد سام ^{چو} شیر زیان کا نذر آید بدام ^{سام} از واقعات هبت یافت و خود روان بجا
 گوه البرز آمد ^{چو} شیر زیان کا نذر آید بدام ^{سام} بیامد روان سویی آن کو سپار که انکده خود
 کند خواست کار ^{سام} بر گوه بر آمد و بدرگاه حق نایب و گفت ^{نظم} من بازوه دور انکده را
 بر حمت برافرازم بنده ^{سام} که این کودک از پاک نشت منت ^{نظم} نه از غم بد کوه سر آید من است
 حق تعالی مناجات او قبول کرد و سیرغ از باله کوه نگاه کرد و پیش سام از خفیت زال پرسید
 سیرغ گفت ^{نظم} ترا بر درنده کمی وایه ام ^{سام} همت وایه ام ^{سام} سر بایه ام ^{سام} پیش سیرغ عاخری کرد
 و از آن کار روان زال آورد و لبیکم بر دو چرخ بر زال داد و گفت هرگاه مشکل پیش آید بر ما سوزان و
 حاضر شده دفع مشکل تو خواهم کرد و فراموشش نخواهی نمود ^{نظم} که ای شاه مرغان ترا داد کرد بدان داد
 فیستروز و کزوف ^{سام} که پیار کا نرا همین یا و ^{سام} زنگی بهر دواوری داروی ^{سام} انکام سیرغ بیگنت
 که پس تو نرا و انج و تح مت ^{نظم} دل سام شد چون بخت بر این ^{سام} سیرغ فرزند کرد آفرین ^{سام} پس
 بزالت با خدا قول کرده ام که انقدر عزت و حرمت تو مانیم که غلغلی جسم گذشته من شود سام با زال
 نزدیک شهر خود نشیند ^{سام} خبر رسید ^{نظم} از آن آگهی شد ^{سام} چو پیش ^{سام} بی از جها آفرین کرد و یاد
 منوچهر فرمود که تو در تمام سپاه کوس و نرانی با استقبال سام برو ^{نظم} و بناد و شمشیر
 آمدند ایام پهلوانی فنسرون آمده ^{سام} زال را بنزد مت منوچهر آورد ^{نظم} زمین بوزد زال پیش
 شاه ^{سام} بخشید زمین نمود و کلده ^{سام} بفرمود پیش ^{سام} با موبدان ^{سام} ستاره شناسان هم فرود

دانش رفت و خود را بسام رسانید و خبر کرد که عجب پسر الله تعالی بود داده که بسیار خوب و مصلحت
است هیچ ندارد الله که مویشی سفید چون سام لطیف پسر را ندانست بسیار عجب کند **نظم** همه موی اندام
بمخوفات قدش راست چون سرویخ چون بهار چو دایه بسام سپید نمود زان شب صد غم بر و فرود
مادر او بلسم زال اورا خواند یا سام را مردم گفتند که این چه دیوست **نظم** کعبه خدا این چه دیو فرات
نیکی و در ملک شیر نرست چون سام این از نشن از مردم شنید بفرمود که اورا در کوه البرز
برده گذاشتند **نظم** بفرمودنش تاش بر داشتند ازینا بوم ویر و در بگذاشتند
یکی کوه بد تاش البرز کوه بخورشید نزدیک دورا کرده پدر مهر فرزند ز و کند خوار **نظم** جفا کرد و ک
شیر خوار **نظم** و آن کوه مکان سیرغ بود چه داشت چون برای لطمه چه آمد دید که طفلی در خاک افتاده
انگشت خود می کشید **نظم** میان کوه سیرغ را خانه بود بران خانه آن خور و بچانه بود یکی شیر خواره
خرو شده و می زین را جو دریایی جو شده وید خداوند مهری **نظم** سیرغ داد **نظم** و در آن
خور و یاد **نظم** سیرغ زال را از آنجا برداشت و نزدیکی آورد و سیرغ را نیز بران طفل بداند و پدرش
او می نمود زال بزرگ شد از قضا کار روانی بران نوای بگذشت اورا دیدند با خود بر دوند گویند سام در خانه
دید که شخصی مرده برود و او که فرزند تو زنده است چون پدر ارگشت محبت فرزند بر او غایب شد
و کس بر نیامد و فرستاد شب دوم در خواب شدند و دید که دوم در نورانی ظاهر شدند و گفتند
که اگر موی سفید عیب است پس تو تمام سفید شد پس خود را بچهارواشتی و دور کرد
اگر مش تو خوار گشت اما پیش نیردان از خواری تو عزت یافت **نظم** کمی پیش سام آمد بازان و دوم در زبان
بر کشادی گفتار و که ای مرزا پاک ناباک زای ز دیده بشین تو شرم از خدای **نظم**

برای که من و تو برو شویم هر که از انصرت بپسندم میروم آمد و با منوچهر رو بر و شوهری
 بر او زد و او گشت شکر **نظم** می تیغ زد و نیز بر کردش بد و منوچهر خست و پایش
 چنین گشته شد مهت خاور خدای شکسته شد آن شکسته شش جای پای و نامش کار سلم
 بودند منوچهر آمد و امان داده و لد ساموده تا اورفت تمام شکر سلم را بقول و عهد نزد منوچهر
 آورد و چنانچه که سلم و تو برو شویم هر که دید **نظم** سپید منوچهر نوافت شان بر اندازد بر
 جای که ساخت شان بعد از فتح تو و سلم منوچهر در پیش فریدون رسید بدون شکری
 بیا آورده پیاده با استقبال منوچهر چون فریدون را بدید او نیسپاده شد و زمین بود
 نمود پس آمدند بر تنگاه نشاند **نظم** فریدون بفرمود تا بر نشست بود و رسید بر درویش
 بعد از چندگاه اجل فریدون رسید منوچهر را بام نریان حواله نمود **نظم** سپردم همی این پسر
 تو که من رفتی گشتم ای نیک خو بفرمود پس با منوچهر شکر داشت از بر تخت زرباکله
 بدست خودش تاج بر سر و بی بند و اندر زاکر دیا و فریدون بشد نام از و ماند باز
 بر آمد بر این روزگار ای دراز بعد از فریدون منوچهر با دشتاه عظیم شد و رسم و این جد خود
 پیش گرفت و مدار سلطت خود بام گذاشت **نظم** برزه فریدون فرخ رویم نیای این بود
 ما خود نویم خلق را فرمود تا دین نیردان پرستی گزیدند **نظم** هر آن دینی و کمر کونه بر دین بود
 ز نیردان او را شش نفرین بود هم شکرم و مردم دور بین منوچهر را خوانده اند از سرین
 دل با یکایک نفرمانت همه جان و تن زیر فرمانت **داستان** سام بن نریان و **دانشین**
سپه خود را در کوه البرز و بر **سپه** او را سام را سپردند که تمام موی او سبزه بود

نهادند کوشش خبر شنیدند هاندم منوچهر رسانیدند منوچهر شکر را بفرمان سپرد و خود از شکر
برآمده با بسی هزار سوار در کین گاه نشست **نظم** سایه سر بقدر سپرد کین گاه بگرفت
سالدر کرد چو تبیره شد تو را بعد سرار میاید هم نشسته هر مردان کار هر طرفه فیکه تور بخون
ز مردم را خب و دریافت بگشتن توانست در تاریکی شب جنگ پوست **نظم** هوا تو کف می بین بر
فروخت چو الماس روی زمین را بسوخت مغفرا اندرون با یک نوله و خواست بایر اندرون
آتشین باد خواست بنوچهر خبر رسید که جنگ عظیم پوسته از کین گاه برآمد و در عقب سپاهنده
خود را بتور رسانید تور را پای کمر بسته شد ناچار بنوچهر در آوخت و گشته گشت **نظم** بر آورد
شاه از کین گاه **سر** نه بدکور را از خبر دوشش گذرد و مان از پیش منوچهر شاه رسید
بر آن نامور کین خواه یکی نیزه انداخت بر پشت او بگرفت شد خنجر از پشت او ز زمین بر گرفتش
بگردار باد بزد بر زمین داد مروی بدادشش را هم اینه زن باز کرد و دو دام را از تنش
ساز کرد منوچهر سر تور را بریده پیشش میدون فرستاد و خود بگشتن سلم روی
کرد مسلم تاب نیاورد بر گشته در آلفی او زد و پناه بدان حصن آورد منوچهر آن حصن آورد
منوچهر آن حصن را محاصره کرد و کاوی نام پهلوانی در آن حصن بود و برآمد و منوچهر را جویان رسید
تا و بر و شده نبیره بر کمر منوچهر زد و کار کرد منوچهر شمشیری حایل بر و زد و کار نیفتاد
بس از کند او بر گرفت برداشته بر زمین زد **نظم** کمرند کاوی بگرفت و خوار ز زمین بر گرفتش
تی بیل وار و بیداخت خسته بر آن کرم خاک بنشین کرد و بر وقت چاک پس تی حصن را
محاصره کرد و چنانچه مسلم برآمد روزی منوچهر گفته فرستاد که بنام روی خواهی مرد و چون

بر مینه سام بل با قباد سپید چو قارن مبارز چو سام تیغ بر کشید از نیام طلایه
 پیش اندرون یافتاد کین در چو کردن میان نژاد دو خونی همی با سپاه کران با چو رفتند
 آنگاه ارکین ان کشیدند لشکر بدشت بنزد سواران جنگی و مردان مرد با یکایک طلایه بر آمد
 قباد چو توراهی یافت آمد چو باد بدو نکت نزد منوچهر شود بگویش کای پدر شاه توه اگر خوشتر
 آید نایب نژاد ترا نزد کوبال خوشی که داد چون تو را نیمی با قباد و نکت قباد و ابدا که از
 پیام تو میرسانم و جواب هم آمدم لیکن چه میداند که شما دو کس چه کار کرده اید و کرا گشته
 آید با آنکه پناه شما آورده بود ما قیامت اهل عالم شما را نفرین خواهند کرد **نظم** اگر بر شما
 دادم و در روز شب هم میگوید و نیست پس عجب کسی گویند گشته زین بزم گاه همیشه نشو گشته
 پاک از شاه تو را ز نثار قباد شمرنده شد **نظم** چو بنشیند گفتار فرخ قباد دژم نشت بر نشت پانچ
 نژاد قباد آمد آنکه بنزدیک شاه بگفت آنچه بنشیند زان زدم خواه منوچهر گفت آنچه که چو نئی گویند
 مگر این کونان که جنگ اندازیم **نظم** شود آشکارا نژاد که برخواهم از تو کین فرخ بدو کنم باو
 اش ز میر و ز بر پس منوچهر بر نشت و در دشت خیمها زد **نظم** بغیر موذیان و یاران استند جوانان
 همه مرد می خواستند چون صبح شد جنگ آغاز کردند مردم از طرفین گشته شد **نظم** میا با چو دریا
 خون شد و روست تو گفتی از سوی زمین در روست چنان شد ز کشتن تکان روی دشت که گوینده
 راه روی و نکت سپاه منوچهر بر آنها غالب آمد **نظم** هر چه که از منوچهر بود که منوچهر
 بر از نور بود چون شب شد و در سلم مصلحت کردند که لشکر دشمن امروز غایب کرد و مبادا فردا
 ازین غایب شود و انبش بخون بینایم **نظم** وی سلم و توراند را می پوشش بر آواز می بخون

[illegible]

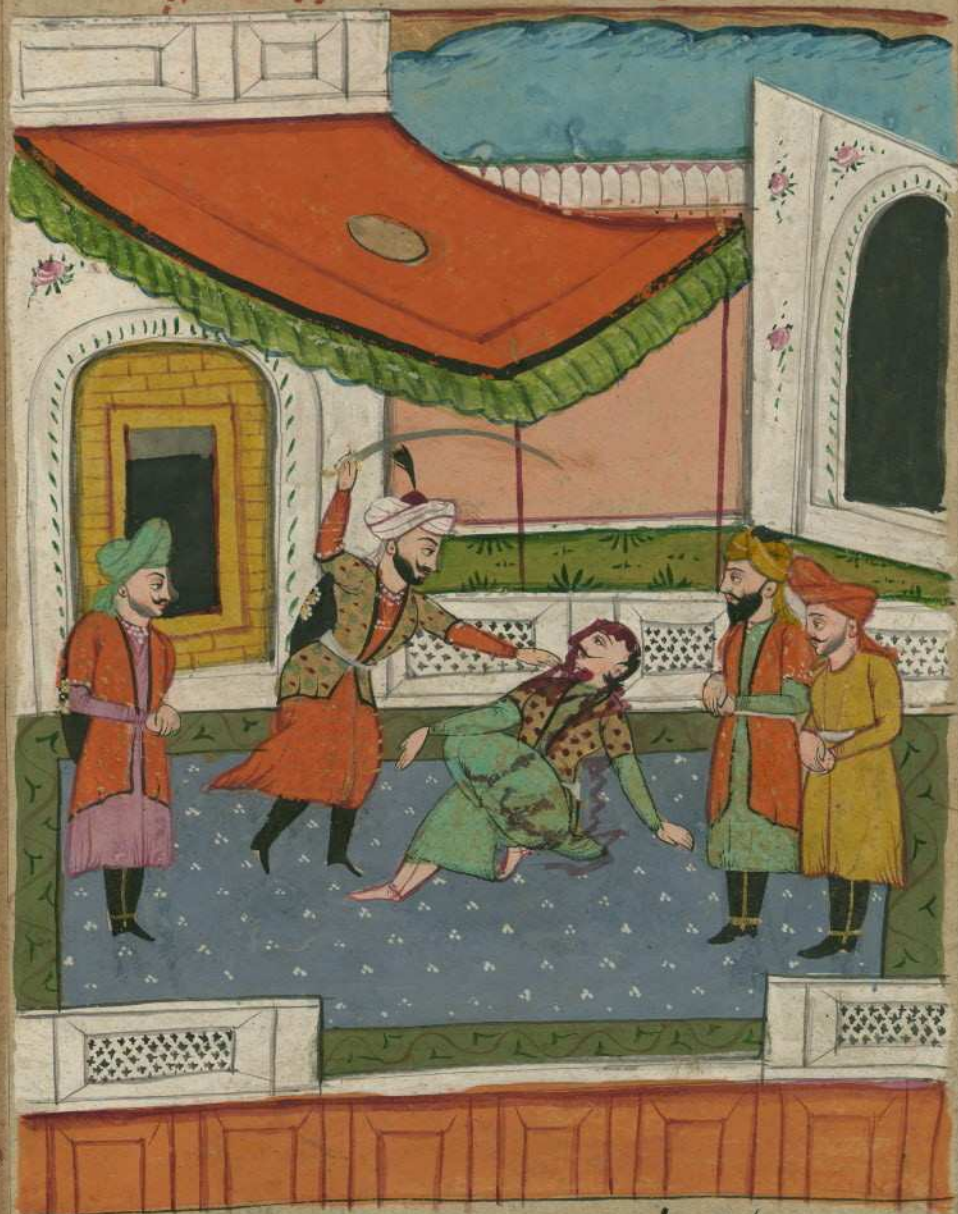
و شش پند مرا شاه را خنده آمد برید یلکای بر و کمر انایه گفت که خوششید را چون توانی
بخت شنیدم همه هر چه گفتی منی که کنایه که پنج آید بین بکوان دوی شرم ناپاک را
و وید او بد مهر پاک را که بر منوچهر ما مهر خواست تا این ناموز تا کجاست کون چون با یرج به
برداشتند چون منوچهر بر ساختند و دیگر فریدون گفت که دیدن روی منوچهر از زو کرده
رفیقا او را با سپاه عظیم جانشان خواهد دید **نظم** نه پسند رویش کمر با سپاه ز ران
بر بخارده کلاه ایام ز با کاویانی درفش زمین گشته از غلای سبای عشق پس بپلوانان
یکیک بر رسول سلم و تور نشان داد مثل کاوه و او پیش شاه پور و شیر و قارن و سلم
و نریمان و کمر شایب که هر کدام در جنگ همتا داشتند و دیگر گفت که آن دو بد بخت مرا بکنج و زر
غریب میدهند این کنج و زری که آورده باز نزد آن **نظم** تا خبر از آن فرود شستم
که تاج باوت نه تخت و نه فرس سپهر استانم بهیانه از تخم آدم منم از دانه بدین خواسته
نفت نیارند بر کنج و زر را ازین جایی باری که هر که نخسیم جبار بخت نه خوش روز میندند
خورم بهشت شش شمار در جهانیت پاک شمار **نظم** برادر چه پاک مکافات این
بدید و جهان بیامد این هم مانند کفشان درختی که از خون ایرج برست **نظم** بزرگ و بارش
بخواهم شست از آن تا کنون کین و کس او خواست که چشم زمانه ندیدیم راست خواب آمدی یاد
فرزند خویش که من جنگ را کردی دست پیش کون زان درختی که دشمن بکند برومند شخ
بر آمد بلند نیامد کنون چون نهر بر دمان بکین بزرگ سبته میان بدرتا بود زنده او با سپر
ازین کین نخواهد شادان که بیامت شنیدم تو با هیچ شوی یلکای بگر و نبرد و بروی فرستاد

نشیب چون سلم و تور از حال منوچهر خبردار شدند که جوان پیر قوت و با بهمت است و همه خوبهای او را
الله تعالی ادا کرده و پدر منوچهر که بر سران بفرستاده اند کرده خودشان با هم مصلحت نمودند
که حق بفرستاد است اگر بدیوی خون پدر خود میباید بسا و اطعمه میاید که سخت و دلیر و کینه خواست ترس
همول او در دل آنها افتاد و مقرر شدند که رسول با تحفه و کبچ و تاج نزد پدر بایز فرستاد و منوچهر
را از او بایز خواست که بفرستند که ما عوض خون پدر را و تاج و تخت با کینههای زر میبدهم بهت رسول فرستاد
فلا قبول نماید **نظم** زنج و کهر تاج و زر خواستند همه شبت بیلان بیاراستند **نظم** هر نیاید بهت رسولی
فرستاد و وزبانی با و سخنهای منوچهر گفتند که ما را شیطان گمراه کرد تقدیر چنین بود **نظم** از ما
تقدیر شده است تو در یارعتی بر این بخش **نظم** اگر چه بزرگ است مارا گناه **نظم** بنادانی از ماشده **نظم** اگر شاه
از سر بر کنی ما بشود پاک روشن شود وین ما منوچهر را با سپاه کران فرستد بنزدیک خواستگار
بنام جوینده پیشش بیای **نظم** یک شیم داریم خدمت بیای **نظم** کمرکان درخت که از کین بهت **نظم** باب دو و دوم
توانیم شست **نظم** همه بنده خاکبای تو ایم **نظم** ستاده فرمان بران تو ایم **نظم** فرستاده آمد دل پر سخنی
سخنی را سری بود پندار **نظم** آن رسول چون بدرگاه فریدون رسید و پیش تخت برودند اول شکستها و تحفه
از لطف کردار بنده شاه فرمود او را بر کرسی نداشتند و منوچهر گفتند که پدر تو بر تو مبارک است
فال تو نیک است دشمنان تو از تو ترسیده اند پس رسول پیام سلم و تور عرض کرد **نظم** شاه زبانی
مردم بسیار بپوشید و داد شاه جهاندار گوش **نظم** جام دو خونین بگشتن گرفت **نظم** همه راستها
نهفتن گرفت **نظم** ز کمر دار بد پوزش آستان **نظم** منوچهر را نزد خود خواست **نظم** میان سبن اورامیان ری
سپردن بد و تاج و تخت شهری **نظم** خردن از او باز خون پدر بدیاد و نیار تاج و کمر **نظم** فرستاد

و از راه رویان سرم او پرسید که چنانچه حاکم است کند ماه آفرید از این محل دارد فریدون
 خوشی ال شد و گفت امیدوار شدیم ظاهر الله تعالی با بر ج سیر در تان خون پدر خود بگردان قضا ماه
 آفرید و دختر زاد **نظم** از آن ماهی شد و دش پیر امید بکینه پدر و او دل را نوید چون جامه زاون آمد پدید
 یکی و دختر آمد ز ماه آفرید حبانی گرفتند بر و درونش بر آمد باز و بر یکا تنش فریدون
 و دختر را بر ج را بر و درونش نمود تا بر یک شد نام او بر پیر نفاد و پس پشنگ عقدت **نظم** نیا
 نام زد و درونش پشنگ بدو داد و چندین در آمد و رنگ را پیش حاکم شد پیر زاد بصورت
 این فریدون نام او را منوچهر **نظم** و درونش را ب پر از خنده گشت تو کوئی مگر این اش
 زنده گشت نهاده آن که نامه را در گشت را نیایش میگرد و کار میگفت این بوز فرخنده با و دل بر
 مکنده با و **جهان** پروریدش که با و میخواست و بر کرد نشش زیری روای چون منوچهر جوان شد
 منوچهر با پهلوانی همه با او موختند فریدون بمنور خود او را بر تخت خود نشاند و بجای خود بر
 نعت و سپاه خود را بگفت که با و شاه منوچهر است با او اطاعت نمایند همه قبول کردند و منوچهر را از ته دل
 خدمت میکردند و او را در تخت میدادند که بر خیزد بر در کلان خود از دشمنان بگیرد و همه
 بکنه خود را بکنایه و بر مردم زرفراوان داد و چنانچه سپاه بسیار با منوچهر جمع شدند و او را در تخت با و شاهی
 یافت **نظم** کلید در کنه های کهر همان تخت و شاهی و بجای و کمر **نظم** منوچهر دید و دل
 خوشتر از هر روز و منوچهر همه پهلوانان لشکرش را همه نامداران کشورش را بمنور و با پیش
 او آمدند همه با دل کینه بر او آمدند بسم تو آمد آن آبی که شد روشن ات با شانه شنی چو آبه
 شدند آن دو چید او که ز حال منوچهر و کار پدرش دل برد و بد کار شدند بر نهیب که اتم همیشه بر بوی

[illegible]

فرز او دم تو شسته منجمای چو بشیند با منغ نداده همان گفتن آمد برشش سرو باد یکی نمجور
 موزه بیرون کشید را پسر او فرقه در خون کشید ستر او را زن بدو داد پنج خبر داد
 برشته کاره تصویر تو را میج برادر خود را در میان مجلس پنج گفت و بی ترس با در

چون امیر را بدین حواله گفت نهادم سر او را نزد فریدون فرستاد و نفهم بیکند مغش
 مشک و عنبر فرستاد و جهاندار پسر چینی گفت کاهیت آن بنابر که تاج بزرگان بدو گفت
 اکنون خواه تا جانش در خواه تحت به بن و به پیش میوه آن درخت بیارای از بهار و تحت علاج

جنگ میکنم و بر یک شتم و تو در دارا خلعت بخت کیان نشستی و در برادران کلان تو باج نوباش
نظم بدو گفت تو را ز تو مارا گهی چرا بر بخت کلاه می ترا باید ایران و تخت کیان مرا بر
در تو چه بستن میان برادر که بهتر با و بر بر سر مرا انفس و زیر کعبه چو خوشش آن
جهان بخوبی کردند همه سوی کسیر و کرد چو از تو را میرج بشنید من یکم کتیر
با رخ افنده بن بدو گفت گای متهری نامجوی اگر کلام دجوی آرام جوی نه باج کسی خواه اکنون
نه گاه نه نام نیر کی نه ایران سپاه مرا تخت ایران اگر بود زیر کون کشته از باج و تخت
سیر نیر کی و فرجام او تیر گشت بر آن تیر که بر باید گشت مرا با شنیت جنگ نبرد
نیاید بمن بچ دل رنج کرد جاکت سری میت این من باشد بجز سر می و دین من ایرج هر چند
ازین منقوله حرف اطاعت و ترک بادشاهی خود میگفت تو را با ورنیکرد با او خدای من و تا بیکبار
از کز خشتی و همان کرسی را بر داشت بر سر این بدو گفت دستها این را به بندید ایرج گفت
بترس از خدا و شرم از پدر خود کن و مرا کش که من در پناه تو ام و آمده ام خون مرا از نیروان
از تو خواهد گرفت رحم بر جان خود کن برادر خود بکسی بکنا کشته است **نظم** چو نوران بشنید بمهر
بقتارش اندر نیار و در نیاید بقتار ایرج پسند نه بدراستی پیش او از چینه لکای بیاید
جایی نشست گرفت آن کزان کرسی زر بر دست برادر خسر روی تاجدار از خواست ایرج پان
ز بهار نیاید ترا تر قفس رخدای نه شرم از پدر مندی یاریم رای کش تو مرا کت است تمام
کار بر نیاند از خون من کرد کار مراد خود از یافتی خون مرید کن با جعب انداز نیروان سیر
خون برادر چه بندی کمر چه سوزی دل کشته برادر پسند کفمن زنی جعب نه کوشه بکوشش

کم خود را بترستان رسانید هر دو برادران در آنجا جمع شده لشکرها را از ایشان میدادند که بر سر
 ایرج بروند چون ایرج آمد با استقبال نامه پسران شاه عظیم برآمده ایرج را در پیش نهاد اول
 روز مهر با کمر بند و در خانه خود جا دادند گویند ایرج بسیار مقبول بود لشکر کم و تور در و چون نظر کرد
 با گفتند اینچون لدین باوشاهی است که در راه و چه در حضور برادران همه بجانب ایرج نظر داشتند
 بعد از آن که از پیش برادران برخواست همه دنبال او روان شدند و بر در خانه او تمام سپاه کمر
 آمدند **نظم** سپاهی پرکنده شد جفت جفت همه نام ایرج بردارند گفت که است سزاوار شاه
 باین رامبادا کلاه مہی خاصان سلم و تور آمده گفتند که شاه با جمله والد و
 مطیع ایرج گشتند و میگویند که دیگر لدین باوشاهی نیست کین سلم و تور بر ایرج زیاده شد
 اگر چه از اول نزد کشتن کرده بودند اما چون خود آمده بود پاره مروت مانع میشد ازین سخن
 خود خرم کردند که ایرج را بایگشت **فر** و بشکر نگه کرد سلم از زمین شکر گشت زانکار
 لشکر کران سلم با تو گفت که لشکر را بر این که چش با و جفت جفت میکرد و مذاق و از ملک
 ایران اندیشه کرده بودم که بر او نباشد میباید او را منرا احوال کنیم سر و که دلش شکر بیاید
 او مایل است گفت **نظم** بیگانه باز گشتن ز راه همانا لبش کمر کرد و نگاه از ایران دل با همین تیره
 بود بر اندیش ایشان بر قرد سپاه دو کشور چو کردم نگاه ازین پس برادران
 شاه کمرخ از ملک زجای زنت بلند او فتی زیر بای چون سلم نزد تور آمده بود و
 خواست که تور او را بکشد که این ملک اوست تور قبول نمود که من خواهم گشت روز دیگر که ایرج نزد
 تور آمده گفت تو سپر ای ملک ایران را نمی شنیدی و اداب مانکاها را شنیدی یا بازرگان شب و روز

خواهند شد **نظم** جای مرا تاج و تخت و کلاه **روم** پیش ایشان دوان پی سپاه **بگویم** که ای نادر
من جهان گرامی تن و جان من **بگویم** که ای شهر یاری زین **دارید** خشم مجوید کن **بگفتی**
چه دارید چنین امید **بگویم** که تاج کرده بخت **بگفتی** کنی شانه ابدین **اورم** سزاوارتر آنکه
کنی **اورم** **فریدون** گفت برادران تو ساز جنگ دارند و تو ساز صلح **آه** **نظم** بد وقت شاه
خردمند پور **برادر** من رزم ساز و تو سودا **ز تو** پیر خرد و پانچ **ایدون** سزید **دلت** مهر بوید
ایشان **سزید** **بایرج** گفت رفتی در پیش برادران مبارک است خصوصاً درین وقت که هر دو یکی هستند
نظم ترا ای کز چنین است رای **بر** را نی کار و سپرد **اند** جای **ز** در ددل اکنون یکی نامه من **نوسیم**
فرستم **در** آن **انجن** **بگویم** که باز پنجم ترا **تندرست** **که** روشن روانم **بیدار** منبت **فریدون** نامه نوشت
بایرج داد و رخصت نمود مضمون نامه این بود که برادر خوددش مار ضا و امر شمارا به انتاج و تخت
وانت و دل را از کیش **بیار** داشت **شما** **کسیم** **نم** از دور **کنید** و بر او **نوازش** **کنند** که از بهتران
بر کتران **مهر** و شفقت **لذوم** است **اگر** **حشمت** **ما** از رضای **جویم** **کنند** **شده** **ایر** **انا** و رضامند
شما **نخواهیم** **بخند** **شما** آمده است **نظم** **بر** **او** **کنز** **و** **بود** **دش** **ان** **بد** **رو** **اگر** **چه** **نزد** **بر** **خشب** **سود**
ز **تخت** **اندر** **آمد** **ز** **بین** **بر** **نشت** **بر** **فت** **و** **میان** **بد** **گیر** **است** **بنیکند** **و** **شای** **شمار** **اگر** **نمید** **چنان**
کنز **نادر** **ان** **سزید** **بهر** **اگر** **بسال** **از** **شما** **بکتر** **است** **نوا** **ز** **ید** **ن** **بهر** **اندر** **خورد** **است** **چو** **از** **بود** **ش**
بگذر **د** **روز** **چند** **فرستند** **ز** **من** **ان** **ار** **حمید** **کف** **او** **نیز** **نامه** **بهر** **شاه** **جها** **نخواهی** **ز** **ایر** **ان**
که **د** **راه** **بشد** **بانتی** **چند** **بر** **نا** **سپهر** **چنان** **چون** **بود** **راه** **را** **ما** **اگر** **نیز** **داستان** **رفتن** **ایرج** **در**
نوران **نزد** **سلم** **و** **تور** **نامه** **بر** **ون** **نزد** **ان** **کنند** **شدن** **ایرج** **از** **دست** **برادر** **ان** **ایرج** **با** **نرم**

گفت کای هوشیار ترا تر و بیش از شش نیاید بجای بفرمود تا پس زبان بر کشاد
 شنیده همه بسر کرد و یاد فریدون بدو بین بکشاد و کوشش چو شنید مغشوش در آمد
 پس گفت من بدیده کرده ام اگر از من نترسند پس ترس خدا چه شد **نظم** تبر از کرد کار ی
 چنین از شاکر و خواهد پسند کی داستان گویم از بشنوید هر آنچه بجایید همون بدوید
 پس گفت که عمر من با در سیه من خود را از مملکت داری گذرانیده ام بشما تنی و ضابط
 نمیتوانم کرد و بنی و نصیحت میکنم که تقسیم من راضی باشید و صلح از دست ندهید **نظم** مرا
 خود ز کفتری ره رفتی است نه نکام تر سیر بر افشفتی است رسول رخصت شده بسوگم روا شد
 بعد از رفتن رسول فریدون ایچ را از ایران طلب نمود و نصیحت کرد که آن دو برادر از تو بزرگانه
 و اتفاق اند که بر تو لشکر کشیده بیایند و ملک ترا بکین بر و نرا بکس سازند اگر من حمایت
 تو نایم بر سر من بیایند تو چه فکر داری ایچ گفت هر چه باد شاه فایز بر آن عمل نایم پدر گفت
 تو تاب مقاومت آنف آید از من خود پیشتر ام کو افشست بیا رنوده ام نه بر آنست که تو راه صلح
 کشی و مثل من خود را از سلطنت بگذرانی **نظم** تو کمر پیشتر مهر آوردی است کرد آسوده
 از دوری بیا بد ز کفتری ترا یا رخصت پی از آرد و راست یارنت ایچ قبول نمود و گفت که من
 در دنیا محبت ندارم از نایج و ثنث در کند شستم کینی با برادران میتوانم کنزید **نظم** که کرد پس
 ایچ نامور میران محببان پاک فرستاد پدر چینی داد و بانج که ای شهریار بکین بدن کرد
 روز کار که چون باد بر آید بگذرد و خردمند مردم غنیمت خورد و چنانچه مردان رخ ارغوان
 کتدمت و دیدار و شنودان پس ایچ گفت که من پیش برادران میروم خود مهربان

رسولی نزد تو فرستاد که اول محو بر بخت عالم پدر بود و بایرج داده و نیز ازین بانی تو داد و من
باین قسمت راضی نیستیم تو چه میگوید **نظم** بنده مستلم را دل از جای و کمر کوه پر شد باین و رای
نمودش پسندیده بخشید که دادش کهنتر بخشید و ز فرستاد و نزد برادر پیام که جای
زنی خرم و شاد کام که من بهترستم باین بیال و خرد زمانه بکیم من اندر خود کند ششم من از پنج
تحت کلاه نرسید که بر تو ای بادشاه بدین بخش اندر مرا جای میث معین بر اندرون
رای میث چون رسول نزد تو آمد و پیام سلم را عرض کرد تو رفتی شده جواب که من در کشتن ایرج
تو شریک میثوم بلکه خود او را میکشتم پس ناچار رسانید که ایرج را از بالید باید انداخت انا
اول پدر را خبر دار باید کرد ظاهر ایران باید بدو جانب سلم نوشت که هین رسول را پیش پدر
بفرست که حقیقت حال را از زبان من و تو عرض نماید و جواب بیاورد پس سلم رسول را فرمود که نزد
پدر برو **نظم** جوای بیگانه فریدون فرو و نختین زهر دو بدوده درود و دیگر کوشش که ترس
از خدای بگرفت و گرفت تدبیر و رای همی ساختی از در و رسم و راه نکردی بغیر بان نزد
نگاه بایرج بدو کوشش از حیث نشیند چو باز تو خسته روان و کمره حواریان کار
زین بهم از روم گردان جویند کنین فرازاوارم شکر و زاری از ایران ایرج برارم و مارا چون رسول
سلم بر نگاه فریدون رسید ادا بخدمت بیاورد و فریدون احوال فرزندان از و پرسید
جواب داد که در دهان پادشاه مشغول اند **نظم** در کس که بپرسد بکام تواند همه پاک زنده پیام
تواند پس رسول گفت من بی ادب بنده و ناسزا میگیرم اگر پیام درشت از آنکس است نزد تو او در مقام
اما رسول را حیرت که پادشاه عفو فرماید عرض نمایم شاه اجازت داد **نظم** فرستاد

بکوه انزرون که در شش او را به بنید بکوه انزرون جای تنگش کنیز در بود و غاری ریش نامید
 در آن غار که در شش بکوه انزرون بنمود کردن شش را کنون بیایا محب است بریم
 بکوشش بر دوت نمکی بریم نباشد همه نیک و بد باید از هان به که نمکی بود با و کار تخت
 جهانرا بشت از بیک فریدون فرزند ششتر بود ز مشک و ز غبار ششتر بود بر او و
 یافت او میکوی تو داد و دهش کن فریدون تو **داستان که خدا با حق فریدون**
و تقسیم کردن باغ با دیگر مکررات الشش فریدون را سپهر بود و نمکی سلم دوم تور
 سیوم امیر چون سپهران کلان شدند جنل نام مردوانی بود طلب کرد که فخت سرانیک بر و ماور
 شد بدان که هر سپهر را در یک خانه کند خدا کنم و جنل در تقصیر کرد و عالم کرد و میا بشاره من رسید
 که سرو نام داشت فخت سر اوها قیامت نزد او رفته پیام فریدون ادا نمود و قبول کرد پس
 هر سپهر را فریدون به مین برد و هر فخت سر را بکج و زور و اسباب عظیم بعتد بیاورد و بعد
 از آن فریدون ملک خود را سه حصه کرده روم و خاور زمین را سلم داد و توران و تور و ایرایم
 داد پس سپهر را ملک نامی خود قسمت کرده رخت نمود **نظم** تختین سلم انزرون بنکرید همه روم
 و خاور و مرا و اسیرید و کمر تور را داد و توران زمین و کمر و سالار ترکان چین ازین هر دو نوبت
 بایم رسید مرا و همه شش هر آن کنیز استند بر ما بایام و شاد جهان مرزبانان خسرو
 شاد فریدون فرزانه شد سالخورده بیایان خوب را اندر آورد کرد ایران ملک پرنواز و منت و مایه
 و عیش و غم بهایی بود ملک خاور و ملک ترکان چین غم بسیار داشت شب و روز جنگ تر و دبا
 و حاصلات نکستی بر سر رسید سلم بر کلان ملک خود قناعت نکرد و از پدر خود از رده شده

بهره بود همه در هوای نرسیده و اندک است اندرون هر که بر نالو و ندید هیچ سر بهافرید و
شدند چه بر آن که در جنگ و نالو و ندید خواه ^{هم} کاه ضحاک را از واد و دوش ناپاک را ^{سپاس}
و شش ^{بهر} بگردار که شدند سویی شاه نوهر کرده پس از شک ضحاک شد چاره جوی که شکر به بدخواه
بنها و روی ضحاک دید که بکس بیادشایی من راضی نیست و مردم بر شتند سلیم پوشیده شت کنند
انداخته در کاه فریدون رفت که ظاهر او را غافل تواند گشت اقل لکجه بلند بر آمد و در نجا دید که فریدون بار
در دیوان خانه شش آتش رشک او پوشش آمد و کند را از کلاه بلند نیاید ایوان انداخت نظر سر میرو
بر او افتاد از جا بر خیزد و کمر بر سر او زد و چون مسلح بود کار شد تا شش شکست فریدون خواست
که دیگر کمر بر دزدان و از غیب بگوشش او رسید که او را گشت که هنوز اجل او نرسیده را و شکسته و زخمی
شده بین عقوبت با الفعل کافیت او را به بند و در میان دو کوه حبس کن که بعد از میر و ^{نظم} باین سر
پوشیدین بد آن تا ماند کسی از اینجی بر آمد بر آن کلاه بام بلند ^{بیک} اندرون بست تازی کند بدید آن
سر کس از نواز ^{بهر} از جادوی با فریدون نیاز ^{بهر} اندون آتش رشک خواست ^{بایوان} کند از را کند
راست ^{بهر} ز بالادی خوبی زمین ^{بهر} و بیاید فریدون بگردار باد بد آن کوزه کاو سرت و سترد
بزد و بر شش کمر ز شکست خورد ^{بیا} و شش ^{بهر} دوان ^{بهر} گفت او را بیا مدامان ^{بهر} بگوید اندرون
به بود و بنا بد بر شش خویش ^{بهر} و بنا ^{بهر} و ^{بهر} شش میان ^{بهر} که گشت آید آن بند پیل زمان
و زن پس همه نامداران ^{بهر} گشت بر از ناز و رنج ^{بهر} بر منستند با آرایش خواسته
بر منستند همه دل ^{بهر} فریاد ^{بهر} آراسته ^{بهر} فریدون ^{بهر} فرزند ^{بهر} شاد ^{بهر} راه ^{بهر} آید ^{بهر} شاد
شان ^{بهر} شش ^{بهر} حاک ^{بهر} داند ^{بهر} بوس ^{بهر} زرد ^{بهر} گاه ^{بهر} بر خوات ^{بهر} آواز ^{بهر} کوس ^{بهر} بر او ^{بهر} ضحاک ^{بهر} چون ^{بهر} نزد

و شکم قلیلی در اینجاست خور سگدشت و شکرانه بجا آورد و تحت اموال او دست آورد پس رو بچرخ خانه
او کرد و جمله ماه رویان را بآباد و زن او که خواهر آن جم بود و یکی شش هزار و دوم از نواز نیک آورد و **نظم**
برون آورد از مستبانان او **تجان** سیه جو خورشید روزره و او را پاک نمودشان از او و یک
نیز با پوشان که پرورده بت پرستان بدید **سیر** برسان مستان بدید پس آن خواهر آن
جبهه خارجم نمرکس کل منجه را داده نم کشادند بر فریدون سخن که تو با شش است کشته
کهن اهل حرم ضحاک ستایش فریدون کرده شکم کردند که از دست از او تا بگری خلدی منند و بختند
نظم چه بایان کشیدیم رنج و بلا زهر مین کیش و زانو تا پس فریدون از ارغوان پر رسید ضحاک
چراهند وستان رفت گفت برای دو کار رفته اول آنکه نام و آوازه نوشیده بود که در اینجا
میست دوم آنکه اگر زنیاید جا و وستان هند بدست آورد که علاج تو نماید **نظم** گفت بدو سوهند و
نشته تا کند بد جا و وستان ز بهمت یکی حیل آورد بدست که مرغان از بند تو رست از بهوت شب و روز
اندر هر اسن همی باشد ایشاه نکی شناس و دش و ایم از ترس تو آتش است همان زندگانی بر
تا خوش است **داستان** نشستی فریدون بر تخت ضحاک و بند کردن ضحاک را در کوه القصر فریدون
بر جای ضحاک بر تخت نشست و ملک بغداد را سخن فرمود که در نام شخص که بهان این طلب
بود او که رفته رفت و بضحاک خبر رسانید که فریدون آمد و طلب را شکست و حرم ترا مقرف شد **نظم** بضحا
آمد و آن کند رو به پیشش گفت آنچه بدیده بودی بدو گفت ایشاه کردن گشایان میر کشتن کارت
آرد نشان **سیر** مرد سر از با شکری بیاید و آن از ذکر شوری از آن **سیر** کبوتر
اندر میان بیاید **سیر** و چه کیان **سیر** است که فرمود پیشش از آن بهتر آن او بهت پیش

گاو یانی درفش **ش** هایدن **ش** سراسر **ش** یاقوتی **ش** و کمر نزل انشاه از او مرداب و جلگه شهر
 بنیاد کرد **ش** بعد از کندن زبان و جلگه شسته طلب نمودند تا بگذرند و ندانند فریدون در غضب شد اول **ش** را
 در دریا زد و بعد لشکر او در دریا افتاد و بسطامت کند شدند **ش** فریدون چو بشنید
 شد خشمناک **ش** میاندازان زرف دریاش باک **ش** همه انکه میان یی کجانی به بست **ش** بران باره **ش**
 دل برشت **ش** شش نیز شد کشته جنگ را باب اندر آمدند کلانک را به بستن یارانش کمیسر **ش**
 همیدون بدریاخت **ش** و بر شکی **ش** رسیدن جنگ جویی **ش** به بت المقدس **ش** و ندرو **ش** انگار
 که در غول دست المقدس خوانند بنیاد این را ضحاک سپاده اندر از زبان پیسکو در پوت نام بود
 ایوان او بسیار بلند ساخته بودند که دیوان و از دوا عظیم باطلد دیگر از انجا ظاهر شدی **ش** میرون
 اول **ش** رو **ش** همان طرف کرد و بد مهب **ش** نظر **ش** سر او را در اول افشون خوانند تا دم او بسته شد بعد از آن
 کمر ز کشید و بر دیوان زد و از دوا و دیوان را هلاک کرد و پاره کرد و کشتند و دیگر غایب شدند پس
 پیش شدند عظمی و در انجا مرصع زر نگار و دیدار کاوه پرسیدند که این چیست گفت تحت ضحاک پنهانی
 است بعد شش **ش** را یافتند از او پرسیدند که ضحاک کجاست گفت ضحاک به تجس فریدون جانب
 هندوستان بنیکر عظیم رفته و تحت و فزانه خود درین طلع کذاشته **ش** طلسم **ش** که ضحاک سازنده بود **ش**
 شش **ش** را ستماب فرزند بود **ش** فریدون زباله فرو داد **ش** فرید **ش** که اندر انام حج **ش** دار و دید **ش** از ان
 جادوی کاخر ایوان بدید **ش** همه نامور تره دیوان بدید **ش** یکی کمره کاوه **ش** شش **ش** زد یی هر که می آمد
 بر در شش **ش** نران شان بگز کرد **ش** ان کرد **ش** شست **ش** از بر کلخ جادو و برست **ش** نهادند بر تحت ضحاک
 پائی **ش** به پیسر **ش** و ز رانی کمرت جانی **ش** فریدون چون مشوه را شنیدند که ضحاک هندوستان رفته

بناشش بیا موت افونکری کجا نید نار اید اندر کلید کساده بافون کند ناپید شد از بنا و یا
رخش ارغوان که تارا توان دید دولت جوان بهر دو برادر فریدون چون او را باین طالع
دولت دیدند و حد بر زد و یا بکنشند که تا تاب آن نداریم که برادر خود را باین دولت بی نیم
و محکوم او با فشم بر دین باید کشت می کشت کشتن او بسیار مشکل است و یکی کشت بیل او را و نام
کشت و هلاک خواهیم کرد روزی فریدون در دهن کوی آنها خوابیده بود و برادر در کوه رفته سنگ بزرگ
از کوه بجانب فریدون روان خستند و فریدون روان شد افون خواند سنگ از غلظت بنامد برادر آن
فریدون متوجه شدند و از سر کوه فریاد گویانند و دیدند و گفتند که ای سنگ بزرگ از مکان خود
چطور جدا شده هزار حیف که فریدون ضایع میشد خدا شایسته نگاهداشت **نظم** برادر و فریدون
جبال از دهر و بود و مهر ببال چو از این روی رفتن کار او باید ندان بخت جدا را و همانم که بد شاه
خفته بر از بیا سوده رفته در خواب و ناز بکوه بر شدند آن دو سپید او کمر و زانیشان نه بد بکس را خبر
ز خار بکنند سنگ کمران نندیدند در کار بر در کمران چو دیدند کنند از کوه سنگ بدان تا بگویند
سر بر زد که از آن کوه سلطان فرود داشتند مرآت خفته را مرده چندان شدند بفرمان
بزدان خفته سر مرده فرو شد پیدن سنگ جدا کرد بافون همان سنگ بر جای خویش
بست و غلطید بگذره پیش اما فریدون دریافت که این سنگ از برادران من بود و بر او آنها و
و تعاقب نمود و از آن حضرت برادران بسیار داشتی **فرد** و همانا که بگفتند اندر کشیدند و آن
سخنی را بر ایشان بگوید از راه بیابان و کوهستان بر وسیله بنده و آمدن بران بجلو و طلب بنده و
رود و رود گویند **نظم** بر اند و بدش گاه در شبگاه برافرازد از آن زن جانگواه برافراشته

تا هنگامیکه فریدون را یافتند فریدون اینهمه از عنایت الهی دانست شکر کرد و در پیش سرود که آن
 در پیشم نیره بیچاره از در کوچه اراکش در بند و ریش کاویان نام نهاد و آن علم را خال ملک
 برای خود گرفت **نظم** میاید بدرگاه سالار تو بهر میزانش از دور برخواست غوغا چون پوست بر نیره
 بر دید وی به ملک کی اختیاری دید وی بیاراست از ابر میا روم ز کوس بر و پیکر ز روم
 فروخت از در دسرخ و بخت همی خواندش کاویان درفش بعد از فریدون هر که بر تخت نشست این
 رسم را از دست نهاد اول بر پیشم میگردید بعد از آن بر و کوچه اراکش میدادند **نظم** از آن
 پس هر آن که میگرفت گاه بشادی بر بر تنها و گاه بدان بی عجب اهرم انگران بر او خنجر لوت
 کوه آن شر پس بیدایت کاوه موی ضحاک رواند و از او را جازت خواست و انماس و عاگرد که
 پوسته بر ما باد آورد **نظم** فروخت آب از مژه مادرش رعایا همیکه دگر داندرش به نیروان
 میبگفت ز رخسار من سپردم تو ای عجب انداز من همی رفت منزل بنزل چو باد **سر** کسبه
 دل پر ز درد فریدون او برادر بزرگ داشت آن هر دو را میسر راه خود گرفت و گزرا فریدون
 بهر ساینده و بانگهای نشاند که مثل سر کاویان زد و شبیه بران تربت نماید **نظم** حیا نوبیاه
 گرفت پر کار زد و زمان که ز پیکر بدیشان نمود نگاری نگارید بر خاک پیش همید و ناس
 سر کاوش فریدون یار رسید که از نیروان پرستان بود شب تنها دران نزار که زانید و
 از ایشان همت خواست آوازی از غیب شنید که چندانوس را یاد کرد فریدون یاد گرفت و از
 نامت آن انسون نیز خبر دادند که هر جا ترا مشکلی پیش آید ازین انسون شانس میشود بگوید بعضی
 ششم بصورت نیکو دی آمد فریدون را انسون گریاموخت **نظم** موی مهر آمد بسیار برک

ایکسان خدیو همه سوی دوزخ نفس اندروی سپردند و لها بکفار او خروستید خربت لرزا
ز جای بدرید سپرد و غریبایی چون کاوه مخضر ضحاک را ورید و مر فهای سخت گفته برخواست فرزند نیر
و ببال او روان شدند و انشوران گشتند که شایان تحمل اینهمه بی باکی و بی ادبی کاوه هر چه گفت
و قتی که او فریاد کرد در اثر سراسر اند و او هر گشتند **نغم** میان شاه را خوانده اند آفرین که
نامور شهریار زمین از چرخ ملک بر سر تپا و سرور نیار و کشتن بیرونی نمود و چرامش قی
کاوه حام کو چنین سخت گوید کند سحر روی عین محقر نامه بیان تو بدرید و میگردید بر تپا تو
سر و دل پراکنده کرد رفت تو کوی که عرض میدون گرفت یکی نامور پانچ او روز و روز که از
من شکفتی بیاید شود که چون کاوه آمدید که پدید دو کوشش من او را و راشنید بیاید او
زایوان درست یکی کوه و این تو کوی پست همیدون که برزد بر دودست شکفتی مراد
در دل اندر شکست اندام چه شاید بدن زین پیش که رازی سپهر نانت کس چو کاوه بروند زرد کاه
شاه بروی نندش بهر دل و سپاه بهین بر فرو شنید فریاد خواست جهان را سر سو
داد خواست از ان پست کانکران بست بای بهوشید بنگام زخم از نای کاوه آن بهر سیر
برست که ای نامداران نیروان پست یکی کو هوا فیدون کنند از بند ضحاک میگرد
به پیش فریدون فرخ شوم بیان تو من نیز بکیر شوم چون کاوه بر سیر به چرم انبک کرده
علم ساخته رواند مردم انوه و ببال او روانند هیچ نمیدانستند که فریدون کجاست اما تو فغان
میرفت **نغم** میرفت در پیش اندر کرد سپاه از پیش چه بزرگ و چه خور و نانت خود کا فریدون
کجاست اندر کشیدند میرفت رات نشانش میرفت میجت پیش که باید سر انجام سال از پیش

از ضحاک روگردان شده نمرود فریدون رفت روزی ضحاک اکابران و موبدان ملک طلب کرده گفت که من
 دشمنی کوچکی دارم اگر چه خورداست اما از خوردا این نباید بود **نظم** منم بین دشمن خوردا را بترسیم
 از بد روزگار کشیده ام که او در هندوستان است از دلیس و دانش او تعریف همیکردند
نظم سیال اندک و بدانش بزرگ کوی پسر تراوی دلیس سرتر که اراده من است که لشکر عظیم از
 مردم دیو و پری جمع نموده بسوی او روانه شویم **نظم** کی شکر خواهم این چنین آبادیو یا مردم این چنین چون
 سفر طویل پشهاد خاطر دارم میخواهم که خوردا و بزرگ روزگار محضی علی و داد و نمکی و کم اندازد
 من نوشته بدهید **نظم** می محضر اکنون بیاید نوشت که بخش من کی سپید گشت که گوید منی جیم سر
 راستی نخواهد بود از درون کاستی همه قبول کردند و محض نوشتند **نظم** ز بیم سپید راستی
 نخواهد بود از درون کاستی همه قبول نمودند و محض نوشتند **نظم** ز بیم سپید همه استان بدین کار گشتند
 هندوستان بی محضر از حکم شهر ناکر میر گواهی نوشتند بر نادر پیر کاوه نام مردی آنکه بسیار
 بر دیار و دلیس و قبیله در آن روز نوبت فرزند او بود که گشته مغز او بامان دهند هماندم در آنجا
 شد **نظم** خروشیدند و دست بر شمشیر کای می ششم کاوه و او خواه یکی بی زبان مرد و آنکه کم
 زده شاه انش بی بر سرم توی شاه که از دنا بگریه بیا مدد دانش زنی داور اگر معش کشور
 بشایع تراست نزار پنج و سنجی هم از مایه بیماران و مغز فرزند من پس سیکو علی کوی
 سنجی سپید گشتار او بگریه شکست آمدش کاین سپید گشتند بمویانزد او و فرزند او
 بخوبی بستند پوز او بغیر بود پس کافه را بباد شاه که باشند در آن محضر اندر گواه جویر خواند کاوه
 همان محضرش سبک موی پیران آن کشورش خروشید کایا بدوان دیو بر میان دل تر

میسود فراتر در پائی آن درویش فرید و نرا انداخت و گفت لطف رحمت بر فرزندی افکن آن
مردون قبول کرد از هر حال که این دو تعالی با وقوت میرسانند فریدون میگوید شید **نظم** پذیرفت
فرزند او نیک مردی پدر او را تعلیم و تادیب کرده درویش روزی یاور فریدون گشت که آن
کسی را که بنویسمان و موبدان میگفتند که کشنده ضحاک خواهد بود همین است **نظم** پس آنکه میدو
آن مرد بن شد و این پیشتر روی زمین بیزد سراج ضحاک بسیار و کمر بند او خاک را
ماوراء وقت راست میگویند هم از طبع و طرز او معلوم میشود بعد از آنکه فریدون که شانزده ساله
از کودکی از زبان آموخته بود چو بگذشت بر آفریدون دوهشت هزار بر زاده را آورد بدشت بعد از آن
فریدون از مادر خود شنید که پدر ما ضحاک یکشتر است و قهر اگشت فریدون بر سر گذشت
چون اطلاع یافت در غیرت شد و گفت که من بیروم و سر ضحاک را ببرم مادرش منع نمود که تو
جوان تنهایی و او بشاه روی زمین است اضطراب کن اگر در طایع تو بادشاهی است صبر کن تا اسباب
سلطنت را از پدر پاک بخواهی **نظم** فریدون به اشت بکشاد و کوشش ز کفایت را و بر آورد و جو
دانش گشت پروردگار پسر زین بابا رود و فهم را بین چنین داد پا پنج یاد که شیر نکرد و دیگر
ز ازمانش دلیر شویم نفرمان نیز دان پاک برارم ز ابوان ضحاک خاک برد و گفت مادر که این را
منیت ترا با وی این قوت پائی منبت بدانست اندر رود بسیار تر از وزیر شام
خوتم بجاد ترا ای پسر ندمن یا و باید بخیر گفت ماوراء دیگر یاد و گویند ضحاک ما و هم فریدون
چنان غالب بود که روز بروز شک و نزار میشد مردم از ره و منه همین گفتگو میباشند و
چنین فریدون فطر وقت میبودند که ناوبر سرد و ضحاک را جلگ نماید **داستان کاوه**

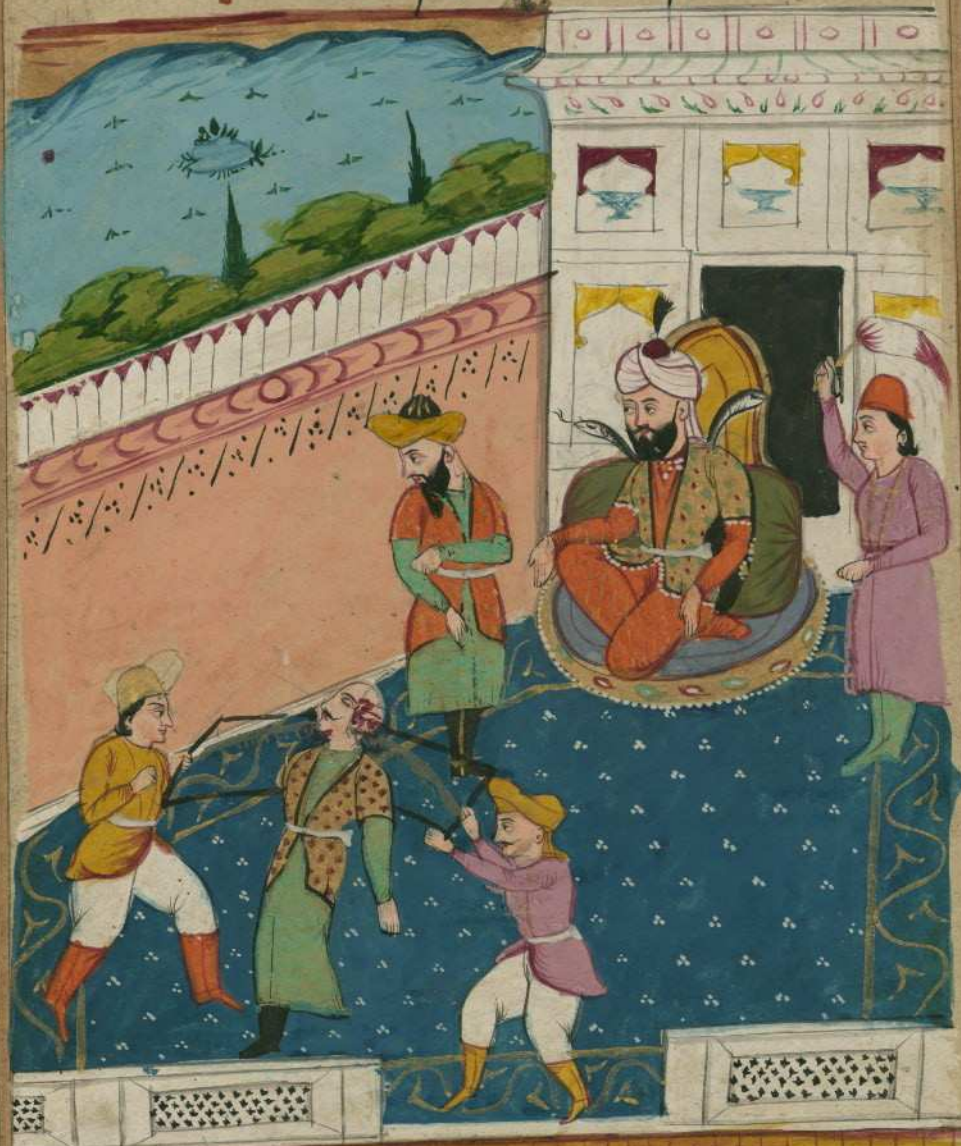
اگر میرفت هلاک میشدند رایی رفتن و نه تدبیر ماندن حیران شد خبر آن چاره ندید که فریدون را
 به کلبه‌ها مرغدار داده بخدا سپرده بروی کاو و پرمایه را شیر خور دو باشد بصب کاو منت
 و عاجز شیر کرده فریدون را سپرده رفت و در کوه البرز بجای خود خست گویند کوه البرز جایت هندو
 است **نظم** خردمند نام فریدون شنید که از جفت او در جهان بدر رسید **چو** اکاهای شوی شنید
 زن زبرد او با بر شیر آمدن و دوان دوان دل خست **روزگار** همی رفت پویان سوی مرغدار **کجا** مو
 کاو پرمایه بود که چون ادوی خلق را دایه بود **پیش** کلبان آن مرغدار **خبر** شنید بارید خون در
 کنار **بد** و گفت کاین کودک شیر خوار **زمن** روزگار ز برفسار دارد **پرو** و از کجدهای نه دیر **د**
 ازین کاو پرمایه پرورش **شیر** صاحب کاو قبول نمود **سال** پرورش فریدون کرد **نظم** سه سالش
 به پرورن کاو **شیر** نیز پیش همی داشت آن مرد **میر** بعد از **سال** در دل فرامگسویا
 بداشت **فرز** آن مرد و فرزند خود را بکوه البرز برد صاحب کاو گفت **چرا** درویر **ان** طفل خور و سال را **ب**
 هلاک خواهی شد **فرامگس** گفت در حال من آنکه تعالی خطر انداخته که این طفل را از اینجا باید برد **نظم** که اندیشه در
 دلم نمیدوید **فر** از آمده است از دره **خبر** دی **شوم** ناپدید از میان کرده **بهرم** خویر **ر** بابا **بر** کوه **بعضا**
خبر رسید که **آستین** را پر شده **پشته** پرورش نماید **خود** با جمعی انبوه در آن **پشته** رفت و صاحب
 کاو را با قوم او هلاک ساخت و فریدون را هر چند **نقص** نمود **نیافت** **نظم** خبر شد **بعضا** **بدر** روزگار **از**
 کاو پرمایه مرغدار **بیاد** از آن کینه چون **پل** مت **مر** آن کاو پرمایه را اگر **دست** **بدر** آنجا **از** دم و **چار** **پا**
بنیکن از ایشان **بپر** داشت **جای** **سوی** خانه او **فر** **بیرون** **شتاف** **فر** **او** **ان** **بوی** **کس** **را**
نیافت **با** **پویان** **او** **الت** **ش** **را** **نگذ** **بیان** **در** **او** **د** **کاخ** **ملبند** **گویند** **مرد** **در** **و** **بشی** **بر** **کوه** **البرز**

که همان فریدون خواهد بود که گزیر خواهد زد و ضحاک گفت بامن او چه کردی گفتند
پدر او را تو کشته خون پدر خود را تو خواهد گرفت **نظم** کسی را بود زین پیش نیت تو باک اندر ارد
تخت تو زنده بر سرست کز زده کاو سر به بندت درازد زایوان بدر **پد** و گفت ضحاک با پاک
دینا چرا بندم بامنش **حبت** کین **نظم** بفریاد گفتند که خبر دیت کسی بی بس نه ساز و بدیه
برست تو باشی چون پدر از آن در کرد و در بر **نظم** کی کاو پیرایه بودن **نظم** چون **نظم** رتو
خواهد بودن **نظم** ضحاک بشنید بکشتن زنت اندر افتاد و رفت هوشش چو آمد دل
تا جو زان بجای **نظم** به تخت شهبان را آورد پای نشان فریدون بگردید **نظم** بی بازیت اشکار
و نهان **نظم** شده روز روشن بر و لید **نظم** آرام بودش خواب و نه خورد **نظم** پدر فریدون
استین و مادر او فرائک نام داشت استین از نسل طهمورث شاه بود **نظم** فریدون که بودش پدر **نظم**
همین بود در مرز ایران زمین **نظم** طهمورث شاه بودش **نظم** فراد **نظم** پدر با پدر شاه با عدل و داد **نظم** ضحاک حکم
کرده بود که از نسل شهبان هر که می نهند بسته نزد او آوردند استین همیشه از نرس در خانه
پنهان می بود تا روزی المول شد و فوق **نظم** صحرای خاطرش راه یافت در صحرا ایستاد که مردم ضحاک
او را بدیدند بسته نزد ضحاک آوردند فرمود تا او را بکشند تا در فریدون چون این قصه شنید فریدون
را بر دوش خود گرفته از خانه خود برآمد و فریدون از آن دو ماه بود تا در مرنداری رسید
که مکیمان آن مرندار کاوی داشت بر پایه شیر وافر داشتی و آن شیر را صاحب کاو وقف
مسافران کرده بود چون از **نظم** شیر فرائک شک شده بود شیران کاو را فریدون فریدون
داد و آنقدر داد که احتیاج دیگر شیران فرائک شب در آنجا میماند **نظم** میباید کسی آمده

جنگی پیدا شدند و بزرگ و یکی کوچک هر سه پهلوان بفرمایند پهلوان کوچک کرزی
 بر سر ضحاک زد و هر دو دست ضحاک را بسته در گردن او را پیمان انداخته مکشید تا بر سر
 ماند و کوه بر و جمعی از مردم در پی ضحاک روان شدند ضحاک فریاد کرده از خواب خست و بوی عظیم
 در دل او پیداشت **نظم** به مجید ضحاک پدا و کز برید از هول گفتی حکیم کی بایک برزد و خواب اندرون
 که نرزان شد آن خانه پیستون **بجستند** خورشید رویان ز جای **بدان** غلقه نامور که خدا
 اهل کشتند شاهان را چه شد و چه در خواب پدا رسید و فریاد کردی **نظم** خورشید
 رویان سپید ارگفت که خوابی شکفتی بنا بدینفت که این داستان کز شما بشنوید شود چنان
 شان از تنم نامید بعد از آن واقعه خواب بخامان خود گفت و مصلحت کرد که موبدان و دانشمندان را
 باید کرد **نظم** بخواند و یک جای شان کند و کرد و زایشان همی خست در مان و در و بگفتا
 مرا و واکه گفتید و او را سوخت و روشتی نه که کنید موبدان در یافتند که زوال دست
 ضحاک نزدیک رسیده اما از مله خطه نتوانستند ظاهر کرد **نظم** ب موبدان و خشک و خست
 زبان پر ز گفتار بایکد کز که گفتی باز گویم رات **بیانست** پکار چنانی که است اگر بشنود گفتنی
 درست **بیانید** همیدون ز جان و دست **سه** روز از رقی کار شد روز کار **سختن** کس نیار
 کرد و استکار **بر** و چهارم بر داشت شاه **بران** موبدان کش نماند راه **و** قتی که پادشاه
 موبدان را تنگ آورد که تعبیر خواب مرا بگویند موبدان گفتند از راستی چاره نیست
 نو باز **سر** رسیده بعد از تو فریدون نام شنبه پادشاه خواهد شد اما هنوز فریدون نماند
 شده ضحاک کوت کرد که بر سر من زده اند چه مغبی دارد موبدان تر رسیده و لرزیده

یاوه بس **ا** به پداو پنم ترا و ستر **ا** جواز من چنین رویا بر تافت **ب**ت **ا** چمازی تو باری بید
تاج و تخت **و** دگر گفت بر کوچه سناست کشم **ز** نم کردند پادارت کشم **م** بهرم بیغ از بر دزم
به تیر **ک** کوتاچه سناست بود و پذیر **م** بدو گفت چون جریخت با نشت راست **ا** بکش آفتابم که میل تراست
چه از گفتن تو هر آسا شوم **ب** برین امر کیدم **ن** آسا شوم **ج** و شنید ضحاک ز وانی سنی **یک**
را بغر موزان **ا** بخت **که** دقیقه آرد تنش از **ه** کش **س** سر از رفت بیا و روشن **م** کند بزم را بران
خاک **م** بران تخت بستند **ج** را **م** و بر فرق **ج** ام **ا** ره **م** کار **م** کرد **و** زیک **ج**م **و** دیگر **م** بر پیدار **م** کرد **و** چرا
دل بند کس بهر جهان **که** ناپادارت نامهربان **منه** دل بران کردش چرخ **د**ون **که** دونا پرور
این **خ**سم **ز** کون **ه**ین **پ**رور **م**ند **ب**اناز **و** هوش **خ**بر **ا** و از **م**رکت **ن**یاید **ب**دوش
و **ل**م **ش**یر **ز**ین **س**یر **ا** سپنج **خ**دایا **م**راز **و** دهر **م**ان **ز**ین **خ**بر **ش**د **م**ویا **م**رز **ا** بستان
که شد **ج**مشید **ش**اه **ج**هان **چ**وا **ز** کشش **ی**افت **ب**فت **ا**کی **م**ان **ک**شت **ا**ز **و**رد **س**رو
بیکاه چون یک شب **م**ه **ش**د **که** سمین **ر**فت **ز**رد **چ**ون **ک**اه **ش**ب **و** روز **ن**خواب **و** خور **س**یتی **ز**مانی
بودی **که** نگر **س**یتی **س**ر **ا**جام **م**ر **و** نیت **ن** را **ب**زم **م**ر **ب**خت **ا**ز **م**فت **ب**دا **م**هر **ک**ون **ب**د **ج**مشید
و **و**خواه **م**ر **و** د **ب**ک **ا** شب **م**ر **ا**ز **و**م **ا**ر **و**ا **ن**ص **ا**ر **ا**ین **م**ر **ک**ر **ف**ته **م**ر **و**ضاک **ا**م **د**م **م**ر
خواه **ج**سم **ا**د **ر**خانه **خ**ود **ن**ک **ا**د **ا**شت **ب**دا **ز**شتن **ج**مشید **ض**حاک **و**ستم **م**ش **ک**رفت **و**ن **ب**ا
ناحق **ک**ردی **ن**ظ **م**ر **ا**نت **خ**ود **ب**ر **م**ا **م**و **ق**تن **خ**بر **ا**ز **ک**تن **و** غارت **و** سو **ق**تن **ج**هان **م**ر **ک**م **ه**ر **ب**د **و**
مر **و**ج **ب**ش **چ**ه **ک**تر **چ**ه **ا**ز **ن**خ **پ**هلوان **ب**کشتی **و** مغ **ش**ش **م**ر **پ**ر **د**اختی **م**ر **ا**ز **و**ا **را**
خور **ش**ش **س**اختی **م**ر **ا**د **و**شای **ض**حاک **ه**زار **م**سال **م**ی **ر**وز **م**ر **ک**م **و**د **ش**پی **د**ر **و**اب **و**ید **م**ر **س**یلوان

چو ضحاک تازه خبردار شد که دشمن بدینسان گرفتار شد بفرمودم را بنوار ز راه پیا
 رندش او را سوی بارگاه بدیدند همیشه را بسیر که افکنده از شرم پیش
 شده برکلی برکش از بار غم و و نیز کس شده بر زاب الم تصویر ضحاک همیشه را بر آره کشید

دو دستش به پشت بسته چو سنک بگردن راست بر پاهنگ چو ضحاک جم را بدینسان
 بدید کواره زنان خنده بر کشید بدو گفت تو باج کوخت تو چو پرشته از تو چنین بخت تو
 کبات انا همه شای و کنی و در کبات انهمه رسم این و کار بدو گفت همیشه کای

در باغ آمد و جم را دید لطف بسیار نمود و گفت خاطر خود راجع دار **نظم** کج گفت شب
کای چنین شهر بار ازین بنده بر بدگانی مدار که با دست خورشید تازنده ام **پیشتر**
او من بنده ام که هر کس باشد بگفت شناسی کرامی بود نزد گوهر شناسی **دستار** **کرتی**
جم از ابلستان نوشته شد او هر چند زابل شاه تسلیم نمود اما جم همیشه در وسواس
بود او اراده کرتی داشت تا شمع کجوش جم خبر رسانید که در زاری و امری نایل شاه مصلحت
کرده اند که ترا بنده نمایند و الله ضحاک در اینجا خواهد رسید جم از آنجا که نرسیده اول پیر رسید
باز بسوی هند و ستاد وید **نظم** جو حبشید از چین سویی هند رفت بدان ملک جاد و شناس
رفت و گفت همیشه تا پیش میلی رسید در آن سایه اش کیرنان آرمید بدان نرس
راه نفس تنگ شد به بت خود انگاه در جنگ شد بجز آنکه گفت کای خود پست چنین باید که
کرد با خاک پست فلک الدنای دینی و دنیا و مت داد بدینا بت خود کس ز ما و ز ما
ترا دی مرا کاشیکه ما درم و کز را و ایتامی بر سرم بدینا زاری و کز نه در خواب شد
اجل نیز سولشی نماند شد اتفاقا ضحاک رسولی با جمیع سپاه نزد قاتان چین فرستاد
همان لحظه در پای منار رسیدند که همیشه خواجده بود او را شناسختند و بسته به باب
ضحاک رواندند **نظم** فرستاد و آمد ز ضحاک شاه بدید و یکی خفته بر خاک راه همانا لحظه
شناسخت او را به بسته ز شادی کف دست بر د بخت بر استی منم جم را توان بود و پیش
نبر خیزد بکران جهان نیست آرام جای کسی نشوئد از ایوان و یا بی نظر کنی که چون بود حبشید
شاه که تا جفا پیود بر چرخ ماه چنان بد بخت و پایش نهاد بدست غلامان بیادش بود

من در پیش ضحاک خواهد شد اورا بسته در پیش ضحاک باید فرستاد و این
 ملک عظیم نبشد **نظم** بدو گفت خوش مزده دادیم ز شادی درین تازه بکشاییم
 ز نو بود فرخ مراتج و تخت زلست اینکه جم را من داد و بخت کنون بر میون است
 اورا بچاه **فرستم** بدرگاه ضحاک شاه که گفت است هر کس که آرد به بند بکنج و
 بکشور کنم از بند **روخت** سر گریه و راز پیش کرد و گفت در خون چنین باد شاهی
 راضی مشو بکنج و ملک ناپایدارست و بدنامی تا قیامت خواهد ماند **نظم** بیان دخت امیر دل
 بر گرفت به پیش پدر راز اندر گرفت مشو گفت در خون شاهی چنین که بدنام
 کردی با بران زمین **گفت** سوختن بکردن هواست همه از خانه بختی بر ناست
 بترس از خداوند جان و روان که هست او توانا و مانا و توان که نماند کرد و بفرجام
 کار بگردد در آخر **بر روی** شماره اگر چند بدخواه کشتن نکوست به آخر همان به
 که سازیش دروست که اورا جدا خواهی کردی زمین تخمین جدا کن **سرس** من زین
روخت سر گریه و غوغا شروع کرد چنانکه پدر را مهل آمد و گفت بیا طو تازی کارو
 در کند شتم ملک مال و سپاه بسیاریم خواهد بخشید و اعزاز خواهیم کرد **نظم** روان پدر سوخت
 بروی میهر **شر** پیشش بر از بر سوخت ^{قطره} چهر بکفتا که من آن کنم کت هواست بهر روی
 فرمان رواست **روایت** ز بهر جم از جان سپاهی و کنج بر اتوبه **نظم** منم هر بخت
 باز پدر گفت که برو و از طرف من دلجویا و کنی و فردا من بدیدن جم در باغ خواهیم آمد
فرستاد پدر و شاه را مزده داد و شد این جم از دور و تا با مادر وقت صبح زایل شاه

بدینست خشم گرفت که بی صلح من جراتت کنیز **نظم** شمه انرا ز بکشاد و با دختر
بوتیکه دختر میاید برش **چو دیدش** بایر و کمره زد پیشم **بگفت** ای تنگ مایه
شوخی پیشم **چنان** تند **طیالتش** بدخوی کشتی که **بجاری** دراز من خواهی **بسج**
ز سر زنج فرنگ **نکند** زن جامه شرم **نکند** **کافی** که رازت ندانم **هی**
ز چهرت **چو** نامه **نخواهم** **هی** زبات **ارچه** پوشیده **راز** **نخست** **همین** **رنگ** **چهره** **بگوید**
هی **کشتار** **بزی** **چون** **نگاری** **بیش** **نمای** **کتون** **سبز** **پیر** **مرده** **کشت** **نکو**
گفت **وانا** که **دختر** **سار** **چو** **باشد** **جانی** **سرا** **و** **مباد** **و** **کونند** **که** **دختر** **حاکم** **شده**
و **چو** **اور** **رود** **که** **رفته** **بود** **نظم** **هی** **سرو** **از** **چم** **کالوار** **شده** **تهی** **کنج** **از** **در** **کر** **ان** **بشار**
بس **دختر** **گفت** **ای** **پدر** **تو** **میدانی** **که** **از** **من** **بد** **نی** **آید** **تنگ** **و** **ناموس** **را** **ضایع** **نکرده** **ام** **باشم**
شاه **عقد** **و** **پوند** **بسته** **جفت** **کنیزه** **ام** **بعده** **دایه** **بشاه** **گفت** **همان** **مژده** **که** **من** **تو** **دا** **ده**
بودم **بوقوع** **آمد** **نزد** **ان** **پاک** **لطایع** **این** **دختر** **بس** **را** **در** **ملک** **تو** **آورده** **و** **از** **و** **حاکم** **کشت**
نظم **هر** **میر** **بغلطید** **در** **پیش** **شاه** **بناک** **از** **سرو** **و** **بن** **سود** **ماه** **چنین** **جفت** **کا** **بشت**
نهی **تو** **دانی** **که** **ناید** **ز** **من** **بید** **رجی** **اگر** **نرم** **و** **کمر** **از** **تنگ** **آورم** **نه** **انم** **که** **بر** **دو** **تنگ**
آورم **بن** **دا** **ده** **بود** **تو** **فرمان** **پیش** **که** **انرا** **خواهی** **کنی** **عفت** **خویش** **کنون** **جفتم** **ان**
شاه **تنگ** **انترست** **که** **از** **وی** **نه** **شبه** **در** **چهار** **بر** **نرس** **همه** **کار** **حیلم** **کر** **و** **نجه**
بود **چو** **بشند** **ز** **شاه** **شاه** **فرود** **ز** **ابل** **شاه** **بیار** **از** **ین** **قصه** **خوشحال** **شد** **آ**
خوشحال **اونه** **از** **ان** **بود** **که** **انطور** **با** **دش** **ای** **باشد** **ملک** **خوشوقتی** **او** **از** **ان** **بود** **که** **مهر**

که من در گفتن راستی از دو چوبین سر مله خط می کنم بی آنکه من دشمن تویدارم مبادا با وجود خبر
و در اینجا کان او برسد دویم من هرگز راز خود را زن نگفتم ام چو زن عمل اعتماد است
ابیات هم از بخت ترسم که دم سازمیت هم از تو که باز دل رازمیت **هتای و شصت**
ایمن به اندر دو دریغ بی بهتر از هم با ناز و کنج **دلدارم گفتی** شب نیکدان نه هر کس دور
باشد و ده زبان **هم** **کوکو** روی یک **خوبی** **بخت** **ده** **انگشت** مردم همه راست **بخت** پس
دختر **متهانی** یاد کرده و گفت من ترا از جان خود دور **ستدار** دارم خبر تو چون
خواهم ساخت **فرز** بختی ندانم چاه تو کس همه دشمنی اند و منت دوست پس پس
بسو کند و منت و زاری تمام **جم** **ریا** **بخت** **را** آورد چنانچه نام و قهقهه یا اواز **ترا** **پا**
بگفت پس دست **جم** **را** با قرار آورد چنانچه نام و قهقهه یا اواز **ترا** **پا** بگفت پس دست **جم**
را گرفته بر **سم** و این خود همان دم عقد بسته در خلوت **بر** **دلفنم** **ز** **س** **له** به مهر سو کند
نبد **بر** و اینی یافت شاه از گزند **نهان** **بر** **دجم** **را** سویی **کلخ** **ماه** **میشکوی** **ز** **رینی** **یار** **را**
گاه **باین** و چنانش با او نشست **به** **چون** **بگرفت** **دستش** **به** **دست** **درآمد** **چو** **در** **عقد** **میشد**
شاه **بر** **ان** **عقد** **شد** **بخت** **دولت** **کو** **ا** **فکند** **بر** **مهر** **ز** **جای** **خواب** **بج** **ار** **دل** **افروز**
شد **در** **لقاب** **شد** **از** **بر** **ده** **کنج** **نهان** **آتش** **کار** **سراز** **دین** **کنج** **بر** **داشت** **مار** **چو** **جم** **سو**
ان **حور** **بخت** **شتافت** **همان** **غنچه** **نی** **ز** **حمت** **خاریافت** **بعیش** **دم** **خویش** **شد** **هم** **نفس**
قلم **روشد** **شش** **نکتهای** **هوس** **بعقد** **غزالی** **فر** **وست** **شت** **خدی** **چنان** **ز** **که** **تا** **بر**
نشت **چون** **ز** **ایل** **شاه** **دید** **که** **دختر** **من** **کتر** **می** **آید** **در** **جا** **سوسی** **او** **شد** **تا** **در** **حال** **در** **یا**

تاب نه کام **سرد** بدین بر میان زان دلم شد **دلم** که دیدم درو سپهر شاه جم
 بجای آدم **فر** و **فرنگ** او **نیرنگی** و **دیر** **سرم** **نگ** او **نخوی** **بری** **خسرم** **اندر**
 شکفت که مهر از چینی باد **شبه** **بر گرفت** **یک** **زشت** **را** **کر** **دیها** **ن** **خدیو** **که** **از** **گفت** **مارا**
 و **ز** **چهره** **دیو** **که** **دانه** **کنون** **بنا** **سرد** **دیر** **سرم** **نگ** **او** **نخوی** **بری** **خسرم** **اندر**
 بریشان **جم** **غم** **مخو** **رم** **دخت** **و** **دایه** **از** **حسن** **او** **را** **در** **یافت** **ند** **که** **این** **جم** **ست** **آما** **افقا**
 میدان **د** **نیز** **انرا** **دور** **کر** **دند** **دختر** **و** **دایه** **هر** **دو** **اتفاق** **نموده** **بیم** **گفت** **ند** **را** **ست** **یکو** **که** **نو** **جم**
ستی **جم** **گفت** **ستم** **گفت** **ند** **شبه** **چه** **میگویند** **گفت** **تجمل** **که** **من** **مانند** **جم** **پیش** **م** **مگر** **دلم**
اوم **مانند** **اوم** **نباشد** **هر** **چند** **دخت** **نملق** **و** **نیاز** **نمیکرد** **که** **باق** **سرا** **یاری** **و** **دلم** **نگار**
میکرد **که** **یافت** **سرا** **ز** **تا** **بیکه** **گفت** **هر** **چند** **تو** **خود** **را** **پنهان** **میکنی** **اما** **من** **ترا** **یقین** **شناخته**
واز **تو** **در** **نمیکردم** **هین** **و** **ایه** **مرا** **که** **می** **پنی** **قبل** **از** **ین** **مژده** **فرزند** **از** **تو** **داده** **بود** **و** **ترا** **دول**
دیدن **شناخته** **ام** **بهانه** **چه** **میکنی** **همچون** **محبوبی** **را** **که** **باد** **شاه** **روی** **از** **ین** **ارز** **و** **دارند**
و **لغیب** **کسی** **نشد** **اند** **تو** **که** **ناخیز** **سیرای** **نظم** **هر** **انکس** **که** **پیر** **امش** **بد** **بر** **اند** **وی** **و** **دایه**
در **جای** **او** **باند** **چو** **بر** **دانت** **شد** **جای** **بیز** **خاست** **شیش** **کنان** **گفت** **کای** **شاه** **را** **ست**
ز **مهر** **تو** **دیر** **ست** **ناخته** **ام** **به** **بندی** **هو** **اوتو** **دل** **سته** **ام** **همی** **بود** **کای** **دل** **اف** **وز** **مگر**
که **روزی** **شود** **و** **دیر** **ست** **رویم** **و** **هم** **جان** **که** **از** **دل** **بنی** **مکبر** **و** **کنم** **خاک** **تن** **تا** **نی** **سیر**
کو **ای** **مگر** **میکرد** **تو** **در** **ست** **هین** **شهر** **زن** **سبک** **در** **پشت** **نت** **بعد** **از** **ان** **دختر** **کر** **نه** **آغاز** **نهاد**
وزاری **کرد** **که** **حس** **را** **است** **نیکو** **نی** **چاکه** **دل** **جم** **از** **و** **محب** **از** **انا** **دخت** **سرم** **شد** **گفت**

آمد در بخت شدن اقبال مکن که فرزند عالم کیسیر خدا تر خواهد داد **فرز**
 از آن خواهد داد این دسیر نشان داده بودم ترا **سیر** و دختر خود عاشق
 بر صورت جم شده بود چون این سخن از دایه شنید و چندان شاد شد **نظم**
 بد از مهر چشم غنچه خوب چهره فرزندش ازین مزده بر چه مهر را بدایه بگفتا
 که این است ماست **نزدیک** آرزویم دو شادیم خواست **در چنین** شبیم جم را بر پرنیان
 کشیده بودند آوردند و دست و دایه شبیه را بینه موافق دیدند و بدست جم
 دادند و گفتند که این صورت را به من جم چون در وطن کرد تحت و تاج فریاد
 آورده زار زار گریست **نظم** میا داندش تحت و تاج شهی کز و مانده بودند که تپی
 و شش گشت در بانی در دو دریغ **شدش** دیدگان زاله باران میغ **و دست**
 جم را پر سید که درین صحبت گریه کرد **مگر** از مالول شده جم جواب داد **هر که** هر
 ست بر احوال **ستم** رسیدگان رحم کرده بی اختیار گریه میکند مرا **خسرم** بر
 حال جم آمده است که فلک مخالف پیشه تحت و تاج از بچو بادشاهی بر گرفته به بد بخت
 و ظالمی داد و جم را او آره و شت او بار نمود خدا دادند که **حسب** مرده است یا زنده یا که
 شیر و کرک او را خورده **نظم** میغ ماه رخش گشت ای از جند **درین** پرنیان از چه
 گشته نثرند که دل شادی و می کساری **می** **چشم** بر می است کساری **می**
 مگر میریانت دل آری میت **بیدار** را امشب رای میت **جم** نامور گفتش **ای ماه**
 روی **نمردم** بود هر که نه اندیشد او **کمر** تن به نکام یا سوک و درود **به** از خنده

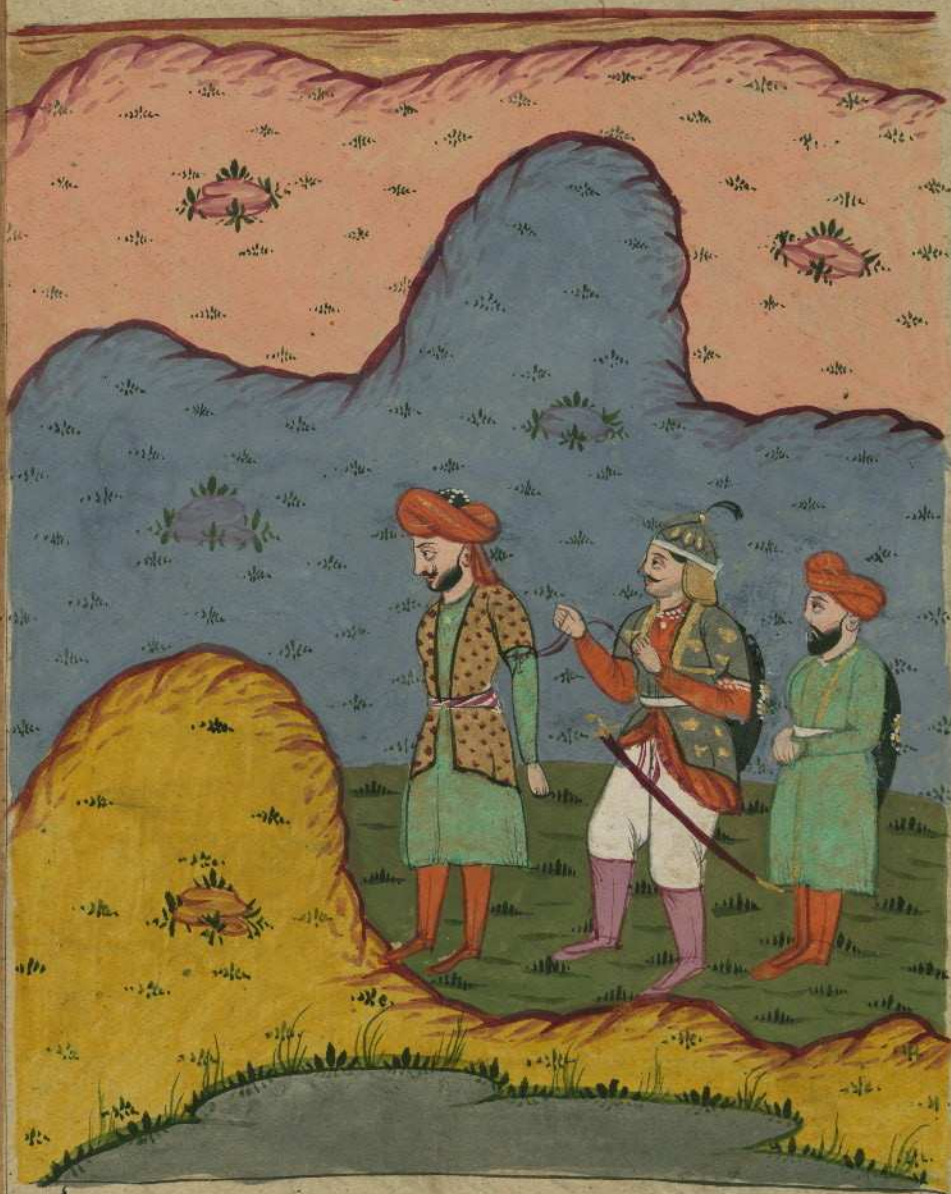
یا زور دست **همان** پیم مرد است هر چونکه هست **همان** زن مرد را پیشتر
زن مرد به در جهان پیشتر دختر از شرم سر در پیش افکند و تیر کاثر ابدست جم
داو **نظم** دلدارم را بر رخ از شرم **کس** نمی داند شد لایه **نوی** خوش **شد** شد
دل پیر از مهر خواستش فرو **د** نهادش کان پیش پورشش **نمود** جم کان در **د**
گرفت و پیاله چند نوشید و گفت با تو **شرط** میکنم که اگر کسوتر ماده را زدم **سپا**
ازین مجلس هر زنی را که خواستش کنم بگیرم و خست **مقصود** او در یافت **فرد** **دین**
در مرد جم آنماه بود **همان** ماه معیشش دریافت **زود** جم کاثر کشیده تیر جان
دو ز چنان بر کسوتر ماده زد که در حال بر زمین افتاد و نتر نیز با جا که بود **آر** **مید** **فرد**
همان ماده افتاد و نتر نه پیرید **بیاید** همانجا که **بدر** **آر** **مید** **کونند** کان و خست **آنقدر** زور
آور بود که هیچ پهلوانی چله انرا از جا نمیتوان **جینا** **نیز** و خست **چون** **انفعی** از جم دید **بیل** **گفت**
که احتیاج دیدن **شیه** **نت** **یقین** کرد که این جم **ست** **نظم** **دانت** **دلدار** **کان**
ارجمند بود پور **طهور** **دو** **نیز** **بانی** **سری** **خوان** **بر** **آن** **فرو** **موش** **بیاید** **شش**
یکی جام می کرد نوش **دیش** **سر** **کان** **از** **دست** **جم** **گرفت** **و** **گفت** **که** **نر** **آمده** **یار** **یکای**
خود **شته** **ام** **که** **من** **کوتر** **نر** **را** **نرم** **هر** **مردی** **را** **که** **خواه** **عیش** **م** **از** **م** **جسم** **نرم** **نمید**
که او مرا **نخواهد** **فرد** **دین** **معنی** **او** **شاه** **را** **خواست** **جفت** **سبک** **نیز** **در** **یافت** **جم** **کوچه** **گفت**
همان دم **دایه** **دخت** **سر** **سید** **دختر** **قصه** **در** **دخود** **جم** **بادایه** **اظهار** **کرد** **دایه** **جم** **را** **بفر** **خود**
خسریار دید و دانست که جم **مین** **است** **بد** **خست** **گفت** **آنچه** **طالع** **تو** **من** **دیده** **بودم** **بظهور**

نظم بم گفت می دوستداری مکر که چسب سیر خرازی خواهی دگر **نظم** بم گفت دشمنی ندایم
نیز شکستید ولم کر نیایم نیز باندازه بهر که او میخورد که چون خورد است زون با
خسرو **نظم** عروستش می شادی آئین او که باید خرد داد کاپین او زول بر کند
تغ در دو تاب چنان چون نجی رازتغ آفتاب دلی شیره راروشنای می ست
کر گرفته مومیای می ست بدل میکند پهلندر ادیسیر بدی دارد از و
نهان کار شیر برادی کشد رخت بدر در راه کند سرخ چون لاله از در راه بخاموشا
چهره زبانی دهد بفرقت بوی جوانی دهد **نظم** خوارش را کوارش می افزون کند
ز تن ماند کیهانی میرون کند **نظم** بم ماند راه می خورده ام انان به که تا ماند کی افکنم از او
وزبان آورد و فصاحت جم چون دختر شنید داشت که جم شاه همین است **نظم** جهان
دم جان برود خیمه سر که انیت جمشید خورشید چهر خواست که کان جم را به یقین کشد
و شبیه خود دروغ سازد از کارخانه پدر صورت جم را که بر صریر تحریر کرده بودند طلبد اما در
اتحای مقدمه دیگر رویداده که از معنی جم را شناخت چنانچه حاجت آن مکر طلب داشتن
نشادورده اند که بر دیوار رو بروی این هر دو تن دو کبوتر آمده نشاند و نیاز عاشقان
با خود آغاز کردند **نظم** بم هر دو منقار کرده فرزند چو یار یارب یار کبر و نثار پر
رُخ شام از سرمی جم زبانی هر دو کبوتر بم **نظم** دخت سیر و کان خواست و نیم
کبوتار از هر دو کبر ای و نیم جم گفت تا مرد باشد که ز نر ابرسد و هم گوید که از من میس و سب
ناید سیر و کان را تو اقل بن ده و چاکدستی مرا مشاهده کن **نظم** زن ابر و دلیر است

چو روح روان **یا** بدید بریا کنیزک **بسم** بدیدار در باغ دیدار **بسم** کمان برود گوشت
زایرانان **ک**شاده دل و تنگ بسته دامن **ب**نده زرد کلنار از درود و داغ **ب**هویا شده
تیسیر در **ح**س پران **چ**نان بادش مهر در خنک شد **ک**ه در جانش **یا** یا حسن و تنگ شد **ب**
بیم گفت **ک**ای خسته **ب**رخ و راه **د**رین سایه از چه کرد **ب**یانه **م**کزینا پرستار کام آمده است **ب**
که چون دیدیش **یا** **د**ی آمده است **ک**نون کمر باده دلت **ک**رو **ر**ای **ا**زین در بدین باغ خورم در **ا**
چون **د**ختر **ب**سم را درون باغ طلب کرد **ج**م ملاحظه نمود و دست گفت **م**لاحظه کن که پدر مرا صاحب
اختیار در همه امور کرده است **ن**ظم **ب**ردان مرا شاه زابلستان **م**ندار و بخیر من کی **ا**ستان
از و مرا هست فرمان **ر**وای **ک**ه جفت آن **ک**ز **ن**تم **ک**ه **ا**ید **ه**وا **و**صف آن **د**ختر **ب**سم پیش ازین
شنیده بود **م**رخواست و در باغ آمد او را دیده دل را با و داد و دختر نیز دست خود
دست **ج**م گرفت و **ب**ین و **ب**ین **ب**رد و **م**یخ **ا**مید **ن**د **چ**ون **ب**ر سر و **ح**ض **ر** رسید **د**ختر **ب**ر **ف**رش
با **د**ش **ا**نه **ن**شت و **ج**م **م**ار و **ب**ر و **خ**ود **ن**ش **ا**ید **و**ی **و**سر و **د**خواست **ن**ظم **ک**نیزان
کلرخ **ف**را **ز** آمد **ن**د **ب**سم **ب**ش **ج**م **د**ر **ن**ما **ز** آمد **ن**د **ب**شت **ب**اش **ن**شک **و**کلای **ن**شت **ن**د **ن**ش
برب **ج**وی **آ**ب **ب**س **و**قی **ب**ا **ک**س **ن**یزان **ا**شارت **ک**رد **ک**ه **ا**ین **ج**وان **م**را **خ**وا **م**ش **د**هند **م**ر **ج**م **ا**ند **ب**
از **د**ل **ف**را **م**وش **ک**رد **ب**سم **ج**ام **م**ی **ا**عل **ر**ا **ن**وش **ک**رد **ج**م **ا**ن **ج**ان **م**ی **خ**ورد **ک**ه **د**ست **ل**ب
او **ا**لوده **ن**شد **د**ختر **ن**شتن **و**خوردن **ا**و **ن**ش **با**د **ش** **ا**نه **د**ید **د**ر **م**یرت **ن**د **م**ر **ب**دل **گ**فت **ش**اه
این **چ**ر **ن**سرد **ک**ز **ن**میان **ن**شت **ا**ز **ش**هان **د**ر **خ**ورد **ب**س **ب**یم **گ**فت **ک**ه **ا**ز **ر**اه **د**ور **ر**سید
اک **م**ر **ف**ر **م**ای **ط**عام **ب**را **ت**و **ج**ا **ب**ر **ن**د **ج**م **گ**فت **ا**ک **ر** **د**هید **د**شمن **م**ست **م**ا **ک**ز **ن**د **م**ید **ب**ی **ه**ر **م**ست **م**

برست ای گفت و زهر سویی را با خُبت بزمرگانه فرزانه کرد آمدند همه یکیک و استی
 زدند زهر کونه نیز نگها ساختند آن در در چاره شناختند پس شیطان
 بصورت طبعی شده نزد ضحاک آمد و گفت که نصیب تو همین بود الحال این به چه دفعه شدنی میت
 و حیات تو مشکل است ضحاک عاجز گشت و گریه نوع علیه توانی کرد شیطان گفت اگر
 منفرد می باین ماران میخوری زنده گانی قائم شود **نظم** بجز مغر مردم ده شان خورشید
 مگر خود بجز نذران پرورش **المیس** از مگر خود خورسند بود که شاید بدین سبیل
 آدم کم شود ندانست که ندویر کارخانه الهی نی و مثل ایشان روز بروز افزون میشود **ایات**
 سر زره دیوان این خستجوی چه خُبت چه دید اندر این گفتگوی مکر تا کی چاره
 ساز و نفعان که برداشت کرد مردم ز مردم حبس **نظم** آورده اند که هست و هوش ضحاک
 در ایران زمین رفت که ضحاک همچنان با دشاه است که دواژ و بنا با خود دارد و وزیر کان
 ایران از مَشید رو گردان شده نزد ضحاک آمد و بآتش کمر تازیان شقی شدند و باز تو
 با ایران گفت اند مَشید با نهایک کرد و شکست خورده آورده شد **نظم** بفرح ضحاک بگذشت
 تخت و کلاه نهان گشت کعبی بر و شد سیاه زهر نامه نام حبس شد چنان زیر
 فرمان ضحاک شد حکومت و سلطنت عظیم بدست ضحاک آمد و جایگاه خود تعیین نمود که هر جا
 مَشید را بیا ند بکشد **نظم** بدرگاه هر کس که آرد به بند یا شد بر با جوار آمدند هر چند
 نفخس کردند یافتند تا مَشید نیرالمبت **نظم** کمران می شدند اندر جهان
 پر برار گشته ز مردم نهان چو تو شته نهامیان کرده شده جفت بخیر در **نظم**

مراست این بارگاه که فرمانده تا کشف او بیوسم بر دیر چشم او بدو گفت
 و ادم من این کلام تو بمندی که نمیدانم تو چون حاجت شیطان را ضحاک قبول کرد
 مقوی شیطان که دوستی ضحاک را بوسید و دروازه از دوستی او پدید آمد

قب ازین بر آورد و هر دو کشف خود را بر نه ساخت شیطان بر بوسید و ده نیا
 شد و ماران سیاه از هر دو کشف ضحاک پدید آمدند ابلیس را هر چند تفویض کرد و نمیدانست
 و گفت هر دو سید بر زمین ناپدید کردی اندر جهان زو شکیفته اند و ماران از دوش

کرد چون شب آمد بطریق مهوود با دوشاه بسوی عبادت خانه روانند در چاه افتاد و دوشاه
 شکست بعد از ساعتی مرداس نازی مرد ضحاک بر تخت نشست و پدر هرگز نمیخواست که از ازار بر
 موی ضحاک رسد و ضحاک او را بدین عقوبت باغوائی ابلیس یعنی پدر خود را اهلک نمود و **مرد** سبک
 مایه ضحاک پیدا کرد بدین چاره بگرفت بجای پدر **ابلیس** بدین قسم ضحاک سستی نو
 یافت گفت تو بدین تر بر من بادشاه روی زمین شدی اگر کعبه من دیگر عمل کنی خوبه
 تو در عالم منشتر خواهی شد و سلطنت هفت اقلیم بدست تو خواهد آمد ضحاک قبول نمود و بلیق
 و مله میت ابلیس با و بر چینه ضحاک را بدست خود آورد و هر روز خورد و میگذاشت تازه و پائیز **کینه**
 بخوردن او میداد و در آن عصر خوراک مردم غیر از نان و میوه چیز **نخور** نبود و طعامها
 خوراند مکلف ابلیس میداد **نظم** چو ضحاک بشنید و بنواختش ز بهر خورشش جای
 ساختش **نظم** کلبه ی خورشنه بادشاه **نظم** بدان داد و ستور فرمان روای زهر کوشه
 از مرغ و از چهار پای **نظم** خورشش کرد آورد و یک بجای ابلیس هر روز یک کوزه نمک در روان
 اراسته برای ضحاک **نظم** برد و میخیزد مرغ پخته نزد ضحاک **نظم** برد بسیار خوشنود **نظم** شد
 بخورد و بدو آفرین کرد و نمک **نظم** زهره یافت زان خورشش **نظم** نمک **نظم** ابلیس گفت فردا
 مهتر ازین خورشش در عالم چه خواهد بود ابلیس گفت **نظم** فردا **نظم** یک کوزه نمک
 بپزند و بپارم **نظم** که فردا زان کوزه سازم خورشش **نظم** کن و آیدت **نظم** سر برود
 خورشش **نظم** یک اندر آورد و خورد **نظم** چو خوابی بخواه ازین **نظم** یک **نظم** خورشش **نظم** کرد و گفت
 کای بادشاه **نظم** همیشه تو بادشاه روانی **نظم** کای حاجتم **نظم** بر **نظم** برگاه **نظم** شاه **نظم** اگر چه

تیره کجاست

شکوهی ببری **دگر با دشاهی مردان تازی و ضحاک پسر او** آورده اند که مرداس تازی نام
 با دشاهی بود و تازیان و هزار چهار پایی داشت شیردار که شیرانشان را وقف
 کردی باشامیدن محتاجان دادی و خدا تعالی او را استقلال تمام داده بود **نظم** نبروا
 میشس ایمنین بدوشیدگان داده برباکدین بشیران کسی را که بودی نیاز
 بران خواسته دست کردی فرزند **پسر** داشت ضحاک نام ده هزار اسب تازید
 ازان او را اسب پور خوانند پورده هزار را کویند روزی البیش کل نمیکردی نر و ضحاک آمد
 و نقلهای خوش گذرانید **نظم** همان خوش آمد ز گفتار او نه آکه بدار زشت کرد او
 فر او **نظم** منی گفت زیبا و غنیزه جوانی بود از عقل مغنیزه ضحاک گفت نه
 دیگر شیرین تر دارم اما بشیر می بگویم که اول منی قول و عهد نمایی که راز من بکسی نگو
نظم جوان نیک دل بود سو کند خورده چنان بود فرموده فرمایشش برود بعد ازان سلطان
 گفت که پدر تو منیر زیون شده و تو جوان بزناشجایی که پدر خود را بکش که جامه باو
 برقد تو جاق مت **نظم** چو ضحاک شنید اندیشه کرد ز خون پدرش دلش برزد و در پاهای
 گفت این سزاوار نیست درین کوی کین شرط دین دار نیست بدو گفت که بکدرت
 زین سخن بگردی ز سو کند و پیمان من بماند بگردش و پیمان من شوی تو مثل پدر **در زمین**
 ابلیس گفت اگر از سو کند خود بکند ری هلاک خواهی شد بعد از ابلیس پسر بد که چه طور
 باید گفت چاره میکنم و آن با دوشاه را مبرون از خانه جای بود برای عبادت اخرب
 و آنهارفته عبادت کردی و ابلیس جای عقی در **در** راه بادشاه کند و خوش پوش

ت تیره دل بود
 یا سنگ دل

و مدت سلطنتش هفتصد سال بود و مرک و پیکار در بندت کسی را روی نداشت **و پادشاه** چنین سال
مقصود همی رفت کار نذیرند مرک اندرون روزگار نیارست کسی کرده بی کار یا نه بزر
درو مندی و پیکار بعد از هفتصد سال در دل حبشید شاه غم و دروغ و دنی راه یافته پیان
الکابیران و درانیان و دانشمندان را طلب کرده گفت که غیر از من در عالم بادشاهی
مخبر شده نیست نامت گفتند که تویی و پرسی نیز تو کسی خدیو غالب نیست حق تعالی
را غیرت آمد و او را از حکومت پادشاهی بکال است باه انداخت **نظم** یکایک طریق تکرار کرد
بکمی خبر از خوشی شنید **ز کتی** شش هزاره نیردان شناس **ز نیردان** به پیرو شد
ناسپاس چنین گفت سال خورده مصفیان که خبر خوشی شنید **ز نیردان** به پیرو شد
همه در جهان از من آمد **پیدا** چون نامور تحت شاهی نذیرند جهان را بخوبی من اراستم
ز روی زمین رنج برداشتم **خور و خواب** و آرامشان از منت همه کوشش کاشان
از منت نبرگی و دیهم و شاهی مراست **که گوید** که حبس من کسی پادشاه است
چو این گفت شد فزیردان **از و** بگشت و جهان شد از و گفتگو **بیشید** بر تیره بر گشت
روز همی گشت از و فزیرد **روز** چه گفت آن **سخت** که **بزر** فزیرد و هوش **چو**
شدی بندگی را بگوش **به نیردان** هر آنکس که شناس **پس** بدل اندر آرد هر روز **پس**
گویند همان ساعت که این غم و راز قول و فعل او مردم دیدند از و دل بگردانید و در دل حبشید
ترس و هول پیدا شد و دانست که حق تعالی را خوش نیاید **نظم** از و پاک نیردان چو شد
خشمناک **بدانست** و شد با ترسناک **همی** گاست ز و فزیرد **نیردی** **بر** آرد و بر و

بفرمان او بود دیو و پری که مدت حکومت لاهور شد سیال بود او را لاهور شد دیو و پری
 بعد از او جمشید فرزند او فرمان روا گشت **ذکر پادشاهی جمشید** او بنایت دانا و عاقل
 بود گویند زره و جوشن قتیق و اکثر سلاح او پیر ساختند و پاره و ابریشم نیز او لاهور
 رسانید **نظم** چه خفتان چیتق و چه بر گشتوان همه کرده پدید روشن روان ز رگشان
 ابریشم و قتر قصب کرده دیبا و پیرایه حسن زیبا مونت نشان رستن و تاشن
 تیار اندرون بود و را بافتن خلق را صحرای شیرت او آموخت در هر مکان و جای که آب روان
 و زمین قابل زراعت دید مردم را متوطن ساخت **پت** از آن هر یکی را یکی جایگاه ساخت و افکار
 کیس زنده نبود در راه حکم کرد که همه شترهای گشتند و بی منت کس معور با شتران
 گاهایی و سگای در عهد او افتاد **دزد** چه گفت آن سگهای آزاده مرد که از او را گاه
 بند کردند بعد از آن جمشید دیوانه را حکم کرد که طرح و طرح ز عمارت خانه مستحکم کرده مردم
 تسلیم نمایند **نظم** بغیر مود پس دیو با پاک را باب اندر زمین خاک را به از کل و آب چو شست
 سبک خفت را گاه ساختند ز سنگ و ز کچ دیو دیو را ساخت و محنت از برش بند
 کار ساخت چو کمرایه کاخهای بلند چو ایوان که باشند چاه کردند همه را زار را کبر و استکار
 جهان را تو خواستگار گشتی هم او ساخت بعد از آن تختی ساخت مربع از زرد کوه و بر سر
 آن تخت نشستی و دیوانه را فرمودی که او را بر هوا میبردند و هر جا که خواستی بکیم رسید
 روز سیال را نوروز نام نهاد و در هر روز تا یک ماه جشن سروا نه کردی چنانچه
 الش و جن و دیو و پری از خوان احسا بهره مند و شادمان بودی و هیچ احدی بی می و نغمه نبود

کرد و پوستین و تپور و سنجاب و قاقم و روباه و بوم و سارنگ و میش از میوه و خوراک
و غیر برک در تختان پوشاک مردم نمود و در رسم نان و طعام مردم نشان داد **فرود** بخوردند
هر یک پس نان خویش **بسیج** میخست ساکنان خویش **او** این عدل و داد را با دست **پست**
کنز آید کردن چنان شاد کردند **و** جهان را به نیکو از ویاد کردند **و** مدت سلطنت او چهل سال
بود بعد از آن پسر او **طهمورث** نام بر تخت نشست او دانا یا نراجع نموده گفت در آنچه
منفعت خلق الله باشد **ند** پس **سید** پیشم و غیره بآئین در عهد او شد که مردم پوشش
ساختند و فرشی کردند و یوز و باز و شاهین و کوشیه و غیره را نیز در عهد او پیدا
کرده شکار آموختند **نظم** زمرغان همه هر چه بد نیک ساز **و** چه باز و چه شاهین کردن
فرزاد بغیر مودش از آن زمان کرم **نخ**واندشان خبر **یاد** از نرزم **کو**نید **طهمورث** را وزیر بود
دانا و عالم روزی با فنون دیوان را بید کرده در پیش **طهمورث** آورده دیوان ازین مقدمه
در غیرت افتادند و شکر جمع کرده بیک **طهمورث** آمدند **نظم** چو **طهمورث** آید که شد از کارش
بر آشفته شکست باز از نشان **نخ**وانم برادر دیوان بود با فوج دیوان آمده بنیاد و بنیاد
فرود بکیو **نخ**وانش بر آورد دیو **ز** یکو **و** سیران کیهان خدیو **طهمورث** کز زیر سر
نخوان و او را بخت و دیوان دیگر را و ستیک کرده بسته آورد و حکم قتل فرمود دیوان
بیان ز نفس را خواستند که اگر **یار** به بخشی یک **نهر** عجایب تر **سایا** نوزیم **طهمورث** آنهار
امان داد و ایشان دوات و قلم را پیش **طهمورث** آوردند و طرز نوشتن با و آموختند **ایات**
نوشتن **چو** **سیر** در آموختند **و** دلش را بدانش بر آفرودند **نظم** زمانه بر آسود و دیوان

فروزش و بیعت خاطر شکر بر سر دیوانه کوچ و نصرت تراست **نظم** از آن بدین
 دیو روی زمین **بسیار** داخته پیر در دل **رکین** **سیاک** را سپید بود و هوشنگ نام
 کیومرث او را از سیاک دوستی داشت **نظم** که انما به را نام هوشنگ بود تو گفتی همه
 هوش و هوشنگ بود **نیایش** یابی پر داشتی **خبر** او بر **شیر** کم داشتی **هوشنگ**
 شیر و شکر خود ساخته با سپاه عظیم عازم جنگ دیو شد کونیند حیوانات از قسم
 درندگان و چپندگان همه مطیع او بودند **نظم** و دو جانور دام هر کس بدید **بکیت**
 بنزدیک او آمد **مید** بر **سهم** نماندندش **بیش** از آنجا که برگرفتند **کیش**
 انواع درندگان چون کرک و پلنگ و شیر و مرغ و **بهر** و غیره **کوچک** کیومرث حاضر
 شدند **تبادلی** دیوچه از دست کیومرث و جمله سپاه او باره باره کرد **درد** **سهم** و در **مستانه**
 هر دو گروه شدند از درد و دام دیوان **ستوه** **کیومرث** مدت سی سال بادشاهی
 کرد بعد از و هوشنگ بر تخت نشست کونیند اتش از سنگ او بر آورد و این اتش
 پرستی را او بنیاد نهاد و میگفت که این نور الهی است پرستش نمایند **نظم** ز سنگ
 انداختش از و شد پدید **کمز** در جبهان **روشنی** که **ترید** جهان را در جبهان
 آفرین **تغایش** همین اند **کمز** و **افسردن** که او را فروغی چنان هدیه داد **همی** شاه انگاه قبله
 نهاد **بکفر** فروغ است این **ایزدی** **پرستنده** باید اگر **خیر** **کونیند** **هانش**
 روز که اتش از سنگ نزد او ظاهر شد اتش **افروخت** و آن جشن را جشن **سده** خوانند
 و نه **سکری** از و پدید و چون **یابی** و رود **یابی** در روی زمین راه بجانب شهر و زراعت

راه جوئی دل از تکیه گمانی بدین آب شوی بگفت انداوند تنزل وی خداوند امر و خداوند
بنی که خورشید بعد از رسولان من نه تا بدیر کس از بوی کبریا عمر کرد و السلام را استکار
بیار است کتی جو بلع کعبه پس از هر دو آن بود عثمان کز بنی خداوند شرم و
خداوند دین چهارم علی بود زوج و قبول که او را بنویستاید رسول که من شهنشاه علمم
علمم راست درست این سخن قول نمیشد منم نیده اهل بیت بنی ستانده خاک پای
وصی کت زین بر اندکناه هست همین است و این و راه هست درون هر انکس که بعضی
علی است پیر و حقیقت نام وی و وصیت ^{بهر دو جهان او یقین فی حدیث} ذکر بادشاهی کیومرث آورده اند اول کسی که این
تخت و تاج و کلاه بادشاهی در جهان بنیاد نهاده او بود که در کوه مسکن داشتی
و باکره خود پوشش از حیرم حیوانات هانگی و او را سپید بود سیاه نام چنانچه
فردوسی گوید **نظم** سپید مراد را کی خوروی خردمند همچون پدر نامجوی سپید بود
نام فرخنده بود کیومرث را دل بدو زنده بود ایمانش بر از مهر میران بدی از بیم خدا
کمران بودی کیومرث دیو دشمن داشت و او را چه بود دیو چه بدو گفت که من نیک کیومرث
میسروم دیو جمعی را همراه او کرده رخصت داد **نظم** منی چون بگوشش سیاه رسید
ز کمر دار بدخواه دیو پلید دل شاهزاده در کای پوشش سپاه انجمن کرد و بگشاد پوشش سیاه
چون باد دیوچه رو بر و شده کشته کشت **نظم** سیاه بچنگال دامای دیو تبه کشته شد
انجمن پی خدیو کشته شد خوردن فر د کیومرث رسید سپید را خود و یک سال در اتم
سپید خودش بعد از آن آوازی بگوشش از غیب رسید که صابر باش و بش ازین

شونده اند نشان داده والد کوه دار است که سوره الله تعالی و بقاء پدر آن بر کوار
والد شراد فرموده بودند اقل العباد تو کل یک ولد تو کل یک حین را نشان داده بلند
بجسته خدمت امینی و واقعه نویسی نرین از بده مکرورین نموده بودند با تمام و الضام
رسید باعث این تمیر و مقصد نمود آن بود که ایالت و امارت پناه حشمت و مکتبگاه
ابیت و شوکت انبیا و خان عالیشان اسمو المکان شمشیر خان حاکم غزنین که متجلی بحلیه
عدالت و قوت و مرن تیر پست شجاعت و سخاوت از خلق و حکم و مسمیت انداز
با اینهمه صفات حمیده ایز و متعال طبع بلند و ادراک عالی بنان مشارایه عطا فرموده اند
و ایم و بن مستقیمت دریافت مطالب عالی و مقاصد عظمی متوجه است روزی خان ریح
بر سبیل اتفاق بیاران سخندان که در مجلس این ایشان حاضر بودند اشارت نمودند
که اگر کتاب تاریخی بفرستد که از احوال یادداشت این ایران و توران بطریق اجمال سهولت و اختصار
معلوم توان نمود بسیار خوب است احضار مجلس جواب داد که بر حصول مطلب بهتر است نامه
پیش کشی است از پناه مشارایه گفت که نشان نامه را بنموشد حضرت فردوسی
الحسنی است و در این کفیه و غرض منصف فصاحت و بخت و در غرض است تا بران بعضی مطالب
اندک را بر این است که در قدرت منم چون خود است بسیار آورده حاصل کلام بعد از
و نیز و انظار بسیار مفهوم میشود و از نو اندن و ششیدن آن قاری و خاسع را حمل و
نمیدند خصوصاً این حکومت را که همیشه در تیر و مملکت و عویم و ادب است فعال دارند و
مقاله کتب کمتر روی میدهد اگر کسی ترجمه نظم بنامه را بکس نثر نوشت اند به یاد

۱۳۹۶
 محمد حسن
 خانوادگی

بسم الله الرحمن الرحيم و نحمده و نصلی و نسلم

محمد نبی و نمای نبی نیست حضرت کیست بیا واجب بود و دید که نیاید تیرا سی جلالت
از ادراک انعام مقدس و کبر صمدیت و انشی از احاطه او نام منزه عقول عقلی از میل و تقابلی ذات
و خصالت او در مضیق غیر و قصور و نقص بلغا از دریافت اسرار ملک و بلاغت اعجاز کلام حمید و
در مقام حبیب و نور و در و نامعد و در ارفع مرتبیم و سید ملک آدم احمد مجتبی محمد
مصطفی صلی الله علیه و سلم و اله و اصحابه اجمعین اما بعد این رسالت مقتضی را در حکام و
و شصت و سه مجیر مطابق سنه بیست و شش جلوس همایون صاحبقرانی زانی بنیاده
حبس آغازی در وقتیکه در صوبه دارالملک کابل بنیان نهاده و الله که محبستانان کشورستان
دره اتباع زیر الملک و الدین اهل عالم چنین صاحبقرانی و همچنین جهان بینی در هیچ قمری و مکانی

Acquisition	Walters Art Museum, 1931, by Henry Walters bequest
Binding	<p>The binding is original.</p> <p>Lacquer boards (no flap); floral motifs with a bird in the central panel and inscriptions in the outer frame</p>
Bibliography	Richard, Francis. Catalogue des manuscrits persans. (Paris: Bibliothèque nationale, 1989), no. 99A.

- fol. 135b:*
Title: Isfandiyār kills a dragon (the third exploit)
Form: Illustration
- fol. 136b:*
Title: Isfandiyār kills the witch (the fourth exploit)
Form: Illustration
- fol. 137b:*
Title: Isfandiyār kills the sīmurgh (the fifth exploit)
Form: Illustration
- fol. 138b:*
Title: Isfandiyār prays to stop a blizzard (the sixth exploit)
Form: Illustration
- fol. 140a:*
Title: Isfandiyār kills Gurgsār (the seventh exploit)
Form: Illustration
- fol. 142b:*
Title: Isfandiyār kills Arjāsp
Form: Illustration
- fol. 154b:*
Title: Rustam kills Shaghād
Form: Illustration
- fol. 157a:*
Title: Rustam shoots Isfandiyār
Form: Illustration
- fol. 165b:*
Title: Alexander the Great mourns the dying Darius
Form: Illustration
- fol. 169b:*
Title: Alexander the Great fights Fūr, the king of India
Form: Illustration

Provenance

Gift note from Ḥasan ibn ʿAlī ibn Ḥusayn Marāghī, known as Ṣanī al-Dawlah, to Nuṣrat Pāshā Mushīr, 18 Shaʿbān 1303 AH / 1885 CE (fol. 2a, left margin)

Form: Illustration

fol. 74b:

Title: The execution of Siyāvush

Form: Illustration

fol. 80b:

Title: Gīv captures Pīrān

Form: Illustration

fol. 89b:

Title: Persians fighting Turanians

Form: Illustration

fol. 96b:

Title: Rustam brings the body of the demon Akvān
before Kay Khusraw

Form: Illustration

fol. 105b:

Title: Rustam fights his grandson Barzū

Form: Illustration

fol. 112a:

Title: Barzū receives permission from Kay Khusraw to
fight Afrāsiyāb

Form: Illustration

fol. 120b:

Title: Luhrāsp enthroned

Form: Illustration

fol. 129b:

Title: Isfandiyār chained on the order of Gushtāsp

Form: Illustration

fol. 134a:

Title: Isfandiyār and his brother Bishūtan kill two
wolves (the first exploit)

Form: Illustration

fol. 134b:

Title: Isfandiyār kills a lion (the second exploit)

Form: Illustration

Label: The subject of this scene, described in red nasta'liq script, is the killing of the legendary favorite son Īraj by his brother Tūr.

fol. 30b:

Title: Rustam kills the inhabitants of the fortress on the mountain Sipandān

Form: Illustration

fol. 42b:

Title: Rakhsh, Rustam's horse, kills a lion (the first feat)

Form: Illustration

fol. 43b:

Title: Rustam kills a dragon (the second feat)

Form: Illustration

fol. 44b:

Title: Rustam kills the witch who came to deceive him (the third feat)

Form: Illustration

fol. 45b:

Title: Rustam fights Avlād (the fourth feat)

Form: Illustration

fol. 46b:

Title: Avlād leads Rustam to Māzandarān (the fifth feat)

Form: Illustration

fol. 47b:

Title: Rustam cuts off the head of Arzhang Dīv (the sixth feat)

Form: Illustration

fol. 48b:

Title: Rustam kills the White Dīv (the seventh feat)

Form: Illustration

fol. 62b:

Title: Rustam stabs his son Suhrāb

Form: Illustration

fol. 67a:

Title: Sūrdābah kisses Siyāvush

Collation	Catchwords: Written obliquely on versos
Dimensions	20.5 cm wide by 33.0 cm high
Written surface	15.0 cm wide by 28.5 cm high
Layout	Columns: 1 Ruled lines: 17
Contents	<p><i>fols. 1b - 176b:</i></p> <p><i>Title:</i> Tārīkh-i dilgushā-yi Shamshīrkhānī</p> <p><i>Incipit:</i></p> <p>حمد بیغایت و ثنای بی نهایت...</p> <p><i>Hand note:</i> Written in nasta'liq script in black and red ink</p> <p><i>Decoration note:</i> Thirty-three illustrations; incipit page</p>
Decoration	<p><i>Upper board outside:</i></p> <p><i>Title:</i> Binding</p> <p><i>Form:</i> Binding</p> <p><i>Label:</i> This lacquer binding, decorated with floral motifs, a bird, and inscriptions around the outer frame, dates to the thirteenth century AH / nineteenth CE.</p> <p><i>fol. 1b:</i></p> <p><i>Title:</i> Incipit page with illuminated headpiece</p> <p><i>Form:</i> Incipit</p> <p><i>Label:</i> This incipit page with illuminated headpiece is inscribed with the doxological formula (basmalah) in the central cartouche.</p> <p><i>fol. 6b:</i></p> <p><i>Title:</i> Zaḥḥāk after Satan kissed his shoulder and two snakes arose</p> <p><i>Form:</i> Illustration</p> <p><i>fol. 12b:</i></p> <p><i>Title:</i> Jamshīd halved before Zaḥḥāk</p> <p><i>Form:</i> Illustration</p> <p><i>fol. 22b:</i></p> <p><i>Title:</i> Tūr kills his brother Īraj</p> <p><i>Form:</i> Illustration</p>

Shelf mark	Walters Art Museum Ms. W.597
Descriptive Title	Abridgment of the Book of kings (Shahnama)
Text title	Tārīkh-i dilgushā-yi Shamshīrkhānī <i>Vernacular:</i> تاریخ دلکشای شمشیرخانی <i>Note:</i> Title given in the colophon as Kitāb-i Shāhnāmah mawsūm bi-Shamshīrkhānī; composed for Shamshīr Khān Shamshīr Khān Ḥākīm-i Ghaznīn (fol. 2a)
Author	<i>As-written name:</i> Tavakkul Bīk (Beg) valad Tūlak Bīk (Beg) Ḥusaynī <i>Name, in vernacular:</i> توکل بیک ولد تولک بیک حسینی <i>Note:</i> Author's name given on fol. 2a, line 2
Abstract	This is an illuminated and illustrated copy of an abridgment of Firdawsī's Shāhnāmah (Book of kings) entitled Tārīkh-i dilgushā-yi Shamshīrkhānī. It was composed in prose by Tavakkul Beg Ḥusaynī (fl. eleventh century AH / seventeenth CE) for Shamshīr Khān of Ghaznīn (Ghaznī or Ghaznah in present-day Afghanistan). Completed in the thirteenth century AH / nineteenth CE in India, possibly Lahore, the text is written in nasta'īq script and illustrated by thirty-three paintings.
Date	13th century AH / 19th CE
Origin	Northwest India
Form	Book
Genre	Historical
Genre	Literary -- Prose
Language	The primary language in this manuscript is Persian.
Support material	Paper Laid paper
Extent	Foliation: 176+i First folio mounted on green cloth

This document is a digital facsimile of a manuscript belonging to the Walters Art Museum, in Baltimore, Maryland, in the United States. It is one of a number of manuscripts that have been digitized as part of a project generously funded by the National Endowment for the Humanities, and by an anonymous donor to the Walters Art Museum. More details about the manuscripts at the Walters can be found by visiting The Walters Art Museum's website www.thewalters.org. For further information about this book, and online resources for Walters manuscripts, please contact us through the Walters Website by email, and ask for your message to be directed to the Department of Manuscripts.

A digital facsimile of Walters Ms. W.597,
Abridgment of the Book of kings (Shahnama)
Title: Tārīkh-i dilgushā-yi Shamshīrkhānī

Published by: The Walters Art Museum
600 N. Charles Street Baltimore, MD 21201
<http://www.thewalters.org/>

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/legalcode>
Published 2011